

Poznámka autorky

*Pro všechny ty,
kteří sní čarodějské sny.*

*A pro těch několik,
kteří je snili se mnou.*

MŮJ PRVNÍ KONTAKT SE SVĚTEM ČARODĚJŮ nebyl něčím, co bych si naplánovala nebo vyhledala. Byla to spíše náhodná událost. V červenci 1970 jsem se v severním Mexiku setkala se skupinou lidí, kteří se ukázali být striktními následovníky čarodějské tradice indiánů předkolombovského Mexika.

Toho první setkání na mne mělo dalekosáhlý podmanivý účinek. Uvedlo mě do jiného světa, který existuje současně s naším. Oddala jsem se tomuto světu a strávila v něm dvacet let svého života. Toto je záznam o tom, jak jsem se do tohoto světa zapojila a jak čarodějové, kterým jsem vděčila za svou přítomnost v něm, mé zapojení podněcovali a řídili.

Nejvíce z nich vynikala žena jménem Florinda Matusová. Byla mým rádcem a průvodcem. Právě ona mi také dala jako dar lásky a síly jméno Florinda.

Nenazývám je čaroději z vlastního popudu. Španělských výrazů *brujo* nebo *bruja*, tedy čaroděj nebo čarodějnice užívají k označení mužských nebo ženských praktiků oni sami. Neustále jsem poukazovala na negativní význam těchto slov. Čarodějové sami mě ale jednou provždy upokojili vysvětlením, že čarodějstvím je myšleno něco velmi abstraktního: rozvíjení schopnosti rozšiřovat hranice normálního vnímání. Jakmile k popisu jeho představitelů použijeme jakéhokoli výrazu s pozitivním nebo negativním vedlejším významem, abstraktní vlastnost čarodějství automaticky mizí.

Rozšiřování hranic normálního vnímání je pojmem, pramenícím z čarodějova přesvědčení, že možnosti volby

v našem životě jsou omezené, protože jsou definované společenským řádem. Čarodějové věří, že společenský řád pro nás sice vytváří určitý soubor možných voleb, ale na nás je to ostatní: tím, že přijmeme jen tyto volby, vytvoříme našim téměř neomezeným možnostem hranici.

Říkají, že tato hranice se našťestí týká pouze naší stránky společenské, tedy nikoli té druhé, prakticky nepřístupné, která nespočívá ve sféře obvyklého vědomí. Svě úsilí tedy soustřeďují hlavně na odhalení této stránky. Dělalí to rozbižením slabého, nicméně pružného štítu lidských představ o tom, kdo jsme a čím jsme schopni být.

Čarodějové svým životem potvrzují, že v našem světě každodenních událostí jsou lidé, kteří zkoumají neznámé studováním alternativních pohledů na realitu. Tvrdí, že ideálním důsledkem takového pronikání by měla být schopnost načerpat z našich zjištění energii nezbytnou k vlastní proměně a k odloučení se od naší definice reality. Prozrazují ale, že toto pronikání je naneštěstí v podstatě mentálním úsilím. Nové myšlenky, nové idey nás téměř nikdy nezmění.

V čarodějském světě jsem se přesvědčila o tom, že čarodějům se daří dovršit pozoruhodný úkol rozbití dohody, která definuje realitu, aniž se přitom musí stáhnout ze světa nebo aniž se v průběhu tohoto procesu zraní.

I

Z NÁHLÉHO POPUDU jsem se po účasti na křtinách dítěte mé kamarádky v Nogales, v Arizoně, rozhodla překročit hranice Mexika. Když jsem opouštěla kamarádkin dům, žena jménem Delie Floresová, která byla jedním z hostů, mě požádala, jestli bych ji nesvezla do Hermosilla.

Byla to žena tmavé pleti, snad kolem pětáctiřiceti let, střední výšky a silné konstrukce. Byla statná, s rovnými černými vlasy, upravenými do silného copu. Její tmavé zářivé oči zvyrazňovaly šelmovskou, a přece lehce divčí kulatou tvář.

S přesvědčením, že je Mexičanka narozená v Arizoně, jsem se jí zeptala, jestli potřebuje ke vstupu do Mexika turistickou kartu.

„Proč bych měla potřebovat turistickou kartu ke vstupu do své vlastní země?“ oči se jí rozšířily přehnaným výrazem překvapení.

„Podle vašich rysů a přízvuku jsem si myslela, že jste z Arizony,“ řekla jsem.

„Moji rodiče byli indiáni z Oaxaky,“ vysvětlila. „Ale já jsem *ladina*.“

„Co znamená *ladina*?“

„Ladinové jsou drsní indiáni, kteří vyrůstají ve městě,“ objasnila. V jejím hlase bylo zvláštní rozčilení, a já jsem nevěděla, jak mu porozumět. „Přejímají způsoby bělochů a jsou v tom tak dobří, že mohou napodobit cokoli.“

„To není nic, na co by člověk mohl být hrdý,“ poznamenala jsem kriticky. „To ode mne ale nebylo příliš zdvořilé, paní Floresová.“

Zkroušený výraz jejího obličje vystřídal široký úsměv. „Pravděpodobně ne k pravému indiánovi nebo pravému

bělochovi," řekla troufale. „Ale já sama jsem s tím naprosto spokojená.“ Naklonila se ke mně a dodala: „Říkej mi Delie. Mám takový pocit, že my dvě si budeme výborně rozumět.“

Nevěděla jsem, co říci, tak jsem se soustředila na cestu. Mlčely jsme až ke kontrolní stanici na hranicích. Strážník mě požádal o mou turistickou kartu, ale o Deliiu si neřekl. Vypadlo to, jako kdyby si jí vůbec nevšiml — nevyměnili si jediný pohled, nepadlo mezi nimi ani slovo. Když jsem se na Delii pokusila promluvit, energicky mi v tom zabránila velitelským pohybem ruky. Pak se na mne strážník tázavě podíval. Protože jsem nic neřekla, pokrčil rameny a mávl, abych jela.

„Jak je možné, že strážník nechtěl i tvé papíry?“ zeptala jsem se po chvíli cesty.

„Ach, on mě zná," zalhala. Viděla, že jsem její lež prokoukla, a propukla v nestydatý smích. „Myslím, že jsem ho vyděsila a že se neodvážil na mne promluvit," lhala znovu. A znovu se rozesmála.

Rozhodla jsem se změnit téma, jen abych ji zachránila před dalším lhaním. Začala jsem mluvit o běžných tématech ve zprávách, ale většinou jsme mlčely. Nebylo to příjemné nebo napjaté mlčení, bylo jako poušť kolem nás, rozlehlé a čiré a zvláště uklidňující.

„Kde tě mám vysadit?“ zeptala jsem se, když jsme vjízděly do Hermosilla.

„V centru," řekla. „Když jsem ve městě, bydlím vždycky ve stejném hotelu. Znáš dobře jeho majitele a jsem si jistá, že pro tebe mohu zařídit stejnou cenu jako mám já.“ Vděčně jsem její nabídku přijala.

Hotel byl starý a sešlý. Pokoj, který jsem dostala, měl okna do prašného dvorku. Dvojitá postel s nebesy a marmirovými starodávnými šatníky zmenšovaly pokoj do klaustrofobických rozměrů. Přistavěli sem malou koupelnu, ale i přesto byl pod postelí nočník, který byl ve stejném stylu jako porcelánová mycí souprava na šatníku.

První noc byla děsivá. Spala jsem neklidně a ve snech mě neustále provázel zvláštní šepot a stíny pohybující se po zdech. Zpoza nábytku se vynořovaly tvary záhadných

předmětů a oblutných zvířat. Z rohů se zhmotňovali bledí, přízrační lidé.

Příští den jsem se projela po městě a jeho okolí a v noci jsem i navzdory vyčerpanosti byla vzhůru. Když jsem na konec usnula do příšerné noční můry, uviděla jsem temné stvoření ve tvaru améby, kradoucí se od nohou postele. Z jakýchsi štěrbin mu visela duhově zbarvená chapadla. Jak se nade mnou stvoření sklánělo, dýcháním vydávalo krátké, chraptivé zvuky, které přecházely v sípání.

Mé výkřiky utišila duhová chapadla, která se mi stáhla kolem krku. Pak všechno zžernalo, když mě stvoření — nějak jsem věděla, že je to samice — rozmačkalo tím, že si na mne sedlo.

Ta nekonečná chvíle mezi spánkem a bdělostí byla na konec přerušena naléhavým boucháním na dveře mého pokoje a znepokojenými hlasy hotelových hostů na chodbě. Rozsvítla jsem a přes dveře jsem mumlala omluvy a vysvětlení.

Protože mi noční můra stále ulpívala na kůži jako pot, šla jsem do koupelny. Když jsem se podívala do zrcadla, musela jsem potlačit výkřik. Červené čáry na krku a červené tečky sbíhající se s pravidelnými rozestupy dolů po hrudi vypadaly jako nedokončené tetování. Vyděšené jsem si sbalila. Když jsem vešla do opuštěné haly, abych zaplatila účet, byly tři hodiny ráno.

„Kam jedeš v tuhle dobu?“ zeptala se Delie Floresová, když se vynořila ze dveří za pultem. „Slyšela jsem o tvé noční můře. Vyděsila jsi celý hotel.“

Byla jsem tak ráda, že ji vidím, že jsem ji objala a začala jsem vzlykat.

„No ták, no ták," mumlala konejšivě a hladila mě po vlasech. „Jestli chceš, můžeš spát v mém pokoji. Já nad tebou budu bdít.“

„Nic na světě mě nepřinutí zůstat v tomhle hotelu," prohlásila jsem. „Okamžitě se vracím do Los Angeles.“

„Máš často noční můry?“ zeptala se, když mě vedla k rozvrzané staré pohovce v rohu.

„Tu a tam se mi noční můry objevují celý život," řekla jsem. „Tak trochu jsem si na ně zvykla. Ale dnes to bylo

jiné; byla to nejskutečnější, nejhorší noční můra, kterou jsem kdy měla."

Dlouho na mne upírala pohled, načech pomalu řekla: "Chtěla by ses svých nočních můr zbavit?" Když mluvila, letmo se podívala přes rameno ke dveřím, jako by se bála, jestli nás někdo neposlouchá. "Znám někoho, kdo by ti mohl opravdu pomoci."

"To bych byla moc ráda," zašeptala jsem, když jsem rozvazovala šátek ovinutý okolo krku, abych jí ukázala červené skvrny. Řekla jsem jí detaily své noční můry. "Viděla jsi někdy něco takového?" zeptala jsem se.

"To vypadá dost vážně," pronesla, když si pečlivě prohlížela pruhy na mém krku. "Opravdu bys neměla odejet dříve, než navštívíš tu léčitelku. Žije asi sto mil jižně odtud. Asi dvě hodiny cesty."

Možnost navštívit léčitelku jsem rozhodně uvítala. Léčitelka mě už od mého narození ve Venezuele. Kdykoli jsem byla nemocná, moji rodiče zavolali doktora, a jakmile odešel, venezuelská hospodyně mě zavinula a odnesla k lékaři. Když jsem vyrostla a už jsem nechtěla být léčena čarodějským doktorem — ani nikoho z mých přátel neléčil — přesvědčila mě, že neuškodí být dvakrát chráněn. Tolik jsem si na to zvykla, že když jsem se přestěhovala do Los Angeles, vždycky, když jsem byla nemocná, navštívila jsem doktora i léčitele.

"Myslíš, že mě dneska přijme?" zeptala jsem se. Když jsem viděla její nechápavý výraz, připomněla jsem jí, že už je neděle.

"Přijme tě kterýkoli den," ujistila mě Delie. "Jen tu na mne počkej, já tě k ní vezmu. Za minutku budu sbalená."

"Proč bys měla měnit cíl své cesty, abys mi pomohla?" zeptala jsem se, v rozpacích nad její nabídkou. "Vždyť jsem pro tebe úplně cizinec."

"No právě!" zvolala, když se zvedala z pohovky. Dívala se na mne zeshora shovívavě, jako by cítila pochybnosti, které ve mně vzrůstaly. "Jaký lepší důvod bych mohla mít? Zeptala se řečnický. "Pomoci naprostému cizinci je buď bláznivý čin, nebo čin velké síly. V mém případě je to čin velké síly."

Protože jsem nevěděla, co říci, jen jsem se dívala do

jejích očí, které jako by přijímaly svět s údivem a zvědavostí. Bylo v ní něco zvláště uklidňujícího. Nejen že jsem jí věřila, ale také jsem měla pocit, jako kdybych ji znala celý život. Vnímala jsem spojení mezi námi.

A přece když zmizela za dveřmi, aby si sbalila věci, měla jsem v úmyslu popadnout svá zavazadla a vyrazit k autu. Nechtěla jsem kvůli své odvaze skončit v nesnázích, jak se mi to stalo už tolikrát. Někáká nevysvětlitelná zvědavost mě ale zadržela, přestože jsem cítila známé znepokojení.

Čekala jsem téměř dvacet minut, když ze dveří za pultem vykročila žena v červeném kalhotovém kostýmku a botách na podpatku. Zastavila se pod světlem. Naučným pohybem pohodila hlavou tak, aby se kadeře její blondaté paruky zaleskly ve světle.

"Nepoznala jsi mě, že ne?" vesele se rozesmála.

"Jsi to opravdu ty, Delie?" vykřikla jsem a zírala na ni s otevřenou pusou.

"Co myslíš?" dál se chichotala a vyšla se mnou na chodník k autu, zaparkovanému před hotelem. Hodila si košík a batoh na zadní sedadlo mého malého sportovního vozu, sedla si vedle mne a řekla: "Léčitelka, ke které jede-me, říká, že jen mladá nebo hodně stará žena si může dovolit vypadat nemravně."

Než jsem měla šanci podotknout, že není první ani druhý případ, svěřila se mi, že je mnohem starší, než vypadá. Obrátila se ke mně s rozzářenou tváří a prohlásila: "Tohle si oblékám, protože ráda oslňuji své přátele!"

Nezmínila se o tom, jestli myslela mne nebo léčitelku, ale mne rozhodně oslnila. Nezměnilo se jen její oblečení, ale celé její chování. Nebylo tu ani stopy po rezervované, obezřetné ženě, která se mnou cestovala z Nogales do Her-mosilla.

"Bude to ten nejkouzelnější výlet," prohlásila, "zvláště jestli sundáme střechu." Její hlas zněl šťastně a zasněně. "Zbožňuji cestování v noci bez střechy."

Bez váhání jsem jí vyhověla. Když jsme Hermosillo nechaly za sebou, byly téměř čtyři hodiny ráno. Hebké a černé nebe, poseté hvězdami, se zdálo být výš než jakékoli jiné nebe, které jsem do té doby viděla. Jela jsem rychle, ale přesto se zdálo, že se nepohybujeme. Pokroucené silu-

ety kaktusů a mexických gumovníků se neustále objevovaly a mizely před předními světly. Vypadalo to, jako by měly všechny stejný tvar i velikost.

„Zabalila jsem nějaké sladké rohlíky a plnou termosku *champu-rada*,“ řekla Delie, když se natahovala pro svůj košík na zadním sedadle. „Do domu léčitelky dorazíme až ráno.“ Natřela mi půl hrnku husté horké čokolády s kukuřičnou moukou a kousek po kousku mě nakrmila jakýmsi dánským rohlíkem.

„Projíždíme magickou zemí,“ řekla, když usrkávala výbornou čokoládu. „Magickou zemí, kterou obývají válečníci.“

„Jací válečníci to jsou?“ zeptala jsem se a snažila se, aby to nevznělo blahosklonně.

„Jakiové ze Sonory,“ řekla a odmáčela se. Praviděpodobně odhadovala mou reakci. „Obdivuji jakijské indiány, protože jsou neustále ve válce,“ pokračovala. „Nejdříve Španělé a potom Mexičané — ještě roku 1934 — pocítili divokost, mazanost a nepovinnost jakijských bojovníků.“

„Neobdivuji válku ani bojovné lidi,“ řekla jsem. Potom jsem jakoby na omluvu za svůj bojovný tón vysvětlila, že pocházím z německé rodiny, která byla rozvrácena válkou. „Tvůj případ je jiný,“ tvrdila. „Ty nemáš ideál svobody.“

„Moment!“ zaprotestovala jsem. „Válka je mi odporná právě proto, že zastávám ideály svobody.“

„Mluvíme každá o jiném druhu války,“ tvrdila.

„Válka je válka,“ přerušila jsem ji.

„Válka, o které mluvíš ty,“ nevěšela si mého přerušení a pokračovala, „je mezi dvěma bratry, kteří jsou oba vladaři a bojují za svrchovanost.“ Naklonila se ke mně a naléhavým šeptem dodala: „Válka, o které mluvím já, je mezi otrokem a pánem, který si myslí, že vlastní lidi. Vidiš ten rozdíl?“

„Ne, nevidím,“ tvrdohlavě jsem trvala na svém a opakovala, že válka je válka, na důvodu nezáleží.

„Nemohu s tebou souhlasit,“ řekla, hlasitě si povzddechla a znovu se opřela o své sedadlo. „Možná že důvod naší filozofické neshody je v naší rozdílné sociální realitě.“

Užaslá nad její volbou slov jsem automaticky zpomalila auto. Nechtěla jsem být hrubá, ale proud jejích akademicko-

kých pojmů byl tak nepoměrný a neočekávaný, že jsem se neudržela a musela jsem se smát.

Delie se neurazila; dívala se na mne s úsměvem, naprosto spokojená sama se sebou. „Možná že až poznáš můj úhel pohledu, změníš názor.“ Řekla to tak vážně, a přesto tak laskavě, že jsem se za svůj smích zastyděla. „Možná se mi i omluvíš za to, že jsi se mi smála,“ dodala, jako kdyby mi četla myšlenky.

„Já se omlouvám, Delie,“ řekla jsem a opravdu jsem to tak myslela. „Moc se omlouvám za svou hrubost. Byla jsem tak překvapená tvými výroky, že jsem nevěděla, co dělat.“ Krátce jsem na ni pohlédla a kajícím dodala. „A tak jsem se smála.“

„Nemám na mysli společenské omluvy za tvé chování,“ zklamaně potřásla hlavou, „ale omluvy za nepochopení postavení člověka.“

„Nevím, o čem to mluvíš,“ řekla jsem neklidně. Cítila jsem, jak mě provrtává očima.

„Jako žena bys tohle postavení měla moc dobře chápat,“ řekla. „Jsi otrokem celý svůj život.“

„O čem to mluvíš, Delie?“ zeptala jsem se podrážděná její neomaleností, ale okamžitě jsem se uklidnila; byla jsem si jistá, že tahle chudinka indiánka měla bezpochyby nesnesitelného, panovačného manžela. „Věř mi, Delie, jsem dost svobodná. Děláš to, po čem mé srdce touží.“

„Mohla bys dělat to, po čem tvé srdce touží, ale nejsi svobodná,“ trvala na svém. „Jsi žena a to automaticky znamená, že jsi v milosti mužů.“

„Nejsem v ničí milosti,“ zajčela jsem.

Nevím, jestli to bylo mé tvrzení nebo tón hlasu, co Delii přimělo k výbuchu hlučného smíchu. Smála se mi stejně tvrdě, jako jsem se já předtím smála jí.

„Zdá se, že si užíváš svou pomstu,“ řekla jsem podrážděně. „Teď je řada na tobě, že?“

„To vůbec není stejné,“ řekla najednou vážně. „Ty ses mi smála, protože ses cítila nadřazená. Otroka, který mluví jako pán, vždycky pána na chvíli rozveselí.“

Snažila jsem se ji přerušit a říci jí, že mi ani na okamžik nepřišlo na mysl uvažovat o ní jako o otrokovi a o sobě jako o pánovi, ale ona mým snahám nevěnovala pozor-

nost. Stejně vážným tónem řekla, že se mi smála, protože jsem se stala otupělou a slepou ke svému ženství.

„Co je to s tebou, Delie?“ zeptala jsem se rozpačitě. „Záměrně mě urážíš.“

„Jistě,“ ochotně souhlasila a chichotala se naprosto lhostejná k mému rostoucímu hněvu. Pleskla mě přes koleno. „Jde mi o to,“ pokračovala, „že ani nevíš, že tě dělá otrokem pouhá skutečnost, že jsi žena.“

S veškerou trpělivostí, které jsem byla schopná, jsem Delii řekla, že nemá pravdu. „Nikdo dnes není otrokem.“

„Ženy jsou otrokyně,“ trvala na svém. „Muži ženy zotročují. Zamlžují je. Jejich touha oceňovat ženy jako svůj majetek nás zahaluje mlhou,“ prohlásila. „Tahle mlha visí na našem krku jako-žho.“

Usmála se, když viděla můj prázdný pohled. Opřela se o sedadlo a sepjala ruce na hrudi. „Sex zamlžuje ženy,“ dodala tiše, nicméně důrazně. „Ženy jsou tak dokonale zamlžovány, že ani neuvažují o možnosti, že jejich nízké postavení v životě je přímým výsledkem toho, co se jim děje v rovině sexu.“

„To je to nejměšnější, co jsem kdy slyšela,“ prohlásila jsem. Pak jsem se dost těžkopádně pustila do dlouhého útočného proslovu o sociálních, ekonomických a politických důvodech nízkého postavení ženy. Obšrně jsem mluvila o změnách, které se odehrály v posledních desetiletích. O slušných úspěších žen v jejich boji proti mužské nadřazenosti. Podrážděná jejím posměšným výrazem jsem si nemohla odpustit poznámku, že je bezpochyby zaujatá svými vlastními zkušenostmi, svou vlastní současnou perspektivou.

Celé Delino tělo se otrásolo potlačovaným veselím. Snažila se ovládnout a řekla: „Ve skutečnosti se nic nezměnilo. Ženy jsou otrokyněmi. Jsme vychovávány k tomu, být otroky. Vzdělané otrokyně jsou teď zaneprázdněné tím, že se věnují sociálnímu a politickému zlořádu páchanému na ženách. Přesto se žádá z otrokůň nemůže soustředit na kořen svého otroctví — sexuální akt — ledaže by šlo o znásilnění nebo nějakou jinou formu fyzického násilí.“ Lehce se pousmála a prohlásila, že představitelé náboženství, filozofie a vědy po staletí tvrdili a samozřejmě stále tvrdí, že

muži a ženy musí poslechnout svou biologickou, Bohem danou povinnost, která se přímo týká jejich sexuálních a rozmnožovacích schopností.

„Jsme navyklé věřit, že sex je pro nás dobrý,“ zdůraznila. „A protože tomu věříme a přijaly jsme to, nejsme schopné položit si tu správnou otázku.“

„A jaká to je otázka?“ zeptala jsem se a velmi jsem se snažila nesmát se jejímu naprosto chybnému přesvědčení.

Zdálo se, že mě neslyšela; mlčela tak dlouho, že jsem si myslela, že usnula, takže mě překvapilo, když řekla: „Otázka, kterou se nikdo neodváží položit, zní: co se stane nám ženám, jsme-li předmětem sexu?“

„Jaká pravda, Delie,“ zlobila jsem se s předstíraným zdesením.

„Zamlžení žen je tak dokonalé, že se soustředujeme na všechny otázky naší podřízenosti, jen ne na tu, která je toho všeho příčinou,“ tvrdila.

„Ale Delie, bez sexu se neobejdeme,“ smála jsem se. „Co by se stalo s lidskou rasou, kdybychom...“

Mou otázku a smích zarazila energickým gestem ruky. „Ženy jako ty ve svém zanícení pro rovnoprávnost nadohobují v dnešní době muže,“ řekla. „Dělají to do tak absurdního stupně, že sex, který je zajímavý, nemá nic společného s rozmnožováním. Sex považují za svobodu, aniž uvažují o tom, jak sex působí na jejich fyzický a emoční nální blahobyt. Byly jsme tak dokonale vyškolené, že pevně věříme, že sex je pro nás dobrý.“

Dloubla do mě loktem a pak, jako kdyby přednášela chvalo zpěv, dodala monotónním hlasem: „Sex je pro nás dobrý. Je příjemný. Je nezbytný. Utišuje depresi, represi, frustraci. Léčí bolesti hlavy, nízký a vysoký krevní tlak. Mizí po něm pupínky. Porostou nám po něm prsa i zadek. Náš menstruační cyklus bude pravidelný. Zkrátka je úžasný! Ženám tak svědčí. Každý to říká. Každý ho doporučuje.“ Na chvíli se odmlčela a nakonec dramaticky prohlásila: „Jedna soulož denně a obejdete se bez doktora.“

Její výroky se mi zdály být hrozně legrační, ale najednou jsem vystřízlivěla, když jsem si vzpomněla, že má rodina a přátelé doporučovali totéž — samozřejmě ne tak hru-

bě — jako léčbu všech mých indispozic v dospívání, které plynuly z toho, že jsem vyrůstala v přísně represivním prostředí. Rodinný lékař mě ujistil, že až se jednou vdám, můj menstruační cyklus bude pravidelný. Příberu. Budu lépe spát. Budu příjemně naladěná.

„Nevidím nic špatného na tom, chtít sex a lásku,“ bránila jsem se. „Cokoli jsem z toho zažila, se mi moc líbilo. A nikdo mě nezamílňuje. Jsem svobodná! Vybírám si koho chci a kdy chci.“

V Deliiných tmavých očích se vešle zajiskřilo, když řekla: „To, že si vybíráš svého partnera, v žádném případě nemění nic na skutečnosti, že ti to udělá.“ A potom s úsměvem, jako by chtěla zlehčit drsnost svého tónu, dodala. „Považovat sex za svobodu je tou největší ironií. Zamířování muži je tak dokonalé, tak úplné, že nás připravilo o potřebnou energii a představivost, které potřebujeme k soustředění se na skutečnou příčinu našeho otroctví,“ zdůraznila. „Chtít muže sexuálně nebo se do něho romanticky zamilovat jsou jediné dvě možnosti, které otrok dostane. A všechno, co nám bylo o těchhle dvou možnostech řečeno, jsou pouhé omluvy, které nás mají vtáhnout do spoluviny a lhovosti.“

Zlobila jsem se na ni. Nemohla jsem se ubránit pocitu, že je nějaká utiskovaná dračice, která nenávidí muže. „Proč máš takový odpor k mužům, Delie?“ zeptala jsem se tím nejcnějšíším tónem.

„Já nemám odpor k mužům,“ ujistila mě. „Mé horlivé námitky se týkají naší nechuti zkoumat, jak jsme dokonale vyškolené. Ten tlak, kterému jsme vystavené, je tak obrovský a dokonale přesvědčený o své správnosti, že jsme se staly ochotnými spolupachatelkami. Kdokoli se odváží nesouhlasit, je odstrčen a zesměšněn jako někdo, kdo nenávidí muže, nebo jako podivín.“

Začervenala jsem se a několikrát jsem na ni kradmo pohlédla. Pomyslela jsem si, že o sexu a lásce mluví tak hanlivě proto, že je koneckonců stará. Fyzické touhy už má za sebou.

Delie se tiše zachichotala a dala si ruce za hlavu. „Fyzické touhy nemám za sebou, protože jsem stará,“ svěřila se mi, „ale protože jsem dostala šanci využít svou energii

a představivost k tomu, abych se stala něčím jiným než otrokem, ve kterého jsem byla vychována.“

Cítila jsem se spíš uražená než překvapená tím, že četla mé myšlenky. Začala jsem se bránit, ale má slova jen způsobilovala ještě větší smích. Jakmile jsem přestala, obrátila se ke mně. Její tvář byla stejně přísná a vážná jako tvář učitele, který se chystá pokárat žáka. „Když nejsi otrokyně, jak je možné, že z tebe vychovali *Hausfrau*?“ zeptala se. „A že myslíš jenom na *heiraten* a na svého budoucího *Herr Gemahl*, který bude *Dich mitnehmen*?“

Tolik jsem se smála jejímu použití němčiny, že jsem musela zastavit, abychom nenabouraly. Protože mě víc zajímalo, kde se naučila tak dobře německy, zapomněla jsem se bránit jejím nelichotivým poznámkám, že všechno, co v životě chci, je najít manžela, který by měl odbyl. Ať už jsem ji prosila sebevíc, mého zájmu o její němčinu si ne všímala.

„Na debatu o moji němčině budeme mít spoustu času později,“ ujišťovala mě. Posměšně na mne pohlédla a dodala: „Nebo o tvém otroctví.“ Než jsem měla šanci jí to oplatit, navrhla, abychom mluvily o něčem neosobním. „O čem?“ zeptala jsem se, když jsem znovu nastartovala auto.

Delie si upravila sedadlo do polohy téměř vleže a zavřela oči. „Budou ti vyprávět o nejznámějších vůdcích Jakiů,“ řekla tiše. „Zajímám se o vůdce, o jejich úspěchy a neúspěchy.“

Než jsem měla příležitost nespokojeně zamručet, že se o válečné příběhy příliš nezajímám, Delie řekla, že Calixto Muni byl prvním vůdcem Jakiů, který upoutal její pozornost. Nebyla nadanou vypravěčkou, její popis byl jednoduchý, téměř chladně střízlivý. A přece jsem visela na každém jejím slově.

Calixto Muni byl indián, který se po léta plavil pod pirátskou vlajkou po Karibském moři. Po návratu do rodné Sonory v třicátých letech 18. století vedl vojenské povstání proti Španělům. Byl zrazen, zajat a popraven Španěly.

Pak mi Delie dlouze a zasněženě objasnila, jak se během dvacátých let 19. století hnutí odporu rozšířilo ve velké povstání, když bylo dosaženo mexické nezávislosti

a mexická vláda se pokusila rozdělit zemi Jakiů. Juan Bandera, vedený samotným duchem, prý tenkrát mezi Jakii zorganizoval vojenskou jednotku. Banderovi válečníci bojovali s mexickým vojskem téměř deset let, často ozbrojeni jen luky a šípy. Roku 1832 byl Juan Bandera poražen a popraven.

Delie řekla, že dalším slavným vůdcem byl José Maria Leyra, známý spíše jako Cajeme — ten, který nepije. Byl Jaki z Hermosilla. Byl vzdělaný a získal obrovskou vojenskou dovednost v mexické armádě. Díky tomu sjednotil všechna města Jakiů. Od svého prvního povstání v sedmdesátých letech 19. století Cajeme udržoval svou armádu v aktivním odporu. Roku 1887 byl poražen mexickou armádou v opevněné horské pevnosti v Buatachive. Přestože se mu podařilo uniknout a skrýt se v Guaymas, byl nakonec zrazen a popraven.

Posledním z velkých jakijských hrdinů byl Juan Maldonado, známý také jako Tetabiate — Valící se kámen. Znovu zorganizoval zbytek jakijských sil v horách Bacatete, ze kterých více než deset let řídil zuřivou a zoufalou partyzánskou válku proti mexické armádě.

„Na přelomu století,“ zakončila své vyprávění, „diktátor Porfirio Diaz zahájil kampaň za vyhlazení Jakiů. Někteří indiáni byli postřílení při práci na polích. Tisíce jich byly sehnány a loděmi odvezeny do Yucatanu na plantáže agáve a do Oaxaky na práce na polích cukrové třtiny.“

Její znalosti na mne udělaly silný dojem, ale stále ještě jsem si nedovedla představit, proč mi to všechno vypráví. „Mluvíš jako učenec, historik života Jakiů,“ řekla jsem obdivně. „Kdo doopravdy jsi?“

Na chvíli se zdála být překvapená mou otázkou, která byla čistě řečnická, rychle se ale vzpamatovala a odpověděla: „Řekla jsem ti, kdo jsem. Jednoduše toho hodně vím o Jakiích. Žiji mezi nimi, víš.“ Chvilí mlčela, potom pokrývala hlavou, jako kdyby dosáhla nějakého závěru, a dodala: „Vyprávěla jsem ti o vůdcích Jakiů, protože my ženy bychom měly znát sílu a slabost vůdce.“

„Proč?“ zeptala jsem se zmateně. „Koho zajímají vůdci? Podle mne jsou všichni hloupi.“

Delie se poškrábala pod parukou, několikrát zívla a s vá-

havým úsměvem řekla: „Ženy se na ně ale musí soustředit, pokud samy chtějí vést.“

„A koho by měly vést?“ zeptala jsem se jízlivě. Užasle se na mne podívala a začala si třít paži dívčím pohybem. „To je dost těžké vysvětlit,“ mumlala. Její hlas zněl zvláště měkce, bylo v něm trochu něhy, nerozhodnosti i lhostejnosti. „Raději ne. Mohla bych tě úplně ztratit. Zatím můžu jenom říct, že nejsem ani učenec, ani historik. Jsem vypravěčka, a ještě jsem ti neřekla tu nejdůležitější část svého příběhu.“

„A to je co?“ zeptala jsem se, zmatená jejím přáním změnit téma.

„Všechno, co jsem ti zatím řekla, jsou faktické informace,“ řekla. „Nezmínila jsem se ale o světě magie, ze kterého tyto jakijští vůdcové působili. Jednání větru a stínů, živočichů a rostlin pro ně bylo stejně důležité jako jednání člověka. A tahle část mě zajímá nejvíc.“

„Jednání větru a stínů, živočichů a rostlin?“ opakovala jsem posměšně.

Neznepokojená svým tónem, Delie přikývla. Vytáhla se na svém sedadle, stáhla si paruku s blondatými loknami a nechala vítr, aby si hrál s jejími rovnými černými vlasy.

„Tohle jsou hory Bacatete,“ řekla a ukazovala mi hory na levé straně, nejasně se rýsující na pozadí ustupující temnoty rozednávajícího se nebe.

„A tam jedeme?“ zeptala jsem se.

„Dnes ne,“ řekla a znovu sklouzla na svém místě dolů. Když se ke mně napolo otočila, na ústech jí pohrával záhadný úsměv. „Jednou snad budeš mít možnost tyhle hory navštívit,“ uvažovala s přivřenými očima. „Bacatete jsou obydleny bytostmi z jiného světa, jiného času.“

„Bytosti z jiného světa, jiného času?“ opakovala jsem poněkud s falešnou vážností. „Kdo nebo co to je?“

„Bytosti,“ řekla neurčitě. „Bytosti, které nepatří našemu času ani našemu světu.“

„No tak, Delie. Snažíš se mě postrašit?“ Otočila jsem se, abych se na ni podívala, a musela jsem se smát. I v té tmě její obličej zářil. Vypadala neobyčejně mladá, kůže bez vrásek obepínala oblí tváře, bradu a nos.

„Ne. Nesnážím se tě postrašit,“ řekla věcně a zastrčila si pramen vlasů za ucho. „Prostě ti jen říkám to, co se tady běžně ví.“

„Zajímavé. A jaký druh bytosti to je?“ kousala jsem se do rtů, abych potlačila pochechtávání. „A viděla jsi je už někdy?“

„Samozřejmě že jsem je viděla,“ řekla shovívavě. „Kdybych je neviděla, nemluvila bych o nich.“ Sladce se usmála, beze známky nelibosti. „Jsou to bytosti, které zemi osidlovaly v jiném čase a teď se stáhly do míst odloučených od civilizace.“

Nejdříve jsem se musela hlasitě smát její důvěřivosti. Když jsem potom viděla, jak je vážná a přesvědčená o tom, že ta stvoření opravdu existují, rozhodla jsem se, že se jí raději nebudu smát a přijmu její lehkověrnost. Nakonec — vedla mě k léčitelce, a já jsem si ji nechtěla znepráčet svým racionálním postojem.

„Nejsou to duchové jakýchkoli bojovníků, kteří přišli o život v bitvě?“ zeptala jsem se.

Zakroutila hlavou, naklonila se ke mně, jakoby ze strachu, aby ji neslyšel ještě někdo jiný a šeptala mi do ucha: „Je dobře známo, že tyto hory jsou obydleny kouzelnými bytostmi — mluvícími ptáky, zpívajícími keři, tančícími kameny. Stvořeními, která mohou přijmout jakoukoli podobu si budou přát.“

Znovu se opřela a pohlédla na mne s očekáváním. „Jakové tyto bytosti nazývají *surem*. Věř, že *surem* jsou starobylí Jakiové, kteří odmítli být pokřtěni prvními jezuity, kteří přijeli udělat z indiánů křesťany.“ Srdečně mě pleskla do ruky. „Dej si pozor, říká se, že *surem* mají rádi blondýnky.“ Radostně se chichotala. „Možná že o tom byla tvá noční můra. *Surem* se tě snaží ukrást.“

„Ale tomuhle přece nevěříš, že ne?“ zeptala jsem se posměšně, neschopná udržet na uzdě své podráždění.

„Ne. Právě jsem si vymyslela, že *surem* mají rádi blondýnky,“ řekla konejšivě. „Blondýnky vůbec rádi nemají.“

Přestože jsem se neotočila, abych se na ni podívala, cítila jsem její úsměv a radostný záblesk v očích. To mě dopátilo. Pomyslela jsem si, že je buď hodně upřímná, velmi staromódní, nebo v nejhorším případě velmi šilená.

„Ty ale nevěříš, že stvoření z jiného světa opravdu existují!“ obořila jsem se na ni mrzutě. Potom jsem dostala strach, že jsem ji urazila, a obrátila jsem se na ni s tak trochu úzkostlivými slovy omluvy na jazyku. Ale ještě než jsem mohla cokoliv říci, odpověděla úplně stejně hlasitě a nevrle jako já.

„Samozřejmě že věřím, že existují. Proč by neměla existovat?“

„Prostě neexistují!“ obořila jsem se na ni ostře a panovačně, načež jsem se rychle omluvila. Řekla jsem jí o své pragmatické výchově a o tom, jak mě můj otec přivedl k tomu, že všechny obludy v mých snech a společníci ve hře, které jsem měla jako děcko — pro všechny ostatní samozřejmě neviditelní —, nebyli nic jiného než výplod příliš bohaté fantazie.

„Od dětství jsem byla vychovávána k tomu, být objektivní a všechno posuzovat,“ zdůraznila jsem. „V mém světě byla jen fakta.“

„Takový už je problém s lidmi,“ poznamenala Delie. „Jsou tak rozumní, že už jenom když o tom slyším, klesá mi vitalita.“

„V mém světě,“ nevsímala jsem si její poznámky, „nejsou žádná fakta o stvořeních z jiného světa, pouze spekulace, přání a fantazie pomatených myslí,“ zdůraznila jsem.

„Nevěřím, že jsi tak beznadějný případ!“ radostně vykřikovala mezi záchvaty smíchu, jako kdyby mé vysvětlení předčilo všechna její očekávání.

„Může být existence těchto stvoření dokázána?“ zeptala jsem se jí.

„Jak by měl ten důkaz vypadat?“ ptala se se zjevným nádechem nedůvěry.

„Kdyby je mohl vidět někdo jiný, to by byl důkaz,“ řekla jsem.

„Máš na mysli, že kdybys je například mohla vidět ty, byl by to důkaz jejich existence?“ naklonila se ke mně.

„Tím můžeme samozřejmě začít.“

Delie si povzddechla, opřela si hlavu do opěrátka a zavřela oči. Byla tak dlouho potichu, že jsem si byla jistá, že usnula, takže jsem se polekala, když se náhle posadila a přiměla mě zajet ke krajnici. Řekla, že si potřebuje ulevit.

Abych využila zastávky, také jsem si odskočila do křoví. Když jsem se chystala natáhnout si džíny, uslyšela jsem zrovna za sebou povzdechnutí a hlasitý mužský hlas, který řekl: „Jak rozkošné!“ Ještě s nezapnutými džínami jsem vyrazila za Delii. „Raději bychom odtud měly rychle vyjít,“ vykřikla jsem. „V křoví se schovává chlap.“

„Nesmysl,“ nevěnovala mým slovům pozornost. „V křoví je akorát tak osel.“

„Oslově nevzdychají jako vlní chlapi,“ zdůraznila jsem a pak jsem jí zopakovala to, co říkal.

Delie se bezmocně hroučila smíchy, pak si ale uvědomila mou úzkost a ve smířlivém gestu pozvedla ruku. „A víděl jsi vlastně toho muže?“

„To jsem ani nemusela,“ odvětila jsem. „Stačilo mi slyšet ho.“

Chvilu váhala a potom zamířila k autu. Těsně předtím, než jsme vystoupily na krajnici cesty, se náhle zastavila, otočila se ke mně a zašeptala: „Stalo se něco skutečně mysteriózního. Musím tě na to upozornit.“ Vedla mě za ruku zpět k místu, kde jsem dřepěla. A tam jsem za keřem uviděla osla.

„Předtím tam nebyl,“ trvala jsem na svém.

Delie si mě vesele prohlížela, pak pokrčila rameny a obrátila se ke zvířeti. „Oslíčku,“ zacukrovala dětským hlasem, „díváš se na její zadek?“

Je to břichomluvkyně, pomyslela jsem si. Bude předstírat, že to zvíře mluví. Nicméně osel jen několikrát hlasitě zahýkal.

„Pojďme odsud,“ prosila jsem a tahala ji za kabátek. „V tom křoví se určitě schovává jeho majitel.“

„Ale tenhle ten drahoušek nemá pána,“ vrkala stále hloupým dětským hlasem a drbala ho na dlouhých, jemných uších.

„Určitě má,“ odvětila jsem ostře. „Nevidíš, že je dobře krmený a opatrovaný?“ Hlasem, který začínal být ochraptělý nervozitou a netrpělivostí jsem znovu zdůraznila, jak nebezpečné je to pro dvě samotné ženy na opuštěné cestě v Sonoře.

Delie na mne mlčky zírala. Zdálo se, že jsem ji zaujala. Potom pokývala hlavou na souhlas a pokymula mi, abych

ji následovala. Osel krácel hned za mnou a svým čenichem mě neustále dloubal do zadku. Mumlala jsem nadávky a otočila jsem se, ale oslík byl pryč.

„Delie!“ vykřikla jsem v náhlém přívalu strachu. „Co se stalo s tím oslem?“

Hejno ptáků se polekalo mým výkřikem a rychle vzletělo. Ptáci kroužili kolem nás a pak odlétli na východ ke slabé trhlíně na nebi, která znamenala konec noci a začátek dne.

„Kde je ten osel?“ zeptala jsem se znovu sotva slyšitelným šepotem.

„Zrovna před tebou,“ řekla tiše a ukázala na zkroutený bezlistý strom.

„Nevidím ho.“

„Potřebuješ brýle.“

„Moje oči jsou v pořádku,“ řekla jsem ostře. „Vidím dokonce ty nádherné květy na stromě.“ Udivená krásou velkých planoucích sněhobílých květů jsem přistoupila blíž. „Co je to za strom?“

„Palo Santo.“

Jednu zmatenou sekundu jsem si myslela, že osel, který se vynořoval zpoza saténového, stříbrně šedého kmenu, promluvil. Otočila jsem se na Delii.

„Palo Santo!“ smála se.

Pak mě napadlo, že to na mne Delie celé sehrála. Osel pravděpodobně patřil léčitelce, která nepochybně bydlela poblíž.

„Co je tady k smíchu?“ zeptala se, když zachytila vševedoucí úsměv na mé tváři.

„Mám přišermou křeč,“ lhala jsem. Dřepla jsem si s rukama přitisknutýma na břicho. „Prosím tě, počkej na mne v autě.“

Jakmile se otočila k odchodu, sundala jsem si šátek a uvázala ho kolem oslíkova krku. Těšila jsem se na to, jak bude překvapená, až u léčitelky zjistí, že jsem o jejím žertu celou dobu věděla. Nicméně naděje, že znovu uvidím osla nebo svůj šátek, byly brzy zmařeny. K léčitelčině domu jsme jely ještě téměř dvě hodiny.

DO LÉČITELČINA DOMU NA PŘEDMĚSTÍ Ciudad Obregona jsme dorazily okolo osmé hodiny ranní. Byl to bytelný starý dům s vybělenými zdmi a taškovou střechou, zešedlou časem. Měl okna z tepaného železa a klenutý vchod.

Těžké dveře do ulice byly dokořán. S jistotou člověka obeznámeného se svým okolím mě Delie vedla dlouhou tmavou předstíní do zadní části domu do spoře zařízeného pokoje s úzkou postelí, stolem a několika židlemi. Naprostoto neobvyklé na tomhle pokoji bylo, že měl dveře ve všech čtyřech zdech. Všechny byly zavřené.

„Jády počkej,“ nařídila mi Delie a bradou ukázala k posteli. „Než najdu léčitelku, trochu si zdímní. Možná mi to bude chvíli trvat,“ dodala, když za sebou zavírala dveře.

Čekala jsem, až ztichnou její kroky na chodbě, a pak jsem prozkoumala ten nejnepravděpodobnější léčitelský pokoj, jaký jsem kdy viděla. Vybílené zdi byly holé. Světlo hnědé dlaždice na podlaze zářilo jako zrcadlo. Nebyl tu oltář, obrázky ani sošky svatých, Panna nebo Ježíš, které bych v pokoji léčitele očekávala. Výstrčila jsem hlavu ze všech čtyř dveří. Dvoje vedly do temné chodby, další dvoje na dvorek obklopený vysokým plotem.

Když jsem šla po špičkách temnou chodbou k dalšímu pokoji, uslyšela jsem za sebou hluboké, hrozivé zavřčení. Říchnu jsem se otočila. Sotva dvě stopy ode mne stál ohromný, divoce vypadající černý pes. Nezaútočil, ale vytrval ve svém basovém vrčení a ukazoval mi své tesáky. Nespouštěla jsem ho z pohledu, aniž se však naše oči setkaly, a pozpátku jsem kráčela do léčitelčina pokoje.

Pes mě následoval až ke dveřím. Tíše jsem je zavřela přímo před čenichem toho zvířete a opřela jsem se o zed,

abych uklidnila tlukot srdce. Pak jsem si lehla na postel, a aniž jsem to měla v úmyslu, za několik momentů jsem upadla do hlubokého spánku.

Výtrhl mě z něho něčí jemný dotek na mém rameni. Otevřela jsem oči a pohlédla do vrásčité růžové tváře staré ženy. „Sníš,“ řekla, „a já jsem součástí tvého snu.“

Automaticky jsem přikývla. Nicméně nebyla jsem přesvědčená o tom, že sním. Ta žena byla neobyčejně malá. Ne jako trpaslík nebo skřet, byla spíš jako dítě s hubenýma rukama a rovnými, křehce vypadajícími rameny.

„Ty jsi léčitelka?“ zeptala jsem se.

„Jsem Esperanza,“ řekla. „Jsem ta, která přináší sny.“

Její hlas byl měkký a neobyčejně hluboký. Měl zvláštní exotický rys, jako kdyby španělština — kterou mluvila plynně — nebyla jazykem, na který byly svaly jejího horního rtu zvyklé. Zvuk jejího hlasu se postupně vznášel, až se stal nehmotnou silou naplňující pokoj. Ten zvuk mi připomínal vodu tekoucí v hloubkách jeskyně.

„Ona není žena,“ mumlala jsem si pro sebe. „Ona je zvuk temnoty.“

„Teď odstraním příčinu tvých nočních můr,“ řekla a upírala na mne naléhavý pohled. Její prsty se jemně sevřely okolo mého krku. „Vytáhnu je jednu po druhé,“ slíbila. Její ruce se jako jemné mávnutí pohnuly přes mou hrud. Triumfálně se usmála a pokynula mi, abych se podívala na její otevřené dlaně. „Vidíš? Vyšly ven tak snadno.“

Zírala na mne s tak mocným výrazem dovršení a úžasnosti, že jsem se nepřinutila jí říci, že v jejích dlaních nic nevidím.

S jistotou, že léčebné sezení je u konce, jsem jí poděkovala a posadila se. S káravým posunkem potřásla hlavou a jemně mě zatlačila zpátky na postel. „Ty spíš,“ připomenula mi. „Já jsem ta, která přináší sny, pamatuješ?“

Tak ráda bych trvala na tom, že jsem úplně bdělá, ale podařilo se mi jen bláhově se usmát, protože spánek mě vtáhl do příjemné dřimoty.

Smích a šepot mě obklopily jako stíny. Usilovně jsem se snažila probudit. Vynaložila jsem velkou námahu, abych otevřela oči, posadila se a podívala se na lidi shromážděné okolo stolu. Pro zvláštní šero v pokoji jsem je neviděla jas-

ně. Delie byla mezi nimi. Chystala jsem se zavolat její jméno, ale naléhavý praskavý zvuk za mnou mě přinutil otočit se.

Muž, nebezpečně dřepící na vysoké stoličce, hlasitě louskal burské oříšky. Na první pohled vypadal jako mladík, ale nějak jsem věděla, že je starý. Byl útlé postavy s hladkou bezvousou tváří. V jeho úsměvu se mísila prohanost s nevinností.

„Dáš si?“ zeptal se.

Než jsem stačila přikývnout, poklesla mi čelist. Užasle jsem pozorovala, jak přenesl svou váhu na jednu ruku a bez námahy pozvedl své malé šlachovité tělo do stojky. Z téhle pozice na mne hodil burský oříšek, který vletěl rovnou do mých otevřených úst.

Začala jsem se dusit. Ostré klepnutí mezi lopatky mi okamžitě obnovilo dýchání. Vděčně jsem se otočila, zvědavá, kdo z těch lidí, kteří u mne teď stáli, tak hbitě zareagoval.

„Jsem Mariano Aureliano,“ řekl muž, který mě praštil. Potřásl mi rukou. Laskavý tón a okouzující formalita jeho gesta zmírnila divoký výraz jeho očí a přisnost orlích rysů. Díky vzhůru zešikmenému obočí vypadal jako dravec. Bílé vlasy a ošlehaná mředěná tvář svědčily o stáří, ale svalnaté tělo vyzářovalo vitalitu mládí.

Vě skupině bylo šest žen, včetně Delie. Všechny mi stejně výmluvně formálně potřásl rukou. Neřekly mi své jména, jen to, že mě rády poznávají. Fyzicky se jedna druhé nepodobala a přece na nich bylo něco nápadně stejného, odporující si směs mládí a stáří, síly a jemnosti, která mě mála ze všeho nejvíce, protože jsem byla zvyklá na drsnost a bezprostřednost patriarchální německé rodiny.

Stejně jako u Mariana Aureliana a akrobata na židli jsem nedokázala odhadnout jejich věk. Mohlo jim být čtyřicet stejně jako šedesát.

Trochu jsem pocítila úzkost z toho, jak na mne ty ženy zírají. Cítila jsem, že do mne mohou vidět a že přemýšlejí o tom, co vidí. Veselé, rozjímavé úsměvy na jejich tvářích mě trochu uklidnily. Toužila jsem jakkoli přerušit to znepokojivé ticho, tak jsem se otočila k muži na stoličce a zeptala se ho, jestli je akrobat.

„Jsem pan Flores,“ řekl. Udělal pozadu ze stoličky přemet a přistál na zemi se zkrácenýma nohama. „Nejsem akrobat,“ prohlásil. „Jsem kouzelník.“ S radostným úsměvem si sáhl do kapsy a vytáhl můj hedvábný šátek, ten, který jsem uvázala okolo ošíkova krku.

„Já vím, kdo jste. Jste její manžel!“ vyhrkla jsem a žalujícím prstem jsem mířila na Delii. „Vy dva jste na mne určitě sehráli ten chytrý trik.“

Pan Flores neřekl nic. Jen na mne zíral a zdvořile mlčel. „Nejsem ničím manžel,“ prohlásil nakonec, načež opustil pokoj tak, že metal hvězdy až k jednomu z dveří, vedoucím na dvorek.

Z náhlého popudu jsem vyskočila z postele a šla za ním. Na pár sekund jsem se zastavila, oslepená venkovním jasem, pak jsem přešla dvorek a seběhla po okraji drsné cesty do čerstvě zoraného pole rozděleného vysokými eukalyptovými stromy. Bylo horko. Jako by slunce vysílalo plameny. Brázdy se v horku třpytily jako obrovští zuřiví hadi.

„Pane Floresi,“ zavolala jsem. Žádná odpověď. S jistotou, že se skrývá za jedním ze stromů, jsem se rozeběhla přes pole.

„Dej si pozor na ty bosé nohy!“ varoval mě hlas seshora. Polekaně jsem vzhlédla, přímo do obličje pana Florese, který visel na větvi za nohy, hlavou dolů.

„Je nebezpečné a naprosto bláznivé běhat bez bot,“ přisně mě napomenul, zatímco se houpal dopředu a dozadu jako artista na visuté hrazdě. „Je to tady zamořené chřestíši. Raději pojď sem nahoru. Je to tu bezpečné a stinné.“

Věděla jsem, že větve jsou příliš vysoko, abych na ně dosáhla, nicméně jsem s dětskou vírou natáhla ruce. Než jsem si stačila uvědomit, co má v úmyslu, pan Flores mě pevně uchopil za zápěstí a lehce, jako kdybych byla jen hadrový panák, mě vymrštil nahoru na větev. Oslněná jsem se posadila vedle něho a zahleděla se do šelestících listů, které se blýskaly ve slunečním svitu jako plátky zlata.

„Slyšíš, co ti vypráví vítr?“ zeptal se mě pan Flores po dlouhém mlčení. Otáčel hlavou tak, abych mohla plně postihnout ohromující způsob, jakým mával ušima.

„Zamurito!“ tiše jsem vyhrkla, když mou mysl zaplavily

vzpomínky. Zamurito, káňátko, káňátko, byla přezdívkou kamaráda z dětství ve Venezuele. Pan Flores měl stejně jemné ptačí rysy, vlasy černé jako smola a oči barvy hořčice. A nejvíc ohromující bylo, že stejně jako Zamurito uměl mávat jedním uchem nebo oběma dohromady.

Řekla jsem panu Floresovi o svém kamarádovi, kterého jsem znala od mateřské školy. Na druhém stupni jsme seděli v jedné lavici. Během dlouhé polední přestávky jsme místo ve škole obědvali venku. Vyšplhali jsme na vrchol blízkého kopce a jedli ve stínu mangovníku, který jsme považovali za ten největší mangovník na světě. Nejnižší větve se dotýkaly země, nejvyšší dosahovaly mraků. V ovocné sezóně jsme se přecpávali mangem.

Vrchol kopce byl našim oblíbeným místem do toho dne, kdy jsme zjistili, že z vysoké větve visí školníkově tělo. Neodvážili jsme se pohnout ani zakřičet, ani jeden z nás nechtěl ztratit tvář před tím druhým. Jen den jsme nešplhali na větve, ale pokusili jsme se sníst oběd na zemi, prakticky pod mrtvým mužem, zvědaví, kdo první sežře. Byla jsem to já.

„Přemýšlela jsi někdy o umírání?“ zeptal se mě šeptem Zamurito.

Podívala jsem se nahoru na pověšeného muže. V tu chvíli vítr nezvykle naléhavě zašelel větvemi. V tom šeleštění jsem jasně slyšela, jak mi ten mrtvý muž šeptá, že smrt je konejšívá. Bylo to tak zlověstné, že jsem vyskočila a běžela s křikem pryč. Lhostejná k tomu, co si o mně Zamurito mohl myslet.

„Vítr k tobě nechal ty větve a listy promluvit,“ řekl pan Flores, když jsem dovyprávěla svůj příběh. Měl jemný a hluboký hlas. Jeho zlaté oči horečnatě zářily, když mi vysvětloval, že mangovník ve chvíli smrti starého školníka v jediném okamžiku vstřebal jeho uvolněné vzpomínky, pocity a emoce.

„Vítr k tobě nechal ty větve a listy promluvit,“ opakoval pan Flores. „Protože vítr je právem tvůj.“ Zasněně se podíval do listoví, očima pátral po poli, rozprostírajícím se na slunci. „Jo, že jsi žena, ti umožňuje ovládat vítr,“ pokračoval. „Ženy to nevědí, ale mohou s větrem kdykoli rozmlouvat.“

Nechápavě jsem potřásla hlavou. „Opravdu nevím, o čem to mluvíte,“ můj tón prozrazoval rostoucí neklid. „Je to jako sen. Kdyby to pořád nepokračovalo dál, přísahal bych, že to je jedna z mých nočních můr.“

Jeho protahované mlčení mě znepokojovalo. Tvář se mi zardívala podrážděním. To je k neuvěření, sedím tu na stromě s bláznivým starcem, uvažovala jsem. Zároveň jsem se obávala, jestli jsem ho neurazila. Chtěla jsem se mu omluvit za svou hrubost.

„Uvědomuji si, že ti má slova příliš nedávají smysl,“ připustil. „Je to proto, že jsi příliš obalená. A to ti brání slyšet, co ti vítr říká.“

„Příliš obalená?“ zeptala jsem se zmateně a podezřívavě. „Máte tím na mysli, že jsem špinavá?“

„To také,“ řekl, a já jsem se začervenala. Usmál se a vysvětlil mi, že jsem zahalená do příliš tlustého obalu, který ale nemohu umýt mýdlem a vodou bez ohledu na to, kolikrát se vykoupu. „Jsi plná soudů,“ prohlásil. „Brání ti rozumět tomu, co říkám, a tomu, že můžeš ovládat vítr.“

Upřel na mne přímý kritický pohled. „Nuže?“ otázel se netrpělivě. Dříve než jsem pochopila, co se děje, uchopil mě za ruce a jediným plynulým a hbitým pohybem mě zhoupl a jemně spustil na zem.

Měla jsem pocit, že vidím, jak se jeho ruce a nohy natahují, jako by byly gumové. Byl to pomíjivý dojem, který jsem si hned vysvětlila zkreseným vnímáním způsobeným horkem. Nezabývala jsem se tím, protože v té chvíli mě rozpýlil pohled na Delii a její přátele, kteří pod vedlejším stromem rozprostírali velkou plachtu.

„Kdy jste přišli?“ zeptala jsem se Delie, zmatená, že jsem jejich příchod neviděla ani neslyšela.

„Budeme mít piknik na tvou počest,“ řekla.

„Protože jsi se k nám dneska připojila,“ dodala jedna z žen.

„Jak jsem se k vám připojila?“ zneklidněla jsem. Neviděla jsem, kdo promluvil. Dívala jsem se z jedné ženy na druhou a předpokládala jsem, že jedna z nich vysvětlí svoje prohlášení.

Lhostejně k mému rostoucímu neklidu se zaobíraly plachtou, soustředěné na to, aby byla rozprostřená bez

jediného záhybu. Čím déle jsem je pozorovala, tím více jsem byla znepokojená. Všechno bylo tak nezvyklé. Dokázala bych snadno vysvětlit, proč jsem přijala Delioho pozvání k léčitelce, ale vůbec jsem nerozuměla svým činům, které se od té chvíle odvíjely. Bylo to, jako by někdo jiný převzal mé rozumové schopnosti a nutil mě tu zůstat a reagovat a říkat věci, které jsem říkat nechtěla. A teď se chystali k oslavě na mou počest. To mě mírně řečeno znepokojovalo. Ať jsem se snažila sebevíc, nemohla jsem přijít na to, co tam vlastně dělám.

„Tohle si snad nezasloužím,“ mumlala jsem. Ozvala se ve mně má německá výchova. „Lidé přece nedělají věci pro druhé jen tak pro nic za nic.“

Až když jsem uslyšela bujný smích Mariana Aurealiana, uvědomila jsem si, že se na mne všichni dívají.

„Nemusíš tolik uvažovat o tom, co se ti tady dneska děje,“ řekl a jemně mě poklepal po rameni. „Máme piknik, protože rádi děláme věci z okamžitého popudu. A protože teď dneska Esperanza vyléčila, moji přátelé by rádi řekli, že piknik je na tvou počest.“ Mluvil věcně, téměř lhostejně, jako kdyby mluvil o nějaké trivialitě. Jeho oči ale prozrazovaly něco jiného — byly tvrdé a vážné, jako kdyby bylo životně důležité, abych ho poslouchala.

„Pro mé přátele je radostí říci, že piknik je na tvou počest,“ pokračoval. „Přijmi to tak, jak to říkají, jednoduše a bez posuzování.“ Jeho oči zjemněly, když se díval na ženy, pak se otočil ke mně a dodal: „Tenhle piknik vůbec není na tvou počest, to tě ujišťuji. A přece,“ uvažoval, „je na tvou počest. Bude ti asi nějakou chvíli trvat, než tenhle rozpor pochopíš.“

„Nikoho jsem nežádala, aby pro mne cokoli dělal,“ řekla jsem vzdorovitě. Najednou jsem byla nesmírně těžkopádná jako vždycky, když mi něco hrozilo. „Delie mě sem přivedla a já jsem jí vděčná.“ Pocítila jsem nutnost dodat: „A ráda bych zaplatila za všechny služby, které mi byly prokázány.“

Byla jsem si jistá, že jsem je urazila. Věděla jsem, že mě každou chvíli požádají, abych odešla. Až na zraněné ego by mě to příliš netrápilo. Byla jsem vystrašená a měla jsem jich dost.

K mému překvapení a znepokojení mě nevzali vážně. Smáli se mi. Čím zlostnější jsem byla, tím větší bylo jejich veselí. Upírali na mne své zářivé, rozesmáté oči, jako kdybych byla nějaký neznámý živočich.

Kvůli vzteku jsem zapomněla na strach. Obvinila jsem je, že si ze mne dělají bláznů. Vyčetla jsem Delii a jejímu manželovi — nevím, proč jsem trvala na tom, že patří dohromady —, že schrálí ten nechutný žert.

„Přivedla jsi mě sem,“ řekla jsem Delii, „abyste si ze mne mohli udělat šaška.“

Čím více jsem přeháněla, tím více se smáli. Právě jsem se chtěla rozbrečet sebelítostí, zlostí a frustrací, když se Mariano Aureliano postavil vedle mne. Začal na mne mluvit jako na dítě. Chtěla jsem mu říci, že se o sebe dokážu postarat sama, že nepotřebuji jeho soucit a že odjíždím domů, ale něco v jeho tónu a v jeho očích mě tak dokonale uklidnilo, že jsem si byla jistá, že mě hypnotizuje. Přesto jsem věděla, že mě nehypnotizuje.

Náhlost a úplnost mé proměny pro mne byla něčím naprosto neznámým a znepokojivým. To, co by obvykle trvalo celé dny, se stalo v okamžiku. Celý život jsem dumala nad každou potupou nebo urážkou — skutečnou nebo smyšlenou — kterou jsem utrpěla. Se systematickou důkladností bych si je probrala, dokud by každý detail nebyl vysvětlen k mému uspokojení.

Jak jsem se tak dívala na Mariana Aureliana, najednou jsem měla chuť smát se svým předchozím výbuchům. Téměř jsem si nevzpomínala na to, co mě vlastně rozzuřilo až k slzám.

Delie mě přitáhla za ruku a požádala mě, abych druhé ženě pomohla z přinesených košíků vybalovat čínské talíře, křišťálové číše a zdobené stříbrné příbory. Ženy spolu ani se mnou nemluvíly. Z jejich úst unikly jen radostné vzděchy, když Mariano Aureliano otevřel servírovací nádobu. Byly tu tamaly, enchilady, dušené maso s páliovou paprikou a ručně vyráběné tortily. Ne tortily z mouky — jak to bylo obvyklé v severním Mexiku a které mě nenadchly — ale kukuřičné tortily.

Delie mi podala talíř s trochou ode všeho. Jedla jsem tak hltavě, že jsem bylo hotová dřive než všichni ostatní. „To je

to nejlepší, co jsem kdy jedla," vydechla jsem a doufala, že dostanu přidáno. Nikdo mi přidávek nenabídl. Abych skryla zklamání, mluvila jsem o kráse starobylého ozdobného lemu plachty, na které jsme seděli.

"To jsem dělala já," řekla žena, která seděla po levém boku Mariana Aureliana. Vypadala staře a její tvář zakrývaly šedé rozčuchané vlasy. Přestože bylo horko, měla na sobě dlouhou sukni, halenku a svetr.

"Je to autentická belgická krajka," vysvětlila jemným, zasněným hlasem. Její dlouhé štíhlé ruce, třpytící se vybranými prsteny, láskyplně spocínuly na širokém lemu. Velmi podrobně mi vyprávěla o své ruční práci. Ukazovala mi druhy stehů a nití, které na lem použila. Občas a letmo jsem v záplavě jejích vlasů zahlédla tvář, ale nepoznala jsem, jak vypadá.

"Je to autentická belgická krajka," opakovala. "Je to součást mé výbavy." Zvedla křišťálovou číši, lokla si vody a dodala: "Týhle jsou také z mé výbavy. Je to Baccarat."

Nepochybovala jsem. A nádherné talíře — každý jiný — byly z nejlepšího porcelánu. Byla jsem zvědavá, jestli diskrétní nakouknutí pod můj talíř projde bez povšimnutí, ale žena sedící po pravici Mariana Aureliana mě povzbudila.

"Nestyď se. Jen se podívej," pobídla mě. "Jsi mezi přáteli." S úsměvem zvedla svůj vlastní talíř. "Limoges," prohlásila, pak zvedla můj a poznamenala, že to je Rosenthal.

Ta žena měla jemné dětské rysy. Byla drobná a měla malé, kulaté černé oči s hustými řasami. Vlasy měla černé až na temeno hlavy, kde zbělely a byly sčesaný do pevného malého drdolu. Když mě začala obléhat osobními otázkami, byla v ní síla a chladná přímost.

Její inkvizitorský tón mi nevěděl. Byla jsem zvyklá být bombardována otázkami od mého otce a bratru když jsem šla na rande nebo když jsem se pustila do jakékoli samostatné činnosti. Neschvalovala jsem to, ale doma to byla běžná komunikace. Proto jsem se nikdy nenaučila komunikovat. Komunikace pro mne znamenala odrážení slovních útoků a obrana za každou cenu.

Byla jsem překvapená, když ve mně vyptávání téhle ženy hned nevyvolalo pocit, že bych se měla bránit.

"Jdi vdaná?" zeptala se.

"Ne," řekla jsem tiše, ale pevně, a přála jsem si, aby změnila téma.

"Máš muže?" vytrvala.

"Ne, nemám," odsekla jsem. Začínala jsem cítit podráždění svého starého obranného já.

"Máš ráda nějaký typ mužů?" pokračovala. "Jsou nějaké rysy osobnosti, kterým dáváš u mužů přednost?"

Chvilí jsem přemýšlela o tom, jestli si ze mne nedělá legraci, ale její zájem i zájem všech ostatních se zdál být nefalšovaným. Jejich zvědavé tváře plně očekávání mě zneklidnily. Zapomněla jsem na svou přirozenost a na to, že tyhle ženy by mohly být mými babičkami a mluvila jsem k nim, jako kdyby to byly kamarádky v mém věku a diskutovaly jsme o mužích.

"Musí být vysoký a pohledný," začala jsem. "Musí mít smysl pro humor. Musí být citlivý a nesmí být nerozhodný a bez cílů a zásad. Musí být inteligentní, ale ne intelektuál." O něco tišším hlasem a důvěrným tónem jsem dodala: "Můj otec říkával, že intelektuálové jsou slabí až do morku kostí a zrádní. Všichni. Myslím, že se svým otcem souhlasím."

"To je všechno, co od muže vyžaduješ?" zeptala se ta žena.

"Ne," řekla jsem rychle. "Ze všeho nejvíc musí být muž mých snů atlet."

"Jako tvůj otec," dodala jedna žena.

"Přirozeně," bránila jsem se. "Můj otec byl velký atlet. Byl úžasný lyžař a plavec."

"Vycházíš s ním?" zeptala se mě.

"Zázračně," řekla jsem nadšeně. "Obdivuji ho. Jenom myšlenka na něj mi vháni slzy do očí."

"Proč nejsi s ním?"

"Jsem příliš jako on," vysvětlila jsem. "Něco ve mně, čemu nerozumím, a ani to nemůžu ovládnout, mě od tamtud odhání."

"A co tvá matka?"

"Má matka," povzddechla jsem si a chvilí jsem hledala ta nejlepší slova, jak ji popsat. "Je velmi silná. Je to ta klidnější část ve mně. Ta tichá část, která nepotřebuje posílení."

„Jste si s rodiči hodně blízcí?“

„Duchem ano,“ řekla jsem tiše. „V praxi jsem samotářka. Nemám mnoho vazeb.“ A potom, jako kdyby se ze mne něco tlačilo ven, jsem jim prozradila vadu osobnosti, kterou bych si sama nepřiznala ani ve chvíli největšího sebezpytování. „Spíš lidí využívám, než abych je podporovala nebo opatrovala,“ řekla jsem, a pak jsem to rychle poopravila. „Ale jsem dost dobře schopná citu.“

S pocity úlevy a zklamání jsem zírala z jednoho na druhého. Zdálo se, že nikdo z nich nepřikládá mému příznakní důležitost. Žena pokračovala otázkou, jestli bych o sobě řekla, že jsem odvázná, nebo spíš zbabělá.

„Jsem neotřesitelný zbabělec,“ prohlásila jsem. „Ale má zbabělost mě bohužel nikdy nezastaví.“

„Nezastaví před čím?“ dotazovala se ta žena. Její černé oči byly vážné a široké obočí, jako čára nakreslená uhlím, bylo svaštělé.

„Abych dělala nebezpečné věci,“ řekla jsem. Potěšená zdáním, že visí na každém mém slově, jsem vysvětlila, že má další vážná vada je, že se velmi snadno dostávám do problémů.

„Můžeš nám říci o nějakém problému, do kterého jsi se dostala?“ zeptala se. Její tvář, která byla celou dobu vážná, se změnila zářivým, téměř šelmovským úsměvem.

„A co třeba o tom, ve kterém jsem teď?“ řekla jsem napolo v žertu, ale stejně jsem se obávala, že si mou odpověď vyloží špatně. K mému překvapení a úlevě se smáli a pokračovali tak, jak to mají ve zvyku venkované, když se setkají s něčím smělým nebo legračním.

„Proč jsi teď ve Spojených státech?“ zeptala se mě ta žena, když se všichni uklidnili.

Pokrčila jsem rameny, protože jsem nevěděla, co říci. „Chtěla jsem jít do školy,“ zamumlala jsem nakonec. „Nejdříve jsem byla v Anglii, ale moc jsem toho neudělala, jenom jsem si užívala. Vlastně ani nevím, co chci studovat. Myslím, že něco hledám, ale nevím přesně co.“

„To nás přivádí k méj první otázce.“ Její stíhlá, čilá tvář a tmavé oči mě živě pozorovaly. „Hledáš muže?“

„Myslím, že ano,“ přiznala jsem, načež jsem netrpělivě dodala: „A která žena ho nehledá? A proč se mě na to tak

vytrvale vyptáváte? Narážíte tím na něco? Je to nějaký test?“

„Máme něco na mysli,“ vložila se do toho Delie. „Ale není to muž.“ Ona i ostatní se smáli a vřískali s takovou nenuceností, že jsem se také začala chichotat.

„Každopádně to je test,“ ujistila mě tazatelka, jakmile se všichni utišili. Chvilí mlčela, její oči byly bdělé a zamýšlené. „Z toho, co jsi mi řekla, můžu usoudit, že jsi dokonale mšťačka,“ pokračovala. Široce rozhodila ruce, aby vyjádřila nevyhnutelnost. „Ale co jiného může být německá žena narozená v Novém světě?“ Uviděla zlost v mé tváři a se stěží potlačitelným úsměvem dodala: „Měšťáci mají měšťácké sny.“

Mariano Aureliano si všiml, že se chystám vybuchnout, a vysvětlil mi, že se mě ptala prostě proto, že byli na mne zvědaví. Návštěvníky tu mívají jen zřídka a mladé téměř nikdy.

„To neznamená, že mě musíte urážet,“ stěžovala jsem si. Jako bych nic neřekla, Mariano Aureliano se dál omlouval za tu ženu. Jeho laskavý tón a uklidňující poplácání po zádech rozpustily můj vztek stejně jako předtím. Jeho úsměv byl tak dojemně andělský, že jsem ani na chvíli nepochybovala o jeho upřímnosti, když mi začal lichořit. Řekl, že jsem jednou z nejvýjimečnějších, nejpozoruhodnějších osob, se kterou se kdy setkali. To mě tak dojalo, že jsem ho pobídla, aby se mě zeptal na cokoli, co by o mně chtěl vědět.

„Cítíš se být důležitá?“ zeptal se.

Přikývla jsem. „Všichni jsme sami pro sebe dost důležití,“ prohlásila jsem. „Ano, myslím si, že jsem důležitá, ne v obecném smyslu, ale specificky, jen sama pro sebe.“ Dlouho jsem mluvila o pozitivním sebehodnocení, vážení si sebe sama a o tom, jak zásadní je posílení vlastní důležitosti pro naše psychické zdraví.

„A co si myslíš o ženách?“ zeptal se. „Myslíš si, že jsou víc, nebo máš důležitější než muži?“

„Je samozřejmě, že muži jsou důležitější,“ řekla jsem. „Ženy nemají na výběr. Musí být méně důležité, aby fungoval hladce rodinný život, abych tak řekla.“

„Ale je to správné?“ naléhal Mariano Aureliano.

„Samozřejmě že to je správné,“ prohlásila jsem. „Muži mají vrozené být dokonalejší, a proto řídí svět. Byla jsem vychovaná autoritářským otcem. Přestože mě vychovával tak svobodně jako mé bratry, dával mi na vědomí, že určité věci nejsou pro ženu tak důležité. Proto nevím, co dělat ve škole nebo co chci od života.“ Podívala jsem se na Mariana Aureliana a bezmocně a poraženě jsem dodala: „Myslím, že hledám muže, který si je sám sebou jistý stejně jako můj otec.“

„Je hloupá!“ vložila se do toho jedna z žen.

„Ne, není,“ ujistil všechny Mariano Aureliano. „Je jen zmatená a přehnaně sebejistá jako její otec.“

„Její německý otec,“ důrazně ho opravil pan Flores, s důrazem na slovo *německý*. Stěhl ze stromu jako list, vláčně a neslyšně. Navrhl si až příliš velkou porci jídla.

„Máš úplnou pravdu,“ souhlasil Mariano Aureliano a zachechtal se. „Protože je stejně přehnaně sebejistá jako její německý otec, prostě jen opakuje, co slýchávala celý život.“

Mou zlost, která rostla a klesala jako nějaká záhadná horečka, nezpůsobovalo jen to, co o mně říkali, ale také to, že o mně mluvili, jako kdybych tam nebyla.

„Je nenapravitelná,“ řekla další žena.

„Pro náš účel se hodí,“ přesvědčeně mě hájil Mariano Aureliano.

Pan Flores podpořil Mariana Aureliana. A jediná žena, která dosud nepromluvila, řekla hlubokým chraplavým hlasem, že souhlasí s muži, že se pro jejich účely hodím.

Byla vysoká a útlá. Její bledá, štíhlá a přísna tvář byla korunovaná spletenými bílými vlasy a zvýrazněná velkýma jasnýma očima. I přes její obnošené, jednotvárné oblečení na ní bylo něco přirozeně elegantního.

„Co mi to všichni děláte?“ zaječela jsem, neschopná déle se ovládat. „Neuvědomujete si, jak je to přišerné, když o mně mluvíte, jako kdybych tu nebyla?“

Mariano Aureliano na mne upřel nelítostný pohled. „Ty tu nejsi,“ řekl naprosto bezcitným hlasem. „Alespoň zatím ne. A co je nejdůležitější, nejsi důležitá. Ani teď, ani nikdy jindy.“

Téměř jsem omdlela zlosti. Ještě nikdo se mnou nemlu-

vil tak hrubě a s takovou lhostejností k mým pocitům. „Zvracím, chčiju a seru na vás na všechny, zatracený zrasný prdi!“ ječela jsem.

„Můj bože! Německý buran!“ vykřikl Mariano Aureliano a všichni se rozesmáli.

Chystala jsem se vyskočit a zmizet odtamtud, ale Mariano Aureliano mě několikrát poplácal po zádech.

„No ták, no ták,“ mumlal, jako kdyby uklidňoval malé dítě.

Stejně jako předtím místo pohoršení nad tím, že se ke mně chová jako k dítěti, můj vztek zmizel. Cítila jsem lehkost a štěstí. Nechápatě jsem potřásla hlavou, podívala se na ně a zachichotala se. „Naučila jsem se španělsky v ulicích Caracasu. S lůzou,“ vysvětlila jsem, „Umím přišerně nadávat.“

„Nezdá se ti, že ty sladké tamaly byly prostě úžasné?“ zeptala se mě Delie a přivírala přitom oči uznáním.

Zdálo se, že její otázka funguje jako heslo. Výstech skončil.

„Samozřejmě že ano!“ odpověděl pan Flores za mne. „Jenom by si přála, aby dostala přidáno. Má nenasytanou chuť k jídlu.“ Přišel si sednout vedle mne. „Mariano Aureliano se překonal a uvařil potěšení.“

„Chcete tím říct, že to jídlo vařil on?“ zeptala jsem se nevěřičně. „Má všechny tyhle ženy a vaří?“ Zahanbená tím, jak by mohla být má slova vyložena, jsem se rychle omluvila. Vysvětlila jsem, že mě nepředstavitelně překvapilo, že Mexičan doma vaří, když tu jsou ženy. Když se začali smát, uvědomila jsem si, že jsem nechtěla říci ani tohle.

„Zvláště když ty ženy jsou jeho ženy. To jsi chtěla říct?“ zeptal se pan Flores a jeho slova se ztrácela ve všeobecném smíchu. „Máš úplnou pravdu, jsou to Marianovy ženy. Nebo přesněji řečeno, Mariano k nim patří.“ Vesele se pleskl do kolena, potom se otočil k nejvyšší z žen, té, která promluvila jen jednou — a řekla: „Proč jí o nás neřekneš?“

„Samozřejmě že pan Aureliano nemá tolik manželek,“ začala jsem, stále zahanbená svým trapasem.

„Proč ne?“ opáčila ta žena a všichni se znovu rozesmáli. Byl to radostný, svěží smích, ale přesto mě neuklidnil.

„My všichni jsme k sobě připoutáni naším bojem, svou vzájemnou náklonností a vědomím, že jeden bez druhého nezmůžeme nic,“ řekla.

„Nepatříte k nějaké náboženské skupině, že ne?“ můj hlas prozrazoval rostoucí obavy. „Nepatříte k nějaké komunitě, že ne?“

„Patříme síle,“ odpověděla ta žena. „Moji spolučníci a já jsme dědicové starobylé tradice. Jsme součástí mýtu.“

Tomu jsem nerozuměla. Neklidně jsem se podívala na ostatní. Všichni upírali pohledy na mne. Dívali se na mne s výrazem očekávání a pobavení.

Přesunula jsem pozornost zpět k vysoké ženě. Pozorovala mě se stejným výrazem jako ostatní. Její oči byly tak zářivé, až jiskřily. Naklonila svůj křišťálový pohár a labužnický upíjela vodu.

„Jsme v podstatě snivci,“ vysvětlila mi laskavě. „My všichni teď sníme, a protože jsi k nám byla přivedena, sníš teď s námi.“ Řekla to tak vlídně, že jsem si neuvědomila, co řekla.

„Máte na mysli, že spím a zdá se mi o vás?“ zeptala jsem se s falešnou nedůvěřivostí. Kousla jsem se do rtu, abych potlačila smích, který ve mně bublal.

„To není přesně to, co děláme, ale je to dost blízko,“ připustila. Nenechala se vyrušit mým nervózním smíchem a vysvětlovala, že jsem spíš v neobyčejném snu, ve kterém mi oni všichni pomáhají tím, že sní můj sen.

„Ale to je idio...“ začala jsem, ale ona mě umlčela mávnutím ruky.

„Všichni sníme stejný sen,“ ujistila mě. Nevěděla jsem jak rozumět radosti, která jí pohlcovala.

„A co to výbořné jídlo, které jsem jedla?“ zeptala jsem se a hledala páliovou omáčku, která mi ukápla na blůzu. Ukázala jsem jí skvrny. „To nemůže být sen. Já jsem to jídlo jedla!“ trvala jsem na svém hlasitým, rozčileným tónem. „Jedla jsem ho.“

Dívala se na mne s chladnou rozvahou, jako kdyby právě takový výbuch očekávala. „A co si myslíš o tom, jak tě pan Flores vytáhl na vrchol eukalyptového stromu?“ zeptala se klidně.

Právě jsem jí chtěla říci, že mě nevytáhl na vrchol stro-

mu, ale jen na větev, když zaseptala: „Přemýšlela jsi o tom?“

„Nepřemýšlela,“ řekla jsem nevrle.

„Samozřejmě že nepřemýšlela,“ pokývala vědoucně hlavou, jako kdyby si uvědomovala, že jsem si zrovna v té chvíli vzpomněla na to, že i ta nejnižší větev byla ze země nedosažitelná. Řekla, že jsem o tom nepřemýšlela, protože ve snech nejsme racionální. „Ve snech můžeme jen jednat,“ zdůraznila.

„Počkejte,“ přerušila jsem ji. „Možná jsem trochu zmatená, to přiznávám. Nakonec vy i vaši přátelé jste ti nejpodivnější lidé, které jsem kdy potkala. Ale jsem naprosto bdělá.“ Viděla jsem, že se mi směje, a zakřičela jsem: „Tohle není sen!“

Sotva postřehnutelným kývnutím hlavy pokynula panu Floresovi, který jediným rychlým pohybem uchopil mou ruku a vymrštil se se mnou v závěsu na větev nejbližšího eukalyptového stromu. Chvilí jsme tam seděli, a než jsem stačila cokoli říci, stáhl mě zpět na zem, na stejné místo, kde jsem seděla předtím.

„Vidíš, co mám na mysli?“ zeptala se mě vysoká žena.

„Ne,“ křičela jsem, protože jsem věděla, že jsem měla halucinace. Můj strach se změnil ve vztek a vypustila jsem proud nejdopornějších kleteb. Když můj vztek vyprchal, zaplavila mě vlna sebelitosti a začala jsem naříkat.

„Co jste mi to udělali?“ ptala jsem se jich mezi vzlyky. „Dali jste něco do jídla? Do vody?“

„Nic takového jsme neudělali,“ řekla vysoká žena laskavě. „Nepotřebuješ nic...“

Sotva jsem ji slyšela. Mé slyzy byly jako temný, průsvitný závoj. Zastřely její tvář i slova.

„Výdrž,“ slyšela jsem ji, přestože už jsem neviděla ji ani její spolučníky. „Výdrž, ještě se neprobouzej.“

V jejím tónu bylo něco tak naléhavého, že jsem věděla, že celý můj život závisí na tom, jestli ji znovu uvidím. Nějakou neznámou a naprosto neočekávanou silou jsem se dostala přes závoj svých slz.

Slyšela jsem tichý plácavý zvuk a pak jsem je uviděla. Usmívali se a jejich oči tak intenzivně zářily, že se mi jejich panenky zdály být zapáleny nějakým vnitřním ohněm.

Nejdříve jsem se omluvila ženám a pak mužům za svůj hloupý výbuch. Ale nechtěli o tom ani slyšet. Řekli, že to bylo výjimečně dobré.

„Jsme živými součástmi mýtu,“ řekl Mariano Aureliano, našpulil rty a foukal do vzduchu. „Přivanu tě k člověku, který teď drží drží mýtus v rukách. Pomůže ti tohle všechno vyjasnit.“

„Kdo by to mohl být?“ zeptala jsem se uštěpačně. Chystala jsem se zeptat, jestli si je stejně jako můj otec naprosto jistý svými názory, ale Mariano Aureliano rozptýlil mou pozornost. Stále ještě foukal do vzduchu. Bílé vlasy mu stály na hlavě, tváře měl červené a nafouknuté.

V eukalyptových stromech začal jakoby v odpověď na jeho úsilí šelestít jemný větřík. Přikývl, zjevně si uvědomoval mou nevysovenou myšlenku a zmatek. Jemně mě otočil tak, že jsem stála čelem k horám Bacatete.

Vánek se změnil ve vítr, vítr tak drsný a studený, že mi dýchání působilo bolest. Výsoká žena se zvedla — vypadalo to spíš, jako kdyby se rozvinula, jako kdyby byla bez kostí — pevně mě uchopila za ruku a táhla mě s sebou přes zorané brázdy. Uprostřed pole jsme se najednou zastavily. Přísahala bych, že svýma rozevřenýma rukama přilákala spirálu prachu a spadaneho listí, která vířila v dálece.

„Vě snech je možné všechno,“ zašeptala.

Se smíchem jsem rozevřela ruce, abych pokynula větru. Prach a listy kolem nás tancovaly takovou rychlostí, že se před mýma očima všechno rozmazalo. Výsoká žena byla najednou daleko ode mne. Její tělo jako by se rozpouštělo v červenavém světle, až nakonec úplně zmizelo z mého zorného pole. Pak mou hlavu zaplnila černota.

3

NEDOKÁZALA JSEM URČIT, jestli byl piknik jen sen, nebo zda se skutečně odehrál. Nedokázala jsem si vybavit časovou postoupnost všech událostí, kterých jsem se zúčastnila od chvíle, kdy jsem usnula na posteli v léčitelčině pokojí. Mou další jasnou vzpomínkou bylo, že sedím ve stejném pokoji s Delii u stolu.

Takové ztráty paměti se u mne objevovaly v dětství, takže jsem si z tohoto rozporu nejdříve nic nedělala. Jako dítě, které si rádo hrálo, jsem často v polospánku vstala z postele a mříží v okně jsem prolezla z domu. Mnohokrát jsem se opravdu probírala venku mezi ostatními dětmi, které nemusely do postele tak brzy jako já.

V mé mysli nebylo pochyb o tom, že piknik byl skutečný, přestože jsem ho hned nemohla časově zařadit. Pokusila jsem se o tom přemýšlet, rekonstruovat události, ale vyvolávání představ mých dětských výpadků paměti mě děsilo. Nějak jsem se Delie na její přátele nechtěla vyptávat a ona sama mi o nich nic neřekla. Zeptala jsem se jí ale na léčebné sezení, o kterém jsem věděla, že to byl jen sen.

„Měla jsem tak živý sen o léčitelce,“ začala jsem opatrně. „Nejdříve se mi představila a pak mě ujistila, že nechala zmizet všechny moje noční můry.“

„To nebyl sen,“ prohlásila Delie a její hlas jasně prozrazoval nelibost. Upřela na mne tak silný pohled, že jsem zneklidněla a chtělo se mi odejít. „Léčitelka ti opravdu řekla své jméno,“ pokračovala. „A samozřejmě ti vyléčila nemoc.“

„Ale to byl sen,“ tvrdila jsem. „V mém snu byla léčitelka malá jako dítě. Nemohla být skutečná.“

Delie se natáhla pro sklenici vody na stole, ale nenapila

se. Otáčela jí stále dokola, aniž vylila jedinou kapku, a pak se na mne podívala a její oči se třpytily. „Léčitelka na tebe jen udělala dojem, že je malá, to je všechno,“ přikývla sama sobě, jako by se jí její slova zdála uspokojivá. Pomalu usrkávala vodu, a její oči změkly a vypadaly zamyšleně.

„Musela být malá, aby tě mohla léčit.“
 „Musela být malá? Máš na mysli, že jsem ji jenom viděla jako malou?“

Delie několikrát přikývla, naklonila se ke mně a zašeptala: „Víš, ty jsi snila. Přesto to nebyl sen. Léčitelka k tobě opravdu přišla a léčila tě, ale ty jsi nebyla ve stavu, ve kterém jsi teď.“

„Ale no tak, Delie,“ namítla jsem. „O čem to mluvíš? Víš, že to byl sen. Vždycky si plně uvědomuji, že sním, i když jsou sny pro mne naprosto skutečné. To je přece ta moje nemoc, vzpomínáš?“

„Možná že teď, když tě vyléčila, už to není tvá nemoc, ale tvé nadání,“ řekla s úsměvem. „Ale abych se vrátila k tvé otázce, léčitelka musela být malá jako dítě, protože když tvé noční můry začaly, byla jsi dost malá.“

Její výrok byl tak podivný, že jsem se ani nemohla smát. „A teď jsem vyléčená?“ zeptala jsem se bodře.

„Jsi,“ ujistila mě. „Ve snu je léčení velmi snadné, téměř bez námahy. To přimět lidi snít je těžké.“

„Těžké?“ zeptala jsem se drsnějším hlasem, než jsem měla v úmyslu. „Každý má sny. Všichni musíme spát, že ano?“

Delie posměšně zvedla oči v sloup, podívala se na mne a řekla: „To ale nejsou sny, o kterých mluvím. To jsou obyčejné sny. Snění má účel, obyčejné sny nemají žádný.“

„Samozřejmě že mají!“ důrazně jsem s ní nesouhlasila a pustila jsem se do zdoluhavého výkladu o psychologické důležitosti snů. Citovala jsem díla z psychologie, filozofie a umění.

Na Delii mé znalosti ani v nejmenším nezapůsobily. Souhlasila se mnou, že obyčejné sny opravdu lidem pomáhají získat mentální zdraví, ale trvala na tom, že to ji nezajímá. „Snění má účel, obyčejné sny ho nemají,“ opakovala.

„Jaký mají účel, Delie?“ řekla jsem blahosklonně.

Obrátila svou tvář na stranu, jako kdyby jí přede mnou chtěla skrýt. O chvíli později se na mne znovu podívala. V jejích očích bylo cosi chladného a odpoutaného a změna jejího výrazu byla celkově tak nelítostná, že jsem se vylekala. „Snění má vždycky praktický účel,“ prohlásila. „Jednoduchým nebo složitým způsobem slouží tomu, kdo sní. Tobě pomohlo zbavit se choroby. Čarodějkám na pikniku pomohlo poznat tvou podstatu. Mně posloužilo k tomu, abych se skryla před vědomím přistěhovalecké stráže, když chtěli tvou turistickou kartu.“

„Snažím se porozumět tomu, co říkáš, Delie,“ mumlala jsem. „Chceš tím říci, že lidé mohou hypnotizovat ostatní proti jejich vůli?“ zeptala jsem se pevně.

„Říkej si tomu, jak chceš,“ řekla. Na její tváři byl výraz chladné lhostejnosti s náznakem soucitu. „Ještě nemůžeš vidět, že ty sama dokážeš snadno vstoupit do toho, čemu říkáš hypnotický stav. Říkáme tomu snění: sen, který není snem, sen, ve kterém můžeme dělat téměř cokoli, po čem naše srdce touží.“

Deliina řeč mi téměř dávala smysl, ale nenacházela jsem slova, kterými bych vyjádřila své myšlenky a pocity. Zmateně jsem na ni zírala. Najednou jsem si vzpomněla na příhodu z dospívání. Když jsem měla konečně povolené hodiny řízení v otcově džipu, překvapila jsem rodinu tím, že jsem jim ukázala, že už vím, jak řídit. Už léta jsem to dělala ve svých snech. S jistotou, která zarážela dokonce i mne, jsem se na své první cestě rozjela po staré cestě z Caracasu do mořského přístavu La Guayra. Rozvažovala jsem, jestli bych Delii neměla o téhle příhodě říci, ale místo toho jsem se jí zeptala na výšku léčitelky.

„Není vysoká. Není ale ani tak malá, jak jsi ji viděla. Ve svém léčebném snu byla malá, protože se jen pro tebe malou udělala. To je podstata magie. Musíš být taková, jaký chceš zanechat dojem.“

„Ona je kouzelnice?“ zeptala jsem se. Už několikrát mě napadlo, že všichni pracují v cirkuse, že jsou součástí nějakého kouzelnického představení. Tušila jsem, že by to mnohé vysvětlovalo.

„Ne. Není kouzelnice,“ odvětila Delie. „Je čarodějka.“
 Delie se na mne dívala tak posměšně, že jsem se za svou

otázku stýděla. „Kouzelníci vystupují v představeních,“ upřeně na mne zírala. „Čarodějové jsou ve světě, aniž by byli jeho součástí.“ Dlouho mlčela a nakonec si povzddechla. „Chtěla bys teď vidět Esperanzu?“ zeptala se.

„Ano,“ řekla jsem dychtivě. „To bych moc ráda.“

Z představy, že léčitelka byla skutečná a ne jen vysněná, se mi zatočila hlava. Moc jsem Delii nevěřila, a přece jsem jí chtěla věřit bez výhrad. Mé myšlenky se divoce rozběhly a najednou jsem si uvědomila, že jsem se Delii nezmínila o tom, že mi léčitelka v mém snu řekla, že se jmenuje Esperanza. Myšlenky mě tak pohltily, že jsem ani nepostřehla, že Delie mluví.

„Promiň, co jsi řikala?“

„Abych ti tohle všechno dávalo smysl, musíš jen přivolat zpátky snění,“ tvrdila. Tíše se zasmála a zamávala rukou, jako kdyby někomu dávala znamení, aby přišel.

Její slova pro mne neměla význam. Už jsem se zabývala jiným myšlenkovým pochodem. Esperanza byla skutečná. Byla jsem si jistá, že mi všechno vyjasní. A navíc, nebyla na pikniku, nezacházela se mnou tak opovržlivě jako všechny ostatní ženy. Měla jsem nejasnou naději, že Esperanza mě má ráda, a to nějak obnovilo mou odvahu. Abych své pocity ukryla před Delii, řekla jsem jí, že se na léčitelku moc těším. „Chtěla bych jí poděkovat a samozřejmě zaplatit za to, co pro mne udělala.“

„Už je to zapláceno,“ prohlásila Delie. Posměšný záblesk v jejích očích jasně prozrazoval, že zná mé myšlenky.

„Jak to myslíš, že je to už zapláceno?“ zeptala jsem se nechtěně zvýšeným hlasem. „Kdo to zaplatil?“

„To je těžké vysvětlit,“ vysvětlovala Delie se zdrženlivou laskavostí, která mě na chvíli zneklidnila. „Všechno to začalo na večírku tvé kamarádky v Nogales. Okamžitě jsem si tě všimla.“

„Opravdu?“ zeptala jsem a očekávala pochvalu vkusné ho a pečlivě vybraného oblečení.

Nastalo nepřijemné mlčení. Neviděla jsem Delii do očí, protože je zakrývala přivřená víčka. Klidným, a přesto zvláštně znepokojivým hlasem řekla, že si všimla, že po každé, když jsem mluvila s babičkou své kamarádky, jsem byla duchem nepřítomná, jako bych byla ospalá.

„Duchem nepřítomná je ještě slabé slovo,“ poznamenala jsem. „Nemáš představu, čím jsem si procházela, co jsem musela dělat, abych tu starou dámu přesvědčila, že nejsem vtělením ďábla.“

Delie vypadala, jako kdyby mě neslyšela. „Okamžitě jsem věděla, že máš velkou schopnost snít,“ pokračovala. „Tak jsem v domě chodila za tebou a viděla tě jednat. Neuvědomovala sis plně, co děláš nebo co říkáš. A přesto jsi byla fajn, mluvila jsi, smála se a nalhávala jsi jim všechno možné, jen aby ses jim líbila.“

„Chceš říct, že jsem lhářka?“ zeptala jsem se jí žertem, ale můj tón prozrazoval pocit ublížení. Neměla jsem daleko ke vzteku. Zírala jsem na džbán s vodou na stole, dokud mě ten pocit nepřešel.

„Neodvázila bych se nazvat tě lhářkou,“ prohlásila Delie přesvědčivě, „nazvala bych tě snivkyní.“ V jejím hlase byla vážná důležitost, ale její oči vesele jiskřily. „Čarodějové, kteří mě vychovávali, mi řekli, že nezáleží na tom, co kdo říká, pokud na to ovšem má sílu.“ Její hlas prozrazoval takové nadšení a přesvědčení, že jsem si byla jistá, že za jedněmi z dveří někdo je a poslouchá nás. „A tuhle sílu můžeš získat ve snění. Nevíš o tom, protože to děláš přirozeně, ale když jsi v nouzi, tvé vědomí okamžitě vstupuje do snění.“

„Tebe vychovávali čarodějové, Delie?“ zeptala jsem se, abych změnila téma.

„Samozřejmě,“ prohlásila, jako kdyby to byla ta nejpřírozanější věc na světě.

„Tvoji rodiče byli čarodějové?“

„Ale ne,“ odpověděla se smíchem. „Čarodějové mě jednoho dne našli a od té doby mě vychovávali.“

„Kolik ti bylo let? Byla jsi dítě?“

Delie se smála, jako kdyby má otázka byla strašně legrační. „Ne, nebyla jsem dítě,“ řekla. „Když mě našli a začali vychovávat, byla jsem asi ve tvém věku.“

„Jak to myslíš, že tě začali vychovávat?“

Delie se na mne dívala nezaostřenými očima. Protože mi neodpověděla, domnívala jsem se, že mě neslyšela. Zopakovala jsem otázku. Pokrčila rameny a usmála se. „Vy-

chovávali mě, jako se vychovávají děti," řekla nakonec. "Nezáleží na tom, kolik ti je, v jejich světě jsi dítětem."

Najednou jsem měla strach, že by nás někdo mohl slyšet, podívala jsem se přes rameno a zašeptala jsem: "Kdo jsou tihle čarodějové, Delie?"

"To je těžká otázka," uvažovala. "V téhle chvíli nemůžu s odpovědí ani začít. Můžu říci jen to, že to oni mi řekli, že by nikdo neměl lhát proto, aby mu někdo uvěřil."

"Proč by tedy měl člověk jinak lhát?" zeptala jsem se.

"Pro pouhé potěšení," odpověděla pohotově. Potom se zvedla ze židle a kráčela ke dveřím, které vedly na dvorek. Ještě než vyšla ven, otočila se a s úsměvem na tváři se zeptala: "Znáš pořekadlo: Pokud nelžeš proto, aby ti někdo uvěřil, můžeš říci, cokoli chceš, bez ohledu na to, co si o tobě kdo myslí?"

"Takové pořekadlo jsem nikdy neslyšela." Podezřívala jsem ji, že si ho vymyslela. Bylo by jí to podobné. "Kromě toho nechápu, co tím chceš říct," dodala jsem.

"Jsem si jistá, že chápeš," řekla a pozorovala mě koutkem oka přes prameny černých vlasů. Pohybem hlavy mi naznačila, abych ji následovala. "Pojďme za Esperanzou."

Vyskočila jsem a vyrazila za ní, ale u dveří jsem se muse- la náhle zastavit. Chvíli jsem stála, ostenená venkovním jasem, a přemýšlela, co se stalo. Zdálo se, že od té doby, kdy jsem za panem Floresem běžela přes pole, neuběhl žádný čas. Jako předtím bylo slunce v zenitu.

Zahlédla jsem Delinu červenou sukni, která mizela za rohem. Běžela jsem za Delii klenutým průchodem, který vedl do okouzujícího patia.

Nejdříve jsem neviděla nic, tak silný byl kontrast mezi oslinivým slunečním světlem a stíny v patiu. Stála jsem tam se zatajeným dechem, naprosto klidná, a vdechovala jsem vlhký vzduch, který voněl květy pomerančovníků, zimolezem a sladkými hrášky. Mezi listovým stromů, keři a kapradím se po provazech, které se zdály být upevněny v nebi, plazily sladké hrášky, které vypadaly jako jasně zbarvené čalouny.

Léčitelka, kterou jsem předtím viděla ve svém snu, seděla v houpacím křesle uprostřed patia. Byla mnohem starší než Delie a ženy na pikniku, ačkoli jsem nemohla

říci, jak to vím. S výrazem zasněné bezstarostnosti se houpala sem a tam. Celou mou bytost zachvátila trýznivá bolest, která plynula z nelogické jistoty, že její houpačkový pohyb ji ode mne stále více vzdaluje. Dívala jsem se na ni a zaplavila mě vína mučivé, nepopsatelné opuštěnosti. Chtěla jsem přejít patio a zadržet ji, ale něco na temných dlaždicích patia, sestavených do velmi složitého vzoru, mě zadrželo na místě.

"Esperanzo," podařilo se mi nakonec zašeptat hlasem tak slabým, že jsem ho sotva sama slyšela.

Otevřela oči a naprosto klidně se usmála, jako kdyby mě očekávala. Vstala a kráčela ke mně. Nebyla malá jako dítě, ale stejně vysoká jako já, pět stop a dva palce. Byla štíhlá a vypadala křehce, přesto z ní vyzařovala taková vitalita, že jsem si proti ní připadala slabá a zakrnělá.

"Jsem tak šťastná, že tě znovu vidím." Její hlas zněl upřímně. Pokynula mi, abych si vzala jednu z rákosových židlí a posadila se vedle ní. Když jsem se rozhlédla, objevila jsem ostatní ženy včetně Delie. Seděly v rákosových židlích, zpola skryté za keři a stromy, a také mě zvědavě pozorovaly. Některé z nich se usmívaly, zatímco ostatní jedly z talířů na klínech tamaly.

Ve stinném zeleném světle patia se ženy i přes svět- skou povahu jedení zdály být nehmotné, neskutečné. A přece byly všechny bez rozdílu neobvykle živé. Jako by do sebe pojaly zelené světlo patia, které se rozprostíralo všude kolem nás jako průhledná mlha. Hlavou mi proběhla letmá, ale děsivá myšlenka, že jsem v domě obývaném duchy.

"Chtěla bys něco k jídlu?" zeptala se mě Esperanza. "Delie připravila to nejlahodnější jídlo, jaké si dovedeš představit."

"Ne, děkuji," zamumlala jsem hlasem, který nezněl jako můj vlastní. Když jsem viděla její tázavý výraz, slabě jsem dodala: "Nemám hlad." Byla jsem tak nervózní a rozklepaná, že i kdybych hladověla, nespokla bych ani sousto.

Esperanza musela můj strach vnímat. Naklonila se ke mně a poplácala mě po ruce, abych se uklidnila. "Co bys potřebovala vědět?"

"Myslela jsem, že jsem tě viděla ve snu," vyhrkla jsem

a pak, když jsem si všimla smíchu v jejích očích, jsem dodala: „Sním teď?“

„Sníš, ale nespíš,“ vyslovovala každé slovo pomalu a pečlivě.

„Jak můžu snít a nespát?“

„Některé ženy to mohou dělat velmi snadno,“ prohlásila. „Mohou snít a nespát. Ty k nim patříš. Ostatní musí pracovat celý život, aby toho dosáhly.“

V jejím hlase jsem cítila nádech obdivu, a přece jsem se necítila ani v nejmenším polichocená. Naopak jsem měla strach jako nikdy předtím. „Ale jak je možné snít a zároveň nespát?“ trvala jsem na svém.

„Když ti vysvětlím, jak je to možné, nebudeš tomu rozumět,“ prohlásila. „Věř mi, bude lepší, když zatím vysvětlení odložíme.“ Znovu mě poplácala po ruce a její tvář rozzářila přátelským úsměvem. „Prozatím ti stačí vědět, že pro tebe jsem ta, která přináší sny.“

Nemyslela jsem si, že to stačí, ale neodvážila jsem se jí to říci. Místo toho jsem se zeptala: „Byla jsem vzhůru, když jsi mě léčila z mých nočních můr? A snila jsem, když jsem seděla venku na poli s Delii a ostatními?“

Esperanza mě dlouhou chvíli pozorovala, načež moudře přikývla, jako kdyby se rozhodla zjevit mi nějakou závažnou pravdu. „Jsi příliš slepá, abys mohla vidět mystérium toho, co děláme.“ Řekla to tak jasně, neodiskutovatelně, že mě ani nenapadlo urazit se nebo pokusit se to vyvrátit.

„Ale vy můžete způsobit, abych viděla, že ano?“ dychtivě jsem prosila.

Ostatní ženy se smály. Neznělo to posměšně, ale jako bubláni, které se odráželo všude kolem jako tlumený chór. Zdálo se, že zvuk nepřichází od žen, ale ze stínů patia. Spíše než smích to byl šepot, tiché varování, které nejenže ve mně odstranilo tlak, ale také vyhladilo znepokojivé pochybnosti, touhu vědět. Beze stínu pochyb jsem věděla, že jsem v obou případech zároveň bděla i snila. Nicméně bylo to poznání, které jsem nedovedla vysvětlit. Bylo slovy nepopsatelné.

Přesto jsem po několika okamžicích pocítila nutnost si tenhle poznatek rozebrat, logicky si ho vysvětlit.

Esperanza si mě potěšeně prohlížela. Potom řekla: „Vysvětlím ti, kdo jsme a co děláme.“

Hned zpočátku mě varovala, že tomu, co mi má říci, není lehké uvěřit. Proto musím přestat posuzovat a vyslechnout ji bez přerušování a otázek. „Dokážeš to?“

„Samozřejmě,“ odvětila jsem.

Chvilí mlčela a pátravě si mě prohlížela. Musela cítit mou nejistotu a otázku, kterou jsem se chystala vyhrknout.

„To neznamená, že bych nechtěla odpovédět na tvé otázky,“ tvrdila. „Je to spíš tak, že v tuhle chvíli není možné, abys odpovédím porozuměla.“

Přikývla jsem. Ne že bych souhlasila, ale bála jsem se, že kdybych jen pípla, neřekla by mi už ani slovo.

Hlasem tichým jako zurčení vody řekla něco, co bylo zároveň neuvěřitelné i fascinující. Řekla, že je duchovním zároven čarodějí, kteří žili v údolí Oaxaky tisíce let potomkem čarodějí, kteří dobytím.

Esperanza dlouho mlčela. Její oči, upřené na jasné, pestrobarevné sladké hrášky, se zdály být nostalgicky ponořeny do minulosti. „Stejně jako pro mne, je i pro tebe z činnosti těchto čarodějí nevhodnější snění,“ pokračovala. „Tihle čarodějové byli muži a ženy, kteří byli obdařeni výjimečnými silami snění a vykonávali činy, které přesahují představitivost.“

Naslouchala jsem jí s rukama ovinitými kolem kolen. Byla výtečnou vypravěčkou a nadaným mimem. Tvář se jí změnila s každým obratem v jejím vyprávění. Někdy to byla tvář mladé, jindy staré ženy, pak zase tvář muže nebo nevinného a rozpustilého dítěte.

Řekla, že před tisíci lety muži a ženy měli znalosti, díky kterým mohli vyklouznout z normálního světa a zase se do něho vrátit. Proto své životy rozdělili do dvou oblastí: do dne a noci. Ve dne se věnovali běžným činnostem, normálnímu, očekávanému každodennímu chování. Nicméně v noci se z nich stávali snivci. Systematicky snili sny, které prolamovaly hranice toho, co považujeme za realitu.

Znovu přerušila vyprávění, jako kdyby mi dávala čas vstřebat svá slova.

„Pod příkrovem tmy.“ pokračovala, „dosáhli něčeho ne-myslitelného. Byli schopni snít v bdělém stavu.“

Jako by předpokládala otázku, kterou jsem měla na ja-zyku, vysvětlila, že snít v bdělém stavu pro ně znamenalo, že se mohli ponořit do snu, který jim poskytl energii ne-zbytnou k provádění činů, které se vzpírají rozumu, za-tímco byli naprosto při vědomí a bdělí.

Protože u nás doma vládli agresivní způsob komunika-ce, nikdy jsem se nenaučila dlouho poslouchat. Když jsem se nemohla vměšovat přímými, útočnými otázkami, jaká-koli slovní výměna, ať už byla jakkoli zajímavá, pro mne byla bezvýznamná. Začala jsem být neklidná, protože jsem nemohla diskutovat. Umírala jsem touhou Esperan-za přerušit. Měla jsem otázky, ale odpovědi na ně, jejich vysvětlení, nebyly důvodem mé potřeby ji přerušit. Chtěla jsem se prostě poddat tlaku a pustit se do zápasu v křiče-ní, abych se znovu cítila normální.

Jako kdyby viděla můj zmatek, chvíli se na mne upřeně dívala a potom mí pokynula, abych mluvila. Nebo jsem si to jen myslela. Otevřela jsem ústa, abych — jako obyčej-ně — řekla první, co mi přišlo na mysl, i kdyby se to ne-vztahovalo k tématu. Ale nemohla jsem říci ani slovo. Moc jsem se snažila promluvit, ale k potěšení žen v pozadí jsem vydala jen kloktavé zvuky.

Esperanza začala znovu mluvit, jako by si mých mar-ných snah nevěšimla. Tolik mě to překvapilo, že jsem jí věnovala plnou pozornost. Řekla, že původ znalostí čarodějů může být pochopen pouze pomocí legendy. Vyšší by-tost, která litovala člověka v jeho strašném údělu — být puzen jako zvíře k honbě za potravou a rozmnožová-ním —, mu dala sílu snít a naučila ho, jak sny používat.

„Legendy samozřejmě říkají pravdu skrytě,“ objasnila. „Pravdu se jim daří skrývat díky přesvědčení člověka, že jsou to jen pohádky. Legendy o lidech proměňujících se v ptáky nebo anděly jsou případy skryté pravdy, což se zdá být fantazírováním nebo jednoduše mámáním primitiv-ních nebo narušených myslí.“

Takže po tisíce let bylo úkolem čarodějů tvořit nové le-gendy a objevovat skrytou pravdu těch starých.

Tady přicházejí ke slovu snivci. A ženy jsou ve snění

nejlepší. Mají schopnost odevzdat se, schopnost odhodit všechny zábrany.

Žena, která mě učila snít, byla schopná udržet dvě stov-ky snů.“

Esperanza mě pozorovala, jako kdyby očekávala mou reakci, kterou bylo naproste zmatení, protože jsem nemě-la potuchy, co tím chtěla říci. Vysvětlila, že udržet sen znamená, že člověk může o sobě snít něco konkrétního a může do snu vstoupit kdykoli se mu zachce. Řekla, že její učitelka mohla kdykoli se jí zachtělo vstoupit do jednoho ze dvou stovek konkrétních snů.

„Ženy jsou nepřekonatelnými snivkyněmi,“ ujistila mě Esperanza. „Ženy jsou výjimečně praktické. Aby člověk mohl udržet sen, musí být praktický, protože sen se musí vztahovat k jeho praktickým aspektům. Má učitelka o sobě ve svém nejoblíbenějším snu snila jako o sokolovi. V dalším oblíbeném snu o sobě snila jako o sově. Takže podle toho, jestli byla zrovna noc nebo den, mohla snít, že je jedním z těchto ptáků, a protože snila v bdělém stavu, byla opravdu a dokonale sokolem nebo sovou.“

V jejím tónu a v jejích očích byla taková jistota a pře-svědčení, že jsem byla úplně očarována. Ani na chvíli jsem o jejích slovech nepochybovala. Ať už by v té chvíli řekla cokoli, nezdálo se mi to podivné.

Také mi vysvětlila, že pokud chtějí ženy takových snů do-sáhnout, musí mít železnou disciplínu. Naklonila se ke mně a důvěrným šepotem, jako kdyby nechtěla, aby nás ostatní slyšely, řekla: „Železnou disciplínou nemyslím žád-nou usilovnou rutinu, spíš to, že musí rozbit rutinu toho, co se od nich očekává. A musí to udělat v mládí.“ zdůrazni-la. „A co je nejdůležitější, s nedotčenou silou. Ženy, které jsou dost staré na to, aby měly dost toho být ženami, se čas-to rozhodnou, že je čas začít se zabývat nesvětskými nebo nadsvětskými myšlenkami a aktivitami. Většinou neví nebo nechtějí věřit tomu, že je jen malá pravděpodobnost, že uspějí.“ Jemně mě placla do břicha, jako kdyby hrála na bublen. „Tajemství ženské síly je v jejím lůně.“

Esperanza mocně přikývla, jako kdyby skutečně slyšela hloupou otázku, která vytanula v mé mysli: „V jejím lůně?“

„Ženy,“ pokračovala, „musí začít spálením své matrice. Nesmí být plodnou půdou, která má být podle příkazu samotného Boha oseta muži.“

Pozorně se na mne zadívala, usmála se a zeptala se: „Nepatříš náhodou k nějakému náboženství?“

Zavrtěla jsem hlavou. Nemohla jsem mluvit. Měla jsem tak sevřené hrdlo, že jsem mohla stěží dýchat. Byla jsem oněmělá strachem a úžasem, což nezpůsobovalo to, co mi říkala, ale její proměna. Kdyby se mě někdo zeptal, nebyla bych schopna říci, kdy se změnila, ale její tvář byla najednou mladá a zářící, jako by se v ní rozhořel vnitřní život.

„To je dobře!“ zvolala Esperanza. „Proto nemusíš bojovat proti vírám,“ zdůraznila. „Je těžké je překonat. Ze mne vychovali zbožnou katoličku. Skoro jsem umřela, když jsem měla prověřit svůj postoj k náboženství.“ Povzddechla si. Vážnějším a tišším hlasem dodala: „Ale nebylo to nic ve srovnání s bitvou, kterou jsem musela podstoupit, než jsem se stala bona fide snivkyní.“

V očekávání jsem zatajila dech a po celém těle se mi jako jemný elektrický proud rozšířil příjemný pocit. Očekávala jsem příběh strašlivé bitvy mezi ní a hrůznými stvořeními. Jen těžko jsem skrývala své zklamání, když mi prozradila, že musela bojovat sama se sebou.

„Abych mohla být snivkyní, musela jsem přemoci své já,“ vysvětlila mi. „Absolutně nic není tak těžké jako tohle. My ženy jsme ti nejubožejší vězňové svého já. Já je naše vězení. Naše vězení tvoří příkazy a očekávání, které jsou na nás nakládány od chvíle, kdy se narodíme. Ty to znáš. Když je prvorozené dítě chlapec, oslavuje se. Když je to děvče, pokrčí se rameny a řekne se: ‚To je v pořádku. Stejně ji budu milovat a udělám pro ni všechno.‘“

Z úcty k té staré ženě jsem se nesměla nahlas. Nikdy v životě jsem takový výrok neslyšela. Považovala jsem se za nezávislou ženu. Ale ve světle toho, co říkala Esperanza, jsem samozřejmě nebyla lepší než jakákoli jiná žena. A oproti tomu, jak bych na takovou myšlenku normálně reagovala, jsem s ní souhlasila. Vždycky mi bylo dávano najevo, že protože jsem žena, mé předurčení je být závislá. Učili mě, že žena má opravdu štěstí, když je tak žádoucí, že pro ní muži něco dělají. Řekli mi, že je ponižující pro

mé ženství snažit se dělat něco sama, když to můžu dostat darem. Bylo mi vštěpováno, že místo ženy je doma, u manžela a dětí.

„Stejně jako ty jsem byla vychovávána autoritativním, a přece mírným otcem,“ pokračovala Esperanza. „Stejně jako ty jsem si myslela, že jsem volná. Porozumět cestě čarodějů — že svoboda neznamená být sama sebou — mě skoro zabilo. Být sama sebou pro mne znamenalo prosazovat své ženství. A to mě stálo všechn můj čas, snahu a energii.“

Čarodějové ale chápou svobodu jako schopnost dělat nemožné, neočekávané — snít sen, který není založen na každodenním životě.“ Její hlas se znovu změnil v šepot, když dodala: „Znalosti čarodějů jsou vzrušující a nové. Žena potřebuje představivost, aby mohla změnit sama sebe a stát se snivkyní.“

Esperanza řekla, že kdyby se jí nepodařilo přemoci své já, vedla by pouze normální život ženy: život, který jí určili její rodiče. Život porážky a ponižení. Život prostý všech mystérií. Život naplánovaný podle zvyků a tradice.

Esperanza mě štípala do ruky a já jsem vykřikla bolestí. „Měla bys raději dávat pozor,“ pokárala mě.

„Dávám pozor,“ zamumlala jsem na obranu a třela jsem si ruku. Byla jsem si jistá, že si nikdo mého klesajícího zájmu nemohl všimnout.

„Nikdo tě do světa čarodějů nezatahne ani nenaláká,“ varovala mě. „Musíš si vybrat s tím, že víš, co tě čeká.“

Kolísání mé nálady mě udivovalo, protože bylo dost nelogické. Měla jsem mít strach. A přece jsem byla klidná, jako by má přítomnost na tomto místě byla tou nejpřirozenější věcí na světě.

„Tajemství síly ženy je v jejím lůně,“ řekla Esperanza a znovu mě pleskla do břicha. Řekla, že ženy sní svým lůnem, nebo spíš z lůna. Jsou skvělými snivkyněmi díky tomu, že mají lůno.

Ještě než jsem v hlavě dokončila otázku, proč je lůno tak důležité, Esperanza mi odpověděla.

„Lůno je centrem naší tvořivé energie,“ vysvětlila, „až do té míry, že kdyby už na světě nebyli muži, ženy by mohly pokračovat v rozmnožování. Svět by pak byl obydlen jen

ženskými představitkami lidského druhu." Dodala, že samy ženy by byly schopny zplodit jen své vlastní klony.

Právě tenhle poznatek mě opravdu překvapoval. Musela jsem Esperanzu přerušit, abych jí řekla, že jsem v hodinách biologie četla o partenogenezi a nepohlavním rozmnožování.

Pokrčila rameny a pokračovala ve vysvětlování. „Ženy, které tedy mají schopnost a orgány k plození života, mají díky nim i schopnost vytvářet sny," řekla. Viděla v mých očích pochybnosti a varovala mě: „Tím, jak se to děje, se netrap. Vysvětlení je velmi jednoduché, a protože je jednoduché, pochopit ho je tou nejtěžší věcí. Já sama s tím mám stále ještě potíže. Takže po způsobu pravé ženy jednám. Sním a vysvětlování nechávám na mužích."

Esperanza mi vysvětlila, že čarodějové, o kterých mi řekla, původně předávali své znalosti svým biologickým potomkům nebo lidem podle svého osobního výběru, ale výsledky byly katastrofální. Noví čarodějové, kteří byli vybráni díky svěvolnému protekcionářství, místo toho, aby tyto znalosti rozšířili, je použili k vylepšení sebe samých. Nakonec byli zničeni a to téměř vyhladilo jejich znalosti. Těch několik málo zbylých čarodějů se rozhodlo, že své znalosti už nesmí nikdy předávat svým potomkům nebo lidem podle svého výběru, ale těm, které vybere neosobní síla, kterou nazývali duch.

„A všechno tohle nás přivádí k tobě," pronesla Esperanza. „Čarodějové starých dob rozhodli, že jen ti, kteří jsou označeni, jsou způsobilými. A ty jsi nám byla ukázána. A podívejme se na to! Jsi přirozená snivkyně. A je na silách, které nás řídí, kam odsud půjdeš. Není to na tobě. Ani na nás, samozřejmě. Můžeš jen souhlasit nebo odmítnout."

Z naléhavosti v hlase a ze světla v očích bylo zřejmé, že celé své vysvětlení myslela naprosto vážně. Jen kvůli téhle naléhavosti jsem se nezačala hlasitě smát. Byla jsem naprosto vyčerpaná. Mentální koncentrace, kterou jsem potřebovala, abych ji mohla sledovat, byla příliš silná. Chtělo se mi spát. Esperanza trvala na tom, abych si natáhla nohy, lehla si a relaxovala. Udělala jsem to tak důkladně, že jsem usnula.

Když jsem otevřela oči, neměla jsem představu o tom, jak dlouho jsem spala. Hledala jsem uklidňující přítomnost Esperanzy nebo ostatních žen. V patiu kromě mne nikdo nebyl. Ale necítila jsem osamělost. Nějak jsem cítila jejich přítomnost v zeleni všude kolem sebe a cítila jsem se chráněná. Vánek zaševelil listy. Cítila jsem ho na očních víčkách, teplý a jemný. Vál kolem mne a potom skrze mne, stejně rychle a bezzvukně, jako by vál pouští.

S očima upřenýma na dlažbu jsem kráčela patiem a snažila se rozpoznat její složitý vzor. K mé radosti mě čáry vedly od jedné rákosové židle k druhé. Snažila jsem se vybatvit, kdo seděl na které židli, ale přes všechny snahy jsem si nevzpomněla.

Pak mě upoutala libá vůně jídla s cibulí a česnekem. Nechala jsem se jí vést až do kuchyně, velké obdélníkové místnosti. Byla stejně opuštěná jako patio. Jasně vzory na kachlíkách zdobících zdi mi připomněly vzory v patiu. Nezkoumala jsem jejich podobnost, protože jsem na pevném dřevěném stole uprostřed místnosti našla jídlo. Předpokládala jsem, že je pro mne, sedla jsem si a všechno jsem ho snědla. Bylo to stejně kořeněné dušené maso, které jsem jedla na pikniku. Ohřáté bylo ještě chutnější.

Když jsem sbírala nádobí, abych ho odnesla do dřezu, našla jsem pod dečkou na mém místě vzkaz a namalovanou mapku. Byl od Delie. Navrhovala mi, abych se do Los Angeles vrátila přes Tucson, kde bychom se setkaly v jisté kavárně označené na mapě. Jenom tam, psala, mi může říci více o sobě a svých přátelích.

DYCHTIVÁ SLYŠET TO, CO MI DELIE MĚLA ŘÍCI o svých přátelích, jsem jela do Los Angeles přes Tucson. Pozdě odpoledne jsem dorazila do kavárny. Jakýsi starý muž mě nasměroval na prázdné místo na parkovišti. Až když mi otevřel dveře, poznala jsem, kdo to je.

„Mariano Aureliano!“ vykřikla jsem. „To je překvapení. Jsem tak ráda, že vás vidím. Co tu děláte?“

„Čekám tu na tebe,“ řekl. „Můj kamarád a já jsme ti drželi tohle místo.“

Zahlédla jsem statného indiána, který řídil starou červenou dodávku. Vycouval, aby mi uvolnil místo, když jsem vjížděla na parkoviště.

„Je mi líto, ale Delie to nezvládla,“ řekl omluvně Mariano Aureliano. „Neočekávaně musela odjet do Oaxaky.“ Široce se usmál a dodal: „Ale jsem tu za ni já. Doufám, že to nevdám.“

„Nemáte představu, jak ráda vás vidím,“ řekla jsem po pravdě. Byla jsem přesvědčená, že mi lépe než Delie pomůže najít smysl toho všeho, co se mi přihodilo během posledních pár dnů. „Esperanza mi vysvětlila, že když jsem se s vámi všemi setkala, byla jsem v nějakém druhu transu,“ dodala jsem.

„To že říkala?“ zeptal se téměř duchem nepřítomný.

Jeho hlas, postoj, celé jeho chování bylo tak jiné než to, co jsem si pamatovala, že jsem se na něho upřeně zadívala, abych zjistila, co se změnilo. Ta drsné ošlehaná tvář ztratila všechnu svou divokost. Byla jsem ale příliš zaneprázdňená svým vlastním zmatkem, takže jsem tomu už dál nevěnovala pozornost.

„Esperanza mě nechala samotnou v domě,“ pokračo-

vala jsem. „Ona i všechny ostatní ženy odešly bez jediného slova. Ale to mě neznepokojilo,“ rychle jsem zdůraznila. „Přestože jsem obyčejně naštvaná, když lidé nejsou zdvořilí.“

„Opravdu?“ vykřikl, jako kdybych řekla něco výjimečně významného.

Měla jsem strach, že se kvůli tomu, co jsem řekla o jeho přátelích, urazí, a rychle jsem začala vysvětlovat, že jsem tím opravdu nechtěla říci, že Esperanza a ostatní byli nezdvořilí. „Naopak, byli nanejvýš okouzující a milí,“ ujistila jsem ho. Právě jsem chtěla začít vysvětlovat, co mi Esperanza řekla, ale jeho upřený pohled mě zarazil. Nebyl rozhněvaný nebo výhružný. Byl to pohled, který pronikal všemi mými opevněními. Byla jsem si jistá, že se dívá přímo do zmatku v mé mysli.

Podívala jsem se jinam, abych skryla svou nervozitu, a řekla jsem mu lehkým, téměř žertovným tónem, že mi vlastně vůbec nevadilo, že mě v domě nechali samotnou. „Překvapilo mě, že tam znám každý roh,“ svěřila jsem se, a pak jsem se odmíčkla, zvědavá, jak na něj zapůsobila má slova. Ale on na mne stále jen zíral.

„Vešla jsem do koupelny a uvědomila si, že jsem v ní už předtím byla,“ pokračovala jsem. „Nebylo v ní žádné zrcadlo. Na tenhle detail jsem si vzpomněla ještě předtím, než jsem do ní vešla. Pak jsem si vzpomněla, že v celém domě není ani jedno zrcadlo. Prošla jsem všechny pokoje a opravdu jsem žádná nenašla.“ Viděla jsem, že stále ještě vůbec nereaguje, tak jsem ještě řekla, že cestou do Tucsonu jsem poslouchala rádio a zjistila jsem, že je o jeden den později, než jsem očekávala. „Musela jsem prospat celý den,“ dokončila jsem stísněným tónem.

„Vůbec jsi nespala celý den,“ poznamenal neutrálním tónem. „Prošla jsi se celým domem a hodně sis s námi povídala, než jsi usnula jako dřevo.“

Rozesmála jsem se. Byl to smích hodně blízký hysterii, ale nezdálo se, že by si toho všiml. Smál se také a já jsem se uvolnila.

„Nikdy nespím jako dřevo,“ musela jsem vysvětlit. „Mám neobyčejně lehké spaní.“

„Mlčel, a když nakonec promluvil, jeho hlas byl vážný,

tázavý. „Nepamatuješ si, jak jsi byla zvědavá, jak se ženy oblékají a česou, když se nemůžou podívat do zrcadla?“

Nenapadla mě žádná odpověď a on pokračoval: „Nepamatuješ si, jak podivné se ti zdálo, že na zdech nejsou žádné obrázky ani žádné...“

„Nevzpomínám si, že bych se s někým bavila,“ přerušila jsem ho v půlce věty. Pozorně jsem se na něho zadívala. Napadlo mě totiž, že to říká jen proto, aby mě zmátl, a že ve skutečnosti se nic takového nestalo.

„To, že si na to nevzpomínáš, ještě neznamená, že se to nestalo,“ řekl stroze.

Zvedl se mi žaludek. Nezpůsobil to jeho tón, ale skutečnost, že odpověděl na mé nevyslovené otázky.

S jistotou, že když budu dál mluvit, něco rozptýlí mé rostoucí obavy, jsem se pustila do dlouhého a zmateného popisu svých pocitů. Obširně jsem mluvila o tom, co se stalo. Pokoušela jsem se dát dohromady všechno, co se stalo mezi léčebným setkáním a mou cestou do Tucsonu — v době, kdy jsem ztratila celý den —, a nacházela jsem trhliny v posloupnosti událostí.

„Vy mi něco provádíte, něco podivného a děsivého,“ domluvila jsem s pocitem, že jsem v právu.

„Teď mluvíš hlouposti,“ prohlásil Mariano Aureliano a poprvé se usmál. „Jestli se ti to zdá podivné a děsivé, je to jenom proto, že je to pro tebe nové. Ty jsi silná žena. Dříve či později ti to bude dávat smysl.“

Zvuk slova *žena* mi byl nepřijemný. Bývala bych dala přednost tomu, kdyby řekl *dívká*. Zvyklá na to, že musím předkládat doklady, abych dokázala, že je mi víc než šestnáct let, jsem se najednou cítila stará.

„Mládí musí být jen v očích toho, kdo se dívá,“ řekl jako kdyby znovu četl mé myšlenky. „Kdokoli se na tebe podívá, musí vidět tvé mládí, tvou energii, ale je nesprávné, abys měla pocit, že jsi dítě. Musíš být nevinná, aniž bys byla nezralá.“

Jeho slova byla z nějakého nevysvětlitelného důvodu víc, než jsem mohla snést. Chtěla jsem plakat, ne z ublíženosti, ale z malomyslnosti. Nevěděla jsem, co udělat, tak jsem navrhla, abychom si dali něco k jídlu. „Jsem vyhladovělá,“ snažila jsem se, aby to znělo srdečně.

„Ne, nejsi,“ řekl autoritativně. „Jenom chceš změnit téma.“

Zaskočená jeho tónem jsem k němu polekaně vzhledla. Mé překvapení se rychle obrátilo ve vztek. Nejenže jsem byla hladová, ale také vyčerpaná a ztuhlá z dlouhé cesty. Chtěla jsem začít ječet a vylít si na něm všechny vztek a frustraci, ale jeho oči mě zastavily. V jeho nehybných, hořících očích bylo něco hadího. Chvilí jsem si myslela, že by mě mohl spolknout, jako had polyká zhyponotizovaného, bezbranného ptáka.

Strach a hněv ve mně natolik vzrostly, že jsem cítila, jak se mi řine krev do tváře. Z lehkého zvědavého pozvednutí jeho obočí jsem poznala, že můj obličej znachovatěl. Od raného dětství jsem trpěla záchvaty vzteku. Nikomu se nikdy nepodařilo zastavit takový záchvat, pokud se mi nepokusil lichotit. Oddávala jsem se záchvatům, dokud jsem je nedovedla ke královskému výbuchu hněvu. Tyhle výbuchy hněvu nikdy nezpůsobilo odepření něčeho, co jsem chtěla. Způsobovaly je urážky — skutečné nebo do-
mnělé — které utrpěla má osoba.

Tentokrát mě ale něco přinutilo se za svůj zvyk zastýdět. Vědomě jsem se snažila ovládnout, což spottřebovalo téměř veškerou mou sílu, ale uklidnila jsem se.

„Celý den, na který si nemůžeš vzpomenout, jsi strávila s námi,“ pokračoval Mariano Aureliano, zjevně neznepokožený kolísáním mé nálady. „Po tu dobu jsi byla velmi komunikativní a citlivá. To nám bylo skutečnou odměnou. Když sníš, jsi mnohem lepší bytost, půvabnější a pohotovější. Dovolila jsi nám, abychom tě poznali do velké hloubky.“

Jeho slova mě uvrhla ve zmatek. Protože jsem se vzdýcky chtěla prosadit, stala jsem se dost zběhlou v odhalování dvojnáčnosti toho, co lidé říkají. „Poznat mě do velké hloubky“ mě skutečně trápilo, zvláště „do velké hloubky“. To může znamenat jen jedno, pomyslela jsem si a okamžitě jsem to zavrhla jako nesmyslné.

Mé vlastní úvahy mě tak pohltily, že jsem už nevěnovala pozornost tomu, co říká. Vyprávěl dál o dni, který jsem ztratila, ale zachytila jsem jen útržky. Zřejmě jsem na něho prázdně zírala, protože zcela náhle přestal mluvit.

„Tý mě neposloucháš,“ přísně mě pokáral.

„Co jste mi udělali, když jsem byla v transu?“ ostře jsem vypálila. Bylo to spíše obvinění než otázka.

Polekala jsem se svých vlastních slov, protože to nebyl promyšlený výpad. Slova ze mne prostě sama od sebe vypadla. Mariano Aureliano byl ještě překvapenější. Téměř se zadusil výbuchem smíchu, který následoval poté, co na mne šokovaně pohlédl s široce otevřenými očima.

„My se nepotulujeme, abychom zneužívali malá děvčátka,“ ujistil mě. Nejenže to znělo upřímně, ale také se zdálo, že ho mé obvinění urazilo. „Esperanza ti řekla, kdo jsme. Jsme velmi seriózní lidé,“ zdůraznil a posměšným tónem dodal: „A myslíme to s tebou vážně.“

„Co se mnou zamýšlíte?“ zaútočila jsem. „Esperanza mi neřekla, co ode mne chcete.“

„Samozřejmě že řekla,“ odvětil s takovou jistotou, že jsem chvíli přemýšlela o tom, jestli se neskryval v patiu a neposlouchal náš rozhovor. To bych do něho neřekla.

„Esperanza ti řekla, že jsi nám byla ukázána,“ pokračoval. „My se tím teď řídíme, stejně jako se ty řídíš svým strachem.“

„Neřídí mě nic ani nikdo,“ křičela jsem a docela jsem zapomněla, že mi neřekl, co ode mne chtějí.

Aniž na něho můj hněv v nejmenším zapůsobil, řekl, že Esperanza mi velmi jasně vysvětlila, že jim teď byla světe-ná má výchova.

„Výchova!“ ječela jsem. „My jste se zbláznili. Všechnu výchovu, kterou jsem potřebovala, už mám!“

Nevšímal si mého výbuchu a pokračoval vysvětlením, že jejich závazek je absolutní a není pro ně důležité, jestli tomu rozumím nebo ne.

Zírala jsem na něho, neschopná skrýt svůj strach. Nikdy předtím jsem neslyšela někoho vyjádřit se s takovou lhostejností a zájmem zároveň. Ve snaze skrýt svůj neklid jsem se pokusila prodchnout svůj hlas odvahou, ke které jsem měla daleko, a zeptala jsem se: „Co máte na mysli, když říkáte, že mě budete vychovávat?“

„Přesně to, co slyšíš,“ odpověděl. „Jsme zavázáni tě vést.“

„Ale proč?“ zeptala jsem se, vystrašená a zvědavá zá-

roveň. „Nevidíte, že nepotřebuji žádné vedení, že nechci žít...“

Má slova se ztratila v jeho radostném smíchu. „Samozřejmě že potřebuješ vedení. Esperanza ti už ukázala, jak bezvýznamný je tvůj život.“ Předvídal mou další otázku a naznačil mi, abych mičela. „Vysvětlila ti, že jsme nechali ducha, aby nám ukázal, koho vést, a duch ukázal na tebe.“

„Moment, pane Aureliano,“ protestovala jsem. „Opravdu nechci být hrubá ani nevděčná, ale musíte pochopit, že nehledám pomoc. Nechci, aby mě kdokoli vedl, i kdybych snad nějaké vedení potřebovala. Hrozím se jen pouhé myšlenky na něco takového. Chápete, co mám na mysli? Říkám to dost jasně?“

„Říkáš a já chápu, co máš na mysli,“ opakoval a ustoupil o krok dozadu před mým namířeným prstem. „Ale právě proto, že nic nepotřebuješ, jsi tím nejvhodnějším kandidátem.“

„Kandidátem?“ křičela jsem, dopálena jeho vytrvalostí. Rozhlédla jsem se, abych se ujistila, že mě neslyšeli lidé vycházející do kavárny. „Co to má znamenat?“ ječela jsem dál. „Vy a vaši společníci jste parta šílenců. Nechte mě na pokoji, je to jasný? Nepotřebuju vás ani nikoho jiného.“

K mému překvapení a chorobnému potěšení Mariano Aureliano nakonec ztratil trpělivost a začal mi nadávat, jako to dělalval můj otec a bratři. Urážel mě pevně ovládnutým hlasem, který nikdy nezvýšil, aby ho neslyšel někdo jiný. Řekl, že jsem hloupá a zkažená. A potom, jako kdyby mu nadávání dodalo energii, řekl něco neodpuštělného. Křičel, že jediná kladná hodnota, kterou jsem kdy měla, je to, že jsem se narodila blondatá a modrooká v zemi, kde jsou světlé vlasy a modré oči uctívány.

„Nikdy jsi o nic nemusela bojovat,“ prohlásil. „Díky koloniální mentalitě kolosu tvé země na tebe pohlížejí, jako kdybys opravdu zasluhovala zvláštní péči. Výsada založená jen na tom, že máš světlé vlasy a modré oči, je tou nejhlupejší výsadou, jaká může být.“

Zesinala jsem. Nikdy jsem nezástala němá vůči urážkám. Léta domácího tréninku v křičení a neobyčejné vulgarity, které jsem se naučila — a nikdy nezapomněla — v ulicích Caracasu v dětství, se to dopoledne vyplatily.

Řekla jsem Marianu Aurelianovi věci, které mě dodnes uvádějí do rozpaků.

Byla jsem tak pobouřená, že jsem si ani nevšimla, že statný indián, který řídil dodávku, byl s námi. UVědomila jsem si to, až když jsem uslyšela jeho hlasitý smích. On a Mariano Aureliano se smíchy téměř neudrželi na nohou, drželi se za břicha a vřískali radostí.

„Co je tu k smíchu?“ ječela jsem na mohutného indiána, načež jsem mu také vynadala.

„Jak oplzlá žena,“ podotkl dokonalou angličtinou. „Kdybych byl tvůj táta, umyl bych ti pusku mýdlem.“

„Kdo ti řekl, abysme do toho míchal, ty tlustá sračko?“ Ve slepé zuřivosti jsem ho koplá do holeně.

Vykřikl bolestí a proklet mě.

Právě jsem se natahovala po jeho ruce, abych ho kousla, když mě Mariano Aureliano zezadu popadl a mrštil se mnou do vzduchu.

Čas se zastavil. Můj pád byl tak pomalý, tak nezmatelný, že se mi zdálo, že jsem se ve vzduchu navždy zastavila. Nepřistála jsem na zemi a nerozlámala si kosti, jak jsem očekávala, ale zachytily mě ruce statného indiána. Ani nezakolísal, spíš mě držel, jako bych nevážila víc než polštář — devadesátipětilibrový polštář. Zahlédla jsem čtverácký záblesk v jeho očích a byla jsem si jistá, že mě znovu vyhodí do vzduchu. Musel cítit můj strach, protože se usmál a jemně mě postavil.

Hněv a síla ze mne vyprchaly. Opřela jsem se o auto a vzlykala.

Mariano Aureliano mě jednou paží objal a druhou pohladil po vlasech a po ramenou, tak jak to dělával otec, když jsem byla dítě. Konejšivým mumláním mě ujistil, že ho ta zvěrstva, která jsem na něho křičela, neurazila.

Vina a sebelítost mě rozbřečely ještě víc.

Potřásl hlavou na znamení rezignace, přestože jeho oči zářily veselostí. Pak se zjevně ve snaze mě rozesmát přiznal, že pořád nemůže uvěřit, že bych mohla znát, natož pak použít tak oplzlý jazyk. „No, myslím, že jazyk je k tomu, aby se používal,“ uvažoval, „a když to okolnosti vyžadují, má se použít sprostých slov.“

Nerozveselilo mě to. Když mě přešel záchvat sebelítosti,

začala jsem svým obvyklým způsobem omílat jeho tvrzení, že jedině mé plus jsou blondaté vlasy a modré oči.

Mariano Aureliano musel poznat mé pocity, protože mě ujišťoval, že to řekl jen proto, aby mě naštvál, a že na tom není ani kousek pravdy. Věděla jsem, že lže. Na chvíli jsem byla dvojnásob uražená a pak jsem si s děsem uvědomila, že má obrana byla zničena. Souhlasila jsem s ním. Strefil se do černého ve všem, co řekl. Jediným tahem mě odhalil, obrazně řečeno — vyrazil mi z rukou štít. Nikdo, ani můj největší nepřítel mě nemohl zasáhnout tak přesným ničivým úderem. A přece, ať už jsem si o něm myslela cokoli, věděla jsem, že Mariano Aureliano není můj nepřítel.

Když jsem si to všechno uvědomila, zatočila se mi z toho hlava. Bylo to, jako by neviditelná síla drtila něco ve mně: představu o mně samé. To, co mi předtím dávalo sílu, mě teď vyčerpávalo.

Mariano Aureliano mě uchopil za paži a vedl mě ke kavárně. „Pojďme zpečetit příměří,“ řekl bodře. „Udělala bys pro mne něco?“

„Jen si řekněte,“ snažila jsem se o stejný tón.

„Než jsi sem přijela, šel jsem do kavárny, abych si dal sendvič, a oni mě prakticky odmítli obsloužit. Když jsem si stěžoval, kuchař mě vyhodil.“ Mariano Aureliano se na mne skličene podíval a dodal: „To se stává, když je někdo indián.“

„Ohlašte toho kuchaře řediteli,“ křičela jsem spravedlivě rozhořčená. Na vlastní zmatek jsem naprosto a záhadně zapomněla.

„To by vůbec nepomohlo,“ ujistil mě. Řekl, že jediný způsob, jak mu mohu pomoci, je jít do kavárny sama, sednout si k pultu, objednat si pracné jídlo a hodit do něj mrtvou mouchu.

„A obvinít kuchaře,“ dořekla jsem za něho. Celý plán zněl tak pošetile, že mě rozesmál. Když jsem ale v jeho tváři zahlédla výraz opravdového očekávání, slíbila jsem, že udělám, o co mě žádá. „Počkej tu,“ řekl Mariano Aureliano, načež spolu se statným indiánem — kterého mi ještě nepředstavil — odešli ke staré červené dodávce, zaparkované na ulici. Za chvíli se vrátili.

„Mimochoodem,“ řekl Mariano Aureliano, „tohle je John. Je indián kmene Yuma z Arizony.“

Chtěla jsem se zeptat, jestli je také čaroděj, ale Mariano Aureliano mě zarazil: „Je nejmladším členem naší skupiny,“ světil mi.

S nervózním zachichotáním jsem k němu natáhla ruku a řekla: „Ráda tě poznávám.“

„Nápodobně,“ odpověděl John hlubokým znělým hlasem a vřele mi stiskl ruku. „Doufám, že už se nikdy nebudeme prát,“ smál se.

Přestože nebyl moc vysoký, vyzařovala z něho vitalita a síla obra. Dokonce i jeho velké bílé zuby se zdály být nezničitelné.

Z legrace zkoušel můj biceps. „Vsadil bych se, že bys vyřadila soupeře jediným kopancem,“ řekl.

Než jsem měla šanci omluvit se mu za své kopance a urážky, Mariano Aureliano mi do ruky vtiskl malou krabičku.

„Moucha,“ zašeptal. „Tady John navrhuje, aby sis vzala tohle,“ dodal, načež vytáhl z tašky černou kudrnatou pařezovou ruku. „Neměj strach, je zbrusu nová,“ ujistil mě a natáhl mi ji na hlavu. Pak o krok odstoupil a kriticky si mě prohlížel. „Není to špatné,“ uvažoval a ujišťoval se, že můj dlouhý blondatý cop nikde nevyčuhuje. „Nechci, aby tě někdo poznal.“

„Nemusím se maskovat,“ namítla jsem. „Věřte mi, v Tucsonu nikoho neznám.“ Otočila jsem postranní zrcátko svého auta a podívala se na sebe. „Nemůžu tam takhle jít,“ protestovala jsem. „Vypadám jako pudl.“

Mariano Aureliano na mne pohlédl s nádechem pobavení a upravil mi rozčuchané kadeře. „Nezapomeň, že si musíš sednout k pultu, a až objevíš tu mouchu ve svém jídle, zajmejš — Zatracený vrahu!“

„Proč?“

Díval se na mne, jako kdybych byla přihloupilá. „Musíš přilákat pozornost a ponížít kuchaře,“ zdůraznil.

Kavárna byla přeplněná davem, dožadujícím se časné večere. Nicméně netrvalo dlouho a byla jsem usazená k pultu a obsloužená číšnicí, která vypadala ztrápeně, ale byla přátelská.

Kuchař byl zpola zakrytý stojanem na objednávky. Zdálo se, že je stejně jako jeho dva pomocníci Mexičan nebo mexický Američan. Dělal svou práci tak radostně, že jsem si byla jistá, že je bezúhonný, neschopný zlomyslnosti. Ale když jsem pomyslela na starého indiána, který na mne čekal na parkovišti, bez sebemenšího pocitu viny jsem vyprázdnila krabičku od zápalek — tak skrytě a rychle, že ani muži, kteří seděli vedle mne, si ničeho nevšimli — na dokonale připravený hamburger, který jsem si objednal.

Když jsem na svém jídle uviděla velkého mrtvého švába, vykřikla jsem s nefalšovaným odporem.

„Copak se děje, drahoušku?“ zeptala se mě číšnice účastně.

„Jak si může kuchař myslet, že budu tohle jíst?“ stěžovala jsem si. Nemusela jsem ani předstírat vztek. Nebyla jsem ale rozhořčená na kuchaře, nýbrž na Mariana Aureliana. „Jak mi tohle mohl udělat?“ zeptala jsem se hlasitě.

„Bude to nějaká příšerná náhoda,“ vysvětlovala číšnice dvěma zvědavým a znepokojeným zákazníkům nalevo a napravo ode mne. Ukázala talíř kuchaři.

„Fascinující!“ řekl kuchař hlasitě a jasně. Prohlížel si jídlo a zamýšleně se škrábal na bradě. Měla jsem nejasné podezření, že se mi směje. „Tenhle šváb musel spadnout buď ze stropu,“ rozvažoval, přičemž s velkým zájmem zíral na mou hlavu, „nebo snad z její paruky.“

Než jsem mu mohla vrátit jeho urážku a usadit ho, nabídl mi cokoli z jídelního lístku. „Bude to na účet podniků,“ slíbil.

Řekla jsem si o řízek a pečené brambory, které mi téměř okamžitě přinesli. Když jsem nalávala zálivku na salát, který si vždycky nechávám na konec, zpod jednoho z listů salátu vypochoďoval slušně velký pavouk. Tahle jasná provokace mě tak překvapila, že jsem nemohla ani vykřiknout. Vzhledla jsem. Zpoza objednávkového stojanu na mne s oslňujícím úsměvem na tváři mával kuchař.

Věnu mě netrpělivě očekával Mariano Aureliano. „Co se stalo?“ zeptal se.

„Vý a ten váš odporný šváb!“ vyhrkla jsem a rozmrzela jsem dodala: „Nic se nestalo. Kuchař se nenaštvál. Nesmír-

ně si užíval. Na můj účet, samozřejmě. Rozčlílila jsem se akorát já."

Na naléhání Mariana Aureliana jsem mu detailně popsal, co se stalo. Čím více jsem toho říkala, tím více byl potěšený. Jeho reakce mě rozladila, tak jsem se na něho rozčertila. "Co je tady k smíchu?" chtěla jsem vědět.

Snažil se zachovat vážnou tvář, ale cukaly mu koutky úst. Jeho tiché pochechtávání vybuchlo v hlasitý, radostný smích. "Nemůžeš se brát tak vážně," napomenul mě. "Jsi výborná snivkyně, ale zaručeně nejsi herečka."

"Já nic nepředstírám. A rozhodně jsem nic nepředstírala tam vevnitř," bránila jsem se vysokým, ostrým hlasem.

"Měl jsem na mysli, že jsem počítal s tvou schopností být přesvědčivá," řekl. "Měla jsi přesvědčit kuchaře o něčem, co nebyla pravda. Opravdu jsem si myslel, že to dokážeš."

"Jak se odvažujete kritizovat mě!" křičela jsem. "Udělal jsem ze sebe kvůli vám blázna, a vy mi na to jenom řeknete, že neumím hrát!" Stáhla jsem si z hlavy paruku a hodila ji na něho. "Určitě mám teď vši."

Nevšímal si mého výbuchu a řekl, že Florinda už mu řekla, že nejsem schopná něco předstírat. "Museli jsme to vědět jistě, abychom tě správně zařadili," dodal vyrovnaně. "Čarodějové jsou buď snivci, nebo stopaři. Někteří jsou obojí."

"O čem to mluvíte? Co je to za nesmysl, snivci a stopaři?"

"Snivci se zabývají sny," vysvětloval tiše. "Získávají svou sílu a moudrost ze snů. Na druhou stranu stopaři se zabývají lidmi, každodenním světem. Získávají svou moudrost a sílu z komunikace se svými bližními."

"Samozřejmě mě vůbec neznáte," řekla jsem posměšně. "Vycházím s lidmi velmi dobře."

"Ne, nevycházíš," odporoval mi. "Ty sama jsi řekla, že nevíš, jak se máš s lidmi bavit. Jsi dobrá lhářka, ale lžeš jen proto, abys dostala to, co chceš. Tvoje lži jsou příliš specifické, příliš osobní. A víš proč?" Na chvíli se odmlčel, jako by mi dával čas reagovat. Ale ještě než jsem stačila začít přemýšlet o odpovědi, dodal: "Protože věci jsou pro tebe buď bílé, nebo černé, nic mezi tím. A nemluvíš teď o moralce, ale o pohodlí. Tedy o tvém pohodlí. Prává autoritář-

ka." Mariano Aureliano a John si vyměnili pohledy, oba se postavili do pozoru, srazili podpadky a provedli mi něco neodpuštělného. Pozvedli ruce k fašistickému salutování a zakřičeli: "Mein Führer!"

Čím více se smáli, tím větší jsem měla vztek. Krev mi hučela v uších a hrnula se mi do obličje. Tentokrát jsem neudělala nic pro to, abych se uklidnila. Kopla jsem do svého auta a praštila do střechy.

Oba dva, místo aby se mě snažili utěšit — jak by to určitě udělali mí rodiče nebo přátelé —, stáli a smáli se, jako kdybych jim předváděla to nejkomičtější divadélko.

Jejich lhostejnost, naprostý nedostatek soucitu, byly pro mne tak šokující, že se můj vztek sám od sebe utišil. Nikdo se ke mně nikdy nezachoval tak dokonale lhostejně. Byla jsem ztracená. UVědomila jsem si, že vůbec nevím, co dělat. Do té chvíle jsem netušila, že když svědkové mých výbuchů neprojevívají účast, nevím, co si počít.

"Myslím, že je teď zmatená," řekl Mariano Aureliano Johnovi. "Neví, co si počít." Dal ruku kolem indiánových ramen a tiše, ačkoli dost hlasitě na to, abych to slyšela, dodal: "Teď se rozbřečí a bude brečet do té doby, než ji utěšíme. Nic není tak únavné jako rozmazlená ženská."

To byla poslední kapka. Jako zraněný býk jsem sklonila hlavu a zaútočila na Mariana Aureliana.

Můj divoký a náhlý útok ho tak vylekal, že téměř ztratil rovnováhu. Měla jsem tedy dost času zabořit se svými zuby do masité části jeho břicha. Výkřikl, — a byla to směs bolesti a smíchu.

John mě chytil za zápěstí a snažil se mě odtrhnout. Ne-pustila jsem se, dokud se mi neulomil můstek. Když mi bylo třináct let, přišla jsem o dva horní přední zuby v boji mezi venezuelskými a německými studenty na německé škole v Caracasu.

Oba řvali smíchy. John se opíral o kufr mého volkswagenu, držel se za břicho a tloukl do auta. "Má díru v zubech jako fotbalista," vykřikl uprostřed smíchu.

Bylo mi nepopsatelně trapně. Byla jsem tak rozčilená, že se mi podlomila kolena a jako hadrová panenka jsem se sesula na dlažbu a nakonec jsem i omdlela.

Když jsem znovu přišla k sobě, seděla jsem v dodávce.

Mariano Aureliano mi tlačil na záda. S úsměvem mě několikrát pohladil po vlasech a objal mě.

Překvapilo mě, že jsem necítila žádné rozrušení, žádné rozpaky ani vztek. Byla jsem uvolněná, klidná. Byla to vyrovnanost, klid, který jsem nikdy předtím nepoznala. Poprvé v životě jsem si uvědomila, že jsem se sebou ani s ostatními nikdy nežila v míru.

„Jsi opravdu skvělá,“ řekl Mariano Aureliano. „Ale budeš se muset vyléčit ze svých záchvatů vzteku. Jestli to neuděláš, zabijí tě. Tentokrát to byla moje chyba. Musím se ti omluvit. Záměrně jsem tě provokoval.“

Byla jsem příliš klidná, abych na to cokoli řekla. Vystoupila jsem z dodávky, abych si protáhla končetiny. Měla jsem bolestivé křeče v lýtkách.

Po chvíli ticha jsem se oběma mužům omluvila. Vysvětlila jsem jim, že mé záchvaty se zhoršily od té doby, co jsem začala při každé příležitosti pít kolu.

„Raději ji přestaň pít,“ doporučil mi Mariano Aureliano. Pak úplně změnil téma a mluvil, jako kdyby se nic nestalo. Řekl, že má obrovskou radost, že jsem se k nim připojila.

„Opravdu?“ zeptala jsem se nechápavě. „Že jsem se připojila?“

„Ano, připojila!“ zdůraznil. „Jednoho dne ti to všechno bude dávat smysl.“ Ukázal na hejno vran, které nad námi zakrákaly. „Vrány jsou dobré znamení. Podívej se, jak nádherně vypadají. Jsou jako kresba na obloze. Vidět vrány pro nás teď znamená příslib, že se znovu uvidíme.“

Pozorovala jsem ptáky, dokud mi neodlétli z dohledu. Když jsem se znovu obrátila na Mariana Aureliana, už tam nebyl. Dodávka naprosto nehlučně odjela.

5

BEZ OHLEDU NA TRNITÉ KEŘE JSEM BĚŽELA ZA PSEM, který bezstarostně uháněl šalvějí. Brzy jsem ztratila z očí jeho zlatý kožich, mihotající se mezi voňavými divokými křovinami, a sledovala jsem zvuk jeho štěkotu, který se stále více ztrácel v dálce.

Znepokojeně jsem upřela pohled do husté mlhy, která se ke mně blížila. Uzavřela se okolo místa, na kterém jsem stála, a za několik chvil nebylo vidět nebe. Podvečerní slunce, podobné ohnivě kouli, bylo stěží rozeznatelné. Nádherný pohled na Santa Moniku, viditelný z hor Santa Susana, zmizel neuvěřitelnou rychlostí.

Neměla jsem obavy, že by se pes mohl ztratit. Nicméně jsem neměla ani představu, kde hledat skryté místo, které moji přátelé vybrali pro piknik, nebo kde je stezka, po které jsem běžela za psem.

Udělal jsem několik váhavých kroků stejným směrem, kterým běžel pes, ale najednou mě něco přinutilo zastavit. Nahoře se z jakési trhliny v mlze vynořil malý světelný bod a snášel se ke mně. Za ním následoval další a pak další, jako plamenky upoutané na provázku. Světla se chvěla a vibrovala a těsně předtím, než se dostala až ke mně, zmizela, jako kdyby je pohltila okolní mlha.

Protože zmizela jen několik kroků přede mnou, popošla jsem, abych se na tenhle neobvyklý jev podívala zblízka. Soustředěně jsem se zahleděla do mlhy a uviděla jsem tmavé lidské postavy, které se neslyšně pohybovaly dvě nebo tři stopy nad zemí, jako kdyby chodily po špičkách na oblacích. Jedna po druhé si posedaly a utvořily kruh. Udělal jsem několik dalších vrávoravých kroků a zastavila se, když mlha zhoustla a pohltila je.

Nehýbala jsem se, protože jsem nevěděla, co dělat. Cítila jsem velmi neobvyklý strach. Byl jiný než ten, který jsem znala, byl v mém těle, v břiše. Pomyslela jsem si, že takový strach jistě musí mít zvířata. Nevím, jak dlouho jsem tam stála. Když se mlha trochu roztrhala, uviděla jsem asi padesát kroků nalevo ode mne dva muže, kteří seděli se zkrříženými nohama na zemi. Šeptali si a zvuk jejich hlasů jako by byl všude okolo mne, zachycený v malých kouscích mlhy, které vypadaly jako chomáče bavlny. Nerozuměla jsem, co říkají, ale jak jsem tu a tam zachytila nějaké to slovo, uklidnila jsem se, protože mluvili španělsky.

„Ztratila jsem se!“ zavolala jsem španělsky.

Oba dva se pomalu otočili, váhavě a nevěřičně, jako kdyby viděli zjevení. Otočila jsem se, jestli za mnou nestojí někdo, kdo mohl způsobit jejich dramatickou reakci. Nikdo tam ale nebyl.

Jeden z nich se usmál a povstal, protáhl se, až mu zaskakalo v kloubech, a pak rychlými kroky překonal vzdálenost mezi námi. Byl mladý, menší a velmi dobře stavěný, s mohutnými rameny a velkou hlavou. Jeho tmavé oči vyzářovaly veselou náladu a zvědavost.

Řekla jsem mu, že jsem na výletě s přáteli a že jsem se ztratila, když jsem běžela za jejich psem. „Nemám představu, jak se k nim teď dostanu,“ skončila jsem.

„Ale tímhle směrem dál jít nemůžeš,“ varoval mě. „Stojíme na útesu.“ Vzal mě důvěrně za ruku a dovedl mě na úplný okraj srázu, ne více než deset stop od místa, kde jsem stála. „Tady můj přítel,“ ukázal na druhého muže, který zůstal sedět a díval se na mne, „mi právě dovyprávěl, že tam dole je starobylé indiánské pohřebiště, když vtom jsi se najednou objevila a skoro k smrti nás vyděsila.“ Porozoval mou tvář, můj dlouhý blondatý cop, a zeptal se: „Jsi Švédka?“

Zírala jsem do mlhy, stále ještě zaražená tím, co mi ten mladý muž řekl o pohřebišti. Za normálních okolností bych jako studentka antropologie byla nálezelem starobylého indiánského pohřebiště nadšená. Nicméně v té chvíli mě ani v nejmenším nezajímalo, jestli pode mnou v té mlžné prázdnotě skutečně nějaké pohřebiště je. Mohla

jsem myslet jen na to, že kdyby mě ta světle neodvedla, mohla jsem sama skončit pohřbená.

„Jsi Švédka?“ zeptal se znovu.

„Jsem,“ zalhala jsem a okamžitě jsem toho litovala. Nemohla jsem přijít na žádný způsob, jak to napravit, aniž bych ztratila tvář.

„Mluvíš španělsky dokonale,“ poznamenal. „Švédové mají úžasný sluch pro jazyky.“

Přestože jsem se cítila příšerně provinile, musela jsem dodat, že je to pro Skandinávce spíše nutnost než dar, pokud chtějí komunikovat se zbytkem světa. „Kromě toho,“ přiznala jsem se, „jsem vyrůstala v Jižní Americe.“

Z nějakého zvláštního důvodu ho takhle informace nejspíš zmátla. Potřásl hlavou, jako kdyby tomu nemohl uvěřit, načež dlouhou chvíli mlčel, zabraný do svých myšlenek. Potom nejspíš došel k nějakému rozhodnutí, protože mě energicky vzal za ruku a vedl mě k místu, kde seděl druhý muž.

Neměla jsem v úmyslu být společenská. Chtěla jsem se co nejdříve dostat ke svým přátelům. Vedle toho mladého muže jsem se ale cítila tak klidně, že místo toho, abych je požádala, ať mě dovedou zpět na stezku, jsem jim detailně popsala světa a lidské postavy, které jsem právě viděla.

„Jak zvláštní, že ji duch uštěřil,“ mumlal si sedící muž jakoby pro sebe a tmavé obočí měl spojené v zamračeném výrazu. Zjevně ale mluvil ke svému společníkovi, který také něco zamumlal, což už jsem nezachytila. Vyměnili si spiklenecké pohledy a to ještě posílilo můj neklid.

„Prosím?“ obrátila jsem se na sedícího muže. „Neslyšela jsem, co říkáte.“

Prudce a nevrle se na mne zadíval.

„Byla jsi varována před nebezpečím,“ řekl hlubokým a zvučným hlasem. „Poslové smrti ti přišli na pomoc.“

„Kdo?“ byla jsem nucená se zeptat, přestože jsem ho slyšela dokonale. Důkladně jsem si ho prohlédla. Chvilky jsem si byla jistá, že ho znám, ale když jsem se na něho dál upřeně dívala, uvědomila jsem si, že jsem ho nikdy předtím neviděla. Přesto jsem se ale nemohla úplně zbavit pocitu, že ho znám. Nebyl tak mladý jako ten druhý, ale nebyl ani starý. Rozhodně to byl indián. Jeho kůže byla

tmavohnědá. Měl modročerné vlasy, rovné a husté jako kartáč. Ale nejen jeho vnější vzhled byl pro mne téměř známý. Byl nevrlý tak, jak jsem mohla být jen já.

Najednou vstal, jako by se necítil dobře pod mým zkoumavým pohledem. „Vezmu tě k tvým přátelům,“ zamumlal. „Pojď za mnou, a ne abys spadla. Spadla bys na mne a zabila nás oba,“ dodal strohým tónem.

Než jsem měla příležitost říci, že nejsem nemotorné nemešlo, pustil se dolů po velmi strmém svahu hory v opačném směru od srázu.

„Víte, kam jdete?“ křičela jsem za ním hlasem zostřeným nervozitou. Nedokázala jsem se zorientovat — ne že bych při sledování psa šplhala do kopce.

Muž se otočil. Jeho tvář rychle rozzářil pobavený úsměv, přestože jeho oči se neusmívaly. Podíval se na mne zarputilým, kamenným pohledem. Řekl jen: „Vezmu tě k tvým přátelům.“

Nelíbil se mi, a přesto jsem mu věřila. Nebyl příliš vysoký — asi pět stop deset palců — a měl drobnou kostru, a přesto jeho tělo mělo mohutnost a pevnost podsaditého člověka. V míze se pohyboval s neobyčejným sebevědomím, s lehkostí a elegancí sestupoval po něčem, co mi připadalo jako kolmý svah.

Mladší muž sešplhával za mnou a pomohl mi pokaždé, když jsem uvízla. Měl starostlivé způsoby skutečného džentlmena. Jeho ruce byly silné a krásné, neuvěřitelně jemné na dotek. Měl fantastickou sílu. Několikrát mě snadno zdvihl nad hlavu. Vzhledem k mé drobné váze to snad nebyl tak neobvyklý výkon, byl ale dost působivý vzhledem k tomu, že stál na výčnělcích jílovité břidlice a byl jen o dva nebo tři palce vyšší než já.

„Musíš poděkovat poslům smrti,“ prohlásil starší muž, jakmile jsme sestoupili na zem.

„Opravdu?“ zeptala jsem se uštěpačně. Mýšlenka na to, že bych měla poděkovat „poslům smrti“, mi připadala směšná. „Mám si kleknout na kolena?“ zeptala jsem se uprostřed salvy smíchu.

On si ale nemyslel, že to bylo vtipné. Opřel si ruce v bok a podíval se mi přímo do očí, jeho úzká vychrtlá tvář byla

bez úsměvu. V jeho postoji, v jeho zešíklých tmavých očích pod ježatým obočím, které se mu sbíhalo nad kořenem ostře řezaného nosu, bylo něco hrozivého. Náhle se ke mně otočil zády, pooděchl a posadil se na balvan. „Nemůžeme odtud odejít dříve, než poděkuješ poslům smrti,“ prohlásil.

Najednou mi došla skutečnost, že jsem sama na bohem zapomenutém místě. Byla jsem zahalená mlhou se dvěma podivnými chlapy, z nichž jeden je pravděpodobně nebezpečný. Věděla jsem, že se nepohne z místa, dokud nesplním jeho směšný požadavek. K mému překvapení se mi místo pocitu strachu spíš chtělo smát.

Vševědoucí úsměv na tváři mladšího muže jasně prozrazoval, že ví, jak se cítím, a že z toho má velkou radost.

„Nemusíš si klekat,“ řekl a pak už nebyl schopen zadržet své veselí a rozesmál se. Byl to jasný křáplavý zvuk a valil se jako oblázky všude kolem mne. Měl sněhobílé a dokonale rovné zuby, jako dětské. Ve tváři měl uličnický a zároveň laskavý výraz. „Stačí, když řekneš děkuji,“ pobídl mě. „Řekni to. Co můžeš ztratit?“

„Cítím se hloupě,“ svěřila jsem se. Úmyslně jsem se ho snažila obměkčit. „Neudělám to.“

„Proč?“ zeptal se. „Bude to trvat jen sekundu,“ zdůraznil s úsměvem, „a nebude to ani trochu bolet.“

Chtě nechtě jsem se musela smát. „Je mi líto, ale nemůžu to udělat,“ opakovala jsem. „Jsem prostě taková. Jakmile někdo trvá na tom, abych udělala něco, co udělat nechci, celá se napnu a naštvu.“

Mladý muž se sklopenýma očima a bradou opřenou o klouby ruky zamýšleně pokýval hlavou. „Fakt je, že tě něco ochránilo před zraněním, možná i smrtí,“ řekl po dlouhé přestávce. „Něco nevysvětlitelného.“

Souhlasila jsem s ním. Dokonce jsem i připustila, že je to skutečně dost záhadné. Pokusila jsem se promluvit o jevech, které se náhodně stanou v pravý čas a na správném místě.

„To je všechno velmi správné,“ řekl. Pak se usmál a troufale mě štouchl do brady. „Ale to nevysvětluje tvůj konkrétní případ,“ prohlásil. „Jy jsi přijala dar. Ať už dárcem nazveš náhodou, okolnostmi, řetězcem událostí nebo

čímkoli jiným, faktem zůstává, že jsi byla ušetřena bolesti, zranění.“

„Asi máš pravdu,“ připustila jsem. „Měla bych být vděčnější.“

„Ne vděčnější. Přístupnější, pružnější,“ řekl a rozesmál se. Když viděl, že se začínám zlobit, rozpřáhl náruč, jako by chtěl obejmout pelyněk okolo nás. „Můj přítel věří, že to, co jsi viděla, má spojitost s indiánským pohřebišťem, které je náhodou zrovna tady.“

„Nevidím pohřebišť,“ řekla jsem na obranu.

„Je těžké ho rozpoznat,“ vysvětloval a šilhal na mne, jako kdyby měl problémy se zrakem. „A není to mlha, co nám brání vidět ho. Dokonce ani za slunného dne není vidět nic jiného než záhon pelyňku.“ Klekl si na kolena a s úsměvem ke mně vzhledl. „Němčině pro zkoušené oko je to neobvykle vytvarovaný záhon pelyňku.“ Lehl si na břicho, hlavu obrátil nalevo a pokynul mi, abych udělala totéž.

„Jedině takhle je vidět jasně,“ vysvětloval, když jsem si lehla na zem vedle něho. „Já sám bych to nevěděl, ale tady můj přítel zná všechny možné zajímavé a podnětné záležitosti.“

Nejdříve jsem neviděla nic, ale pak jsem v hustém porostu jeden po druhém objevila balvany. Tmavé a zářivé, jako by byly omyté mlhou, seděly skrčené v kruhu, spíše stvoření než kameny.

Potlačila jsem výkřik, když jsem si uvědomila, že tenhle kruh kamenů je úplně stejný jako kruh lidských postav, které jsem předtím viděla v mlze.

„Jeď jsem ale opravdu vyděšená,“ mumlala jsem při nepohodliném přesouvání. „Říkala jsem ti, že jsem viděla lidské postavy sedící v kruhu.“ Podívala jsem se na něho, abych zjistila, jestli jeho obličej neprozrazuje nesouhlas nebo výsměch, než jsem dodala: „Je to tak absurdní, ale mohla bych skoro přísahat, že tyhle kameny jsou ti lidé, které jsem viděla tam u srázu.“

„Já vím,“ zašeptal tak tiše, že jsem se k němu musela přisunout. „Je to všechno tak tajuplné,“ pokračoval. „Můj přítel, který je indián, jak sis musela všimnout, říká, že na jistých indiánských pohřebišťích, jako je třeba tohle,

je řada nebo kruh zaoblených kamenů. Tyhle kameny jsou poslové smrti.“ Pozorně se na mne podíval, jako by se chtěl ujistit, že mu věnuji veškerou svou pozornost, načež mi světlil: „Jsou to poslové, chápej, ne jen jejich vypočtení.“

Upřené jsem na něho zírala, nejen proto, že jsem nevěděla, co si mám o jeho slovech myslet, ale také proto, že zatímco mluvil a usmíval se, jeho tvář se neustále měnila. Neměnil se jeho rysy, ale jeho tvář byla chvílemi tvář šestiletého dítěte, sedmnáctiletého chlapce a starého muže.

„Jsou to zvláštní víry,“ pokračoval, lhostejný k mému zkoumavému pohledu. „Nevěnoval jsem jim příliš pozornosti do té chvíle, kdy jsi se zčistajasna objevila zrovna ve chvíli, kdy mi můj přítel vyprávěl o poslech smrti, a řekla jsi nám, že jsi je právě viděla.“

Kdybych byl nedůvěřivý,“ pokračoval najednou výhrůžným tónem, „myslel bych si, že vy dva jste se domluvili.“

„Já ho neznám!“ bránila jsem se, pobouřená už jen pouhou představou, a pak jsem pokračovala šeptem, tak aby mě mohl slyšet jen on: „Abych byla upřímná, z tvého přítele mi naskakuje husí kůže.“

„Kdybych byl nedůvěřivý,“ opakoval mladý muž bez ohledu na mé přerušení, „domníval bych se, že ve skutečnosti se mě vy dva snažíte vyděsit. Ale já nejsem nedůvěřivý. Takže jedině, co mohu udělat, je potlačit soudnost a přestat o tobě pochybovat.“

„No tak o mně tedy nepochybuj,“ řekla jsem podrážděně. „Stejně nevím, o čem to k sakru mluvíš.“ Zabodávala jsem do něho našťavané pohledy. Jeho dilema se mi ani trochu nezamlouvalo. Měla jsem husí kůže i z něho.

„Mluví o poděkování poslům smrti,“ pronesl starší muž. Přišel k místu, na kterém jsem ležela, a velmi zvláštním způsobem na mne zíral.

Chtěla jsem se odtamtud a od těch dvou bláznů dostat pryč, tak jsem vstala a zakřičela své díky. Můj hlas se odrážel, jako kdyby se podrost proměnil ve skály. Poslouchala jsem, dokud zvuk neodezněl. Pak jsem jako posedlá a proti svému přesvědčení hlasitě děkovala znovu a znovu.

„Jsem si jistý, že poslové smrti jsou více než spokojeni,“

řekl mladší muž a štouchl mě do lýtky. Se smíchem se převálil na záda. V jeho očích, v jeho radostném smíchu byla úžasná síla. V tu chvíli jsem navzdory nedostatku vážnosti nepochybovala, že jsem opravdu poděkovala posům smrti. A kupodivu jsem se jimi dokonce cítila být chráněná.

„Kdo jste vy dva?“ zeptala jsem se mladšího muže.

Jediným svižným a obratným pohybem vyskočil na nohy. „Já jsem José Luis Cortéz. Přátelé mi říkají Joe,“ řekl a podával mi ruku. „A tohle je můj přítel Gumersindo Evans-Pritchard.“

Ze strachu, že bych se mohla jejich jménům smát, jsem se kousla do rtu a ohnula se, abych si poškrábala imaginární kousnutí na koleni. „Nejspíš blecha,“ řekla jsem hledíc z jednoho muže na druhého. Oba se na mne dívali, jako kdyby mnou pohrdali, protože si dělám legraci ze jména. Na jejich tvářích byl tak vážný výraz, že mě smích přešel.

Gumersindo Evans-Pritchard mě uchopil za ruku, která mi bezvládně visela po boku, a energicky s ní potřásl. „Jsem velmi potěšen, že tě poznávám,“ řekl dokonale angličtinou s přízvukem britské vyšší třídy. „Na chvíli jsem si myslel, že jsi jedna z těch nafoukaných poběhlic.“

Současně se mi rozšířily oči a otevřela pusa. Přestože něco ve mně zaregistrovalo, že jeho slova byla zamýšlena spíše jako poklona než urážka, byla jsem v tak intenzivním šoku, že jsem tam jen stála jako paralyzovaná. Nebyla jsem puritánská — za určitých okolností bych zahrnula nadávkami kohokoli — ale na způsobu, jakým vyslovil slovo *poběhlice*, bylo něco tak otřesně urážlivého, že jsem úplně ztratila řeč.

Joe mi přispěchal na pomoc. Omluvil se za svého přítele a vysvětlil, že Gumersindo je extrémně sociální obrazoborec. Ještě než jsem měla příležitost říci, že Gumersindo naprosto otřásl mým smyslem pro slušnost, Joe dodal, že Gumersindovo nutkání být obrazoborec má spojitost se skutečností, že jeho příjmení je Evans-Pritchard. „To by nemělo nikoho překvapovat,“ poznamenal Joe. „Jeho otec je Angličan. Opustil jeho matku, indiánskou ženu z Jaliska, ještě předtím, než se Gumersindo narodil.“

„Evans-Pritchard?“ opakovala jsem opatrně a pak jsem se obrátila na Gumersinda a zeptala se ho, jestli mu nevadí, že Joe cizímu člověku odhaluje jeho nepřijemnou rodinnou minulost.

„Není to žádná nepřijemná rodinná minulost,“ odpověděl Joe za svého přítele. „A víš proč?“ Upřeně se na mne zahleděl zářivými očima, které nebyly ani hnědé, ani černé, měly spíš barvu zralých třešní.

Bezmocně jsem zavrtěla hlavou, abych vyjádřila, že ne, protože mou pozornost stále udržoval jeho podmanivý pohled. Jedno oko jako by se na mne smálo, druhé bylo smrtelně vážné, zlověstné a hrozné.

„Protože to, čemu říkáš nepřijemná rodinná minulost, je pro Gumersinda zdrojem síly,“ pokračoval Joe. „Víš, že jeho otec je teď známým anglickým antropologem? Gumersindo ho šíleně nenávidí.“

Gumersindo téměř neznatelně pokýval hlavou, jako by byl na svou nenávisť hrdý.

Nemohla jsem uvěřit svému štěstí. Nemluvili o nikom jiném než o E. E. Evans-Pritchardovi, jednom z nejdůležitějších sociálních antropologů 20. století. A právě v tomhle semestru na UCLA (Universita v Kalifornii, v Los Angeles) jsem připravovala písemnou práci o historii sociální antropologie a nejvýznamnějších osobnostech na tomto poli.

Takové terno! Musela jsem se kontrolovat, abych nezačala hlasitě pokřikovat a skákat vzrušením. Přijít s takovýmhle strašlivým tajemstvím. Velký antropolog svede a potom opustí indiánskou ženu.

Ani v nejmenším mě nezajímalo, že Evans-Pritchard v Mexiku neprováděl žádnou práci v terénu — byl známý hlavně svým výzkumem v Africe —, protože jsem si byla jistá, že zjistím, že během jedné ze svých návštěv ve Spojených státech odejel do Mexika. Absolutní důkaz stál přede mnou.

Se sladkým úsměvem jsem zírala na Gumersinda a tiše jsem si slíbila, že samozřejmě nikomu nic neřeknu bez jeho svolení. No, snad bych mohla něco říci jednomu ze svých profesorů, myslela jsem si. Koneckonců, na takovýhle druh informací se nenatrefí každý den.

V hlavě se mi rojily varianty. Snad malá přednáška jen pro několik vybraných studentů v bytě jednoho z mých profesorů. V duchu jsem si už vybrala profesora. Ne že bych ho měla obzvláště ráda, ale oceňovala jsem spíše dětský způsob, jakým se snažil udělat dojem na své studenty. Pravidelně jsme se scházeli v jeho bytě. Pokaždé jsem na jeho stole objevila jakoby omylem zapomenutou pohlednici, kterou mu napsal známý antropolog Claude Lévi-Strauss.

„Neřkla jsi nám své jméno,“ připomenul mi zdvořile Joe a jemně mě přitom tahal za rukáv.

„Carmen Gebauerová,“ řekla jsem bez zaváhání jméno jedné kamarádky z dětství. Abych se zbavila neklidu a pocitu viny z toho, že jsem s takovou lehkostí zalhala, zeptala jsem se Joea, jestli pochází z Argentiny. Když jsem viděla jeho zmatený výraz, spěšně jsem dodala, že jeho flexe je naprosto argentinská. „Ačkoli jako Argentinec nevypadáš,“ poznamenala jsem.

„Jsem Mexičan,“ řekl. „A soudě podle tvého přízvuku, vyrůstala jsi na Kubě nebo ve Venezuele.“

Nechtěla jsem pokračovat v tomto rozhovoru, tak jsem náhle změnila téma. „Víš, jak se dostanu zpátky na cestu?“ zeptala jsem se a najednou jsem si uvědomila, že přátelé by o mne už mohli mít strach.

„Nevím,“ přiznal se Joe s dětskou upřímností. „Ale Gumsindo Evans-Pritchard to tu zná.“

Gumsindo nás vedl chaparalem po přímé stezce nahoru na druhou stranu hor. Zanedlouho jsme uslyšeli hlasy mých přátel a štěkání jejich psa.

Pocítila jsem velkou úlevu a zároveň jsem byla zklamaná a zmatená, že se ani jeden z nich nepokusil zjistit, jaký je na mne kontakt.

„Jsem si jistý, že se znovu potkáme,“ řekl mi Joe formálně na rozloučenou.

Gumsindo Evans-Pritchard mě překvapil galantním políbením ruky. Udělal to tak přirozeně a graciózně, že mě ani nenapadlo smát se mu.

„Má to v genech,“ vysvětloval Joe. „Přestože je jen poloviční Angličan, jeho kultivovanost je bezvadná. Je velmi galantní!“

Pak bez dalšího slova nebo ohlédnutí oba zmizeli v mlze. Dost silně jsem pochybovala, že je ještě někdy uvidím.

Zmocnil se mě pocit viny, že jsem jim zalhala své jméno, a téměř jsem se za nimi rozběhla, ale najednou mě téměř porazil pes mých přátel, který na mne skočil a chtěl mi olízat obličej.

se dost rozhnila. Její manžel nás chtěl dostat z šílenství tím, že prohlásil, že je možné, že mi řekli pravdu. Rozzlobená jeho nesolidárností na něho začala ječet, aby zavřel zobák.

Domů jsme cestovali v nevrším rozpoložení, naše přátelství bylo ohrožené. Trvalo několik týdnů, než ze mne vyprchal špatný pocit. Mezitím jsem vyzkoušela sdělit informaci o synovi Evans-Pritcharda několika lidem, kteří byli v antropologických záležitostech a antropologů zřejmější než já nebo má kamarádka. Pochopitelně jsem se musela cítit jako idiot. Svěhlavě jsem se držela své slepé víry, že jen já sama znám pravdu. Byla jsem vychovávána k praktičnosti — pokud někdo lže, musí to být proto, aby získal něco, co jinak získat nemůže. A já jsem nemohla přijít na to, co by tihle dva mohli získat.

Přednášce Carlose Castanedy jsem nevěnovala velkou pozornost. Příliš jsem se zabývala přemýšlením o tom, proč mi zalhal své jméno. Normálně bych se pokusila z jednoduchých výpovědí nebo pozorováním vyvodit motivy jiných lidí, ale tak bych klíč nenašla ani za celý den. Pak jsem si ale vzpomněla, že i já jsem mu řekla falešné jméno. A nevěděla jsem, proč jsem to udělala.

Po dlouhém rozvažování jsem se rozhodla, že jsem lhala proto, že jsem mu automaticky nedůvěřovala. Byl příliš sebevědomý, příliš domýšlivý na to, aby vzbudil mou důvěru. Má matka mě vychovávala k nedůvěře k Latincům, obzvláště pokud nejsou nějakým způsobem servilní. Říkávala, že Latinci jsou jako kohouti liliputové, které zajímá jen boj, potrava a souložení, v tomto pořadí. Myslím, že jsem jí věřila, aniž jsem o tom přemýšlela.

Nakonec jsem se na Carlose Castanedu podívala. Neměla jsem ani tušení, o čem mluvím, ale fascinovaly mě jeho pohyby. Zdálo se, že mluví celým svým tělem, jako by jeho slova spíše než z úst vycházela z jeho rukou, které se pohybovaly s graciózností a hbitostí mága.

Po přednášce jsem k němu sméle přistoupila. Byl obklopený studenty. Byl tak snaživý a také zaneprázdňný ženami, že jsem jim automaticky opovrhovala.

„Lhal jsi mi o svém jménu, Joe Cortézi,“ řekla jsem španělsky a namířila na něj prst.

OHROMENĚ JSEM ZÍRALA na hostujícího přednášejícího. Ve svém třídílném obleku, s krátkými kudrnatými vlasy a jemně oholenou tváří, vypadal Joe Cortéz mezi dlouhými vlasy, vousatými, korálky ozdobenými a neformálně oblečenými studenty v jedné z velkých přednáškových poslucháren na Univerzitě v Kalifornii v Los Angeles jako z jiného času.

Rychle jsem vklouzla na volné místo v zadní řadě plné poslucháren, které mi držela kamarádka, s níž jsem byla v horách Santa Susana.

„Kdo to je?“ zeptala jsem se jí.

Nevěřičně potřásla hlavou, netrpělivě se na mne podívala a pak načmárala na kousek papíru *Carlos Castaneda*.

„Kdo k čertu je Carlos Castaneda?“ zeptala jsem se a bezděčně jsem se zachichotala.

„Dala jsem ti jeho knihu,“ zasyčela, načež dodala, že je známý antropolog, který provedl rozsáhlou práci v terénu v Mexiku.

Chystala jsem se jí svěřit, že tenhle hostující přednášející je tentýž muž, kterého jsem potkala v horách toho dne, kdy jsem se ztratila. Nicméně z velmi dobrého důvodu jsem neřekla nic. Tenhle muž byl zodpovědný za téměř úplné zničení našeho přátelství, kterého jsem si nesmírně cenila. Ona byla neoblomná ve svém názoru, že příběh o synovi Evans-Pritcharda je žvást. Já jsem trvala na tom, že ti dva neměli co získat tím, že by mi vyprávěli smyšlený příběh. Prostě jsem věděla, že bezelstně mluvili pravdu. Má kamarádka na mne byla naštvaná, že jim věřím, a na zvala mě naivním bláznem.

Protože ani jedna z nás nechtěla ustoupit, naše hádka

Chytil se za břicho, jako kdyby dostal ránu, a zíral na mne se stejně váhavým, nevěřicným výrazem, jako když mě poprvé uviděl v horách.

„A stejně tak je lež, že tvůj přítel Gumersindo je synem Evans-Pritcharda,“ dodala jsem, ještě než se zotavil ze svého překvapení. „Že ano?“

Udělal prosebné gesto, abych už nic neříkala. Nezdržel se, že by byl v nejmenším uvedený do rozpaků. V jeho očích byl ale tak upřímný a čirý údiv, že se můj spravdli-vý hněv dočista vytratil. Jemně mě chytil za zápěstí, jako kdyby se bál, že odejdu.

Když domluvil se studenty, tiše mě odvedl k osamělé lavičce v severním areálu, zastíněné obrovskou borovicí.

„Všechno je to tak zvláštní, že opravdu nevím, co říct,“ řekl anglicky, když jsme se posadili. Zíral na mne, jako kdyby stále nemohl uvěřit, že sedím vedle něho. „Nikdy bych si nepomyslel, že tě znovu najdu,“ uvažoval. „Když jsme odešli, tak jsme o tobě s mým přítelem — mimochodem, jmenuje se Nestor — obšírně diskutovali. Nakonec jsme došli k závěru, že jsi zjevení.“ Náhle začal mluvit španělsky a řekl, že se dokonce vrátili na místo, kde mě opus-tili, v naději, že mě tam najdou.

„Proč jste mě chtěli najít?“ zeptala jsem se anglicky, pře-svědčená o tom, že mi anglicky odpoví, že tam šli proto, že se mu líbím.

Ve španělštině neexistuje způsob, jak říci, že se někdo někomu prostě líbí. Odpověď musí být květnatější a záro-veň přesnější. Ve španělštině může někdo vyvolat dobrý pocit — *me caes bien* — nebo vzbudit naprostou vášně — *me gustas*.

Má přímá otázka ho uvrhla do dlouhého mlčení. Zdálo se, že svádí boj o to, jestli má mluvit, nebo ne. Nakonec řekl, že to, jak mě ono odpoledne našel v mlze, v něm způsobilo hluboký převrat. Když mi tohle odhaloval, jeho tvář byla okouzlená, a když dodal, že když jsem se objevila v přednáškové místnosti, byl to málem jeho konec, jeho hlas prozrazoval nejhlubší úctu.

„Proč?“ zeptala jsem se, pobídnuta svou domýšlivostí. Okamžitě jsem toho ale litovala, protože jsem byla pře-svědčená, že se mi chystá říci, že se do mne bláznivě zami-

loval, a to by bylo příliš zneklidňující. Nevěděla bych, jak odpovědět.

„Je to velmi dlouhý příběh,“ řekl, stále ještě v zamýšlené náladě. Našpulil rty, jako kdyby si mluvil pro sebe, a přemýšlel, co řekne dál.

Věděla jsem, jak vypadá muž, který se chystá zaútočit svými fantaziemi. „Nečetla jsem tvou práci,“ poznamenala jsem, abych ho odvedla jiným směrem. „O čem je?“

„Napsal jsem několik knih o čarodějství,“ odpověděl.

„O jakém druhu čarodějství? Voodoo, duchařství, nebo o čem?“

„Víš něco o čarodějství?“ zeptal se se známou očekávaností v hlase.

„Samozřejmě že ano. Vyrostla jsem v něm. Dlouhou dobu jsem strávila na pobřeží Venezuely. Tahle oblast je známá svými čaroději. Většinou jsem v dětství trávila léto s rodinou čarodějek.“

„Čarodějek?“

„Ano,“ přisvědčila jsem, potěšená jeho reakcí. „Měla jsem chůvu, která byla čarodějka. Byla to černoška z Puerto Cabello. Starala se o mne až do doby dospívání. Moji rodiče pracovali, a když jsem byla dítě, dost rádi mě nechávali v její péči. Uměla se mnou zacházet mnohem lépe než kterýkoli z rodičů. Mohla jsem si dělat, co jsem chtěla. Moji rodiče jí samozřejmě dovolili vzít mě kamkoli. Během školních prázdnin mě brávala na návštěvy ke svým rodičům. Nebyla to její biologická rodina, ale rodina čarodějů. Přestože mi nedovolili účastnit se žádného z jejich rituálů a transovních sezení, podařilo se mi vidět dost.“

Díval se na mne zvědavě, jako by mi nevěřil. Pak se mě se zadumaným úsměvem zeptal: „A co z ní dělalo čarodějkou?“

„Všechno možné. Zabíjela kuřata a nabízela je bohům výměnou za laskavosti. Ona a ostatní čarodějky i čarodějové tancovali, dokud se nedostali do transu. Předříkávala tajná zaříkávání, která měla moc léčit její přátele a způsobit újmu jejím nepřátelům. Její specialitou byly nápoje lásky. Připravovala je z léčivých rostlin a všech druhů tělesných výměšků, jako je menstruační krev, odstřížky nehtů a vlasů nebo ještě lépe ochlupení. Vyráběla amulety pro šťastší ve hře nebo v záležitostech lásky.“

„A tví rodiče všechno tohle dovolili?“ zeptal se nevěřičně.

„Doma o tomhle nikdo nevěděl, samozřejmě kromě mně a zákazníků mé chůvy,“ vysvětlila jsem. „Chodila k zákazníkům domů, jak by to dělal každý doktor. Doma pouze zapalovala svíčku za záchodovou mísou, vždycky když jsem měla noční můry. Protože se zdálo, že to pomáhá, a na dlaždicích nehrozilo nebezpečí, že se od svíčky něco zapálí, matka jí to otevřeně dovolila.“

Najednou se postavil a rozesmál se.

„Co je na tom k smíchu?“ domnívala jsem se, že mě podezřívá, že jsem si to všechno vymyslela. „Ujišťuji tě, že to je pravda.“

„V něčem jsi se utvrdila, a jakmile ty na něčem trváš, stane se to pravdou,“ pronesl s vážnou tváří.

„Ale já jsem ti řekla pravdu,“ trvala jsem na svém, protože jsem si byla jistá, že mluvím o mé chůvě.

„Dokážu vidět do lidí,“ řekl klidně. „Například vidím, že jsi přesvědčena, že tě budu obtěžovat milostnými návrhy. Přesvědčila jsi o tom sama sebe, a teď je to pravda. A o tom právě mluvím.“

Pokusila jsem se něco říci, ale rozhořčení mi vzalo dech. Měla jsem chuť dát se na útěk, ale to by bylo příliš ponižující.

Lehce se zamračil, což ve mně vzbudilo nepřijemný dojem, že poznal mé pocity. Cítila jsem, jak rudnu ve tváři. Chvěla jsem se potlačovaným vztekem. Za několik chvil jsem ale pocítila neobvyklý klid. Aniž bych se o to jakkoli vědomě snažila, jasně jsem cítila, jak se ve mně něco mění. Nejasně jsem si vybavovala, že už se mi něco podobného předtím stalo, ale vzpomínka zmizela stejně rychle, jako se objevila.

„Co mi to děláš?“ zamumlala jsem.

„Zkrátka vidím do lidí,“ řekl kajícím tónem. „Neděje se mi to neustále a samozřejmě ne s kýmkoli. Jen s lidmi, ke kterým mám blízký vztah. Nevím, proč můžu vidět i do tebe.“

Byl očividně upřímný. Zdálo se, že je mnohem zmatenější než já. Znovu se posadil a přisunul se blíž ke mně. Chvilí jsme setrvali v naprosté tichosti. Byla to pro mne

velmi příjemná zkušenost, protože jsem dokázala upustit od veškerých snah o rozhovor, aniž jsem se cítila hloupě. Vzhlédla jsem k nebi. Bylo bezmračné a průzračné jako modré sklo. Do větví se opřel jemný vánek a na nás se jako jemný déšť sneslo jehličí. Potom se vánek změnil ve vítr a zmocnil se suchého žlutého spadaneho listí pod vedlejším platanem. Listy letěly k nám a s tím chým rytmickým zvukem vytvořily okolo nás vír. Vítr je nakonec jedním prudkým poryvem vymrštil vysoko do vzduchu.

„To byl velmi hezký projev ducha,“ zamumlal. „A byl pro tebe. Těm vítr a listy vířící ve vzduchu před námi. Čaroděj, se kterým pracuji, by řekl, že to bylo znamení. Něco mě na tebe upozornilo zrovna ve chvíli, kdy jsem přemýšlel o tom, že bych měl raději odejít. Teď odejít nemohu.“

Myslela jsem jen na jeho poslední slova a cítila nevysvětlitelné štěstí. Nebylo to triumfální štěstí či radost, kterou člověk pocítí, když dosáhne svého. Byl to spíše pocit nesmírného blaha, který netrval dlouho. Mé nemotorné já se najednou ujalo vlády a chtělo se takových pocitů a myšlenek zbavit. Nevěděla jsem, co tam pohledávám. Chyběla jsem na vyučování, přišla jsem o oběd se svými skutečnými přáteli, o každodenní plavání v bazénu při tělesné výchově pro ženy.

„Snad bude lepší, když půjdu,“ řekla jsem. Původně jsem se domnívala, že se mi uleví, v mém tónu ale spíš zazněla sebestítoš, což celkem odpovídalo mým pocitům.

Namísto odchodu jsem se ho ale co nejvěcněji zeptala, jestli byl vždycky schopný vidět do lidí.

„Ne, vždycky ne.“ Jeho laskavý tón jasně prozrazoval, že si uvědomuje můj vnitřní zmatek. „Starý čaroděj, se kterým pracuji, mě to naučil teprve nedávno.“

„Myslíš, že by mohl učít i mne?“

„Ano, myslím, že mohl.“ Zdálo se, že ho jeho vlastní tvrzení překvapilo. „Jestli na tebe bude mít stejný názor jako já, jistě se o to pokusí.“

„Věděl jsi o čarodějství už předtím?“ zeptala jsem se nesměle. Pomalu jsem se dostávala ze svého rozrušení.

„V Latinské Americe si každý myslí, že ví, co je čarodějství, a já jsem si to taky myslel. V tomhle smyslu se mi

podobáš. Když jsem se ale potom s čarodějstvím setkal, bylo úplně jiné.“

„Jaké bylo?“

„Jednoduché. Tak jednoduché, až bylo děsivé,“ světil mi. „Obvykle se domníváme, že čarodějství je děsivé díky své zlovlnosti. To, které jsem poznal, není vůbec zlovlné, a proto neexistuje nic děsivějšího.“

Přerušila jsem ho poznámkou, že nejspíš mluví o bílém čarodějství, jež je protikladem černého.

„Nemluv nesmysly, kručinální!“ vyštěkl na mne netrpělivě. Způsob, jakým na mne promluvil, mě tak šokoval, že jsem zalapala po dechu. Okamžitě jsem byla zpět ve svém zmatku. Odvrátil ode mne tvář, aby se vyhnul mému pohledu. Odvážil se na mne křičet! Měla jsem takový vztek, že jsem se domnívala, že budu mít záchvat. Hučelo mi v uších. Před očima se mi dělaly tmavé skvrny. Kdyby rychle neukočil z mého dosahu, uhodila bych ho.

„Jsi dost neukázněná,“ napomenul mě a znovu se posadil. „A ostrá. Tvoje chůva ti určitě povolila každý tvůj rozmar a zacházela s tebou, jako kdybys byla z křehkého skla.“ Když viděl můj zmařený výraz, řekl, že ve skutečnosti na mne nekríčel z netrpělivosti nebo ze vzteku. „Mně osobně nezáleží na tom, jestli posloucháš nebo ne,“ vysvětloval. „Ale záleží na tom někomu jinému, a kvůli němu jsem na tebe křičel. Ten někdo se na nás dívá.“

Nejdříve mě to zmátlo, pak znepokojilo. Rozhlédla jsem se a uvažovala, jestli nás nemůže pozorovat jeho čaroděj-
ský učitel.

Nevěnoval tomu pozornost a pokračoval: „Můj otec se mi nikdy nezmínil o tom, že nás něco neustále pozoruje. A nezmínil se o tom proto, že to nevěděl. Stejně jako to nevíš ty.“

„Co to je, prosím tě, za nesmysl?“ Můj chraplavý, zlostný hlas v té chvíli odrážel mé pocity. On na mne křičel, urazil mě! Měla jsem vztek, že teď mluví a mluví, jako kdyby se nic nestalo. Jestli věří tomu, že přehlédnu jeho chování, čeká ho překvapení. „To ti jen tak neprojde,“ myslila jsem si a škodolibě jsem se na něho usmívala. „Ne u mne, brácho.“

„Mluvíš o síle, bytosti, přítomnosti, která není ani si-

lou, ani bytostí, ani přítomností,“ vysvětloval s andělským úsměvem. Zdálo se, že mu má agresivní nálada ani v nejmenším nevadí. „Zní to jako nesmysl, ale nesmysl to není. Mluvíš o něčem, co znají pouze čarodějové. Říkají tomu duch. Náš osobní pozorovatel, náš věčný svědek.“

Nevím, jak se to stalo nebo které slovo to způsobilo, ale najednou jsem mu věnovala veškerou pozornost. Mluvil dál o síle, která, jak řekl, není bohem ani nemá nic společného s náboženstvím nebo morálkou. Je neosobní silou, mocí, kterou můžeme použít za předpokladu, že se naučíme proměnit své já v nic. Dokonce mě držel za ruku, a mně to nevadilo. Ve skutečnosti jsem byla ráda, že cítím jeho silný, jemný dotek. Začala jsem být chorobně fascinovaná tou zvláštní mocí, kterou nade mnou měl. Zděšeně jsem si uvědomovala, že bych nejraději seděla na téhle lavičce se svou rukou v jeho dlaních nekonečně dlouho.

Mluvil dál a já jsem poslouchala každé jeho slovo. Zároveň jsem ale perverzně uvažovala o tom, kdy si položí ruku na mou nohu. Bylo mi jasné, že mu má ruka stačit nebude, a já bych ho nijak nedokázala zastavit. Nebo bych ho ani zastavit nechtěla?

Vysvětloval, že byl vrcholně lehkovážný a neukázněný, ale neuvědomoval si, co to pro něho znamená, protože byl uvězněný rozpložením času.

„Co je rozpložení času?“ zeptala jsem se hrubým, nepřátelským hlasem, aby si snad nemyslel, že jsem s ním ráda.

„Čarodějové tomu říkají modalita času,“ řekl. „V dnešní době je to záležitost střední třídy. Já patřím ke střední třídě, stejně jako k ní patříš i ty...“

„Klasifikace tohoto druhu nemají žádnou platnost,“ prudce jsem ho přerušila a vytrhla jsem svou ruku z jeho. „Je to pouhé zobecňování.“ Podezíravě jsem se na něho zamračila. Jeho slova mi připadala překvapivě povědomá, ale nemohla jsem přijít na to, kde jsem je slyšela a v jakém kontextu. Přesto jsem si byla jistá, že pro mne mají velmi podstatný význam, jen kdybych si vybavila, co vlastně znamenají.

„Nezkoušej na mne tenhle sociálně vědecký trik,“ řekl vesele. „Uvědomuji si to stejně jako ty.“

Podlehla jsem vlně naprosto frustrace, uchopila jsem jeho ruku a kousla do ní. „Moc se omlouvám,“ okamžitě jsem zamumlala, ještě než se stačil vzpamatovat z překvapení. „Nevím, proč jsem to udělala. Nekousla jsem nikoho už od dětství.“ Poposedla jsem si na úpiný okraj lavičky, připravená na jeho odvetu. Žádná nepříšla.

„Jsi naprosto primitivní,“ omámeně si třel ruku.

Hluboce a úlevně jsem si oddechla. Jeho moc nade mnou skončila. Také jsem si vzpomněla, že s ním musím vyrovnat jeden starý účet. Udělal ze mne teď posměchu mých přátel mezi studenty antropologie. Vráťme se k našemu původnímu problému,“ snažila jsem se v sobě probudit vztek. „Proč jsi mi vykládal všechny ty nesmysly o synovi Evans-Pritcharda? Musel sis uvědomit, že ze sebe udělám blázna.“ Pozorně jsem ho sledovala. Byla jsem si jistá, že po tom kousnutí takováhle konfrontace konečně rozbije jeho sebeovládání nebo ho alespoň vyvede z míry. Očekávala jsem, že bude křičet, že ztratí sebejistotu a drozost. On byl ale naprosto klidný. Zhluboka se nadechl a nasadil vážný výraz.

„Vím, že to vypadá jako běžný případ lidí, kteří pro své pobavení vyprávějí fantastické příběhy,“ začal lehkým, nenuceným tónem. „Je to ale složitější.“ Tlumeně se zasmál a podotkl, že v tu chvíli nevěděl, že jsem studentka antropologie a že ze sebe udělám blázna. Na chvíli se odmlčel, jako kdyby hledal správná slova, pak bezmocně pokrčil rameny a dodal: „Opravdu ti teď nemůžu vysvětlit, proč jsem svého přítele představil jako syna Evans-Pritcharda, protože to bych ti potom musel říct mnohem víc o sobě a svých cílech. A to není rozumné.“

„Proč ne?“

„Protože čím víc toho o mně víš, tím víc se zaplétáš.“ Díval se na mne zamýšleně a v jeho očích jsem viděla upřímnost. „A nemyslím tím mentální zapletení. Mám na mysli, že se se mnou zapleteš osobně.“

To byla tak do nebe volající nestydatost, že se mi vrátila má sebedůvěra. Vrátila jsem se zpět ke svému vyzkoušenému sarkastickému smíchu a řekla jsem jedovatým tónem: „Jsi dokonale nechutný. Vím, co jsi zač. Jsi typický příklad domýšlivého Latince, se kterými bojuji celý život.“ Když

jsem na jeho tváři uviděla výraz překvapení, pospíšila jsem si se svým nejpovýšenějším tónem: „Jak se odvažuješ domnívat se, že se s tebou zapletu?“

Navzdory mému očekávání se nezačervenal. Plácl se do kolena a bouřlivě se rozesmál, jako kdyby to byla ta nejlegračnější věc, kterou kdy slyšel. A k mému naprostému ohromení mě začal šimrat na žebrech, jako kdybych byla dítě.

Ze strachu, abych se nezačala smát — byla jsem totiž lechtivá —, jsem rozhořčeně zajčela: „Jak se opovažuješ na mne sahat!“ Vstala jsem a chtěla odejít. Celá jsem se třásla. A pak jsem sama sebe šokovala ještě víc tím, že jsem se znovu posadila.

Viděla jsem, že se chystá znovu mě pošimrat, tak jsem zařala ruce v pěst a držela je před sebou. „Rozbiju ti nos, jestli se mě znovu dotkneš,“ varovala jsem ho.

Mé varování mu naprosto nedělalo starosti. Položil si hlavu na operadlo lavičky a zavřel oči, načež se rozesmál živým, hluboce radostným smíchem, který otfásal celým jeho tělem. „Jsi typická německá dívka, která vyrůstala obklopená černošskými lidmi,“ pootočil hlavou, aby na mne viděl.

„Jak víš, že jsem Němka? Nikdy jsem ti to neřekla,“ řekla jsem zajikavým hlasem, který měl původně být lehce hrozivý.

„Věděl jsem to už při našem prvním setkání,“ prohlásil. „Když jsi předstírala, že jsi Švédka, jen jsi to potvrdila. Takhle lžou jen Němci, kteří se po druhé světové válce narodili v Novém světě. Samozřejmě pokud žijí ve Spojených státech.“

Přestože jsem to nehodlala přiznat, měl pravdu. Často jsem pocítila v lidech nenávisť, jakmile zjistili, že moji rodiče jsou Němci. V jejich očích to z nás automaticky dělalo nacisty. Situace se nezměnila ani když jsem jim řekla, že moji rodiče jsou idealisté. Sama sobě jsem samozřejmě musela přiznat, že jako dobří Němci věřili, že jejich rod je samozřejmě lepší, ale v podstatě to byly jemné duše, které byly po celý život apolitické.

„Jenom jsem s tebou souhlasila,“ zdůraznila jsem kousavě. „Viděl jsi blondáté vlasy, modré oči, vystouplé lícní

kosti a nenapadlo tě nic jiného než Švédsko. Nemáš moc velkou představivost, že?" uplatnila jsem svou výhodu. "Ty jsi ale neměl právo lhát, pokud ovšem nejsi od přírody zatracený lhář," zvyšovala jsem hlas. Ukazováčkem jsem mu poklepala na hrudník a posměšně jsem dodala: "Joe Cortéz, že?"

"Jmenuješ se opravdu Kristýna Gebauerová?" vrátil mi to a imitoval přitom můj protivný vysoký hlas.

"Carmen Gebauerová!" zakřičela jsem, uražená, že si mé jméno nezapamatoval správně. Pak jsem se najednou za svůj výbuch zastyděla a začala jsem se chaoticky obhajovat. Po chvíli jsem si uvědomila, že nevím, co říkám, a nechala jsem toho. Přiznala jsem se, že opravdu jsem Němka a Carmen Gebauerová je má kamarádka z dětství.

"To se mi líbí," řekl smířlivě s marně potlačovaným úsměvem na rtech. Nepoznala jsem, jestli mluví o mém lhaní nebo přiznání. Jeho oči zářily laskavostí a radostí. Něžným a nostalgickým hlasem mi pak začal vyprávět příběh o své kamarádce z dětství, Fabiole Kunzové.

Odvrátila jsem tvář, zmatená jeho reakcí, a zírala jsem na vedlejší platan a borovice. Pak, ve snaze skrýt svůj zájem o jeho příběh, jsem si začala hrát se svými nehty. Zatačovala jsem na nich kůžičku a metodicky a zamýšleně jsem je leštila.

Příběh o Fabiole Kunzové tak blízce připomínal můj vlastní život, že jsem po chvíli úplně zapomněla předstírat lhostejnost a pozorně jsem mu naslouchala. Měla jsem podezření, že si ten příběh vymýšlí, nicméně musela jsem uznat, že mluví o takových podrobnostech, které může znát jen dcera z německé rodiny v Novém světě.

Fabiola se údajně k smrti bála snědých Latinců, ale stejný strach měla i z Němců. Latinci ji děsili svou nezodpovědností, Němci svou předvídatelností.

Musela jsem se ovládat, abych se hlasitě nerozesmála, když popisoval scény nedělního odpoledne ve Fabiolině domově. Dva tucty Němců si sedly okolo nádherně prostřeného stolu s nejlepším porcelánem, stříbrem a křišťálem — a ona musela poslouchat dva tucty monologů, které byly pokládány za konverzaci.

Jak pokračoval v popisu specifických podrobností těch-

to nedělních odpolední, bylo mi čím dál tím víc nepřijemné: byl tu Fabiolin otec, který ve svém domě zakazoval politické debaty, ale sám měl nutkání je začínat a vyhledával příležitosti k vyprávění oplzlých vtipů o katolických mniších. Nebo smrtelná hrůza její matky — její křehký porcelán v rukou těch těžkopádných nemotorů.

Jeho slova byla podnětná, na které jsem mimovolně reagovala. Předě mnou se objevovaly výjevy z mých nedělních odpolední, jako kdyby je někdo promítal na zeď.

Za chvíli byl ze mne opravdový uzlíček nervů. Chtělo se mi dupat zlosti a dělat scény, jaké jsem uměla jen já. Chtěla jsem tohotole muže nenávidět, ale nešlo to. Chtěla jsem vysvětlit, omluvit, ale nemohla jsem z něho žádně dospat. Chtěla jsem ho ovládat. Chtěla jsem, aby se do mne zamiloval, abych ho pak mohla odmítnout.

Zastyděla jsem se za své nedospělé pocity a ze všech sil jsem se snažila vzchopit. S předstíranou znuděností jsem se k němu naklonila a zeptala se: "Proč jsi mi lhal o svém jménu?"

"Nelhal jsem," prohlásil. "Opravdu se tak jmenuji. Mám několik jmen. Čarodějové mají pro různé příležitosti různá jména."

"Jak příhodné!" zvolala jsem kousavě.

"Velmi příhodné," opakoval jako ozvěnou a zlehka na mne mrkl, což mě nesmírně rozzuřilo.

A pak udělal něco naprosto zvláštního a neočekávaného. Objal mě. V jeho objetí nebyl žádný sexuální podtón. Bylo to spontánní, roztomilé a jednoduché gesto dítěte, které chce utěšit přítele. Jeho dotek mě okamžitě a tak dokonale uklidnil, že jsem začala neovladatelně vzlykat.

"Jsem taková poseroutka," svěřila jsem se. "Chtěla bych ti natlouct, a podívej se na mne. Jsem v tvém náručí." Právě jsem chtěla dodat, že se mi to líbí, když mnou proběhla vlna energie. Odstrčila jsem ho, jako kdybych se probudila ze sna. "Nech mě být," zasyčela jsem a odcházel jsem se zlostným dupáním.

Slyšela jsem, jak se dusí smíchy. Jeho potlačovaný smích mě ani v nejmenším neznepokojoval. Mé vzplanutí se okamžitě rozptýlilo. Stála jsem jako přimrazená na místě a celá jsem se třásla, neschopná odejít. A pak, jako kdy-

bych byla přivázaná k obrovské gumičce, jsem se vrátila k lavičce.

„Nesmíš se cítit špatně,“ řekl laskavě, jako kdyby přesně věděl, co mě přitáhlo zpět. Poplácal mě po zádech, jako se to dělává kojenci po jídle.

„Jo neděláš ty nebo já,“ pokračoval. „Je to něco vně nás dvou, co na nás působí. Na mne to působí už dlouho. Zvykl jsem si na to. Ale nemohu pochopit, proč to působí na tebe. Neptej se mě, co to je,“ předvídal mou otázku. „Jo ti ještě nemohu vysvětlit.“

Stejně jsem se ho nechystala na nic ptát. Má mysl přestala fungovat. Měla jsem pocit, jako kdybych spala a zdálo se mi, že si s někým povídám.

Po nějaké chvíli mě otupělost přešla. Cítila jsem se živěji, ale stále jsem nebyla úplně ve své kůži. „Co se to se mnou děje?“ zeptala jsem se.

„Něco, co nepochází z tebe, se na tebe zaměřilo a pomáhá ti to,“ řekl. „Něco ti pomáhá a mne k tomu používá jako svůj nástroj. Něco k tvým měštáckým přesvědčením přidává další kritérium.“

„Nezačíněj s tou měštáckou pitomostí,“ řekla jsem sotva znatelně. Znělo to spíš, jako kdybych ho o to prosila. Bezmocně jsem se usmívala. Měla jsem pocit, jako kdybych ztratila svou obvyklou drzost.

„Ostatně, tohle nejsou mé názory nebo představy,“ řekl. „Jsem jako ty, vyložený výplod měštácké ideologie. Představ si mé zděšení, když jsem se tvář v tvář setkal s něčím odlišným a přesvědčivějším. Rozervalo mě to.“

„Jaká to je ideologie?“ zeptala jsem se pokorně, hlasem tak tichým, že byl sotva slyšitelný.

„Předal mi ji jeden muž,“ vysvětloval. „Nebo lépe řečeno mluvil ke mně duch a působil na mne skrze něho. Ten člověk je čaroděj. Napsal jsem o něm. Jmenuje se Juan Matus. To on mě postavil tvář v tvář mé měštácké mentalitě.“

Juan Matus mi jednou položil zásadní otázku: „Co je podle tebe univerzita? Já jsem mu samozřejmě odpověděl jako sociální vědec. Středisko vyššího učení. Opravil mě a prohlásil, že univerzita by měla být nazývána ‚Měštáckým institutem‘, protože tenhleten ústav navštěvujeme,

abychom zdokonalili své měštácké hodnoty. Prý tam chodíme, abychom se stali profesionály. Ideologie naší sociální třídy nám říká, že se musíme připravit na zaujmutí manažerských pozic. Juan Matus řekl, že muži odcházejí do měštáckých institutů, aby se stali inženýry, právníky, doktory atd., a ženy tam chodí, aby získaly vhodného manžela, zabezpečovatele a otce svých dětí. Vhodný manžel se samozřejmě vyznačuje měštáckými hodnotami.“

Chtěla jsem mu odporovat. Chtěla jsem na něho křičet, že znám lidi, které nezajímá nezbytně kariéra nebo hledání manžela, že znám lidi, které zajímají myšlenky, samotné učení. Nikoho takového jsem ale neznala. Ucítila jsem obrovský tlak na prsou a zachvátil mě suchý kašel. V tom, abych se s ním hádala, mi nebránil kašel nebo fyzické nepohodlí, které mě přinutilo vrtět se na svém místě, ale jistota, že mluvím o mně — šla jsem na univerzitu právě proto, abych si našla vhodného manžela.

Znovu jsem vstala, abych odešla. Dokonce jsem natáhla ruku, abych se s ním rozloučila, ale najednou jsem ucítila na zádech mocné šknutí. Bylo tak silné, že jsem se musela posadit, abych neupadla. Věděla jsem, že on se mě nedotkl. Celou tu dobu jsem se na něho dívala.

Do mé mysli se nahrnuly myšlenky na lidi, na které jsem si tak docela nevzpomínala, na sny, které jsem tak úplně nezapomněla, a vytvořily složitý celek, ze kterého jsem se nemohla vyprostit. Neznámé tváře, útržky vět, temné obrazy míst a rozmazané obrazy lidí mě na chvíli uvrhly do jakési prázdnoty. Téměř jsem si vzpomněla na něco o tomhle kaleidoskopu vizí a zvuků. Tohle povědomí ale rychle zmizelo a mne se zmocnil pocit klidu a bezstarostnosti, vyrovnanosti tak hluboké, že zastínila veškerou mou touhu trvat na svém.

Natáhla jsem si před sebe nohy, jako kdyby mě nic na světě nesušovalo — a v té chvíli tomu tak opravdu bylo —, a začala jsem mluvit. Nevzpomínala jsem si, že bych o sobě kdy mluvila tak upřímně, a nemohla jsem pochopit, proč jsem před ním tak neopatrná. Řekla jsem mu o Venezuele, svých rodičích, svém dětství, neklidu, o svém nesmyslném životě. Řekla jsem mu o sobě věci, které bych si sama ani nepřiznala.

„Antropologii studuji od minulého roku. A vlastně nevím proč,“ řekla jsem. Začala jsem se po svém odhalení cítit trochu nepřijemně. Neklidně jsem se na lavičce zavrtěla, ale musela jsem ještě dodat: „Dva obory, které mě zajímají víc, jsou španělská a německá literatura. To, že jsem na kaťedře antropologie, se vzpírám všemu, co o sobě vím.“

„Jenhle detail mě nekonečně fascinuje,“ řekl. „Ještě tomu nerozumím, ale zdá se, že tu jsi, abys mě našla, nebo naopak.“

„Co to všechno znamená?“ zeptala jsem se, načež jsem se začervenala, když jsem si uvědomila, že vše vztahuji ke svému ženství.

Zdalo se, že si můj stav vědomí dokonale uvědomuje. Uchopil mou ruku a přitiskl si ji na srdce. „*Me gustas, nibelunga!*“ zvolal dramaticky a ještě navíc ta slova přeložil do angličtiny: „Jsem k tobě vášnivě přitahován, nibelungo.“ Podíval se na mne očima latinského milovníka, načež proklul v nevázaný smích. „Jsi přesvědčená o tom, že ti tohle dřívě nebo později musím říct, takže to klidně může být hned teď.“

Místo abych se rozzlobila, že si mě dobírá, jsem se rozesmála. Jeho humor mě velmi potěšil. Jediní nibelungové, které jsem znala, byli z německých mytologických knih mého otce. Siegfried a nibelungové. Pokud jsem si dobře pamatovala, byly to podzemní, magické, trpasličí bytosti.

„Nazýváš mě trpaslíkem?“ zeptala jsem se žertem.
„Bůh chraň!“ protestoval. „Nazývám tě německou mytickou bytostí.“

Krátce poté, jako kdyby to byla jediná věc, kterou jsme mohli udělat, jsme jeli do hor Santa Susana, na místo, na kterém jsme se setkali.

Když jsme si sedli na útes a dívali se dolů na indiánské pohřebiště, nepadlo mezi námi jediné slovo. Seděli jsme v tichosti, pohnuti ryzím impulzem spojenectví, a nevěnovali jsme pozornost tomu, jak se večer mění v noc.

7

JOE CORTÉZ ZAPARKOVAL SVOU DODÁVKU na úpatí kopce. Obešel auto, aby mi otevřel dveře, a s galantní elegancí mi pomohl vystoupit z auta. Cítila jsem úlevu, že jsme konečně zastavili, přestože jsem nevěděla proč. Stáli jsme uprostřed ničeho. Byli jsme na cestě už od brzkého rána. Vdechovala jsem studený, těžký noční vzduch a horko dne, rovná poušť, nemilosrdné slunce a prach cesty byly jen nejasnou vzpomínkou.

Vzduch zmítaný větrem kroužil kolem nás jako něco hmatatelného, živého. Měsíc vidět nebyl, ale na nebi zářilo neuvěřitelné množství hvězd, což ještě zvyšovalo intenzitu našeho osamocení. Pod jejich znepokojující nádehou se všude kolem nás rozprostíraly kopce a poušť, téměř neviditelné, plné stínů a šelestů. Dívala jsem se na nebe a pokoušela se zorientovat, ale nedokázala jsem rozpoznat souhvězdí.

„Stojíme směrem k východu,“ zašeptal Joe Cortéz, jako kdybych mluvila nahlas. Potom se mě trpělivě snažil naučit hlavní souhvězdí na letním nebi. Vzpomněla jsem si jen na hvězdu Véga, protože její jméno mi připomínalo španělského spisovatele ze 17. století, Lope de Végu.

Zatímco jsme tiše seděli na střeše Joeovy dodávky a dívali se na nebe, má mysl bloumala po událostech naší cesty.

Před méně než čtyřmiadvaceti hodinami se mě při jídlu v japonské restauraci v centru Los Angeles zčistajasna zeptal, jestli bych s ním nejela na několik dní do Sonory.

„Jo bych moc ráda,“ řekla jsem energicky. „Semestr skončil, takže jsem volná. Kdy plánuješ odjet?“

„Dnes večer,“ řekl. „Vlastně hned, jak dojdeme.“

Smála jsem se, protože jsem si byla jistá, že jeho pozvání byl žert. „Nemohu odjet takhle narychlo,“ poznamenala jsem. „Co takhle zítra?“

„Dnes večer,“ trval na svém klidným hlasem, načež napřáhl ruku, aby si s ní se mnou neformálně potřásl. Až když jsem v jeho očích uviděla veselost a rošťáctví, uvědomila jsem si, že se se mnou nechce rozloučit, ale chce stvrdit úmluvu.

„Když se pro něco rozhodneme, musíme okamžitě jednat,“ prohlásil a jeho slova se vznášela ve vzduchu přede mnou. Oba jsme na ně zírali, jako kdybychom opravdu viděli jejich velikost a tvar.

Přikývla jsem. Jen stěží jsem si uvědomovala, že jsem učinila rozhodnutí. Předě mnou byla šance, připravená a nevyhnutelná. A ani jsem pro ni nemusela nic udělat.

Pak jsem si najednou s ničivou intenzitou vzpomněla na svůj výlet do Sonory, který se odehrál před rokem. Hluboko ve mně vyvstaly obrazy vytržené z kontextu a já jsem zkameněla strachem a šokem. Události toho záhadného výletu se mi tak úplně a absolutně vytratily z vědomí, že ještě před chvílí jsem ani netušila, že se kdy odehrály. Teď jsem si je ale uvědomovala stejně jasně jako v den, kdy se staly.

Roztřesená nikoli chladem, ale nepopsatelným strachem, jsem se obrátila na Joea Cortéze, abych mu o tom výletu řekla. Díval se na mne se zvláštní intenzitou a jeho oči byly jako tunely, hluboké a temné; vstřebaly mou hrůzu. Nakonec donutily obrazy mého výletu k ústupu. Jakmile obrazy zesláby, v mé mysli zbyla jen otřelá, prázdňá myšlenka. V té chvíli jsem svým obvyklým dogmatickým způsobem věřila, že nemožu Joeovi Cortézovi nic říci, protože právě dobrodružství si vždy udává svůj vlastní směr, a ty nejpozoruhodnější, nejpodnětnější události v mém životě byly vždycky ty, do jejichž průběhu jsem nezasahovala.

„Jak ti mám říkat? Joe Cortéz nebo Carlos Castaneda?“ zeptala jsem se s odporně ženskou žoviálností.

Jeho měděná tvář se zvlínila úsměvem. „Já jsem kama-rád z tvého dětství. Dej mi jméno. Já ti říkám *Nibelunga*.“

Nemohla jsem přijít na vhodné jméno. Zeptala jsem se ho: „Je ve tvých jménech nějaký rád?“

„Tak tedý,“ uvažoval, „Joe Cortéz je kuchař, zahradník, šikovný člověk, starostlivý a přemýšlivý muž. Carlos Castaneda je muž z akademického světa, ale myslím, že jsi ho ještě nepotkala.“ Uprně se na mne zadíval a usmál se. V tom úsměvu bylo něco dětského a silně důvěryhodného.

Rozhodla jsem se, že mu budu říkat Joe Cortéz.

Noc jsme strávili — v oddělených pokojích — v motelu v Yumě v Arizoně. Po odjezdu z Los Angeles jsem si celou dlouhou cestu dělala starosti, jak to bude se spaním. Chvillemi jsem měla strach, že se na mne vrhne, ještě než se dostaneme do motelu. Koneckonců to byl silný mladý muž, dost sebevědomý a smělý. Kdyby byl Američan nebo Evropan, ničeho bych se neobávala. Ale protože to byl Latinec, jednoduše jsem věděla, co od něj mohu čekat. Přijmout jeho pozvání k několika společně stráveným dnům znamená, že jsem ochotná sdílet s ním i postel.

Jeho pozorné chování vůči mně během dlouhé cesty byl detail, který dokonale zapadal do toho, co jsem si o něm myslela a co jsem od něho očekávala. Připravoval si půdu.

Do motelu jsme dojeli pozdě v noci. On šel do kanceláře správce zjistit, jestli mají pokoje, a já jsem zůstala v autě a představovala si jeden křiklavý scénář za druhým.

Byla jsem tak pohlcená svými fantaziemi, že jsem si nevěšila, že se už vrátil z kanceláře. Když přede mnou zaklinal svazkem klíčů, poskočila jsem na svém místě a upustila hnědý papírový sáček, který jsem si nevědomky křečovitě tiskla k hrudi. Byly v něm všechny toaletní potřeby, které jsme koupili cestou.

„Pro tebe mám pokoj v zadní části motelu,“ řekl. „Je stranou od dálnice.“ Ukázal na dveře několik kroků od nás a dodal: „Já budu spát v tomhle, blízko silnice. Jsem zvyklý spát při jakémkoli hluku.“ Tlumeně se zasmál. „To byly jediné dva pokoje, které zbyly.“

Zklamaně jsem si z jeho ruky vzala klíč. Všechny mé scénáře se rozpadly na kusy. Neměla jsem příležitost od-

mítnout ho. Ne že bych to doopravdy chtěla. Mé já však volalo po vítězství, ať už jakkoli nepatrném.

„Nevím, proč bychom si měli pronajímat dva pokoje,“ namítla jsem se strojenou nenuceností. Ruka se mi třásla, když jsem z podlahy sbírala toaletní potřeby a pečovala je do papírového sáčku. To, co jsem řekla, mi znělo neuvěřitelně, přesto jsem se nemohla zastavit. „Kvůli tomu provozu si neodpočineš a potřebuješ spánek stejně jako já.“ Ani na chvíli jsem nevěřila, že by někdo mohl spát při hluku, který se ozývá z dálnice.

Aniž bych se na něho podívala, vystoupila jsem z auta, načež jsem uslyšela, jak navrhuji: „Mohli bychom spát ve stejném pokoji — tedy ve dvou postelích.“

Chvíli jsem tam stála, otupělá a zděšená. Nikdy předtím jsem nic takového neudělala, ani jsem nikdy před tím nezareagovala tak schizoidně. Říkala jsem věci, které jsem nemyslela vážně. Nebo jsem je myslela vážně, ale nevěděla jsem, co cítím?

Můj zmatek ukončil jeho smích. Smál se tak hurónsky, že lidé v jednom z pokojů rozsvítili světla a křičeli na nás, abychom zavřeli zobák.

„Zůstat ve stejném pokoji, abys mě svedla uprostřed noci,“ řekl mezi vlnami hlučného smíchu. „Hned po mě sprše. V žádném případě.“

Červenala jsem se, až mi hořely uši. Chtěla jsem zemřít studem. Tohle nebyl jeden z mých scénářů. Nastoupila jsem zpátky do auta a přibouchla dveře. „Odvez mě na autobus,“ zasyčela jsem s potlačovaným hněvem. „Proč jsem k sakru s tebou jela? Měla bych si dát vyšetřit hlavu!“

Stále ještě se smíchem mi otevřel dveře a jemně mě vytáhl z auta. „Pojďme spát nejen ve stejném pokoji, ale i ve stejné posteli.“ Podíval se na mne odevzdaně. „Prosím, dovol mi milovat tě!“ naléhal, jako kdyby to opravdu myslel vážně.

Zděšeně jsem se vytrhla z jeho sevření a zaječela jsem: „To zatraceně určitě ne!“

„No,“ řekl. „To je tak prudké odmítnutí, že se neodvažuji na tom trvat.“ Uchopil mou ruku a políbil ji. „Odmítla jsi mě a odkázala mě do patřičných mezí. Teď je všechno v pořádku. Ubráním jsi se.“

S pláčem na krajíčku jsem se od něho odvrátila. Nebylo to kvůli jeho neochotě strávit se mnou noc — kdyby to pokládal za samozřejmost, opravdu bych nevěděla, co dělat — ale kvůli skutečnosti, že mě zná lépe než já sama. Rozhodně jsem odmítla možnost, že by si o sobě příliš myslel. Jednoduše byl schopen do mne vidět. Najednou mě to děsilo.

Přišel ke mně a objal mě. Bylo to příjemné a jednoduché objetí. Stejně jako předtím můj zmatek naprosto zmizel, jako kdyby nikdy neexistoval. Také jsem ho objala a řekla něco ještě neuvěřitelnějšího: „Tohle je to největší dobrodružství v mém životě.“ Okamžitě jsem to chtěla vzít zpět. Ta slova, která mi vyklouzla, nebyla má. Dokonce jsem ani nevěděla, co měla znamenat. Tohle nebylo to největší dobrodružství v mém životě. Podnikla jsem spoustu vzrušujících výletů. Cestovala jsem po světě.

Má podrážděnost dosáhla svého vrcholu, když mě políbil na dobrou noc, rychle a měkce, jako kdyby políbil dítě, a mně se to proti mé vůli líbilo. Vlastně jsem žádnou vůli neměla. Postrčil mě do chodby vedoucí k mému pokoji.

Proklínajíc sama sebe jsem si sedla na postel a plakala zklamáním, zlostí a sebelítostí. Kam až sahala má paměť, vždycky jsem si prosadila svou. Byla jsem na to zvyklá. Být zmatená a nevědět, co chci, byl pro mne zbrusu nový a ten nejnevtanejší pocit.

Spala jsem neklidně, oblečená, dokud brzy ráno nezačlepal na dveře, aby mě vzbudil.

Celý den jsme jezdili po zastrčených cestách. Jak sám řekl, Joe Cortéz byl opravdu starostlivý muž. Po celou dlouhou cestu to byl ten nejlaskavější, nejpozornější a nejzábavnější společník, jakého bych si mohla přát. Hýčkal mě jídlem, písněmi a příběhy. Měl překvapivě hluboký a jasný baryton a znal všechny mé oblíbené písně. Otrěpané písničky o lásce ze všech zemí Jižní Ameriky, všechny jejich národní hymny, staré balady a dokonce dětské říkanky.

Smála jsem se jeho příběhům, až mě rozbolelo bříšní svalstvo. Jako vypravěč mě okouzloval každým obratem ve svém příběhu. Byl rozený mim. Jeho neuvěřitelné napodobování jakéhokoli myslitelného přízvuku — včetně ty-

pické brazilské portugalštiny — bylo více než mimikry. Byla to magie.

„Měli bychom už slézt ze střechy auta dolů,“ vytrhl mě ze snění hlas Joea Cortéze. „V poušti je v noci zima.“

„Je to tvrdé prostředí,“ řekla jsem a očekávala, že nastoupíme zpět do dodávky a pojedeme dál. Znepokojeně jsem se dívala, jak z auta vytahuje nějaká zavazadla. Nakoupil různé dárky pro lidi, ke kterým jsme jeli na návštěvu. „Proč jsi zaparkoval tady, uprostřed ničeho?“

„Dáváš mi ty nejhlupejší otázky, nibelungo,“ odpověděl. „Zaparkoval jsem tady proto, že tu naše cesta končí.“

„Dorazili jsme k tomu tajemnému cíli naší cesty, o kterém nemůžeš mluvit?“ zeptala jsem se jízlivě.

Jediná věc, která pokazila naši okouzlující jízdu, bylo jeho odmítnutí prozradit mi, kam přesně jedeme.

Během několika setin sekundy jsem na něho byla tak naštvaná, že jsem mu málem dala pěstí do nosu. Teprve myšlenka, že má náhlá podrážděnost je jednoduše následkem dlouhého, vyčerpávajícího dne, mi přinesla potřebný pocit úlevy.

„Jsem teď protivná, ale ne proto, že bych to chtěla,“ řekla jsem žoviálním tónem, který zněl falešně dokonce i mně. Můj hlas byl tak napjatý, že dokonale prozrazoval, kolik úsilí mě stojí potlačovat svou podrážděnost. Znepokojovalo mě, že se na něho tak snadno a rychle rozzuřím.

„Opravdu nevíš jak konverzovat,“ široce se usmál. „Víš jenom jak si vynucovat.“

„Ááá! Vidím, že Joe Cortéz odešel. Začneš mě znovu urážet, Carlosi Castanedo?“

Bouřlivě se rozesmál mé poznámce, která původně neměla být k smíchu. „Tohle místo není uprostřed ničeho,“ řekl. „Nedaleko je město Arizpe.“

„A hranice Spojených států jsou na severu,“ zadeklamovala jsem. „A Chihuahua na východě. A Los Angeles je od sud někde na severozápadě.“

Pohrdavě potřásl hlavou a ujal se vedení. Tíše jsme kráčeli po úzké pěšině v chaparralu, který jsem více cítila, než viděla. Když jsme se přibližovali k rozlehlé mýtině ohraničené krátkými mexickými gumovníky, cesta se postupně rozšiřovala. Vě tmě jsem rozeznávala obrysy dvou domů.

Uvnitř toho většího se svítilo. Malý tmavý dům stál kousek opodál.

Šli jsme nahoru k velkému domu. Světlé můry se třepotaly ve světle, které v ostrém úhlu prostupovalo okenními tabulkami.

„Musím tě varovat. Ti lidé, se kterými se setkáme, jsou trochu zvláštní,“ řekl šeptem. „Nic neříkej. Nech mluvit mne.“

„Vždycky říkám to, co chci,“ prohlásila jsem. „A nemám ráda, když mi někdo říká, jak se mám chovat. Nejsem dítě. Kromě toho mé společenské způsoby jsou bezchybné. Ujišťuji tě, že tě neztrapním.“

„Přestaň už být tak důležitá, zatraceně!“ zasyčel dokonale ovládaným hlasem.

„Nejednej se mnou, jako kdybych byla tvoje manželka, Carlosi Castanedo,“ zajčela jsem z plných plic. Jeho příjmení jsem vyslovila tak, jak by podle mého mělo být vyslovováno — s tildou nad n, což jak jsem věděla, nesnášel.

Ale on se nerozzlobil. Rozesmálo ho to, jako už tolikrát předtím, když jsem očekávala, že vybuchne hněvem. Nikdy se nerozzlobí, pomyslela jsem si a malomyslně jsem si povzddechla. Byl naprosto neobvykle vyrovnaný. Zdálo se, že ho nikdy nic nepodráždí ani ho nepřinutí přestat se ovládat. Dokonce i když křičel, vždycky to znělo nějak předstíraně.

Právě když se chystal zaklepat, dveře se otevřely. Štíhlý muž vytvořil v obdélníku světla černý stín. Netrpělivým gestem ruky nás pozval dál. Vstoupili jsme do haly plné květin. Jako kdyby se bál ukázat svou tvář, rychle vyrazil napřed a bez pozdravu otevřel vnitřní dveře s řinčícími skleněnými tabulkami.

Následovali jsme ho tmavou chodbou a přes patio, kde na rákosové židli seděl mladý muž, který hrál na kytaru a zpíval jemným, smutným hlasem. Jakmile si nás všiml, odmíchl se. Neodpověděl na můj pozdrav a začal znovu hrát, až když jsme zahnuli za roh a vešli do další temné chodby.

„Proč jsou všichni tak nezdrvořilí?“ zašeptala jsem Joeovi Cortézovi do ucha. „Jsi si jistý, že tohle je ten správný dům?“

Zasmál se potlačovaným smíchem. „Říkal jsem ti, že jsou výstřední,“ zamumlal.

„Jsi si jistý, že tyhle lidi znáš?“ naléhala jsem.

„Co je tohle za otázku?“ odsekl tichým, nicméně ostrým tónem. „Samozřejmě že je znám.“

Došli jsme k osvětleným dveřím. Jeho zorničky se rozšířily.

„Zůstaneme tu přes noc?“ zeptala jsem se nejistě.

„Nemám představu,“ zašeptal mi do ucha a políbil mě na tvář. „A už se mě, prosím tě, na nic neptej. Ze všech sil se snažím provést téměř neproveditelný manévr.“

„Jaký manévr?“ zašeptala jsem. Náhlá předtucha ve mně vzbudila úzkost, znepokojení, ale také vzrušení. Příčinou bylo slovo *manévr*.

Zřejmě si uvědomoval mé nejnitřnější pocity, protože si přehodil zavazadla do jedné ruky, jemně uchopil mou ruku a políbil ji — jeho dotek vyslal do celého mého těla příjemné záchvěvy — a převedl mě přes práh. Vstoupili jsme do velkého, tlumeně osvětleného, spoře zařízeného obývacího pokoje. Nebylo to nic, co bych od venkovského mexického obývacího pokoje očekávala. Stěny a nízký strop byli čisté bílé, jejich bělost nenařušoval žádný obrázek ani ozdoba. U zdi naproti dveřím stála velká pohovka. Na ní seděly tři postarší, elegantně oblečené ženy. Sice jsem jim neviděla dost dobře do tváře, ale v tlumeném světle vypadaly zvláště stejné — aniž by se ve skutečnosti navzájem podobaly — a byly mi nejasně povědomé. Tolik mě to vyvedlo z míry, že jsem si sotva všimla dvou lidí, sedících poblíž v prostorných křeslech.

Ve snaze dostat se k těm třem ženám jsem udělala neúmyslně obrovský krok. Nevšimla jsem si, že pokoj má sníženou cihlovou podlahu. Když jsem získala rovnováhu, povšimla jsem si nádherného orientálního koberce a ženy sedící v jednom z křesel.

„Delie Floresová!“ vykřikla jsem. „Můj bože! Nemůžu tomu uvěřit!“ Dotkla jsem se jí, protože jsem se chtěla ujistit, že není výplodem mé představivosti. „Co se to děje?“ zeptala jsem se místo pozdravu. Zároveň jsem si uvědomila, že ty ženy na pohovce jsem před rokem potkala v domě léčitelky. Stála jsem tam s otevřenými ústy, jako

přimrazená, má mysl byla omráčená šokem. Když se otočily k bělovlasému, starému muži, sedícímu v druhém křesle, koutky jejich úst zaškubal sotva patrný úsměv.

„Mariano Aureliano.“ Můj hlas byl jen jemným třaslavým šepotem. Všechna má energie byla pryč. Obrátila jsem se na Joea Cortéze a stejně slabým hlasem jsem ho obvinila, že mě podvedl. Chtěla jsem na něho křičet, urazit ho, fyzicky mu ublížit. Nezbyla ve mně ale žádná síla, nemohla jsem ani zvednout ruku. Sotva jsem si všimla, že i on stojí přimražený k podlaze, s tvářmi pobledlou šokem a zmatkem.

Mariano Aureliano povstal ze svého křesla a vykročil ke mně s otevřenou náručí. „Jsem tak šťastný, že tě zase vidím.“ Jeho hlas byl jemný a oči mu jasně zářily vzrušením a radostí. Medvědíím obětím mě zvedl ze země. Mé tělo bylo ochablé. Neměla jsem sílu ani touhu mu jeho vroucí obětí oplátit. Nezmohla jsem se ani na slovo. Postavil mě zpátky na zem a přikročil k Joeovi Cortézovi, aby ho pozdravil se stejnou citem přetékáající vřelostí.

Přišla ke mně Delie Floresová a její přítelkyně. Jedna po druhé mě objaly a něco mi zašeptaly do ucha. Jejich láskyplné doteky a klidné hlasy mě povzbudily, ale jejich slovům jsem ani trochu nerozuměla. Má mysl mě opustila. Sice jsem cítila a slyšela, ale mé vjemy mi nedávaly žádný smysl.

Mariano Aureliano na mne upřel pohled a jasným hlasem, který pronikl mlhou v mé mysli, řekl: „Nebyla jsi podvedena. Říkal jsem ti od začátku, že tě k němu přivánu.“

„Takže vy jste...“ potřásla jsem hlavou, neschopná dokončit větu, když mi konečně svítilo, že Mariano Aureliano je muž, o kterém mi Joe Cortéz tolik vyprávěl — Juan Matús, čaroděj, který změnil směr jeho života.

Otevřela jsem ústa, abych něco řekla, ale zase jsem je zavřela. Měla jsem pocit, jako kdybych byla odpoutaná od svého těla. Má mysl už nedokázala přijmout další úžas. Pak jsem uviděla, jak se ze stínů vynořuje pan Flores. Když jsem si uvědomila, že to on nás vpustil dovnitř, jednoduše jsem omdlela.

Když jsem znovu nabyla vědomí, ležela jsem na pohovce. Cítila jsem se neobyčejně odpočatě a zbavená úz-

kosti. Chtěla jsem zjistit, jak dlouho jsem byla v bezvědomí, tak jsem se posadila a zvedla ruku, abych se podívala na hodinky.

„Byla jsi v bezvědomí přesně dvě minuty a dvacet sekund,“ prohlásil pan Flores a studoval své zápěstí, na kterém neměl hodinky. Seděl na koženém otomanu poblíž pohovky. Když seděl, zdálo se být o mnoho vyšší než ve stoje, protože měl krátké nohy a dlouhý trup.

„Omdlít je tak hrozně dramatické,“ řekl, když si sedal vedle mne na pohovku. „Je mi opravdu líto, že jsme tě vydělili.“ Jeho jantarové oči, rozzářené smíchem, usvědčovaly ze lži opravdu účastný tón jeho hlasu. „A omlouvám se, že jsem tě u dveří nepozdravil.“ Jeho tvář odrážela zmatek hraničící s okouzlením, když zatahal za můj cop. „S vlasy schovanými pod čepicí a v těžké kožené bundě jsem tě považoval za chlapce.“

Vstala jsem a musela jsem se opírat o pohovku. Ještě pořád se mi trochu točila hlava. Nejistě jsem se rozhlédla. V pokoji už nebyly ženy ani Joe Cortéz. Mariano Aureliano seděl v jednom z křesel a upřeně zíral před sebe. Pravděpodobně spal s otevřenýma očima.

„Když jsem viděl, jak se držíte za ruce,“ pokračoval pan Flores, „měl jsem strach, jestli se z Charlieho Spidera nestal teplouš.“ Celou větu řekl anglicky. Každé slovo vyslovil krásně, precizně a s nefalšovanou zálibou.

„Charlie Spider?“ smála jsem se tomu jménu a jeho formální výslovnosti angličtiny. „Kdo to je?“

„Ty nevíš?“ zeptal se s očima rozšířenýma opravdovým zmatkem.

„Ne, nevím. Měla bych snad?“

Poškrábal se na hlavě, popletený mým popřením, a zeptal se: „S kým jsi se držela za ruku?“

„Když jsme vstoupili do tohohle pokoje, držel mě za ruku Carlos.“

„Co jsem ti říkal,“ řekl pan Flores s výrazem nadšeného souhlasu, jako kdybych rozřešila obzvláště obtížnou hádanku. Když potom viděl můj stále ještě popletený výraz, dodal: „Carlos Castaneda není jen Joe Cortéz, ale také Charlie Spider.“

„Charlie Spider,“ zamumlala jsem tiše. „Velmi chytlavé

jméno.“ Ze všech tří jmen se mi líbilo nejvíce, bezpochyby proto, že jsem měla pavouky nesmírně v oblíbení. Ani v nejmenším mě nedělili, což se týkalo i velkých tropických pavouků. V rozích mého pokoje byly neustále pavučiny. Kdyžkoli jsem uklízela, nemohla jsem se donutit zničit jejich tenké předměty.

„Proč si říká Charlie Spider?“ zeptala jsem se zvědavě. „Různá jména pro různé situace,“ odrecitoval pan Flores odpověď, jako kdyby to byl slogan. „Tohle všechno by ti měl vysvětlit Mariano Aureliano.“

„Jmenuje se pan Aureliano také Juan Matus?“

Pan Flores důrazně přikývl. „Rozhodně ano,“ řekl s širokým, veselým úsměvem. „Také má různá jména pro různé situace.“

„A co vy, pane Flores? Také máte různá jména?“

„Flores je mé jediné jméno. Genaro Flores,“ řekl koketním tónem. Naklonil se ke mně a lichotnickým šeptem mi navrhl: „Můžeš mi říkat Genarito.“

Bezděčně jsem zatřásla hlavou. Něco mě na něm děsilo víc než na Marianu Aureliano. Na rozumové úrovni jsem nemohla přijít na to, co ve mně tehle pocit vyvolalo. Navenek se pan Flores zdá být mnohem přátelštější než ten druhý muž. Byl dětský, hravý a bezstarostný. A přece jsem se s ním necítila klidně.

„Mám jediné jméno,“ vpadl pan Flores do mých úvah, „protože nejsem nugal.“

„A co je to nugal?“

„Ach, to je velmi těžké vysvětlit.“ Nasadil odzbrojující úsměv. „Tohle může vysvětlit jen Mariano Aureliano nebo Isidoro Baltazar.“

„Kdo je Isidoro Baltazar?“

„Isidoro Baltazar je nový nugal.“

„Prosím vás, už nic neříkejte,“ řekla jsem rozmrzela. Položila jsem si ruku na čelo a znovu se posadila na pohovku. „Vý mě matete, pane Flores, a já jsem pořád ještě nějak slabá.“ Prosebně jsem se na něho zadívala a zeptala jsem se: „Kde je Carlos?“

„Charlie Spider spřádá nějaký pavoučí sen.“ Pan Flores řekl celou větu důrazně vyslovanou angličtinou a spojčeně se zachichotal, jako kdyby si vychutnával obzvláště

vydařený vtip. Vesele se podíval na Mariana Aureliana — který stále ještě upřeně zíral na zeď — pak zpátky na mne a zase na svého přítele. Nejspíš cítil mou rostoucí předtuchu, protože bezmocně pokrčil rameny, zvedl ruce v odevzaném gestu a řekl: „Carlos, známý také jako Isidoro Baltazar, jel navštívit.“

„Odejel?“ Můj výkřik přinutil Mariana Aureliana otočit se, aby se na mne podíval. To, že jsem tu sama se dvěma starými muži, mě rozrušilo ještě víc než fakt, že Carlos Castaneda je známý ještě pod dalším jménem a že je novým naguelem, ať už to znamenalo cokoli.

Mariano Aureliano povstal ze svého křesla, hluboce se poklonil a s napřaženou rukou, kterou mi chtěl pomoci vstát, řekl: „Co by mohlo být radostnějšího a prospěšnějšího pro dva staré muže než hlídat tě, dokud se neprobudíš ze svých snů?“

Jeho podmanivý úsměv a starodávná zdvořilost byla neodolatelná. Okamžitě jsem se uvolnila. „Nic radostnějšího mě nenapadá,“ vesele jsem přisvědčila a nechala jsem se dovést chodbou do jasně osvětlené jídelny, k oválnému mahagonovému stolu na konci místnosti. Galantně mi nabídl židli, počkal, až se pohodlně usadím, a prohlásil, že ještě není pozdě na věčeři a že zajde do kuchyně a přinese něco delikatesního k jídlu. Mou nabídku, že mu pomohu, vlídně odmítl.

Pan Flores ke stolu nepřišel, ale dělal napříč místností přemety, přičemž vzdálenost odhadl s takovou precizností, že přistál několik centimetrů od stolu. S úsměvem se posadil vedle mne. Jeho tvář nenesla ani stopu po námaze a ani nebyl zadýcháný.

„Přestože popíráte, že jste akrobat, věřím, že vy a vaši přátelé jste součástí nějakého magického představení,“ řekla jsem.

Pan Flores vyskočil ze své židle, tvář měl zvlíněnou rošťáctvím. „Máš naprostou pravdu. Jsme součástí jakéhosi magického představení!“ zvolal, když se natahoval pro jeden ze dvou kameninových džbánů, stojících na dlouhé polici. Nalil mi šálek horké čokolády. „Já si pochutnám, když si k tomu dám sýr,“ řekl a ukrojil mi plátek manchegského sýra.

Dohromady to bylo vynikající.

Bývala bych si ještě dala, ale on mi přídavek nenabídl. Domnívala jsem se, že šálek — a byl jen zpoloviny plný — nestačí. Vždycky jsem měla velmi ráda čokoládu a mohla jsem jí bez škodlivých účinků vypít nezřízené množství. Byla jsem si jistá, že když se soustředím na svou touhu dostat ještě, bude nucen nalít mi další šálek, aniž bych ho o to musela žádat. Jako dítě jsem tohle dokázala, když jsem něco opravdu chtěla.

Lačně jsem sledovala, jak z vysoké kredence vytahuje další dva šálky a dvě misky. Všimla jsem si, že mezi křišťálovým sklem, porcelánem a stříbrem na policích stála skupinka pravěkých hliněných figurek a umělohmotných pravěkých nestvůr.

„Tohle je dům čarodějek,“ řekl pan Flores spikleneckým tónem jakoby na vysvětlenou k té výzdobě v kredenci.

„Manželek Mariana Aureliana?“ zeptala jsem se troufale. Neodpověděl, ale pohybem ruky mi naznačil, abych se otočila. Mariano Aureliano stál přímo za mnou.

„To jsou ony,“ řekl Mariano Aureliano, pokládaje na stůl porcelánovou polévkovou mísu. „Týž čarodějky také uvařily tuhle výbornou hovězí polévku.“ Stříbrnou naběračkou mi nandal plnou misku a vybídl mě, abych si do ní přidala kousek citrónu a plátek avokáda.

Udělála jsem to, načež jsem všechno zhlitla v několika doušcích. Přidávala jsem si, dokud jsem nebyla fyzicky uspokojená, téměř přejedená.

Dlouho jsme seděli u stolu. Hovězí polévka na mne měla velmi uklidňující účinek. Cítila jsem se dobře. Něco protivného ve mně bylo uspáno. Celá má bytost, tělo i duše, byla vděčná, že nemusím vyčerpávat energii na svou obranu.

Mariano Aureliano pokýval hlavou, jako kdyby tiše potvrdil každou z mých myšlenek, a pozoroval mě pronikavě, pobavenýma očima.

Chtěla jsem ho oslovit jako Juana Matuse, on ale můj záměr vytušil a řekl: „Juan Matus jsem pro Isidora Baltazara. Pro tebe jsem nagueal Mariano Aureliano.“ S úsměvem se ke mně naklonil a zašeptal spikleneckým tónem: „Muž, který tě sem dovezl, je nový nagueal, nagueal Isidoro Balta-

zar. Tohle jméno bys měla používat, když s ním nebo o něm mluvíš.

„Nedá se říci, že spíš, ale ani že jsi naprosto vzhůru,“ pokračoval Mariano Aureliano ve vysvětlování, „což znamená, že budeš schopna pochopit a zapamatovat si všechno, co ti řekneme.“ Když viděl, že se ho chystám přerušit, dodal přísně: „A dnes večer nebudou žádné hloupé otázky.“

Nebyl to ani tak jeho tón, jako jeho síla, ostrost, ze které mě zamrazilo. Paralyzovala můj jazyk, nicméně má hlava sama od sebe přikývla na souhlas.

„Musíš ji vyzkoušet,“ připomněl pan Flores svému příteli. Pak se v jeho očích objevil rozhodný, šelmovský záblesk, když dodal: „Nebo ještě lépe, vyzkouším ji sám.“

Mariano Aureliano se odmíchl na dlouhou, mučivou chvíli nabitou hrozivými možnostmi a kriticky si mě prohlížel, jako kdyby mu mé rysy mohly dát klíč k nějakému důležitému tajemství.

Fascinovaná jeho ostrým, pronikavým pohledem, jsem ani nemrkla.

Zamyšleně přikývl a pan Flores se mě hlubokým hrobovým tónem zeptal: „Jsi do Isidora Baltazara zamilovaná?“

A čert mě vem, jestli jsem neřekla mechanickým, neživým hlasem ano.

Pan Flores se ke mně naklonil, až se naše hlavy téměř dotýkaly, a šeptem, který se otiřasal potlačovaným smíchem, se mě zeptal: „Jsi do něho opravdu bláznivě, bláznivě zamilovaná?“

Řekla jsem znovu ano a oba propukli v hlasitý smích, naplněný radostí. Zvuk jejich smíchu, který se odrážel po místnosti jako pingpongový míček, konečně prolomil můj hypnotický stav. Chytila jsem se toho zvuku a vymanila se z toho uhranutí.

„Co to má k čertu znamenat?“ zaječela jsem, jak nejhlasitěji jsem dovedla.

Oba muži vylekaně vyskočili ze svých židlí. Podívali se na mne, potom na sebe a znovu s extatickou bezuzdností propukli v smích. Čím výmluvnější byly mé urážky, tím větší bylo jejich veselí. Na jejich smíchu bylo něco tak nakažlivého, že jsem se neubráníla, a také jsem se rozesmála.

Jakmile jsme se uklidnili, Mariano Aureliano a pan Flores mě zahrnuli otázkami. Obzvláště je zajímalo, jak a kde jsem se s Isidorem Baltazarem setkala poprvé. Jakákoli abstrurní podrobnost je velmi rozradostnila. Když už jsem popisovala události počtvrté a popáté, příběh se každým vyprávěním zdokonaloval a rozšiřoval, protože jsem si vzpomínala na podrobnosti, o kterých by mě ani nenapadlo, že bych si je mohla pamatovat.

„Isidoro Baltazar do tebe a do celé záležitosti viděl,“ usoudil Mariano Aureliano, když jsem dokončila své vyprávění. „Ale ještě nevidí dost dobře. Dokonce ani nepochopil, že jsem tě k němu poslal já.“ Pozoroval mě s šelmovským výrazem a opravil se. „Vlastně jsem to nebyl já. Byl to duch. Duch mě vybral, abych splnil jeho nařízení, a já jsem tě k němu přivál ve chvíli, kdy jsi měla nejvíce sílu, uprostřed tvé snové bdělosti.“ Hovořil lehce, téměř lhostejně, jen jeho oči prozrazovaly naléhavost jeho sdělení. „Síla tvé snové bdělosti byla pravděpodobně důvodem, proč si Isidoro Baltazar neuvědomil, kdo jsi, přestože viděl. I když mu to duch dal vědět, jakmile na tebe poprvé upřel zrak. Ukázka světla v mlze je maximálním darem. Jak hloupé bylo od Isidora Baltazara nevidět zjevné.“

Lehce se pro sebe usmál a já jsem přikývla na souhlas, aniž jsem věděla, s čím souhlasím.

„Tady vidíš, že být čarodějem není žádné terno. Být člověkem poznání, to je něco jiného. Na to musí čarodějové čekat někdy i celý život.“

„Jaký je mezi tím rozdíl?“ zeptala jsem se.

„Člověk poznání je vůdce,“ vysvětloval hlubokým, tajemným hlasem. „Čarodějové potřebují vůdce, aby je uváděli do neznámého a prováděli je jím. Vůdce se projevuje svými činy. Vůdce nemají na čele cenovku, což znamená, že si je nemůžeš koupit nebo je podplatit, přimět je k něčemu lichotkami nebo je oklamat.“

Ještě pohodlněji se usadil ve své židli a řekl, že všichni lidé v jeho skupině studovali vůdce všech časů, aby zjistili, jestli někteří z nich splnili své povinnosti.

„A našli jste takové vůdce?“

„Několik,“ připustil. „Vůdce, které jsme našli, mohli být naguealové.“ Přitiskl své prsty na má ústa a dodal: „Naguealové“

vé jsou tedy přirození vůdcové, lidé s nezměrnou energií, kteří se stanou čaroději, když ke svému repertoáru přidají ještě jeden směr — neznámo. Když se takovému čaroději podaří stát se člověkem poznání, pak pro něho v podstatě přestanou existovat hranice toho, co může dělat.“

„Mohou ženy...“ Nedovolil mi větu dokončit.

„Ženy, jak jednou poznáš, mohou dělat nekonečné složitější věci, než je tohle,“ potvrdil.

„Připomíná ti Isidoro Baltazar někoho, koho už jsi předtím potkala?“ vložil se do rozhovoru pan Flores.

„No,“ začala jsem sdílně, „cítím se s ním naprosto klidně. Mám pocit, jako kdybych ho znala celý svůj život. Snad mi připomíná někoho z dětství, nejspíš zapomenutého kamaráda.“

„Takže si opravdu nevzpomínáš, že bys ho předtím potkala?“ prohodil pan Flores.

„Myslíte v domě Esperanzy?“ zeptala jsem se, zamýšlená nad tím, jestli jsem ho nemohla vidět v domě léčitelky a jen si na to nevzpomínám.

Zklamaně zavrtěl hlavou. Pak zjevně ztratil zájem o mou odpověď a zeptal se, jestli jsem na cestě k domu neviděla někoho na nás mávat.

„Ne,“ řekla jsem. „Neviděla jsem, že by na nás někdo mával.“

„Pořádně se zamysli,“ naléhal.

Řekla jsem jim, že z Yumy, místo aby jel na východ do Nogales po dálnici číslo 8 — což je nanejvýš logická cesta —, Isidoro Baltazar zamířil na jih do Mexika, potom na východ přes „El Gran Desierto“, pak na sever znovu do Spojených států, do Ajo v Arizoně a zpět do Mexika do Caborca, kde jsme měli ten nejlahodnější oběd — hovězí jazyk s omáčkou ze zeleného pepře.

„Když jsem s plným žaludkem nastoupila do auta, cestě jsem téměř nevěnovala pozornost,“ přiznala jsem. „Vím, že jsme projížděli Santa Annou, pak jsme zamířili znovu na sever do Cananea a pak znovu na jih. Pěkný zmatek, jestli chcete znát můj názor.“

„Nevzpomínáš si na někoho u silnice?“ naléhal pan Flores. „Nikdo na vás nemával?“

Vě snaze představit si osobu, která na nás měla mávat,

jsem pevně zavřela oči. Mé vzpomínky na tenhle výlet se ale týkaly jen příběhů, písni a fyzické vyčerpanosti. Právě když jsem se chystala otevřít oči, probleskl přede mnou obraz muže. Řekla jsem jim, že si nejasně vybavuji, že na okraji jednoho z měst stál muž, který chtěl svězt, jak jsem se domnívala.

„Možná že na nás mával,“ řekla jsem. „Ale nejsem si tím jistá.“

Oba muži se smáli pro sebe jako děti, které se velmi snaží neprozradit tajemství.

„Isidoro Baltazar si příliš nebyl jistý, že nás najde,“ poznamenal vesele Mariano Aureliano. „Proto jel po téhle zastrčené cestě. Jel po cestě čarodějů, po kojotí stezce.“

„Proč by si neměl být jistý, že vás najde?“ přerušila jsem ho.

„Nevěděl, jestli nás najde, dokud neviděl mladého muže, který na něho mával,“ vysvětloval Mariano Aureliano. „Ten mladý muž byl strážcem z jiného světa. To znamená bylo znamením, že můžete pokračovat. V tu chvíli měl Isidoro Baltazar poznat, kdo doopravdy jsi, ale on je příliš jako ty, extrémně opatrný, a když není opatrný, je extrémně lehkomyšlný.“ Na chvíli se odmičel, aby se mi jeho slova mohla vrýt do paměti, a pak významně dodal: „Pohybovat se mezi těmito dvěma body je ten nejjistější způsob jak zmeškat vlak. Opatrnost zaslepuje stejně jistě jako lehkomyšlnost.“

„Uniká mi logika toho všeho,“ zamumlala jsem dost unaveně.

Mariano Aureliano mi objasnil: „Kdykoli Isidoro Baltazar přiváží hosta, musí najít strážcovu znamení, aby mohl pokračovat v cestě.“

„Jednou sem vezl dívku, do které se zamiloval.“ Pan Flores se zachechtal se zavřenými očima, jako kdyby ho uchvátila vzpomínka na tu dívku. „Vysoká tmavovláska. Silné děvče, dlouhé nohy. Hezká tvář. Sjezdil celý Kalifornský poloostrov, a strážce mu nikdy nedovolil projet.“

„Chcete tím říci, že sem vozí svoje dívky?“ zeptala jsem se s morbidní zvědavostí. „Kolik jich přivezl?“

„Celkem dost,“ řekl pan Flores upřímně. „Dělal to ale naprosto na vlastní pěst. S tebou je to jinak,“ zdůraznil. „Ty

nejsi jeho dívka. Pouze se sem vracíš. Isidora Baltazara to málem zabilo, když zjistil, že byl tak hloupý a nevěštil si žádného z mnoha znamení ducha. Byl pouze tvým šoférem. Očekávali jsme tě."

"Co by se stalo, kdyby se strážce neobjevil?"

"To, co se stane vždy, když má Isidoro Baltazar doprovod," odpovídal Mariano Aureliano. "Nenašel by nás, protože on nemůže vybírat, koho do světa čarodějů přivést." Jeho hlas byl poutavě klidný, když dodával: "Jenom ti, na které ukázal duch, mohou zaklepat na naše dveře, poté co k nim byli uvedeni jedním z nás."

Právě jsem ho chtěla přerušit, když jsem si vzpomněla na jeho varování, abych nekladla hloupé otázky, a rychle jsem si přitiskla ruku na ústa.

Mariano Aureliano to ocenil smíchem a řekl, že mě do jejich světa přivedla Delie. "Je, obrazně řečeno, jedním ze sloupů, které tvoří naše dveře. Tím druhým je Klára. Brzy se s ní setkáš."

V jeho očích a hlase se zračil obdiv, když pokračoval: "Delie překročila hranice jen proto, aby tě přivedla domů. Tahle hranice je skutečnost, ale čarodějové ji používají symbolicky. Byla jsi na druhé straně a musela jsi být dovezena sem, na tuhle stranu. Na druhé straně je každodenní svět a na této straně je svět čarodějů."

Delie tě uvedla lehce, byl to opravdu profesionální kousek. Byl to bezchybný manévr, který budeš časem stále více oceňovat."

Mariano Aureliano se pozvedl ze své židle a natáhl se pro porcelánovou kompotovou mísu na polici. Postavil ji přede mne. "Vezmi si. Jsou opravdu výborné."

Okouzleně jsem zírala na dužnaté sušené meruňky v ručně malované míse a jednu jsem ochutnala. Byly více než výborné. Dala jsem si do pusy tři.

Pan Flores na mne mrkl. "Pokračuj," pobídl mě. "Dej si je do pusy všechny, dříve než tu mísu uklidíme." Zrudla jsem a pokusila se s pusou plnou meruněk omluvit.

"Neomlouvěj se!" vykřikl Mariano Aureliano. "Buď sama sebou, ale měj přítom i autoritu. Pokud chceš ty meruňky dojíst, udělej to, a tím by měla být celá záležitost vyřízená."

Nikdy bys je ale neměla dojíst a pak z toho mít výčitky svědomí."

"Dobře, tak já je dojím," řekla jsem. A to je rozesmálo.

"Viš, že jsi Isidora Baltazara potkala minulý rok?" řekl pan Flores. Tak nebezpečně balancoval na své nakloněné židli, že jsem měla strach, že spadne dozadu a narazí do kredence. V očích mu zasvítil záblesk radosti, když si začal broukat známou rančerskou písničku. Místo slov, která k melodii patřila, si vymyslel krátký popěvek, který vyprávěl příběh Charlieho Spidera, známého kuchaře v Tucsonu. Kuchař, který nikdy neztratil svůj klid, dokonce ani když byl obviněný z toho, že do jídla přidal mrtvého švába.

"Achi!" vykřikla jsem. "Ten kuchař! Ten kuchař v kavárně byl Isidoro Baltazar. Ale to nemůže být pravda," zamumlala jsem. "Nemyslím, že by..." Odmíčila jsem se v polovině věty.

Zírala jsem na Mariana Aureliana s nadějí, že vyčtu něco z jeho tváře, z jeho orlího nosu, pronikavých očí. Mimoděk jsem se otrásla, jako kdyby mě něco zchladilo. V jeho chladných očích bylo něco divokého.

"Ano?" pobídl mě. "Nemyslíš, že by..." pohybem hlavy mě vybídl, abych dokončila větu.

Chtěla jsem pošetile říci, že si nemyslím, že by mi Isidoro Baltazar mohl tak opovrženímhodně lhát. A přece jsem se nějak nemohla přinutit vyslovit to.

Oči Mariana Aureliana byly ještě přísnější, ale byla jsem příliš rozrušená, příliš ponořená do sebelitosti, než abych dostala strach.

"Takže jsem stejně byla podvedená," konečně jsem vyhrkla a upřela na něho zlostný pohled. "Isidoro Baltazar celou tu dobu věděl, kdo jsem. Všechno je to hra."

"Všechno je to hra," pohotově souhlasil Mariano Aureliano. "Ale úžasná hra. Jediná, kterou stojí za to hrát." Odmlčel se, jako kdyby mi dával možnost ještě si postěžovat. Než jsem ale měla šanci to udělat, připomněl mi paruku, kterou mi přetáhl přes vlasy. "Když jsi ty nepoznala Isidora Baltazara — který nebyl maskovaný — jak mohl podle tebe poznat on tebe v tvém pudlím přestrojení?"

Mariano Aureliano na mne stále zíral. Jeho oči ztratily svou přísnost, byly teď smutné, unavené. "Nebyla jsi pod-

vedena. Nebyla jsi dokonce ani zlákána," poznamenal lehkým, klidným tónem. "Od začátku ti říkám, co je co. Byla jsi svědkem úžasných událostí, a přece sis jich nevšímla. Jako většina lidí si spojuješ čarodějství s bizarním chováním, rituály, drogami, zařikáváním." Naklonil se ke mně a ztišil svůj hlas na pouhý šepot, načech dodal, že právě čarodějství je ta nejjemnější a nejdokonalejší manipulace s vnímáním.

"Pravé čarodějství," zasáhl pan Flores, "nedovoluje lidské zásahy."

"Ale pan Aureliano tvrdí, že mě přivál k Isidoru Baltazarovi," podotkla jsem s nedospělou drzostí. "Není to zásah?"

"Jsem nagueal," řekl jednoduše Mariano Aureliano. "Jsem nagueal Mariano Aureliano a skutečnost, že jsem nagueal, mi umožňuje manipulovat s vnímáním."

Věnovala jsem jeho slovům velkou pozornost, ale neměla jsem nejmenší představu o tom, co má na mysli manipulováním s vnímáním. Z pouhé nervozity jsem se natáhla pro poslední sušenou meruňku na míse.

"Bude ti špatně," řekl pan Flores. "Jsi tak drobná, a přece jsi takovým trnem v... oku."

Mariano Aureliano si stoupl za mne a zatlačil mi na záda takovým způsobem, že jsem tu poslední meruňku, kterou jsem měla v puse, musela vykašlat.

8

V TĚ CHVÍLI SE SLED UDÁLOSTÍ, tak jak jsem si je pamatovala, stal nejasným. Nevím, co se dělo dál. Snad jsem usnula, a neuvědomuji si to. Možná byl tlak, který Mariano Aureliano vyvinul na má záda, tak velký, že jsem omdlela.

Když jsem znovu přišla k sobě, ležela jsem na rohoži na podlaze. Otevřela jsem oči a okamžitě jsem si všimla jasu okolo sebe. Jako kdyby byl v místnosti sluneční svit. Několikrát jsem zamrkala, abych zjistila, jestli není něco v nepořádku s mýma očima. Nemohla jsem zaostřit.

"Pane Aureliano," zavolala jsem. "Myslím, že mám něco s očima." Pokusila jsem se posadit, ale nešlo to.

Vedle mne nestál pan Aureliano ani pan Flores, byla to žena. Nakláněla se nade mnou a zastíňovala mě tak před světlem. Její černé vlasy volně splývaly po ramenou, měla kulatý obličej a impozantní poprsí. Znovu jsem se pokusila posadit. Nedotkla se mě, a přece jsem věděla, že mi v tom brání.

"Neříkej mu pane Aureliano," napomenula mě. "Ani Mariano. Je to od tebe velmi neuctivé. Říkej mu nagueale, a když o něm mluvíš, nazývej ho naguealem Marianem Aurelianem. Má rád své plné jméno." Měla melodický hlas. Líbila se mi.

Něco se ve mně bouřilo. Chtěla jsem se jí zeptat, co je to za nesmysl s tou neuctivostí. Slyšela jsem, jak ho Delie a ostatní nazývají těmi nejméněšními zdrobnělinami a zahrnují ho pozorností, jako kdyby byl jejich nejmilejší panenkou. Rozhodně si vychutnával každou minutu. Nemohla jsem si ale vzpomenout, kdy a kde jsem toho byla svědkem.

„Rozumíš tomu?“ zeptala se mě.

Chtěla jsem říci, že ano, ale neměla jsem hlas. Pokusila jsem se otevřít ústa a promluvit — bezvysledně. Když na mne náléhala, abych odpověděla, jestli rozumím, mohla jsem jen přikývnout.

Nabídla mi ruku, aby mi pomohla posadit se. Zvedla jsem se ještě dříve, než se mě dotkla, jako kdyby má touha vstát nahradila skutečný kontakt s její rukou a vytáhla mě do sedu, dříve než to mohla udělat ona.

Naprosto mě to ohromilo a chtěla jsem se jí na to zeptat, ale stěží jsem se udržela vzpřímeně. Kromě toho mi slova jednoduše odmítala vycházet z úst.

Několikrát mě pohládila po vlasech. Zjevně si naprosto jasně uvědomovala, v jakém jsem stavu. Laskavě se usmála a vysvětlila mi: „Jsi ve snu.“

Neslyšela jsem ji to vyslovit, ale věděla jsem, že její slova se přemístila přímo z její mysli do mé. Přikývla a řekla, že opravdu slyším její myšlenky a ona že slyší mé. Ujistila mě, že je něco jako výplod mé představivosti, ale přesto se mnou může komunikovat a působit na mne.

„Dávej pozor!“ nařídila mi. „Nepohybujti rty, a přece s tebou mluvím. Zkus to také.“

Její ústa se ani nepohnula. Přemýšlela jsem, jestli bych cítila pohyb na jejích rtech, když tiše pronášela svá slova, a chtěla jsem přitisknout prsty na její ústa. Vypadala vlastně velmi dobře, ale hrozně. Natáhla se pro mou ruku a přitiskla ji na svá usmívající se ústa. Nic jsem necítila.

„Jak mohu mluvit bez úst?“ pomyslela jsem si.

„Máš otvor mezi nohama,“ řekla přímo do mé mysli. „Zaměř na něj svou pozornost. Takle číča mluví.“

Ta poznámka ve mně rozzevučela strunu smíchu. Tolik jsem se smála, že jsem sotva popadala dech a znovu jsem ztratila vědomí.

Žena se mnou třásla, aby mě probudila. Stále ještě jsem byla na rohoži na podlaze, jen jsem byla podepřena tlustým polštářem. Zamrkala jsem a oklepala se, pak jsem se zhluboka nadechla a podívala se na ni. Seděla na podlaze vedle mne.

„Já nejsem náchylná k omdlévání,“ pronesla jsem a samotnou mě překvapilo, že jsem schopná promluvit. Zvuk

mého vlastního hlasu byl tak uklidňující, že jsem se hlasitě zasmála a několikrát jsem zopakovala stejnou větu.

„Já vím, já vím,“ uklidňovala mě. „Netrap se tím, stejně nejsi úplně vzhůru. Já jsem Klára. Už jsme se potkaly u Esperanzy.“

Měla jsem protestovat nebo se jí zeptat, co tím chce říci. Místo toho jsem beze stínu pochybností přijala, že stále ještě sním a že jsme se již setkaly u Esperanzy.

Pomalu se mi začaly vynořovat vzpomínky, mihavé myšlenky, obrazy lidí, míst. Najednou mě napadlo, že se mi jednou o setkání s ní zdálo. Protože to byl sen, nikdy jsem o tom neuvažovala jako o skutečné události. Jakmile jsem si to plně uvědomila, vzpomněla jsem si na Kláru.

„Samozřejmě že jsme se setkaly,“ prohlásila jsem vítězně. „Ale bylo to ve snu, takže nejsi skutečná. A protože si na tebe pamatuji, musím teď být ve snu.“

Povzddechla jsem si, spokojená, že je to všechno tak snadno vysvětlitelné, a opřela jsem se o tlustý polštář. V mé mysli se vynořila další jasná vzpomínka na sen. Nedokázala jsem ho časově zařadit, ale vybavovala jsem si ho tak jasně, jako kdyby to byla skutečnost. Delie mě v tomhle snu představila Kláře. Vyltčila ji jako nejspolečenštější ze všech snivkyň. „Všichni její přátelé ji obdivují,“ svěřila mi Delie.

Klára v tom snu byla dost vysoká, silná a kulatoučká. Neustále mě opatrně a s nervózními úsměvy pozorovala, jako kdybych byla jedincem neznámého druhu. I přes její zkoumavé pohledy se mi ale nesmírně líbila. Měla zamýšlené a usměvavé zelené oči. Na její soustředěné pozornosti mě nejvíce zaujalo, že se na mne dívala bez jediného zamrkání — jako kočka.

„Já vím, že tohle je jen sen,“ opakovala jsem, jako kdybych se o tom sama potřebovala ujistit.

„Ne. Není to pouze sen, je to zvláštní sen,“ odporovala mi energicky. „Děláš chybu, když se zabíráš takovými myšlenkami. Myšlenky mají moc. Dej si na ně pozor.“

„Ty nejsi skutečná, Kláro,“ trvala jsem na svém podrážděným, zvýšeným hlasem. „Jsi sen. Proto si na tebe nepamatuji, když jsem vzhůru.“

Můj urputný odpor ji rozesmál. „Nikdy jsi se nepokusila

vzpomenout si na mne," vysvětlila mi nakonec. „Nebyl k tomu důvod. My ženy jsme extrémně praktické. Je to naše velká chyba nebo velký klad.“

Chystala jsem se jí zeptat, kde je praktický aspekt toho, že jsem si na ni vzpomněla teď, ale ona mou otázku předvídala.

„Protože stojím před tebou, potřebuješ si na mne vzpomenout. A také se ti to podařilo.“ Naklonila se ke mně, upřela na mne svůj kočičí pohled a dodala: „A už na mne nezapomeneš. Čarodějové, kteří mě vychováli, říkali, že žena potřebuje všechno dvakrát, aby to v sobě mohla upevnit. Dvakrát se na něco podívat, dvakrát přčíst, dvakrát zažít strach atd. My dvě jsme se teď setkaly podruhé. Teď jsem pevná a skutečná.“

Aby dokázala, jak je skutečná, vyhrnula si rukávy své halenky a zatnula svaly na ruce. „Dotkni se jich,“ pobídla mě.

Se smíchem jsem se jí dotkla. Měla opravdu pevné, mocně tvarované svaly. Na dotek byly skutečnější než cokoli jiného. Přiměla mě dotknout se také svalů na stehně a lýtku.

„Pokud je tohle zvláštní sen,“ řekla jsem opatrně, „co v něm potom dělám já?“

„Cokoli tvé srdce ráčí,“ prohlásila. „Zatím si vedeš dobře. Já tě ale nemohu vést, protože nejsem tvá učitelka snění. Já jsem jednoduše tlustá čarodějka, která se ve skutečnosti stará o ostatní čarodějky. Do světa čarodějů tě úplně jako porodní bába uvedla má kolegyně Delie. Ale ještě před tím tě Florinda musela najít.“

„Kdo je Florinda?“ mimoděk jsem se zachichotala. „A kdy mě našla?“

„Florinda je další čarodějka,“ řekla věcně a také se rozesmála. „Už jsi se s ní setkala. Vzala tě do svého snu v domě Esperanzy. Pamatuješ si na ten piknik?“

„Ach,“ vydechla jsem. „Myslíš tu vysokou ženu s chraplavým hlasem?“ Rozzářila jsem se. Vždycky jsem obdivovala vysoké ženy.

„Vysoká žena s chraplavým hlasem,“ potvrdila Klára. „Našla tě před několika roky na večírku, na kterém jsi byla se svým přítelem. Luxusní večere v Houstonu v Texasu, v domě naftaře.“

„Co by čarodějka dělala na večírku v domě naftaře?“ zeptala jsem se. Pak mě plně zasáhl dopad jejího tvrzení. Na Florindu jsem si sice nepamatovala, ale dokonale jsem si vybavila ten večírek. Přišla jsem na něj s přítelem, který letěl ve svém soukromém tryskáči z Los Angeles jen proto, aby se zúčastnil večírku, a druhý den zase letěl zpět. Předkládala jsem mu, protože na večírku bylo několik mexických obchodníků, kteří nemluvili anglicky.

„Ježší!“ zvolala jsem šeptem. „To je ale zvláštní obrat událostí!“ Podrobně jsem Kláře večírek popsala. Bylo to poprvé, kdy jsem byla v Texasu. Nemohla jsem z těch mužů spustit oči, jako nějaká fanynka filmových hvězd. Ne proto že by byli hezcí, ale protože pro mne ve svých kovbojských kloboucích, oblecích v pastelových barvách a kovbojských botách vypadali tak exoticky. Naftař si najal varietní umělce. Uspořádali v noční umělé jeskyni, postavené speciálně pro tuhle příležitost, varietní představení hodné Las Vegas. Jeskyně pulzovala hlasitou hudbou a stroboskopickými světly. A jídlo bylo znamenité.

„Proč by ale Florinda šla na takovýhle večírek?“ zeptala jsem se.

„Svět čarodějů je to nejpodivnější, co existuje,“ prohlásila Klára. Jako akrobat vyskočila ze země ze sedu do stoje, aniž přitom použila rukou. Prošla se po pokoji před mou rohoží, tam a zpět. Vypadala imponantně ve své plně, tmavé sukni, kovbojské džínsové vestě — na zádech barevně vyšívané — a pevných kovbojských botách. Australský klobouk, posazený hluboko do čela, jakoby na ochranu před poledním sluncem, byl posledním detailem, který korunoval její výstřední, exotický vzhled.

„Jak se ti líbí můj oblek?“ zeptala se, když se přede mnou zastavila. Její tvář zářila.

„Je to skvělé,“ vybuchla jsem. Určitě měla nadání a odvahu, poradit si s jakýmkoli druhem oblečení. „Opravdu senzační.“

Klekla si vedle mne na rohož a důvěrným šeptem řekla: „Delie je zelená závistí. Neustále spolu soutěžíme v tom, kdo přijde s tím nejlepším ohozem. Musí to být výstřední, aniž by to bylo bláznivé.“

Chvilí mlčela a zamýšleně mě pozorovala. „Můžeš sa-

možejm soutežit s námi," navrhla mi. "Chceš se připojit k naší hře?"

Energicky jsem přikývla a ona mi vysvětlila pravidla.

"Originalita, praktičnost, nízká cena a žádná sebedůležitost," zarcitovala. Pak vstala a ještě několikrát zakroužila pokojem. Se smíchem se zhroutila vedle mne na rohož a řekla: "Florinda si myslí, že bych tě měla povzbudit, aby ses zúčastnila. Říkala, že na tom večírku zjistila, že máš dokonale cit pro praktičnost v oblékání."

Téměř nedokončila větu a přemohl ji velký výbuch smíchu.

"Mluvila se mnou Florinda na tom večírku?" zeptala jsem se a vyhýbavě jsem ji pozorovala. Přemýšlela jsem, jestli bude mluvit o tom, co jsem ve svém vyprávění opominula, o části, kterou bych dobrovolně neprozradila.

Klára potřásla hlavou a usmála se na mne úsměvem, který měl odvrátit další otázky ohledně večírku.

"A jak se Delie ocitla na křtu v Nogales v Arizoně?" přivedla jsem rozhovor na události jiného večírku.

"Poslala ji tam Florinda," přiznala Klára a zastrkávala si všechny volné vlasy pod australský klobouk. "Dostala se na večírek tak, že každému řekla, že přišla s tebou."

"Moment!" přerušila jsem ji. "Tohle není sen. Co se mi to pokoušíš provést?"

"Pokouším se tě instruovat," tvrdila Klára, aniž změnila své lhostejné vzezření. Měla klidný, téměř věčný tón. Nezdálo se, že by ji zajímal účinek, který na mne měla její slova. Přesto mě upřeně pozorovala, když dodala: "Tohle je tvůj sen a já s tebou mohu mluvit, protože tenhle sen sním s tebou."

Její nezvyklé výroky mě uklidnily, což jen dokazovalo, že sním. V mé mysli zavládl klid, ospalost a schopnost přijmout situaci. Pak jsem promluvila a můj hlas byl jako by odtržený od mé vůle. "Florinda v žádném případě nemohla vědět, že jedu do Nogales," řekla jsem. "Přijala jsem pozvání od kamarádky na poslední chvíli."

"Věděla jsem, že tohle bude pro tebe nepochopitelné," povzddechla si Klára. Pak se mi zadívala do očí a pečlivě volenými slovy řekla: "Florinda je tvou matkou více než jakákoli matka, kterou jsi kdy měla."

Její výrok mi připadal nesmyslný, ale nemohla jsem říci ani slovo.

"Florinda tě cítí," pokračovala Klára. V očích se jí šelmovský zablesklo, když dodávala: "Používá naváděcí systém. Vždycky ví, kde jsi."

"Jaký naváděcí systém?" zeptala jsem se. Najednou jsem naprosto ovládala svou mysl. Myšlenka, že by někdo mohl neustále vědět, co provádím, mě naplnila strachem.

"Její citění k tobě je její naváděcí systém," vysvětlila Klára s nádhernou bezelstností a tak klidným a vyrovnaným tónem, že mé obavy zmizely.

"Jaké citění?"

Má nálada se prudce změnila od pobavení zpět k pochybnostem. Racionálním, promyšleným způsobem, jak jsem to měla ve zvyku, jsem se začala znepokojoovat hlubším významem toho, co Klára říká. A právě mé racionální úvahy ve mně znovu probudily pochybnosti. Tohle nemohl být sen. Byla jsem příliš bdělá, příliš soustředěná na to, aby to mohl být sen.

Sesula jsem se na polštáři, o který jsem se opírala, a přivřela jsem oči. Pozorovala jsem Kláru skrze své řasy a přemýšlela, jestli pomalu zmizí jako ve snech mizivají lidé a krajiny. Nezmyslela. Na chvíli mě to ujistilo o tom, že jsme obě vzhůru.

"Ne, my nejsme vzhůru," přerušila mé myšlenky svým nesouhlasem.

"Mohu mluvit," řekla jsem, abych potvrdila svůj stav plného vědomí.

"To je úspěch!" zachichotala se. "Teď udělám něco, co tě probudí, a pak můžeš pokračovat v rozhovoru v opravdu bdělém stavu." Poslední slova vyslovila velmi pečlivě, přehnaně je přitom protahovala.

"Počkej. Počkej Kláro," naléhala jsem. "Dej mi čas všech-no si to v hlavě srovnat." Dávala jsem přednost své nejistotě před tím, co mi mohla udělat.

Hluchá k mému žadonění Klára vstala a natáhla se pro džbán s vodou, který stál poblíž na nízkém stolku. Stále se chichotala, když se nade mnou naklonila s džbánem nad mou hlavou. Pokusila jsem se překulit na stranu, ale nebyla jsem toho schopná. Tělo mě neposlouchalo — jako kdy-

by bylo přilepené k rohoži. Ještě než na mne vodu opravdu vyčila, ucítila jsem na tváři chladnou, jemnou spršku. Ten chlad, spíše než vlhkost, vyvolal velmi zvláštní vjem. Nejdříve rozmazal Klářínu tvář nade mnou tak jako vlnky čeří povrch vody, načež se soustředil na mém břiše a vtáhl mě dovnitř, asi tak jako když obracíme naruby rukáv. Má poslední myšlenka byla, že se utopím ve džbánů vody. Kroužily kolem mne další a další bubliny tmy, až nakonec všechno zčernalo.

KDYŽ JSEM SE ZNOVU PROBRALA, už jsem neležela na rohoži na podlaze, ale na pohovce v obývacím pokoji. U nohou pohovky stály dvě ženy a pozorovaly mě široce otevřenýma, zvědavýma očima. Florinda, vysoká bělovlasá žena s chraplavým hlasem, seděla vedle mne, broukala starou ukolébavku — tak se mi to alespoň zdálo — a velmi něžně mě hladila po vlasech, tváři a pažích.

Její dotek a zvuk jejího hlasu mě utišily. Ležela jsem s pohledem upřeným bez jediného mrknutí do jejích očí, s jistotou, že mám jeden ze svých živých snů, které vždycky začínají jako sen a končí jako noční můra. Florinda ke mně hovořila. Říkala, že se jí mám dívat do očí. Její slova se ke mně nesla bezzvukně jako křídla motýlů. Ale at už jsem v jejích očích viděla cokoli, naplnilo mě to známým pocitem — iracionálním, nejhlubším strachem, který jsem zažívala ve svých nočních můrách. Vyskočila jsem a běžela rovnou ke dveřím. Byla to automatická, živočišná reakce, kterou jsem z nočních můr dobře znala.

„Neboj se, zlatičko,“ uklidňovala mě vysoká žena, která se vydala za mnou. „Uvolni se. My všichni jsme tady, abychom ti pomohli. Nemusíš se rozrušovat. Ublížíš svému tělíčku, když ho budeš zatěžovat zbytečným strachem.“

Zastavila jsem se u dveří, ne proto, že by mě přesvědčila, abych zůstala, ale protože jsem tu zatracenou věc ne-mohla otevřít. Horěčně jsem zalomcovala klikou, ale dveře se ani nehnuly. Vysoká žena stála těsně za mnou. Ještě víc jsem se rozklepala. Třásla jsem se tolik, až mě z toho bolelo tělo, a srdce mi bilo tak hlasitě a nepravdivě, že jsem měla pocit, že prorazí hrudníkem.

„Naguale!“ zavolala žena s hlavou otočenou přes rameno. „Měl bys raději něco udělat. Ona umře strachy.“

Neviděla jsem, s kým mluví, ale ve svém zběsilem hledání úniku jsem na druhém konci místnosti uviděla další dveře. Byla jsem si jistá, že ve mně zbyl dostatek energie k tomu, abych k nim doběhla, ale nohy mi vypověděly službu. Sesula jsem se na podlahu, jako kdyby mé tělo opustil život. Naposledy jsem vydechla. Dlouhé ruce té ženy se na mne střemhlav vrhly jako velká orlí křídla. Přidržela mě, položila svá ústa na má a vdechla do mne vzduch.

Mé tělo se pomalu uvolnilo a tlukot srdce se vrátil do normálu. Byla jsem naplněná zvláštním klidem, který se rychle změnil v divoké vzrušení. Tou divokostí mě nenaplnil strach, ale její dech. Byl horký, rozpálil můj krk, plíce, břicho, slabiny, pokračoval do rukou a do nohou. Okamžitě jsem věděla, že ta žena je úplně jako já, jen vyšší, tak jak bych chtěla být vysoká já. Pocítila jsem k ní takovou lásku, že jsem udělala něco zvláštního — vášnivě jsem ji políbila.

Cítila jsem, jak se její rty rozšířily do úsměvu. Pak prudce zaklonila hlavu a rozesmála se. „Jahle malá dezertérka mě políbila,“ řekla a otočila se k ostatním.

„Já sním!“ vykřikla jsem a všichni se s dětskou nezánoostí rozesmáli.

Nejdříve jsem se neudržela a smála jsem se také. Nicméně za chvíli jsem to zase byla ta obvyklá já — bylo mi trapně po jednom z mých impulzivních činů a měla jsem zlost, že jsem byla přistižena.

Vysoká žena mě objala. „Jsem Florinda,“ řekla a zvedla mě a chovala na svých rukou, jako kdybych byla dítě. „Ty a já jsme stejné,“ pokračovala. „Chtěla bych být tak drobná, jako jsi ty. Být vysoká je velká nevýhoda. Nikdo tě nemůže pochovat v náruči. Mám pět stop deset palců.“

„Já pět stop dva palce,“ přiznala jsem se a obě jsme se smály, protože jsme si navzájem dokonale rozuměly. Ten druhý palec nebyl celý, ale já jsem to vždycky zaokrouhlovala. Byla jsem si jistá, že Florinda měla blíž k pěti stopám jedenácti palcům, ale zaokrouhlovala to na deset. Políbila jsem ji na tvář a na oči. Milovala jsem ji láskou, která pro

mne byla nepochopitelná. Byla to náklonnost beze stínu pochybnosti, strachu nebo očekávání. Byla to láska, jakou je možné cítit jen ve snech.

Tiše se zachichotala, jako kdyby se mnou naprosto souhlasila. Nezachytitelné světlo v jejích očích, přízračná bělost jejích vlasů byly jako jakási zapomenutá vzpomínka. Měla jsem pocit, že ji znám ode dne, kdy jsem se narodila. Napadlo mě, že děti, které mají rády své matky, musí být ztracené děti. Dceřina nebo synova láska spojená s obdivem k fyzické bytosti matky musí vést k prožitku naprosté lásky, lásky, kterou jsem cítila k této vysoké, tajemné ženě. Postavila mě na zem. „Tohle je Karmela,“ obrátila mě ke krásné, tmavooké a tmavovlasé ženě. Její rysy byly jemné a pleť dokonalá. Byla hebcie a sametově bídá jako někdo, kdo příliš nevychází ven.

„Koupu se jen v měsíčním světle,“ zašeptala mi do ucha, když mě objímala. „Měla bys dělat totéž. Jsi příliš světlá na to, abys vycházela na slunce. Ničis si pleť.“

Více než cokoli mi byl povědomý její hlas. To ona mi na pikniku kladla všechny ty přímé osobní otázky. Vybavila jsem si, že když seděla na zemi, zdála se malá a křehká. K mému překvapení byla o tři nebo čtyři palce vyšší než já. Ve srovnání s jejím silným, svalnatým tělem jsem se cítila nepatrná.

Florinda mě s rukou ovinutou okolo ramen vedla k druhé ženě, která při mém probuzení stála za pohovkou. Byla svalnatá a vysoká, ale ne tak vysoká jako Florinda. Nebyla konvenčně krásná — na to byly její rysy příliš hrubé — přesto na ní bylo cosi okouzlujícího, opravdu přitažlivého, což zahrnovalo i lehký stín jemných chloupků na horním rtu, které se zjevně nesnažila vytrhávat ani zesvětlovat. Cítila jsem v ní úžasnou sílu, vibraci, kterou dokonale ovládala, nicméně přesto tam byla.

„Tohle je Zoila,“ řekla Florinda.

Zoila neučinila žádný pohyb, aby mi potřásla rukou nebo mě objala. Karmela se zasmála a promluvíla za Zoilu: „Moc ráda tě znovu vidím.“

Zoilina ústa se zvlínila do toho nejpůsobnějšího úsměvu, při kterém odkryla bílé, velké a rovné zuby. Když se její dlouhá, štíhlá ruka, třpytící se zdobenými prsteny, dotkla

mé tváře, uvědomila jsem si, že to byla její tvář, která byla skryta pod spoustou nepěstěných vlasů. To ona našla belgickou krajkou na plátno, na kterém jsme seděli na pikniku.

Ženy mě obklopily a přiměly mě sednout si na pohovku.

„Když jsme se s tebou setkaly poprvé, snila jsi,“ řekla Florinda. „Takže jsme vlastně neměly čas si popovídat. Teď jsi ale vzhůru, takže nám o sobě můžeš povprávět.“

Chtěla jsem ji přerušit a říci, že tohle je sen a že během pikniku, ať už jsem spala nebo bděla, jsem řekla všechno, co stálo za to o mně vědět.

„Ne, ne. Nemáš pravdu,“ odporovala mi Florinda, jako kdybych svoje myšlenky říkala nahlas. „Teď jsi naprosto bdělá. A my bychom chtěly vědět, co jsi dělala od našeho posledního setkání. Vyprávěj nám konkrétně o Isidoru Baltazarovi.“

„Chcete říci, že tohle není sen?“ zeptala jsem se nesměle.

„Ne. Tohle není sen,“ ujistila mě. „Snila jsi před několika minutami, ale teď je to jiné.“

„Nevidím v tom rozdíl.“

„To je proto, že jsi dobrá snivkyně,“ vysvětlila. „Tvé noční můry jsou skutečné. Sama jsi to řekla.“

Celé mé tělo se napjalo. A potom, jako kdyby vědělo, že další záchvat strachu už nevydrží, to vzdalo. Vě chvíli se uklidnilo. Zopakovala jsem to, co jsem již předtím vyprávěla a převyprávěla Marianovi Aureliánovi a panu Floresovi. Nicméně tentokrát jsem si vzpomněla na podrobnosti, které jsem předtím naprosto opomenula, jako například dvě strany tváře Isidora Baltazara, dvě prolínající se náledy, které projevoval a které jasně prozrazovaly jeho oči. Levé bylo zlověstné, hrozivé, právě přátelské, otevřené.

„Je to nebezpečný muž,“ tvrdila jsem, uchvácená svým pozorováním. „Má zvláštní moc nasměrovat události jakýmkoli směrem, sám ale zůstává nezáčastněný a pozoruje, jak se ten druhý svíjí.“

To, co jsem říkala, je upoutalo. Florinda mi pokynula, abych pokračovala.

„Lidé jsou tak ochotni podlehnout jeho šarmu, protože je velkomyslný,“ pokračovala jsem. „A velkomyslnost je snad jedinou vlastností, které nikdo z nás neodolá, protože jsme všichni vydědění, ať už je náš původ jakýkoli.“

Když jsem si uvědomila, co jsem řekla, rychle jsem se odmlčela a zděšeně jsem na ně zírala.

„Nevím, co to na mne přišlo,“ zamumlala jsem ve snaze omluvit se. „Opravdu nevím, proč jsem to řekla, když jsem o Isidoru Baltazarovi nikdy takhle nepřemýšlela. To jsem neřekla já. Já ani nejsem schopna takových úsudků.“

„Z toho, odkud tyhle myšlenky jsou, si nedělej starosti,“ pronesla Florinda. „Zřejmě jsi se spojila se samotným zdrojem. Každý to dělá — spojuje se se samotným zdrojem — ale jen čaroděj si je toho vědom.“

Nechápala jsem, co se tím snaží říci. Znovu jsem řekla, že jsem neměla v úmyslu takhle se rozpovídat.

Florinda se chichotala a chvíli mě zamýšleně pozorovala. „Chovej se, jako kdyby jsi byla ve snu. Měj odvahu a neomlouvěj se,“ řekla.

Cítila jsem se hloupě, neschopná analyzovat své pocity. Florinda souhlasně pokývala hlavou, obrátila se ke svým společnícům a pobídla je: „Řekněte jí o nás.“

Karmela si odkašlala, a aniž se na mne podívala, vysvětlila mi: „My tři a Delie patříme k sobě. Zabýváme se každodenním světem.“

Visela jsem na každém slově, ale vůbec jsem jí nerozuměla.

„Jsme skupina čarodějek, která se zabývá lidmi,“ vyjásnila Karmela. „Existuje další skupina čtyř žen, která se lidmi vůbec nezabývá.“ Vložila mou ruku do své a zkoumala mou dlaň, jako kdyby z ní chtěla vyčíst mou budoucnost, pak ji jemně sevřela v pěst a dodala: „Jsi stejná jako my. To znamená, že se můžeš zabývat lidmi. A jsi obzvláště jako Florinda.“ Znovu se odmlčela a se zasněným pohledem zopakovala to, co mi již řekla Klára. „To Florinda tě našla,“ prohlásila. „Když teď setrváváš ve světě čarodějů, budeš patřit k ní. Bude tě vést a starat se o tebe.“ Pronesla to s takovou jistotou, že to ve mně probudilo opravdovou starost.

„Nepatřím k nikomu,“ odporovala jsem jí. „A nepotřebuji, aby se o mne kdokoli staral.“ Měla jsem napjatý, nepřirozený, nejistý hlas.

Ženy mě tiše pozorovaly s pobavenými úsměvy na tvářích.

„Myslíte, že potřebuji vedení?“ zeptala jsem se vzdorovitě a očima jsem tékala z jedné na druhou. Měly napolo přivřené oči a ústa rozčísnutá stejnými spikleneckými úsměvy. Nežřetelná pokynutí brady jasně naznačovala, že čekají, až dokončím to, co jsem chtěla říci. „Myslím, že si sama ve svém životě vedu velmi dobře,“ dodala jsem ne-
přesvědčivě.

„Pamatuješ si, co jsi dělala na večíрку, na kterém jsem tě našla?“ zeptala se mě Florinda.

Překvapeně jsem na ni zírala a Karmela mi zašeptala do ucha: „Neměj strach, vždycky můžeš najít způsob, jak cokoli vysvětlit.“ Naprosto nevzrušeně mi pokynula. Při po-myšlení, že by mohly vědět, že jsem na večíрку krácela nahá před tucty lidí, se mě zmocnila panika.

Pokud jsem do té chvíle nebyla na své výstřední chování hrdá, alespoň jsem s ním pasivně souhlasila. Pro můj způsob myšlení bylo to, co jsem provedla na večíрку, projevem mé spontánní osobnosti. Nejdříve jsem podnikla dlouhou jízdu na koni s hostitelem, ve svých večerních šatech a bez sedla, abych mu ukázala — poté co mě vyzval a vsadil se, že to nedokážu — že jsem na koni stejně dobrá jako jakýkoli honák krav. Měla jsem ve Venezuele strýčka, který měl hřebčín, takže jsem seděla na koni už jako batole. Když jsem vyhrála sázku, točila se mi hlava z námahy a alkoholu a skočila jsem do jeho obrovského bazénu — nahá.

„Stála jsem u bazénu, když jsi vešla nahá,“ pronesla Florinda, která nepochybně sdílela mou vzpomínku. „Zavádila jsi o mne svou nahou zadnici. Šokovala jsi každého, včetně mě. Líbila se mi tvá odvaha. Především se mi ale líbilo, že jsi šla nahá až na druhou stranu bazénu, jen abys do mne vrazila. Pro mne to bylo znamení, že na tebe ukázal duch.“

„To nemůže být pravda,“ mumlala jsem. „Kdyby jsi byla na večíрку, pamatovala bych si tě. Jsi příliš vysoká a neobvyčejná na to, aby tě bylo možné přehlédnout.“ Nemínila jsem to jako kompliment. Chtěla jsem sama sebe přesvědčit, že si ze mne utahují, že se snaží mě zmanipulovat.

„Líbilo se mi, že jsi se ničila, jen aby ses předvedla,“

pokračovala Florinda. „Byla jsi klaun, dychtivý přítáhnout na sebe pozornost za každou cenu, zvláště když jsi vyskočila na stůl a chvíli tancovala. Nestoudně jsi natřásala zadnici, zatímco hostitel ječel jako pominutý.“

Místo aby mě její poznámky uvedly do rozpaků, naplnily mě neuvěřitelným pocitem klidu a radosti. Cítila jsem osvobození. Tajemství bylo venku, tajemství, které bych se nikdy neodvážila přiznat, totiž že jsem vejtaha, který udělá cokoli, aby na sebe přilákal pozornost. Ovláda mě nová nálada — rozhodně pokornější, méně obranná. Stejně jsem ale měla strach, že to nepotrvá dlouho. Věděla jsem, že žádné porozumění a uvědomění, kterého jsem dosáhla ve snu, mi nikdy nevydrželo. Ale možná měla Florinda pravdu a tohle nebyl sen a mé nové rozpoložení myslí přetrvá.

Jako kdyby znaly mé myšlenky, všechny tři ženy rozhodně přikývly. Místo aby mi jejich souhlas dodal odvahy, jen obnovil mou nejistotu. Jak jsem se obávala, stav mé myslí, který mi umožnil vhléd do podstaty problému, trval jen krátce. O chvíli později jsem již hořela pochybnostmi. A potřebovala jsem oddech.

„Kde je Delie?“ zeptala jsem se.

„Je v Oaxace,“ odvětila Florinda, načež živě dodala: „Byla tu, jen aby tě pozdravila.“

Myslela jsem, že když změním téma, získám odklad a šanci nabrat zpět sílu. Teď jsem ale čelila něčemu, s čím jsem si nevěděla rady. Nemohla jsem Florindu obvinít — jak bych to normálně s kýmkoli jiným udělala — že mi lže, aby mě zmátla. Nemohla jsem jí říci, že ji podezírám z toho, že mě omráčili, a zatímco jsem byla v bezvědomí, nosili mě z místnosti do místnosti.

„To, co říkáš, je opravdu absurdní,“ přela jsem se s Florindou. „Nemohu uvěřit, že očekáváš, že to vezmu vážně.“ Kousala jsem se do vnitřní strany rtů a dlouze a pevně jsem na ni zírala. „Vím, že Delie se skrývá v jednom z pokojů.“

Florindiny oči jako kdyby mi říkaly, že rozumí mému zmatku. „Nemáš jinou možnost než brát mě vážně,“ odvětila. Její tón byl mírný, přesto však definitivní.

Obrátila jsem se ke zbývajícím dvěma ženám, doufajíc

v nějakou odpověď, v cokoli, co by uklidnilo mé rostoucí obavy.

„Když tě někdo vede, je vlastně velmi jednoduché snít,“ svěřila mi Karmela. „Jediná nevýhoda je, že ten někdo musí být nagual.“

„Neustále tady mluvíte o nagualech,“ řekla jsem. „Co je nagual?“

„Nagual je čaroděj s velkou mocí, který může vést ostatní čaroděje temnotou a z temnoty,“ vysvětlila Karmela. „Ale tohle všechno ti před chvílí vysvětlil nagual sám. Nevzpomínáš si?“

Když se mé tělo zkroutilo ve snaze vzpomenout si, Florinda zakročila. „Události, které prožíváme v našem každodenním životě, je lehké si vybatvit. Máme s tím velké zkušenosti. Ale události, které prožíváme ve snech, to už je něco jiného. Musíme tvrdě bojovat, abychom je přivolali zpět, jednoduše proto, že je tělo uchovává v jiných místech.“

Pro ženy, které nemají tvůj somnambulní mozek,“ pokračovala, „začíná vyučování snění tím, že si zmapují svá těla — což je úkol vyžadující pečlivost, který odhalí, kde jsou v jejich tělech uchovány vize snů.“

„Jak mapujete tělo, Florindo?“ zeptala jsem se, opravdu zmatená.

„Systematickým proklepáním každého kousku těla,“ odvětila. „Já ti ale nemohu říci víc. Jsem tvoje matka, ne tvá učitelka snění. Tak tedy, ona doporučuje pro vlastní poklepávání malou dřevěnou paličku. Také doporučuje proklepávat jen nohy a boky. Velmi vzácně tělo uchovává tyto vzpomínky v hrudi nebo břiše. V hrudi, zádech a břiše jsou vzpomínky na každodenní život. To je ale jiná záležitost.“

„Ty si teď pouze musíš zapamatovat, že vybavení si snů má spojitost s fyzickým tlakem na jisté místo, kde je víze uložena. Například když zatlačíš na vagínu vyvinutím tlaku na klitoris, vzpomeneš si, co ti říkal Mariano Aureliano,“ dokončila s prostou veselostí.

Užasle jsem na ni zírala, pak jsem propukla v nervózní, křečovitě chichotání. Nehodlala jsem si tlačit na nic.

Florinda se také smála, roz dováděně, jako kdyby se ba-

vila mými rozpaky. „Pokud to neuděláš,“ pohrozila mi, „jednoduše požádám Karmelu, aby to udělala za tebe.“

Obrátila jsem se na Karmelu. Napolo s úsměvem, který jako by měl každou chvíli propuknout v smích, mě ujistila, že by mi místo mě na vagínu opravdu zatlačila.

„To nebude třeba!“ vyděšeně jsem vykřikla. „Vzpomínám si na všechno!“ A byla to pravda. Nejen na to, co mi řekl Mariano Aureliano, ale i na ostatní události.

„Je Mariano Aureliano...“

„Klára ti říká, že mu máš říkat nagual Mariano Aureliano,“ přerušila mě Karmela uprostřed věty.

„Sny jsou dveře do neznámého,“ prohlásila Florinda a pohladila mě po vlasech. „Nagualové vedou prostřednictvím snů. A snění se záměrem je uměním čarodějů. Nagual Mariano Aureliano ti pomohl dostat se do snů, které jsme snili my všichni.“

Několikrát jsem zamrkala. Zatřásla jsem hlavou a přepadla dozadu na polštář na pohovce, šokovaná absurditou toho, na co jsem si vzpomněla.

Vzpomněla jsem si, že se mi o nich o všech zdálo před rokem v Sonoře. Měla jsem pocit, že ten sen trval celou věčnost. Setkala jsem se v něm s Klárou, Nélidou a Hermelindou. Byla to druhá skupina, snivkyňe. Řekly mi, že vůdkyní téhle skupiny je Zuleika, ale že o ní ještě snít nemohu.

Když se v mé mysli vyjasnila tahle vzpomínka, bylo mi také jasné, že mezi těmito ženami není žádná více či méně uznávaná než ostatní. Že v každé skupině byla jedna žena vůdkyní, nebylo v žádném případě věci moci, prestiže, úspěchu, ale jednoduše věci schopnosti. Nevěděla jsem proč, ale byla jsem přesvědčena o tom, že jim záleží jen na hluboké náklonnosti, kterou k sobě cítí.

V tomhle snu mi každý řekl, že Zuleika je má učitelka snění. Na nic víc jsem si nevzpomněla. Jak řekla Klára, potřebovala jsem o nich snít ještě jednou, aby se ve mně tohle poznání upevnilo. Jako předtím byly jen netelesnými vzpomínkami.

Nejasně jsem slyšela Florindu pronést, že po několika dalších pokusech se mi v přechodech ze vzpomínek na

сны do snu, který sním, a do normálního bdělého stavu, povede mnohem lépe.

Slyšela jsem Florindin smích, ale již jsem nebyla v místnosti. Byla jsem venku, v chaparralu. Pomalu a nejistě jsem kráčela po neviditelné stezce. Byla úplná tma, protože na nebi nesvítily měsíc ani hvězdy.

Přítahována jakousi neviditelnou silou, vkročila jsem do velké místnosti. Uvnitř byla tma, až na paprsky světla křížující ode zdi ke zdi přes tváře lidí, sedících ve dvou kruzích — vnitřním a vnějším. Světlo se rozjasnilo a hned zase utlumilo, jako kdyby si někdo v kruhu hrál s elektrickým vypínačem.

Rozeznala jsem Mariana Aureliana a Isidora Baltazara, kteří seděli zády k sobě uprostřed vnitřního kruhu. Nerozpoznala jsem jejich tváře, spíše jejich energii. Jejich energie nebyla jasnější nebo jiná než energie ostatních. Bylo jí jednoduše víc, byla impozantní. Byla to nádherná, obrovská vejce nevyčerpateľného jasu.

Místnost se bíle rozžářila. Všechno oživilo, rohy a hrany nabyly na konkrétnosti. Bylo tu tak jasno, že všechno vystupovalo odděleně, samo o sobě, obzvláště paprsky světla, které byly spojeny s lidmi, sedícími v kruhu, nebo z nich dokonce vycházely. Všichni lidé byli propojeni paprsky světla a vypadalo to, jako kdyby byli stěžejními body obrovské pavoučí sítě. Všichni komunikovali beze slov, prostřednictvím světla. Táhlo mě to k tomu tichému, elektrizujícímu napětí, dokud jsem se sama také nestala bodem v zářivé pavučině.

„Co se bude dít?“ zeptala jsem se a vzhlídnula k Florindě. Byla jsem natažená na pohovce s hlavou položenou na jejím klíně.

Neodpověděla — ani Karmela a Zoila, které seděly vedle ní se zavřenými očima. Několikrát jsem zopakovala svou otázku, ale slyšela jsem jen jemné oddechování tří žen. Byla jsem si jistá, že spí, přesto jsem na sobě cítila jejich tiché, pronikavé pohledy. Domem se jako cosi živého plížila temnota a ticho, které s sebou přinášely vůni pouště.

9

TRÁSLA JSEM SE ZIMOU, tak jsem se pevněji zabalila do pokrývky a posadila se. Seděla jsem na podivné posteli ve zvláštním pokoji, který byl vybavený jen lůžkem a nočním stolkem. Všechno mi tu připadalo důvěrně známé, přestože jsem nechápala proč. Možná stále ještě spím, pomyslela jsem si. Jak mohu vědět, že tohle není sen? Znovu jsem se zabořila do polštářů. Ležela jsem s rukama pod hlavou a mou myslí probíhaly prapodivné události, kterých jsem byla svědkem a které jsem prožila napolo ve snu, napolo ve vzpomínkách.

Všechno to samozřejmě začalo před rokem, když jsem s Delii Floresovou odjela do domu léčitelky. Ona tvrdila, že piknik se všemi těmi lidmi byl sen. Výsmála jsem se jí a její tvrzení jsem pustila z hlavy jako absurdní.

Přesto ale měla pravdu. Teď jsem věděla, že piknik byl sen. Nebyl to ale můj sen, nýbrž sen ostatních, do kterého jsem byla pozvána. Zkrátka jsem byla hostem ve snu. Od začátku jsem dělala chybu, když jsem se to zarputile snažila popřít, odmítnout to jako podvod, aniž jsem věděla, jaký podvod mám vlastně na mysli. Podařilo se mi pouze tuhle událost tak dokonale vymazat ze své mysli, že jsem si ji vůbec neuvědomovala.

Teď jsem musela přijmout skutečnost, že existují koleje, ve kterých probíhají pouze sny. Kdybych se bývala pokusila zapamatovat si sen, který jsem měla v Sonoře, pouze jako sen, bývalo by se mi podařilo zachytit prapodivnost toho, co se v tomto snu přihodilo.

Cím více jsem nad tím uvažovala a také nad tím, co se mi dělo teď, tím větší byl můj neklid. Nejvíce mě ale přemýšlelo, že ve skutečnosti nemám strach ze všech těch-

to lidí, kteří mi sice pomáhali, zároveň ale tvořili skupinu budící hrůzu. Najednou mi svitlo, že z nich nemám strach proto, že je velmi dobře znám. Důkazem bylo, že oni sami pojmenovali můj zvláštní, nicméně uklidňující pocit, který jsem tu měla — že se totiž vracím domů.

Jakmile jsem tyto myšlenky zformovala, pustila jsem je z hlavy a upřímně jsem se zamýšlela nad tím, že jsem nejspíš mentálně nevyrovnaná a že oni našli způsob, jak se na tuto nevyrovnanost zaměřit a tak ji ještě zvýšit. Vážně a systematicky jsem si prošla minulost své rodiny a pokoušela jsem se vybatvit si cokoli, co jsem kdy mohla zaslechnout o mentálním onemocnění.

Byl tu příběh prastryce z matčiny strany, který s biblí v ruce kázal na rozích ulic. Dále můj pradědeček a dědeček, kteří na počátku první a druhé světové války spáchali sebevraždu, když si uvědomili, že je pro ně všechno ztraceno. Jedna z mých babiček si prohnala hlavou kulku, když si uvědomila, že ztratila svou krásu a přitažlivost.

Chtěla jsem věřit tomu, že jsem jako pravá vnučka všech těch bláznů zdědila stejný pocit odtržení. Vždycky jsem věřila, že mi tenhle pocit dodává odvahu.

Všechny ty morbidní myšlenky ve mně vyvolaly takovou úzkost, že jsem vyskočila z postele. Nervózními, trhavými pohyby jsem se vyprostila z přikrývky. Zjištění, že jsem nabalená v těžké flanelové noční košili, mě dokonale zmátlo. Měla jsem na sobě silné vlněné podkolenky, palčáky a vlněný svetr. „Musím být nemocná,“ zamumlala jsem si pro sebe ohromeně. „Jak by mi jinak ve všem tom oblečení mohla být zima?“ Obvykle jsem spala nahá, bez ohledu na podnebí.

Teprve pak jsem si uvědomila, že místnost je plná slunečního svitu, který sem pronikal silným, napolo průsvitným oknem. Určitě mě probudilo světlo, svítící mi do očí. Opravdu nutně jsem potřebovala najít koupelnu. S obavami, že v domě není zavedený odpad, jsem vykročila k posuvným dveřím na druhém konci místnosti, které byly otevřené, a byla jsem si poměrně jistá, že to je toaleta a uvnitř je nočník s pokličkou.

„Zatraceně! Nemůžu jít na záchod s nočníkem!“ zajčela jsem.

Dveře se otevřely a vešla Florinda. „To je v pořádku,“ řekla a objala mě. „Toaleta je venku. Tohle je požůstatek z minulosti.“

„Ještě že už je ráno,“ zasmála jsem se. „Nikdo se nikdy nedozví, že jsem příliš bázlivá na to, abych mohla jít ve tmě na venkovní toaletu.“

Florinda se na mne zvláštně podívala, pak odvrátila pohled a zašeptala: „Z čeho usuzuješ, že je ráno?“

„Před chvílí mě probudilo slunce,“ řekla jsem a otočila se k oknu. Nechápatě jsem zírala ven do tmy.

Florindina tvář se rozjasnila. Zdálo se, že se ovládá, ale pak se roztrásla smích; když ukázala na rozzářenou žárovku v lampě, která stála za postelí. Spletla jsem si zářící žárovku se slunečním svitem.

„Z čeho usuzuješ, že jsi se probudila?“ zeptala se mě.

Obrátila jsem se na ni: „Protože se mi chce nesnesitelně na záchod.“

Vzala mě za ruku a řekla: „Vezmu tě na toaletu, dříve než se zostudíš.“

„Nepůjdu nikam, dokud mi neřekneš, jestli bdím, nebo sním,“ zajčela jsem.

„Ty máš ale temperament!“ zvolala Florinda. Sklonila se ke mně, až se naše čela dotkla. Její oči byly doširoka otevřené. „Jsi ve stavu nové bdělosti,“ pečlivě vyslovila každé slovo.

Přes své rostoucí obavy jsem se rozesmála. Zvuk mého smíchu, který se šířil po pokoji jako vzdálená ozvěna, rozptýlil mou úzkost. V tu chvíli už mě nezajímalo, jestli bdím nebo sním. Veškerá má pozornost byla soustředěna na nalezení toalet.

„Kde je ten záchod?“ zahřímala jsem.

„Ty víš, kde je,“ tvrdila Florinda a složila si ruce na prsou. „A nedostaneš se k němu včas, pokud se k tomu nepřiměješ vůlí. Ale ne aby sis ho přinesla do postele. Tomu se říká líné snění, což je ten nejjistější způsob, jak si zašpinit postel. Dostaň se tam v jediném mžiknutí oka.“

K mé naprosté hrůze jsem se nemohla dostat ke dveřím. Mé nohy ztratily odvahu kráčet. Pomalu a nejistě, jako kdyby nebyly schopné rozhodnout se, kudy jít, se jedna po druhé pohnuly. Nehodlala jsem se smířit s tím,

že už neovládám své nohy, a tak jsem se pokusila zrychlit své pohyby tak, že jsem jednu nohu po druhé zvedala rukama.

Nezdálo se, že by Florindu zajímalo, co se se mnou děje. Jak jsem tam tak stála jako přimrazená, z očí mi vytryskly slzy stísněnosti a sebelitosti. Mé rty vytvarovaly slovo „pomoc“, ale z mých úst nevyšla ani hláška.

„Co se děje?“ zeptala se, uchopila mě za jednu ruku a jemně mě stáhla na zem. Sundala mi těžké vlněné ponožky a prozkoumala mé nohy. Těd to vypadalo, že je opravdu znepokojená. Chtěla jsem jí vysvětlit, že se nemohu hýbat, protože jsem emocionálně vyčerpaná. Přestože jsem se velmi snažila, nedokázala jsem své myšlenky zformulovat do slov. Jak jsem se ze sebe snažila vydat zvuk, zjistila jsem, že je něco v nepořádku s mým zrakem — mé oči už nebyly schopny zaostřit. Bez ohledu na to, jak jsem je namáhala, nebo jak blízko jsem byla k Florindině tváři, jsem ji viděla rozmazaně.

„Já vím, co se s tebou děje,“ zašeptala mi Florinda do ucha. „Potřebuješ si odskočit. Udělej to! Přenes se tam vůlí!“

Energicky jsem přikývla. Věděla jsem, že opravdu sním bdělá, že prožívám jinou realitu, která ke mně ještě plně nepatří, ke které mám ale přístup skrze tuto skupinu lidí. Pak jsem pocítila nevyšetřitelnou vyrovnanost. A najednou jsem byla na venkovní toaletě, která nebyla snová, ale skutečná.

Dlouho jsem zkoumala okolí, abych se ujistila, že je skutečné. A bylo.

Pak jsem byla zpět v pokoji, aniž jsem věděla, jak se to stalo. Florinda pronesla cosi lichotivého o mé schopnosti snít. Nevěnovala jsem jejím poznámkám velkou pozornost, protože mě zaujal stoh příkrývek navršený u zdi. Po probuzení jsem si jich nevyšimla, a přece jsem si byla jistá, že už jsem je předtím viděla.

Pocit vyrovnanosti rychle zmizel, když jsem se pokusila vybat si, kde jsem tyhle příkrývky viděla. Vzrůstala ve mně mučivá úzkost. Už jsem si ani nebyla jistá, jestli jsem ve stejném domě, do kterého jsem předtím přijela s Isidorem Baltazarem.

„Čí je tehle pokoj?“ zeptala jsem se. „A kdo mě nabalil do téhle spousty oblečení?“ Můj vlastní hlas mě vyděsil.

Florinda mě pohládila po vlasech a laskavým, klidným hlasem mi vysvětlila, že v tuto chvíli je to můj pokoj. A že mě teple oblékla, abych se nenachladila. Vysvětlila mi, že poušť je zrádná, obzvláště v noci.

Pozorovala mě se záhadným výrazem, jako kdyby tím naznačovala ještě něco jiného. To mě uvedlo ve zmatek, protože jsem z jejích slov nevytušila, na co naráží. Mé myšlenky se bezcílně rozběhly. Rozhodla jsem se, že klíčové slovo bude *poušť*. Netušila jsem, že dům čarodějí je v poušti. Jeli jsme k němu takovou oklikou, že se mi nepodařilo ujasnit si, kde přesně se dům nachází.

„Čí je tehle dům, Florindo?“ zeptala jsem se.

Zdálo se, že se potýká s nějakým hlubokým problémem. Její výraz se několikrát změnil ze zamýšleného k ustaranému. „Jsi doma,“ prohlásila nakonec hlubokým hlasem plným citu. Než jsem jí stačila připomenout, že neodpověděla na mou otázku, utišila mě gestem ruky a ukázala na dveře.

Venku ve tmě cosi ševlilo. Mohl to být vítr a listí, ale já jsem věděla, že to tak není. Byl to konejšivý, známý zvuk. Přinesl mi zpět vzpomínku na piknik. Zejména ve mně vyvolal vzpomínku na slova Mariana Aureliana: „Tak jako jsem přivál i ostatní, přivanu tě k osobě, která ve svých rukou drží mýtus.“

Slova se mi rozezněla v uších. Obrátila jsem se, abych se podívala, jestli snad Mariano Aureliano nepřišel do pokoje a právě v tuto chvíli je hlasitě nezopakoval.

Florinda přikývla. Četla v mé mysli. Upřeně mě pozorovala a její oči na mne naléhaly, abych potvrdila, že jeho slovům rozumím. Na pikniku jsem o jeho výroku příliš nepřemýšlela. Byl jednoduše příliš nesmyslný. Teď jsem si ale nemohla dovolit nechat téma rozhovoru uplynout, protože jsem si zoufale přála dozvědět se, kdo vlastně jsou ti ostatní.

„Isidoro Baltazar mluvil o nějakých lidech, kteří s ním pracují,“ začala jsem opatrně. „Řekl, že mu byli svěřeni a že je jeho posvátnou povinností pomoci jim. Jsou to ti, kteří k němu... byli přiváti?“ zeptala jsem se váhavě.

Florinda pokrývala hlavou na souhlas. Její rty se zvlíply sotva znatelným úsměvem, jako kdyby ji pobavila má neochota použít slovo *přivát*. „Ano, starý nagual je k novému nagualovi přivál, a jsou to ženy a jsou jako ty.“

„Jako já?“ zeptala jsem se nejistě. Zoufala jsem si, že jsem během cesty byla pohlčená svými zmatenými změnami nálad a proměnami citů k Isidoru Baltazarovi a nevěnovala jsem větší pozornost všemu, co mi prozradil o svém světě.

„Jakým způsobem jsou jako já?“ zeptala jsem se a dodala jsem: „Znáš je?“

„Viděla jsem je,“ odvětila vyhýbavě.

„Kolik žen bylo přiváto k Isidoru Baltazarovi?“ zeptala jsem se se špatně skrytou nelibostí. Pouhá myšlenka na ně mě podráždila a zneklidnila.

Florindu má reakce rozhodně rozveselila. „Několik. Nepodobají se ti fyzicky, a přece jsou jako ty. Chci tím říci, že se jedna druhé podobají způsobem, jakým se navzájem podobáme já a čarodějky skupiny, do které patřím,“ vysvětlila Florinda. „Nebyla jsi ty sama při našem prvním setkání překvapená, jak moc jsme si podobné?“

Když vzala na vědomí mé překývnutí, řekla, že jsou si všichni ve skupině — i přes samozřejmé fyzické rozdíly — tak podobní pro své nezaújaté zasvěcení se světu čarodějí. „Spojuje nás náklonnost, která je pro tebe prozatím nepochopitelná.“

„To tedy je,“ přisvědčila jsem co možná nej cyničtěji. Pak ve mně ale ztvítěla zvědavost na ženy, které byly přiváto k Isidoru Baltazarovi. „Kdy se s nimi setkám?“

„Až je najdeš,“ odvětila Florinda. Její hlas byl sice tichý, ale byla v něm neobvyklá síla, která mě na chvíli téměř umlčela.

„Jak je mohu najít, když je neznám? To je nemožné.“

„Ne pro čarodějku,“ poznamenala věcně. „Jak už jsem řekla, nejsi jim podobná fyzicky, ale jejich vnitřní záře je stejně jasná jako tvoje. Poznáš je podle téhle záře.“ Pozorně se na mne zadívala, jako kdyby opravdu viděla mou vnitřní záři. „Je to záře čarodějí.“ Řekla to s vážnou tváří a neobvykle tichým hlasem.

Chtěla jsem pronést nějakou drzou poznámku, ale něco

v jejím chování mě zneklidnilo. „Mohu tu záři vidět?“ zeptala jsem se.

„K tomu potřebujeme nagua,“ prohlásila Florinda a ukázala na nagua Mariana Aureliana, který stál v tmavém rohu místnosti. Předtím jsem si ho vůbec nevšimla, ale jeho náhlé objevení mě ani v nejmenším nezneklidnilo.

Florinda mu řekla o mém přání. Pokynul mi, abych za ním šla do středu místnosti. „Ukážu ti tu záři,“ prohlásil, načež si přidírepl a se vztyčenýma rukama mi naznačil, abych mu vylezla na záda.

„Chcete mě vozit na zádech?“ vůbec jsem se nesnažila skrýt své zklamání. „Chtěl jste mi přece ukázat záři čarodějů.“ Sice jsem si jasně vybavovala jeho slova, že opravdové čarodějství není bizarní chování, rituály, drogy či zaříkávací, nicméně stejně jsem očekávala okázalost, nějakou ukázkou jeho moci, jako je například mísení kouzelných formulek a léčivých bylin nad ohněm.

Nedbaje mého rozčarování mě pobídl, abych mu dala ruce kolem krku, lehce, abych ho nedusila.

„Nemyslíte, že jsem na to už příliš stará?“ varovala jsem ho.

V Marianovi Aureliani to zabublalo smíchem, který nakonec s bezmeznou radostí explodoval. Jediným svižným pohybem se naroval. Rukama mě chytil pod kolenní, čímž mě posunul do pohodlné pozice, načež vykráčel do chodby, aniž jsem se hlavou uhodila o rám dveří.

Kráčel tak rychle a bez námahy, že jsem měla pocit, že se dlouhou, tmavou chodbou vznášíme. Zvědavě jsem se kolem sebe rozhlédla, ale pohybovali jsme se tak rychle, že jsem dům zahlédla jen letmými pohledy. Vše prostupovala jemná, ale vytrvalá sladká vůně květů pomerančovníků a svěžest chladného vzduchu.

Dvorek byl zastřený mlhou. Byla jsem schopna rozpoznat jen jednotlivou masu tmavých siluet. Víry mlhy proměňovaly celý prostor, odhalovaly a hned zase zastíraly podivné tvary stromů a kamenů. Nebyli jsme v domě čarodějek. Tím jsem si byla jistá.

Slyšela jsem pouze rytmické dýchání. Nemohla jsem určit, jestli to byl dech Mariana Aureliana nebo můj vlast-

ni. Zvuk se rozptýlil po celém dvorku. Rozzechvěl listy, jako kdyby větremi povíval vítr. Jejich chvění vstupovalo do mého těla s každým mým nádechem. Tolik se mi z toho zatočila hlava, že jsem ruce pevně ovinula okolo jeho ramen, abych neztratila vědomí. Než jsem mu stačila říci, co se se mnou děje, uzavřela se okolo mne mlha a já jsem cítila, jak se rozpouštím do nicoty.

„Opři si bradu o temeno mé hlavy.“ Hlas nagua Mariana Aureliana přišel jakoby z velké dálky. Iřhla jsem sebou, protože jsem úplně zapomněla, že se vezu na jeho zádech.

„Ať už uděláš cokoli, nepouštěj se mě,“ dodal s velkou naléhavostí, když si mě posunul na zádech tak, aby má hlava byla nad jeho.

„Co by se mohlo stát, kdybych se pustila?“ zeptala jsem se tónem, který prozrazoval můj rostoucí neklid. „Jednoduše bych spadla na zem, ne?“ Můj hlas byl příliš šerně pištinový.

Mariano Aureliano se tiše zasmál, ale neodpověděl. Volně jsme stoupali a klesali po rozsáhlém dvoře, lehkými, jemnými, téměř tanečními kroky. Pak jsem na chvíli měla jasný pocit, že se vznášíme ve vzduchu. Najednou jsme nic nevězli. Na prchavý okamžik jsem cítila, že vlastně cestujeme temnotou, a pak jsem skrže tělo Mariana Aureliana ucítila pevnou zem. Nemohla jsem určit, jestli se zvedla mlha, nebo jestli jsme na jiném dvorku, každopádně něco se změnilo. Snad to byl jen vzduch, byl těžší, hůře dýchateľný.

Na nebi nebyl měsíc a hvězdy byly nejasné, a přece nebe zářilo, jako kdyby bylo osvětlováno z nějakého vzdáleného bodu. Pomalu, jako kdyby je někdo črtal do vzduchu, se vyjasnily obrysy stromů.

Asi o pět kroků dál, před obzvláště vysokým a hustým zapotovým stromem, se Mariano Aureliano náhle zastavil. U kmene stromu stála skupina asi dvanácti nebo čtrnácti lidí. Dlouhé listy obtížené mlhou vrhaly stíny na jejich tváře. Zvláštní zelené světlo vycházející ze stromu každého z nich nepřirozeně oživovalo. Jejich oči, nosy, ústa, všechny jejich rysy zářily tím zeleným světlem, a přece jsem nemohla rozeznat jejich tváře. Nikoho z nich jsem nepoznala. Dokonce jsem ani nemohla určit,

jestli to jsou muži nebo ženy, byli to jednoduše lidé. „Co to dělají?“ zaseptala jsem Marianovi Aurelianovi do ucha. „Kdo to je?“

„Drž bradu na temeni mé hlavy,“ zasyčel.

Pevně jsem přitiskla bradu k jeho temeni, až jsem dostala strach, že jestli ji budu tisknout příliš silně, celá má tvář se vnoří do jeho lebky.

S nadějí, že poznám hlas někoho z nich, jsem jim pomřála dobrý večer.

Pousmáli se. Namísto odpovědi na můj pozdrav se ode mne odvrátili. Z jejich středu vyšel zvláštní zvuk, který jim nejspíš dodal energii, protože se rozzářili stejně jako strom. Nebylo to zelené světlo, ale zlatý jas, který se spojoval a třeptil, dokud všichni neutvořili jedinou velkou kouli, která se vznášela pod stromem.

Pak se zlatá koule rozptýlila do světelných polí, která vypadala jako obrovské světlušky, jež pak zmizely ve stro-mech, zanechávající za sebou světlo a stín.

„Tuhle září si zapamatuj,“ zamumlal Mariano Aureliano. Jeho hlas zněl v mé hlavě ozvěnou. „Je to záře... surem.“

Náhly poryv větru rozptýlil jeho slova. Byl to živý vítr, zářil proti temnotě nebe. Vál velmi prudce, se zvláštním zvukem. Pak se vítr obrátil proti mně. Byla jsem si jistá, že mě chce zničit. Když jsem v plicích ucítila pálení obzvláště ledového poryvu, vykřikla jsem bolestí. Chlad se mi rozšířil po celém těle, až jsem ucítila, že tuhnout.

Nevěděla jsem, jestli promluvil Mariano Aureliano nebo sám vítr. Vítr mi burácel do uší a zastíral všechno okolo mne. Pak byl v mých plicích. Kroutil se jako živá bytost ve snaze pohltit každou buňku v mém těle. Cítila jsem, jak se hroutím, a věděla jsem, že umírám. Ale burácení přestalo. Ticho bylo tak náhlé, že jsem ho slyšela. Nahlas jsem se rozesmála, vděčná, že stále ještě žiji.

10

POSTEL BYLA VELKÁ A POHODLNĚ MĚKKÁ. Pokoj naplňoval zlatá záře. Ve snaze ještě trochu prodloužit tu příjemnou chvíli jsem zavřela oči a zabořila se do voňavých lněných pokrývek a jemně navoněných levandulových polštářů.

Když jsem si vybavila noční události, nesouvislé útržky jakéhosi strašlivého snu, napnul se mi v těle každý sval, každá kost. V tom, co jsem zažila během těch nekonečných hodin, nebyla žádná souvislost, žádná plynulá posloupnost. Probudila jsem se dvakrát za noc v jiné posteli, v jiném pokoji a dokonce v jiném domě.

Jako kdyby měly svůj vlastní život, všechny tyto nesouvislé obrazy se najednou seskupily a rozvinuly do labyrintu, který jsem nějak byla schopná celý obsáhnout. Vlastně jsem vnímala všechny události současně. Vjem těchto obrazů, přerůstajících z mé lebky do podoby obrovské bizardní pokrývky hlavy, byl tak skutečný, že jsem vyskočila z postele a běžela napříč pokojem k šatníku z oceli a skla. Trojdielné zrcadlo bylo zakryto rýžovým papírem. Pokusila jsem se odloupnout roh, ale papír na zrcadle držel jako kůže.

Pohled na kartáč na vlasy se stříbrným hřbetem a stejný hřeben, na lahvičky s parfémy a nádobky s kosmetickými přípravky na šatníku na mne měl uklidňující účinek. Lahvičky byly srovnané podle velikosti do řady jako nástroje, tak jak bych je srovnala i já. Nějak jsem poznala, že jsem v pokoji Florindy, v domě čarodějek. Tenhle poznaček obnovil mou rovnováhu.

Florindin pokoj byl obrovský. Jedinými dvěma kusy nábytku tu byla postel a šatník. Stály v protilehlých koutech,

stranou ode zdi a v úhlu, který za nimi vytvářel trojúhelníkový prostor. Celkem dlouhou dobu jsem hloubala nad uspořádáním postele a šatníku, ale nemohla jsem přijít na to, jestli kopírovalo nějaký esoterický obrazec, jehož smysl mi unikal, nebo zda bylo pouze výsledkem Florindina estetického rozmaru.

Zvědavě jsem vyzkoušela, kam vedou troje dveře v pokoji. Za druhými dveřmi bylo malé obdélníkové patio. Zmatečně jsem zírala na oblohu, až mi konečně svitlo, že není ráno, jak jsem se po probuzení domnívala, nýbrž večer. Vůbec mě nezneklidnilo, že jsem prospala celý den. Naopak mě to naplnilo radostí. Jelikož trpím nespavostí, mám vždycky velkou radost ze svých přispávacích záchvatů.

Třetí dveře vedly do chodby. Ve snaze najít Isidora Baltazara jsem zamířila do obývacího pokoje — byl prázdný. Na vkusném a strohém uspořádání nábytku mi něco nahánělo hrůzu. Nic neprozrazovalo, že by minulou noc na pohovce a v křeslech někdo seděl. Dokonce i polštáře stály ztuhle, jakoby v pozoru.

Jídelna na druhé straně chodby vypadala stejně opuštěně, stejně stroze. Jediná židle nechyběla na svém místě. Žádný drobek ani skvrna na vyleštěném povrchu mahagonového stolu, nic neprozrazovalo, že jsem tu včerejší noc seděla s naguealem Marianem Aurelianem a panem Floresem a jedla večeři.

V kuchyni, oddělené od jídelny klenutým vestibulem a úzkou chodbou, jsem našla džbán zpola naplněný champuradem a příkrý talíř se sladkými tamaly. Byla jsem příliš hladová, než abych si dělala starosti s jejich ohříváním. Nalila jsem si plný džbánek husté čokolády a snědla tři kukuřičné koláče přímo z kukuřičného listu, do kterého byly zabaleny. Byly výborné, nadité kousky ananasu, rozinkami a plátky mandlí.

Připadalo mi nemyslitelné, že by mě v domě nechali samotnou. Nemohla jsem ale přehlížet ticho všude kolem. Nebyl to příjemný klid, který si uvědomujeme, když jsou lidé úmyslně potichu, ale spíše zdrcující ticho opuštěného místa. Při představě, že jsem tu opravdu opuštěná, jsem se začala dusit kouskem tamalu.

Na cestě zpět do Florindina pokoje jsem se zastavila

před každými dveřmi, které jsem mijela. „Je někdo doma?“ zavolala jsem, poté co jsem několikrát zaklepal. Žádná odpověď.

Právě jsem se chystala vykročit ven, když jsem zřetelně uslyšela něčí otázku: „Kdo to volá?“ Byl to hluboký a chraptlavý hlas, ale nepoznala jsem, jestli patřil ženě nebo muži. Nedokázala jsem určit z jakého směru a už vůbec ne z jakého pokoje hlas přišel.

Vrátila jsem se a znovu jsem zakřičela, jestli je někdo doma. Když jsem došla na druhý konec chodby, chvíli jsem váhala před zavřenými dveřmi. Otočila jsem kulovitou klikou u dveří, tiše jsem je poodevřela a vkradla se dovnitř.

S očima pevně zavřenýma jsem se opřela o zeď a počkala, až se uklidní bušení mého srdce. Co kdyby mě tu někdo chytil, pomyslela jsem si provinile. Zvědavost ale převážila jakýkoli pocit provinění, když jsem vdechla ovzdušší tajemna, kouzla, které pokoj prostupovalo.

Těžké tmavé závěsy byly zatažené a jediné světlo vycházelo z vysoké čtecí lampy. Její obrovské stínidlo, olemované střapci, vrhalo na dlouhé křeslo u okna kruh žlutého světla. Přesně ve středu místnosti stála postel s nebesy a závěsy, dominující pokoji jako trůn. Orientální sošky z bronzu a dřeva, usazené na čtyřech kulatých stolech v každém rohu místnosti, vypadaly jako jakási božstva, která tu držela stráž.

Na francouzském sklápěcím stole a na prádelníku byly navršeny knihy, noviny a časopisy. Na ledvinovitém šatníku nebylo zrcadlo a místo hřebenu a kartáče nebo lahviček parfémů a kosmetických přípravků na jeho skleněném povrchu stála souprava křehce vypadajících malých šálků. Jemné, zlatě olemované šálky přetékalý perlamy, zlatými řetězy, prsteny a brožemi jako nějakým zapomenutým pokladem. Dva prsteny jsem poznala. Viděla jsem je na Zoilinně ruce.

Prozkoumání postele jsem si nechala na konec. Téměř s posvátnou úctou, jako kdyby to opravdu byl trůn, jsem odsunula závěs a zajíkla se radostí — jasně barevné polštáře na hedvábně zelené pokrývce ve mně vyvolaly představu divokých květin na louce.

A přece mým tělem otřásl uprostřed téhle místnosti bezděčný záchvěv. Nemohla jsem se zbavit pocitu, že teplo, tajemství a kouzlo, šířící se touto místností, jsou jen iluzí.

Pocit vstupu do jakési fata morgány byl ještě zřetelnější ve třetím pokoji. Také se nejdříve zdál být hřejivý a přátelský. Ovzduší tu bylo dokonce něžné a laskavé. Ode zdí jako by se odrážela ozvěna smíchu. Tato atmosféra tepla byla ale pouze mlhavým, prchavým dojmem, jako pohasnající sluneční svit, pronikající síťovým záclon na oknech beze skel.

Stejně jako v předchozím pokoji i tady prostoru dominovala postel. Také byla ozdobena závěsy a jasně barevnými polštáři, které byly poházeny s roztržitou nevázaností.

U jedné zdi stál šicí stroj. Byl hodně starý, ručně mallowaný, šlapací. Vedle něho se tyčila vysoká knihovna. Namísto knih ale v policích byly narovnané štůčky těch nejvybranějších bavlněných, hedvábných a vlněných galdardénových látek, všechny úhledně seřazené podle barev a druhů.

Na nízkém stolku pod oknem bylo vystaveno šest paruk různých barev, všechny natažené na tykvi na sloupku. Byla mezi nimi blondatá, kterou jsem viděla na Delii, a tmavá, kudrnatá, kterou mi Mariano Aureliano natáhl na hlavu před kavárnou v Tucsonu.

Čtvrtý pokoj byl na druhé straně chodby a o kousek níž než ostatní. Ve srovnání s oběma předchozími ve mně vzbudil dojem prázdnoty. Poslední odpolední sluneční paprsky, pronikající mřížovou zdí, dopadaly na podlahu jako koberec světla a stínů, chvějící se pole obdélkových tvarů.

Těch několik málo kousků nábytku bylo tak dovedně rozmístěných, že dělaly prostor větším, než ve skutečnosti byl. Podél zdi byly postaveny nízké knihovny se skleněnými dvířky. Na druhém konci, ve výklenku, stála úzká postel. Pokrývka s bílošedou šachovnicí visela z postele až na zem a ladila se stíny na podlaze. Elegantní sekretář s jemnou židlí z růžového dřeva připodobněného eбенu a se zclacením nezmenšovaly celkový dojem prázdnoty pokoje, spíše ho ještě zesílily. Věděla jsem, že to je pokoj Karmely.

Chtěla jsem si pročíst názvy knih za skleněnými deskami, ale měla jsem příliš velký strach. Vyběhla jsem na chodbu a dolů do patia, jako kdyby mě někdo honil. Sedla jsem si na jednu z proutěných židlí. Trásla jsem se a potíla, ačkoli jsem měla studené ruce. Neroztrásl mě pocit viny — nevadilo by mi, kdyby mě někdo přistihl, jak tu pátrám — ale nadpozemská kvalita, kterou tyto nádherně zařízené pokoje vyzářovaly. Ticho, které se drželo mezi těmi zdmi, nebylo přirozené. Nezpůsobovala je nepřítomnost jejich obyvatel, ale nepřítomnost pocitů a emocí, které obvykle obývaný prostor prostupují.

Pokaždé, když někdo o těchto ženách mluvil jako o čarodějkách, musela jsem se uvnitř smát. Nechovaly se ani nevypadaly tak, jak bych to od čarodějek očekávala — okázale dramaticky a hrozivě. Teď jsem ale s jistotou věděla, že opravdu jsou jiné než ostatní lidské bytosti. Děsilo mě, že jsou jiné způsobem, kterému jsem nerozuměla, který pro mne byl nepředstavitelný.

Mé znepokojivé myšlenky ukončil tichý, skřípavý zvuk. Když se tajemný zvuk ozval podruhé, vyběhla jsem po špičkách na chodbu a běžela kolem ložnic na druhý konec domu. Skřípavý zvuk vycházel z pokoje vzadu za kuchyní. Tiše jsem se k němu připlížila, ale zvuk utichl ve chvíli, kdy jsem ke dveřím přitiskla ucho. Jakmile jsem se odtáhla, znovu se ozval. Zmateně jsem znovu přitiskla ucho ke dveřím a skřípavý zvuk rychle odumřel. Několikrát jsem se odtáhla a připlížila a skřipání se rozeznávalo a utichalo, jako kdyby záviselo na tom, co dělám.

Odhodlaná odhalit toho, kdo se tu skrýval — nebo v horším případě toho, kdo se mě snažil vyděsit —, jsem sáhla po klice. Dveře nešly otevřít a tak jsem jimi několik minut lomcovala, až jsem si uvědomila, že jsou zamčené a klíč je v zámku. Že by v tom pokoji mohl být z velmi dobrého důvodu uvězněn někdo nebezpečný, mě napadlo, až když jsem byla uvnitř. Tisnivé šero tu lpělo na těžkých zatažených závěsech jako něco živého, vábícího stíny celého domu do této obrovské místnosti. Světla stále ubývalo. Stíny houstly okolo něčeho, co vypadalo jako vyřazené kusy nábytku a nezvykle vypadající malé i obrovské postavy ze dřeva a kovu.

Ticho prolomilo stejné zaskřípání, které mě do tohoto pokoje přilákalo. Stíny se jako šelmy plížily po pokoji, jako kdyby hledaly kořist. Přimrazená hrůzou jsem sledovala závěs. Pulzoval a dýchal jako příšera z mých nočních můr.

Zvuk a pohyb náhle odumřel a nehybné ticho bylo ještě děsivější. Obrátila jsem se k odchodu, a pulzující a skřípavý zvuk se znovu ozval. Rozhodně jsem prošla pokojem a odhmrula závěs. Hlasitě jsem se rozesmála nad odhalením rozbité skleněné tabulky ve francouzských dveřích. Vítr rozeklaným otvorem závěs střídavě nasával a od-foukával.

Pohasínající odpolední světlo, pronikající zpola odhrnutým závěsem, přeskupilo stíny a odhalilo oválné zrcadlo na zdi, napolo zakryté jednou ze zvláštně vypadajících kovových postav. Vmáčkla jsem se mezi sochu a zeď a ohromeně jsem zírala do starého benátského zrcadla. Bylo skvrnitě a zamlžené zubem času a znetvořilo mou podobu tak tragikomicky, že jsem z pokoje vyběhla.

Zadními dveřmi jsem vyšla před dům. Rozlehlá mýtiny za domem byla opuštěná. Nebe bylo stále ještě jasné, ale vysoké ovocné stromy, které tvořily kruh okolo pozemku, se už zabarvily soumrakem. Nad hlavou mi přeletělo hejno vrán. Jejich černá mávající křídla zastínila jasnost nebe a na dvůr rychle sestoupila noc.

S pocitem naprosté sklíčenosti a beznaděje jsem se posadila na zem a plakala. Čím více jsem plakala, tím větší potěšení jsem měla ze svého hlasitého nařkání.

Ze sebelítosti mě vytrhl zvuk hrábí. Vzhlédla jsem a uviděla drobnou postavu shrabovat listy k malému ohni v zadní části mýtiny.

„Esperanzo!“ vykřikla jsem rozběhla se k ní. Když jsem si uvědomila, že to není ona, ale jakýsi muž, zastavila jsem se. „Promiňte,“ zamumlala jsem na omluvu. „Spletla jsem si vás s někým jiným.“ Napřáhla jsem ruku a představila se. Snažila jsem se na něho nezírat, ale nemohla jsem si pomoci. Nebyla jsem si tak úplně jistá, jestli to není Esperanza přestrojená za muže.

Vložil svou ruku do mé, jemně ji stiskl a představil se: „Já jsem správce.“ Svě jméno mi neřekl.

Jeho ruka se v mé zdála být křehká jako ptačí křídlo. Byl

hubený a vypadal starobyle. I jeho tvář s orlíma pronikavými očima vypadala jako ptačí. Měl střapaté a lehounké vlasy. Esperanzu mi nepřipomínala jen jeho drobná postava a ptačí vzhled, ale také vrásčitá, bezvýrazná tvář, zářivě a čisté dětské oči a malé, rovné a velmi bílé zuby.

„Nevíte, kde je Florinda?“ zeptala jsem se. Potřásl hlavou a já jsem dodala: „Nevíte, kde jsou všichni ostatní?“

Dlouhou chvíli mlčel a pak, jako kdybych se ho na nic nezeptala, znovu prohlásil, že je správce. „Starám se tu o všechno.“

„Opravdu?“ zeptala jsem se s podezřivým pohledem. Byl tak křehký a drobný, že se nezdálo, že by byl schopný o cokoli se postarat, včetně sama sebe.

„Starám se tu o všechno,“ zopakoval s líbezným úsměvem, jako by tím mohl smazat mé pochybnosti. Chystal se ještě něco říci, ale místo toho si chvíli zamýšleně žvýkal dolní ret, pak se obrátil a pečlivými, obratnými a rychlými pohyby pokračoval ve shrabování listů na hromádku.

„Kde jsou všichni?“ zeptala jsem se.

Dal si ruku pod bradu, opřel si ji o konec násady hrábí a zamýšleně na mne upřel pohled. Pak se nejnepně zachíchtal a rozhlédl se okolo sebe, jako by se každou chvíli někdo mohl vynořit zpoza jednoho z ovocných stromů.

Netrpělivě jsem si povzddechla a obrátila se k odchodu.

Odkašlal si a chvějícím se hlasem ochraptělým stářím řekl: „Starý nagual vzal Isidora Baltazara do hor.“ Nedíval se na mne a upíral oči kamsi do dálky. „Vrátí se za několik dnů.“

„Dnů!“ zajčela jsem rozhořčeně. „Jste si jistý, že jste jim rozuměl správně?“ Ohromena, že se stalo to, z čeho jsem měla největší strach, jsem se zmočila jen na zamumlání: „Jak mě tady mohl nechat samotnou?“

„Odjeli včera v noci,“ řekl stařec, zatímco stahoval zpět list, který vítr odfoukl z hromádky.

„To není možné,“ energicky jsem s ním nesouhlasila. „Teprve včera v noci jsme sem přijeli. Pozdě v noci,“ zdůraznila jsem.

Netečný k mému sebevědomě ostrému tónu a k mé přitomnosti zapálil hromádku listů před sebou.

„Nechal mi Isidoro Baltazar nějaký vzkaz?“ zeptala jsem

se a přisedla jsem si k němu. „Nenapsal mi pár řádek nebo něco takového?“ Cítila jsem nutkání křičet, ale z nějakého důvodu jsem se neodvážila. Něco tajemného na jeho vzhledu mě vyvedlo z konceptu. Stále mě pronásledovala myšlenka, že je to Esperanza v přestrojení.

„Šla s nimi do hor také Esperanza?“ zeptala jsem se. Hlas se mi chvěl, protože se mě najednou zmocnila zoufalá touha začít se smát. Kromě toho, že by si stáhl kalhoty a ukázal mi své genitálie, neexistoval způsob, jak mě předsvědčit o tom, že je opravdu muž.

„Esperanza je v domě,“ zamumlal, soustředěný na hromádku hořícího listí. „Je v domě s ostatními.“

„Nebudte směšní. V domě není,“ ostře jsem mu odpořovala. „Nikdo není v domě. Hledala jsem je celé odpoledne. Zkontrolovala jsem každou místnost.“

„Je v malém domě,“ opakoval stařec neústupně a upíral na mne stejně soustředěný pohled, jakým předtím pozoroval hořící listí. Záblesk šelmovství v jeho očích ve mně probudil touhu nakopnout ho.

„V jakém malém...“ Můj hlas utichl, když jsem si vzpomněla na druhý dům, který jsem viděla po našem příjezdu. Myšlenka na to místo mi dokonce způsobila intenzivní fyzickou bolest.

„Měl jste mi říct rovnou, že Esperanza je v malém domě,“ řekla jsem podrážděně. Pokradmu jsem se rozhlédla okolo sebe, ale to místo jsem neviděla. Výsoké stromy a zeď za nimi bránily ve výhledu. „Jdu se podívat, jestli tam Esperanza opravdu je,“ povstala jsem.

Stařec se zvedl také, obrátil se k nejbližšímu stromu a natáhl se pro olejovou lampu a jutový pytel, pověšené na nízké větvi. „Obávám se, že tě nemohu nechat jít samotnou,“ prohlásil.

„K tomu nevidím důvod,“ odpořovala jsem dotčeně. „Snad o tom nevíte, ale já jsem host Florindy. Včera v noci jsem v malém domku byla.“ Na chvíli jsem se odmlčela a ještě jsem dodala: „Naprostojistě jsem tam byla.“

Pozorně naslouchal, ale jeho tvář zračila pochybnosti. „Dostat se tam není jednoduché,“ varoval mě nakonec. „Musím pro tebe připravit cestu. Musím...“ Zdálo se, že se zastavil uprostřed myšlenky, kterou nechtěl formulovat.

vat. Pokrčil rameny a opakoval, že pro mne musí připravit cestu.

„Co je potřeba připravit?“ zeptala jsem se podrážděně. „Musíte se mačtou prosekát chaparralem?“

„Jsem správce. Připravím cestu,“ zopakoval neústupně a posadil se na zem, aby zapálil olejovou lampu. Chvilí jen poblikávala a pak se silně rozhořela. Jeho tvář byla vyzáblá, bez vrásek, jako kdyby světlo vyhladilo stopy času. „Jakmile budu hotový s pálením listí, vezmu tě tam.“

„Pomůžu vám,“ nabídl jsem se. Ten stařík byl zjevně senilní a bylo třeba mu vyhovět. Chodila jsem s ním po mýtině a pomáhala mu shrabávat listy na hromádky, které hned spálil. Jakmile popel vychladl, smetl ho do jutového pytle. Pytel byl podšitý igelitem. Právě tehle detail — igelitová podšívka — mi připomněl napolo zapomenutou vzpomínku z dětství.

Když jsme smetávali hromádky popela do pytle, vyprávěla jsem mu, že když jsem jako malá žila ve vesnici poblíž Caracasu, často mě probouzel zvuk hrábí. Vždycky jsem vyklouzla z postele a tiše jako myška jsem se plížila chodbou kolem pokojů svých bratrů a rodičů do předpokoje, který ústil do zahrady. Opatrně, aby panty nezavrzaly, jsem otevřela dřevěné okenice a protáhla se tepanými železnými mřížemi. Stařec, který udržoval zahradu v čistotě, mě vždycky pozdravil bezzubým úsměvem a pak jsme spolu shrabávali listí, které spadalo přes noc, na malé hromádky a jakékoli jiné odpadky jsme dávali do popelnice. Hromádky jsme pálili, a jakmile popel vychladl, smetli jsme ho do jutového pytle s hedvábnou podšívkou. Tvrdil, že vodní víly, které přebývají u posvátného pramene v blízkých horách, promění popel ve zlatý prach.

„Také znáte víly, které proměňují popel ve zlatý prach?“ zeptala jsem se správce, když jsem viděla, jak ho můj příběh rozveselil.

Neodpověděl, ale smál se s takovou radostí a bezstarostností, že jsem se také neubránila smíchu. Aniž jsem si to uvědomovala, došli jsme k poslední malé hromádce popela, která byla vedle vrat s klenutým obloukem, vestavěným do zdi. Úzká dřevěná vrata byla dokořán.

Napříč chaparralem, téměř skrytý ve stínech, stál druhý

doměk. V oknech nebylo vidět žádné světlo, a měla jsem pocit, jako by se ode mne vzdaloval. Chtěla jsem vědět, jestli dům není jen výplodem mé fantazie, tak jsem několikrát zamrkala a protřela si oči. Něco tu nehrálo. Vybavila jsem si, že když jsme minulou noc s Isidorem Baltazarem přicházeli k domu čarodějek, menší dům stál napravo od většího. Jak je tedy možné, ptala jsem se sama sebe, že teď ho vidím z dvorku za domem? Ve snaze zorientovat se jsem se několikrát pootočila, ale nepodařilo se mi to. Narazila jsem do starce, který seděl u hromádky popela, a přepadla jsem přes něj.

S ohromující hbitostí vstal a pomohl mi na nohy. „Jsi celá od popela,“ řekl a začal mi utírat tvář přeloženou manžetou své khaki košile.

„Támhle je!“ vykřikla jsem. Ostře se rýsoval na pozadí nebe a vypadal, jako kdyby byl vzdálený jen pár kroků. „Támhle je,“ opakovala jsem a poskakovala, jako kdybych tak mohla dům udržet na místě, zadržet ho v čase. „To je pravý dům čarodějek,“ dodala jsem a stála stále před starcem, takže mohl pokračovat ve stírání popela z mé tváře. „Velký dům je jen jeho přední část.“

„Dům čarodějek,“ pronesl stařec pomalu, vychutnávaje si svá slova. Pak se pobaveně zachichotal. Smetl poslední hromádku popela do jutového pytle a pokynul mi, abych ho následovala bránou.

Na druhé straně brány, dál ode zdi, rostly dva pomerančovníky. Rozkvetlými větvemi povíval chladný vánek, ale květy se ani nepohnuly — neopadávaly. Na tmavém listoví květy vypadaly jako vytesané z mléčného křemene. Oba stromy tu stály na stráži u úzké cesty, která byla bílá a velmi rovná jako čára nakreslená podle pravítka v krajině.

Stařec mi podal olejou lampu, pak z jutového pytle nabral plnou dlaň popela a přesypal si ho z jedné ruky do druhé, jako kdyby ho vážil, a teprve pak ho rozprášíl po zemi.

„Na nic se neptej a dělej, co ti řeknu,“ nařídil mi. Jeho hlas nebyl chraplavý, měl vzdušnou povahu a zněl energicky a přesvědčivě.

Lehce se ohnul, a kráčeje pozadu, vysypal zbytek popela přímo z pytle na úzkou pěšinu. „Našlapuj pouze na linku

z popela,“ upozornil mě. „Pokud se ti to nepodaří, nikdy do domu nedojdeš.“

Zakašlala jsem, abych skryla nervózní smích. S rozpaženými rukama jsem balancovala po úzké lince popela, jako kdyby to bylo visuté iano. Pokaždé, když jsme se zastavili, aby mohl stařec popadnout dech, jsem se ohlédla po domě, který jsme právě opustili. Vypadalo to, že ustupuje do dálky. Dům před námi jako by se ale nepřibližoval. Pokoušela jsem se přesvědčit, že to je pouhá optická iluze. Měla jsem nejasný pocit, že by se mi samotné nepodařilo dostat ani do jednoho z nich.

Jako kdyby cítil můj neklid, konejšivě mě poplácal po ruce. „To proto připravuji cestu.“ Podíval se do svého jutového pytle a dodal: „Už to nebude trvat dlouho a budeme tam. Jen nezapomeň, že se musíš držet na lince z popela. Když na to nezapomeneš, budeš moci kdykoli bezpečně jít tam i nazpátek.“

Můj rozum mi říkal, že ten stařec je šílený. Mé tělo ale vědělo, že bez něho a jeho popela jsem ztracená. Našlapovala na sotva patrnou linku mě tak pohltilo, že mě překvapilo, když jsme konečně stanuli přede dveřmi.

Stařec si vzal z mé ruky olejou lampu, odkáshal si, načež lehce zaklepal na vyřezávané dveře. Nečekal na odpověď, otevřel je a vešel dovnitř.

„Ne tak rychle!“ vykřikla jsem se strachem, že mě nechá za sebou. Šla jsem za ním do úzké chodby. Položil olejou lampu na nízký stůl a pak beze slova a bez ohlednutí otevřel dveře na druhém konci chodby a zmizel ve tmě.

Vedená jakousi nejasnou vzpomínkou jsem vkročila do spoře osvětleného pokoje a šla přímo k rohoži na podlaze. Už jsem vůbec nepochybovala o tom, že jsem tu včera v noci byla, že jsem spala právě na téhle rohoži. Nebylo mi ale úplně jasné, jak jsem se sem předtím dostala. Jasně jsem si vzpomínala, že mě Mariano Aureliano nesl na zádech chaparralem. Také jsem si byla jistá, že jsem se v tomhle pokoji jednou probudila — ještě předtím, než mě sem starý nagual odnesl — a Klára tu se mnou seděla na rohoži.

Přesvědčená, že za chvíli se všechno vysvětlí, jsem se posadila na rohož. Světlo v olejové lampě se zachvělo

a pak zhaslo. Cítila jsem, spíše než viděla, že se kolem mne pohybují věci a lidé. Slyšela jsem něčí šepot, z každého rohu vycházely neurčité zvuky. Mezi všemi zvuky jsem rozpoznala známé zašustění sukni a tichý smích.

„Esperanzo?“ zašeptala jsem: „Bože! Jsem tak ráda, že tě vidím!“ Přestože jsem čekala, že uvidím ji, když si vedle mne sedla na rohož, ztuhla jsem. Váhavě jsem se dotkla její ruky.

„Jsem to já,“ ujistila mě.

Až její hlas mě přesvědčil o tom, že to je opravdu Esperanza a ne správce, převlečený ze svých khaki kalhot a košile do šustivých spodniček a bílých šatů. Když jsem pak ucítila uklidňující dotek její dlaně na tváři, všechny myšlenky na správce se vytratily.

„Jak jsem se sem dostala?“ zeptala jsem se.

„Vzal tě sem správce,“ smála se. „Nevzpomínáš si?“ Otočila se k nízkému stolku a rozžala olejovou lampu.

„Já mluvím o minulé noci,“ upřesnila jsem. „Vím, že jsem tu byla. Probudila jsem se na téhle rohoži. Byla tu se mnou Klára. Pak tu byla Florinda, pak ostatní ženy...“ Můj hlas zeslábl, když jsem si vybavila, že jsem se potom probudila v obývacím pokoji druhého domu a pak znovu v posteli. Potrásla jsem hlavou, jako kdybych tím mohla do svých vzpomínek vnést nějaký řád. Zoufale jsem upírala zrak na Esperanzu s nadějí, že zaplní mé mezery v paměti. Řekla jsem jí, jaké mám problémy se zapamatováním si nočních událostí, tak jak po sobě následovaly.

„Neměla bys s tím mít problémy,“ řekla. „Přesuň se do snových kolejí. Jsi teď ve stavu snové bdělosti.“

„Máš tím na mysli, že právě v tuhle chvíli spím?“ řekla jsem posměšně. Naklonila jsem se k ní a zeptala se: „Jý také spíš?“

„My nespíme,“ pečlivě vyslovovala každé slovo. „Jý a já sníme v bdělém stavu.“ Zvedla ruce v bezmocném gestu. „Minulý rok jsem ti řekla, co máš dělat. Vzpomínáš si?“

Najednou mi přišla na mysl spásná myšlenka, jako kdyby mi ji někdo zašeptal do ucha — když jsi na pochybách, musíš od sebe oddělit dvoje koleje. koleje pro běžné události a koleje pro sny, protože každé z nich představují jiný stav vědomí. Pocítila jsem radostné vzrušení, protože jsem

věděla, že nejdříve je třeba vyzkoušet koleje snů. Pokud do nich zkoumaná situace nezapadne, pak to není sen.

Radost se ze mne rychle vytratila, když jsem se pokusila vyzkoušet koleje snů. Neměla jsem tušení jak to provést, nebo co to vlastně koleje snů jsou. A co bylo ještě horší, nevzpomínala jsem si, kdo mi o tom řekl.

„Já jsem ti o tom řekla,“ odpověděla Esperanza těsně vedle mne. „Postoupila jsi v království snů o velký kus cest. Téměř sis vzpomněla, o čem jsem ti vyprávěla před rokem, den po pikniku. Řekla jsem ti, že když jsi na pochybách, jestli jsi ve snu, nebo jestli bdíš, musíš vyzkoušet koleje, na kterých probíhají sny — což je vědomí, které máme ve snech —, tím, že se snažíš cítit nějakou věc, které se dotýkáš. Pokud jsi ve snu, tvůj pocit se k tobě vrátí jako ozvěna. Pokud se nevrátí, nejsi ve snu.“

S úsměvem mě štípala do stehna a poradila mi: „Zkus to na rohoži, na které sedíš. Pocítuj ji hýžděmi. Jestli se k tobě tvůj pocit vrátí, pak jsi ve snu.“

K mým znetcitlivělým hýždím se žádný pocit nevrátil. Vlastně byly tak necitlivé, že jsem rohož necítila. Měla jsem pocit, jako kdybych seděla na hrubých dlaždicích na zemi.

Cítila jsem silné nutkání poukázat na to, že by to mělo být opačně — pokud se pocit vrátí, pak bdím —, ale vždy jsem se ovládla. Vůbec jsem totiž nepochybovala o tom, že „vracející se pocit“ nemá nic společného s tím, co běžně jako pocit chápeme. Rozdíl mezi bdělým stavem a snovou bdělostí mi stále unikal, byla jsem si ale jistá, že význam těchto stavů nemá nic společného s naším obvyklým chápáním vědomí.

Pak mi ale z úst vyšla slova, aniž jsem na to měla jakýkoliv vliv. Řekla jsem: „Vím, že sním v bdělém stavu, tak to je.“ Cítila jsem, že jsem blízko nové, hlubší úrovní chápání, ale nedokázala jsem to úplně uchopit. „Zajímalo by mě ale, kdy jsem usnula,“ řekla jsem.

„Už jsem ti řekla, že nespíš. Sníš v bdělém stavu.“

Bezděčně jsem se zasmála, tiše a nervózně. Nezdálo se, že by si toho všimla nebo že by jí to vadilo. „Kdy k tomu přechodu došlo?“ zeptala jsem se.

„Když tě správce přiměl projít chaparralem a musela jsi se soustředit na našlapování na popel.“

„Musel mě zhyponotizovat!“ vykřikla jsem vůbec ne příjmem hlasem. Začala jsem nesouvisle mluvit, zaplétala jsem se do slov, která nedávala smysl, až jsem nakonec brečela a všechny je odsuzovala.

Esperanza mě tiše pozorovala, se zvednutým obočím a očima rozšířenýma překvapením.

Okamžitě jsem se zastýdla za svůj výbuch, ale zároveň jsem byla ráda, že jsem mluvila, protože mě zaplavila chvilková úleva, která přichází po konfrontaci.

„Tvůj zmatek,“ pokračovala, „vzniká díky tvé schopnosti pohybovat se s velkou lehkostí z jednoho stavu vědomí do druhého. Kdybys jako všichni ostatní musela k dosažení hladkých přechodů vyvinout velké úsilí, pak bys věděla, že snová bdělost není pouhá hypnóza.“ Na chvíli se odmlčela a pak tiše dodala: „Snová bdělost je tím nejnáročnějším stavem, jakého mohou lidé dosáhnout.“

Upřeně zírala do místnosti, jako kdyby se ve stínu skrýval někdo, kdo by jí mohl pomoci s ještě jasnějším vysvětlením. Pak se obrátila ke mně a zeptala se: „Snědla sis tu trochu jídla?“

Změna tématu mě tak překvapila, že jsem začala koktat. Když jsem se vzpamatovala, odpovíděla jsem jí, že jsem snědla sladké tamaly. „Měla jsem takový hlad, že jsem si je ani neohřála. Byly výborné.“

Pohrávající si se svým šálem mě požádala, abych jí posala, co jsem dělala od chvíle, kdy jsem se probudila ve Floridíně pokojí.

Jako kdybych dostala nápoj pravdy, vysypala jsem ze sebe víc, než jsem zamýšlela. Nezdálo se ale, že by Esperanza mě slídění po ženských pokojích vadilo. Ani na ní neudělalo dojem, že jsem poznala, komu který pokoj patří.

Velmi ji ale zajímalo mé setkání se správcem. S radostným úsměvem ve tváři naslouchala mému vyprávění, jak jsem si ji s tím mužem spletla. Když jsem se zmínila o tom, že jsem v jednu chvíli přemýšlela, že ho požádám, aby si stáhl kalhoty, abych mohla zkontrolovat jeho genitálie, zkroutila se na rohoži a pištěla smíchy.

Naklonila se ke mně a zašeptala mi do ucha: „Já tě uklidním.“ V očích měla šelmovský výraz, když dodávala, „ukážu ti své“.

„To není třeba, Esperanza,“ pokoušela jsem se ji odradit. „Nepochybují o tom, že jsi žena.“

„Nikdy si nemůžeš být úplně jistá, co kdo je,“ věcně odbyla má slova. Nedbaje mých rozpaků, které ani tak nezapřičinila její nastávající nahota jako pomyšlení na to, že se budu muset dívat na její staré, vrásčité tělo, si lehla na rohož a velmi šikovně si pomalu nadzdvihla suknu.

Má zvědavost zvtížila nad rozpaky. Zírala jsem na ni s otevřenou pusou. Neměla na sobě kalhotky. Neměla ani ochlupení. Měla neuvěřitelně mladé tělo, silné a pevné maso, jemně se rýsující svaly. Celé mělo jednu barvu, stejnoměrnou měděně růžovou. Neměla na kůži skvrny ani popraskané žíly, nic nenarušovalo hladkost jejího břicha a nohou.

Natáhla jsem se, abych se jí dotkla, jako kdybych se potřebovala ujistit, že je její hedvábná, hladká kůže skutečná, a ona si prsty otevřela vaginu. Odvrátila jsem tvář, ani tak ne pro své rozpaky, jako pro své rozporné emoce. Nahota, ať už mužská nebo ženská, nebyla ten problém. Doma jsem vyrůstala dost svobodně. Nikdo se nijak přehnaně nesnažil vyhnout tomu, aby byl spatřen nahý. Když jsem byla ve škole v Anglii, kamarádka mě v létě pozvala na několik týdnů do Švédska, do domu u moře. Celá rodina patřila k nudistické kolonii a všichni uctívali slunce každým kouskem svého nahého těla.

Vidět nahou Esperanzu bylo ale něco jiného. Byla jsem rozrušená velmi podivným způsobem. Nikdy jsem se doopravdy nedívala na ženské genitálie. Samozřejmě jsem pečlivě a z těch nejrůznějších úhlů sama sebe prozkoumala v zrcadle. Také jsem viděla pornografické filmy, které nejenže se mi nelíbily, ale také mě urážely. Vidět Esperanzu tak intimně pro mne bylo děsivou zkušeností, protože jsem své sexuální reakce vždy pokládala za samozřejmé. Domnívala jsem se, že jakožto ženu mě může vzrušit jen muž. Má zdrcující touha vrhnout se na ni mě naprosto překvapila a vyrovnala ji jen skutečnost, že jsem neměla penis.

Když Esperanza najednou vstala z rohože a svičkla si blůzu, hlasitě jsem vydechla a upřela pohled na podlahu, dokud neustoupil horečnatý, palčivý pocit na tváři a krku.

„Podívej se na mne!“ vyžadovala Esperanza netrpělivě. Měla jasné oči a tváře jí hořely. Byla úplně nahá. Měla štíhlé tělo, a přece vypadalo větší a silnější, než když byla oblečená. Její řadra byla plná a zahrocená.

„Dotkni se jich!“ přikázala mi tichým, vábivým hlasem. Její slova se odrážela po místnosti jako odhmotněný, fascinující zvuk, který se ve vzduchu změnil v tepání, pulzování, které jsem spíše cítila, než slyšela a které se pomalu zesilovalo a zrychlovalo, až bilo rychle a hlasitě jako rytmus mého srdce.

Pak jsem slyšela už jen její smích.

„Neschovává se tu náhodou správce?“ zeptala jsem se, když jsem zase mohla mluvit. Najednou se ve mně probudila nedůvěra a pocit viny za mou troufalost.

„Doufám, že ne!“ vykřikla s takovým úletem, že mě to rozesmálo.

„Kde je?“ zeptala jsem se.

Oči se jí doširoka otevřely, pak se zazubila, jako kdyby se měla začít smát. Pak ale ze své tváře veselost vymazala a vážným tónem řekla, že správce je někde na pozemku a že se stará o oba domy, ale nikdy nikoho nešpehuje.

„Je to opravdu správce?“ snažila jsem se, aby to znělo skepticky. „Nechci ho pomlouvat, ale opravdu nevypadá na to, že by se dokázal o cokoli postarat.“

Esperanza se zachichotala a řekla, že jeho křehkost je ošidná. „Je velmi schopný,“ ujistila mě. „Musíš si na něho dávat pozor. Líbí se mu mladá děvčata, obzvláště blondáta.“ Naklonila se ke mně, a jako kdyby měla strach, aby to nikdo neslyšel, zašeptala mi do ucha: „Neobtěžoval tě?“

„Proboha ne!“ bránila jsem ho. „Byl naprosto slušný a vstřícný. Já jenom...“ Můj hlas slábl v šepot a má pozornost se nevysvětlitelně uchýlila k nábytku v místnosti, který jsem neviděla, protože spoře svítící olejová lampa vrhala na okolí víc stínů než světla.

Když se mi nakonec znovu podařilo zaměřit pozornost na ni, už jsem se o správce nezajímala. S naléhavostí, které jsem se nemohla zbavit, jsem musela myslet na to, proč Isídoro Baltazar odejel do hor, aniž mi o tom řekl nebo napsal dopis.

„Proč mě takhle opustil?“ obrátila jsem se na Esperanzu.

„Musel přece někomu říct, kdy se vrátí.“ Když jsem viděla její vševědoucí úsměv, dodala jsem útočně. „Určitě víš, co se tu děje.“

„Nevím,“ tvrdila bez jakéhokoli pochopení pro mou situaci. „Nezabývám se takovými věcmi. A ty bys taky neměla. Isídoro Baltazar je pryč, a to je všechno. Vrátil se za několik dnů, několik týdnů. Kdo ví? Záleží to na tom, co se stane v horách.“

„Na tom, co se stane v horách?“ zajčela jsem. Její nedostatek soucitu a pochopení mi připadal ohavný. „A co já?“ dožadovala jsem se. „Nemůžu tu zůstat týdnů.“

„Proč ne?“ zeptala se nevinně.

Podívala jsem se na ni, jako kdyby zešílela, a pak jsem vyhrkla, že nemám žádné oblečení, že tu nemám co dělat. Můj seznam stížností byl nekonečný. Chrlila jsem je ze sebe až do vyčerpání.

„Jednoduše musím jet domů, do svého normálního prostředí,“ řekla jsem nakonec. Cítila jsem nevyhnutelné slzy a ze všech sil jsem se je snažila potlačit.

„Normálního?“ opakovala pomalu, jako kdyby to slovo ochutnávala. „Můžeš odejet, jakmile budeš chtít. Nikdo tě nedrží. Jednoduše můžeme zařídit, aby ses dostala na hranici, kde můžeš chytit dálkový autobus do Los Angeles.“

Přikývla jsem, protože jsem neměla odvahu promluvit. Ani to jsem nechtěla. Nevěděla jsem, co chci, ale neslela jsem pomyšlení na odchod. Nějak jsem věděla, že jestli odjedu, už znovu nenajdu ani tyhle lidi, ani Isídora Baltazara v Los Angeles. Neovladatelně jsem se rozbřečela. Nebyla jsem to schopná vyjádřit, ale pustota života, budoucnosti bez nich, mi připadala neúnosná.

Nevšímla jsem si, že Esperanza odešla z místnosti ani že se zase vrátila. Nevšímla bych si ničeho, kdybych pod nosem neucítila lahodnou vůni čokolády.

„Jídlo ti udělá dobře,“ ujistila mě, pokládajíc mi tác na klín. Pomalu a láskyplně se usmála, posadila se vedle mne a svěřila mi, že nic nezapláší smutek lépe než čokoláda.

V tom jsem s ní naprosto souhlasila. Dala jsem si několik doušek čokolády a několik soust máslových tortil. Řekla jsem jí, že přestože ji ani její přátele vlastně neznám, nedovedu si představit, že bych je už znovu nespátřila.

Přiznala jsem, že s ní a její skupinou cítím takovou svobodu a klid, se kterou jsem se nikdy předtím nesečkala. Je to zvláštní pocit, vysvětlovala jsem, částečně fyzický a částečně psychický, který se vzpírá jakékoli analýze. Mohla jsem ho popsat jen jako pohodu a jistotu, že jsem konečně našla místo, kam patřím.

Esperanza přesně věděla, co se snažím vyjádřit. Řekla, že stát se třeba jen na krátkou dobu součástí světa čarodějů je návykové. Zdůraznila, že nejde o množství času, ale o intenzitu setkání. „A tvá setkání byla velmi silná,“ tvrdila.

„Opravdu?“ zeptala jsem se.

Esperanza zdvihla obočí v upřímném překvapení, pak si přehnaně mnula bradu, jako kdyby zvažovala problém, který nemá řešení. Po dlouhém mlčení nakonec prohlásila: „Uleví se ti, až si plně uvědomíš, že už není cesta zpátky k tvému starému životu.“ Přestože byl její hlas tichý, měl neobyčejnou sílu. Chvilí se mi upřeně dívala do očí a já jsem poznala, co ta slova znamenají.

„Nic už teď pro mne nebude stejné jako předtím,“ prolesla jsem tiše.

Esperanza přikývla. „Vrátíš se do světa, ale ne do svého světa, k svému starému životu,“ prohlásila a vstala z rohože. Spěchala ke dveřím, ale náhle se zastavila a obrátila se ke mně. „Dělat něco, aniž víme, proč to děláme, je bezmezně vzrušující. Ještě více vzrušující je ale snažit se něco provést, aniž víme, jaký to bude mít výsledek.“

Ani v nejmenším jsem s ní nesouhlasila. „Já ale potřebuji vědět, co dělám,“ prohlásila jsem. „Musím vědět, do čeho jdu.“

Povzddechla si a zvedla ruce v legračním odmítnutí. „Svoboda je velmi děsivá,“ řekla pronikavým hlasem, a dříve než jsem měla možnost zareagovat, dodala tiše: „Svoboda vyžaduje spontánní činy. Nemáš představu o tom, co to znamená, spontánně se odevzdat...“

„Všechno, co dělám, je spontánní,“ přerušila jsem ji. „Proč si myslíš, že jsem tady? Myslíš, že jsem se hodně rozhodovala, jestli mám nebo nemám jet?“

Vrátíla se k rohoži a dlouho se na mne seshora dívala, než řekla: „Samozřejmě že jsi se přilíš dlouho nerozmýšlela. Tvoje spontánní činy jsou spíše důsledkem toho, že

nad věcmi příliš nepřemýšlíš, než že by to byly činy odevzdání.“ Dupla nohou, abych ji znovu nepřerušila. „Skutečně spontánní je čin, kterým se naprosto odevzdáš, ale až po hlubokém zamyšlení,“ pokračovala. „Čin, u kterého jsou vzata v úvahu a pak jednou provždy náležitě odložena všechna pro a proti, protože nic neočekáváš, ničeho nelituješ. Takovými činy čarodějové vábí svobodu.“

„Já nejsem čarodějka,“ zašeptala jsem a držela se lemu její sukně, aby neodešla. Dala mi ale najevo, že nechce v našem rozhovoru pokračovat.

Šla jsem s ní ven, přes mýtinu k cestě, která vedla k druhému domu.

Stejně jako předtím správce na mne i ona naléhala, abych našlapovala pouze na linku z popela. „Pokud to neuděláš,“ varovala mě, „spadneš do propasti.“

„Do propasti?“ zopakovala jsem nejistě a rychle jsem se rozhlédla kolem sebe do masy chaparralu, rozprostírajícího se po obou stranách.

Náhle se zvedl lehký vánek. Z temné masy stínů povstaly hlasy a šepot. Instinktivně jsem se pevně držela Esperanziny sukně.

„Slyšíš je?“ obrátila se na mne.

„Co bych měla slyšet?“ zamumlala jsem chraplavě. Esperanza se ještě přiblížila, a jako kdyby nechtěla, aby nás někdo slyšel, zašeptala mi do ucha: „Surem jiných časů. Jsou navždy bdělí a užívají větru ke svým potulkám po poušti.“

„Máš na mysli duchy?“

„Žádní duchové,“ prohlásila s konečnou platností a pokračovala v chůzi.

Dávala jsem pozor, aby se má chodidla nevychýlila z linky popela, a nepustila jsem její sukni až do chvíle, kdy se náhle zastavila uprostřed patia velkého domu. Chvilí váhala, jako kdyby se nemohla rozhodnout, do jaké části domu mě má vzít. Pak jsme stoupaly a sestupovaly různými chodbami, zahýbaly za rohy, až jsme nakonec vkročily do úžasné místnosti, která mému předchozímu průzkumu domu unikla. Stěny byly až ke stropu obloženy kniha-mi. Na jednom konci pokoje stál masívní, dlouhý dřevěný stůl, na druhém konci visela bílá, ručně tkaná houpačí síť.

„To je nádherný pokoj!“ zvolala jsem. „Komu patří?“

„Tobě,“ nabídl mi ho s úsměvem. Šla k dřevěnému prádelníku u dveří a otevřela ho. „Noci jsou chladné,“ varovala mě a podala mi tři silné vlněné deky.

„Chceš tím říci, že tu mohu spát?“ zeptala jsem se vzrušeně. Celé mé tělo se otřásalo radostí, když jsem vystlala houpací síť dekami a ponořila se do nich. Jako dítě jsem často spala v houpací síti. Spokojeně jsem si povzddechla, rozhoupala se, natáhla si nohy a pohodlně jsem se uvelebila. „Se spaním v houpací síti je to stejné jako s ježděním na kole — jakmile se to člověk jednou naučí, pamatuje si to provždy,“ řekla jsem Esperanze. Nikdo tu ale nebyl. Odešla, aniž jsem si toho všimla.

II

ZHASLA JSEM SVĚTLO A TIŠE JSEM LEŽELA v houpací síti, uspávaná zvuky domu, zvláštním vrzáním a kapáním vody v kameninovém filtru, který stál před mými dveřmi.

Když se na chodbě začal rozléhat nezaměnitelný zvuk kroků, rychle jsem se posadila. „Kdo to může v tuhle hodinu být?“ pomyslela jsem si. Po špičkách jsem přešla pokojem a přitiskla ucho ke dveřím. Byly to těžké kroky. Jak se přibližovaly, srdce mi bušilo rychleji a hlasitěji. Zastavily se před mými dveřmi. Naléhavé zaklepání mě polekalo, i když jsem ho očekávala. Uskočila jsem a porazila jsem židli.

„Měla jsi noční měru?“ zeptala se Florinda, když vkročila do pokoje. Nechala dveře pootevřené, takže světlo z chodby svítilo dovnitř. „Myslela jsem, že budeš ráda, když uslyšíš mé kroky,“ řekla zklamaně a usmála se na mne. „Nechtěla jsem se k tobě připlížit.“ Narovнала židli a přehodila přes opěradlo khaki kalhoty a košili. „Pozdrav od správce. Vzkazuje, že si je můžeš nechat.“

„Nechat si je?“ opakovala jsem s podezřívavým pohledem upřeným na oděvy. Vypadaly čistě a vyžehleně. „Co je špatného na mých džínách?“

„V těchhle kalhotách ti bude během dlouhé cesty do Los Angeles pohodlněji.“

„Ale já nechci odejet!“ vykřikla jsem poplašeně. „Zůstanu tu, dokud se Isidoro Baltazar nevrátí.“

Florinda se usmála, ale když viděla, že mám pláč na krajíčku, řekla: „Isidoro Baltazar už je tady, ale můžeš tu zůstat déle, jestli chceš.“

„Ne, to ne,“ vyhrkla jsem. Znepokojení, které jsem cítila minulé dva dny, bylo náhle pryč. Zapomněla jsem i na

otázky, které jsem chtěla Florindě položit. Mohla jsem myslet jen na to, že je Isidoro Baltazar zpátky. „Můžu ho teď vidět?“ zeptala jsem se.

„Obávám se, že ne,“ zastoupila mi cestu.

Nejdříve jsem její slova nezapamatovala. Nechápat jsem na ni zírala a ona opakovala, že dnes večer není možné nového nagua vidět.

„Proč ne?“ zeptala jsem se zaraženě. „Jsem si jistá, že by mě rád viděl.“

„Tím jsem si také jistá,“ ochotně souhlasila. „On ale tvrdě spí a nemůžeš ho budit.“ Bylo to tak prudké odmítnutí, že jsem na ni jen beze slov zírala.

Florinda se dlouho dívala do země a pak ke mně vzhledla. Měla ve tváři smutný výraz. Chvilí jsem věřila, že se nade mnou slituje a vezme mě k němu. Místo toho ale zopakovala přísně a s konečnou platností: „Je mi líto, ale dnes ho nemůžeš vidět.“ Chvatně mě objala a políbila, jako kdyby se bála, že by si to ještě mohla rozmyslet, a pak odešla z pokoje. Zhasla venkovní světlo, pak se ke mně obrátila ze stínů chodby a nařídila mi: „Jdi teď spát.“

Hodiny jsem se převalovala a házela sebou. Když se blížil úsvit, konečně jsem vstala a oblékla si šaty, které mi Florinda přinesla. Padly mi dobře, až na kalhoty, které jsem v pase musela stáhnout provázkem, protože jsem s sebou neměla pásek.

S botami v ruce jsem se kradla chodbou kolem správceva pokoje k zadnímu vchodu. Dveře jsem jen pootevřela, aby panty nezavrzaly. Venku byla stále ještě tma, ale na východní straně nebe se už rozprostírala jemná, zářivá modř. Běžela jsem k vratům s klenutým obloukem ve zdi a u dvou stromů, které střežily cestu, jsem se na chvíli zastavila. Vzduch byl těžký sladkou vůní květů pomerančovníků. Ať už mě před projitím chaparralem zdržovaly jakékoli pochybnosti, všechny se rozptýlily, když jsem zjistila, že země je posypána čerstvým popelem. Bez dalšího přemýšlení jsem proběhla k druhému domu.

Dveře byly dokořán. Nešla jsem hned dovnitř, ale přikročila jsem se u okna a čekala na nějaký zvuk. Za chvíli se ozvalo hlasité chrápání. Chvilí jsem poslouchala a pak jsem vešla dovnitř. Nechala jsem se vést tím zvukem a šla

jsem přímo do pokoje v zadní části domu. Ve tmě jsem jen těžko rozeznala spící tělo na slaměné rohoži, přesto jsem vůbec nepochybovala o tom, že to je Isidoro Baltazar. Ze strachu, že bych ho polekala, kdybych ho probudila příliš náhle, jsem se vrátila do předního pokoje a posadila se na pohovku. Byla jsem tak vzrušená, že jsem nedokázala klidně sedět. Při pomýšlení, že by se mohl každou chvíli probudit, mě zaplavovaly vlny radosti. Dvakrát jsem po špičkách vešla do pokoje a dívala se na něho. Obrátil se ve spánku a už nechrápal.

Musela jsem na pohovce na chvíli usnout. Ve svém přerušovaném spánku jsem cítila, že v místnosti někdo je. Napolo jsem se zvedla, abych zamumlala: „Čekám tu, až se probudí Isidoro Baltazar,“ ale věděla jsem, že jsem nevydala žádný zvuk. Vědomě jsem se snažila posadit. Než se mi podařilo zaostřit pohled na muže stojícího vedle mne, zakymácela jsem se závratí. Byl to Mariano Aureliano. „Isidoro Baltazar pořád ještě spí?“ zeptala jsem se ho.

Starý nagual na mne dlouho zírál. Chtěla jsem vědět, jestli to není sen, tak jsem se troufale natáhla po jeho ruce, ale hned jsem ji zase pustila. Pálila, jako kdyby hořela.

Pozdvihl obočí, jako kdyby ho mé jednáni překvapilo. „Isidoro Baltazara nevidíš dříve než ráno.“ Mluvil pomalu, jako kdyby ho vyslovování slov stálo velké úsilí.

Ještě než jsem mohla říci, že už je téměř ráno a že počkám na Isidora Baltazara na pohovce, ucítila jsem jeho hořící ruku na zádech, jak mě tlačí přes práh.

„Vrať se do své houpací sítě.“

Náhle se zvedl poryv větru. Obrátila jsem se, abych protestovala, ale Mariano Aureliano už tam nebyl. Vítr mi rezonoval v hlavě jako hluboký gong. Zvuk postupně slábl a slábl, až z něho zbyla pouhá vibrace. Otevřela jsem pusu, abych prodloužila poslední vzdálené dozvuky.

Dopoledne jsem se probudila v houpací síti, v obličeni, které mi přinesla Florinda. Automaticky, téměř bezmyšlenkovitě jsem vyšla ven, přes mýtinu do malého domu. Dveře byly zamčené. Několikrát jsem zaklepala. Volala jsem, ale odpověď nepřicházela. Pokusila jsem se otevřít okna, ale také byla zamčená. Tolik to mnou otrásl, že jsem měla slzy na krajíčku. Seběhla jsem z kopce na malou

mýtinu u cesty, k jedinému místu, na kterém mohl zaparkovat auto. Chvilí jsem chodila po špinavé cestě a hledala čerstvé otisky pneumatik. Žádné tu nebyly.

Zmatená jako nikdy předtím jsem se vrátila do domu. Věděla jsem, že by bylo zbytečné hledat ženy v jejich pokojích, tak jsem se postavila doprostřed vnitřního dvorku a zplna hrdla volala Florindu. Nedolehla ke mně žádná odpověď, jen se kolem mne usazovala ozvěna mého vlastního hlasu.

Bez ohledu na to, kolikrát jsem si zopakovala její slova, jsem nemohla přijít na uspokojivou odpověď. Mohla jsem si být jistá jen tím, že Florinda přišla uprostřed noci do mého pokoje, aby mi dala oblečení, které mám na sobě. Její návštěva a zpráva, že Isidoro Baltazar je zpátky, ve mně musely podnítit živý sen.

Abych přestala uvažovat nad tím, proč jsem v domě sama — zdálo se, že tu není dokonce ani správce — začala jsem vytírat podlahy. Uklízení na mne vždycky mělo uklidňující účinek. Byla jsem hotová se všemi pokoji, včetně kuchyně, když jsem uslyšela vzdálený zvuk motoru volkswagenu. Běžela jsem z kopce a vrhla jsem se na Isidora Baltazara ještě předtím, než vystoupil z dodávky, a téměř jsem ho povalila na zem.

„Pořád ještě to nemůžu pochopit,“ smál se a pevně mě objal. „To o tobě mi nugal tolik vyprávěl. Víš, že jsem skoro omdlel, když tě při našem příchodu pozdravili?“

Nečekal na můj komentář a znovu mě objal, načež mě se smíchem zvedl ze země. Pak, jako kdyby se v něm prolomila nějaká přehrada, začal bez přestání mluvit. Řekl, že už o mně ví rok. Nugal mu řekl, že mu svěruje dívkou dívku. Nugal tu dívku metaforicky popsal jako „poledne jasného dne, který není větrný ani klidný, chladný ani horký, ale střídavě všechno z toho, čímž dovádí k šílenství“.

Isidoro Baltazar se přiznal, že protože je sebevědomý osel, okamžitě věděl, že nugal mluví o jeho dívce.

„Kdo je tvoje dívka?“ přerušila jsem ho.

Pruce pohodil hlavou. Zjevně nesl má slova s nelibostí. „Tohle nejsou fakta,“ odsekl. „Tehle příběh jsem si vymyslel, abys viděla, jaký jsem idiot.“ Jeho rozmrzelost

rychle vystřídal zářivý úsměv. „Ve skutečnosti jsem věřil, že sám přijdu na to, kdo ta dívka je.“ Na chvíli se odmlčel a tiše dodal: „Do svého pátrání jsem zahrnul dokonce i vdanou ženu s dítětem.“

Hluboce si povzdechl, pak se usmál a pronesl: „Z tohoto příběhu plyne ponaučení, že ve světě čarodějů je nutné zbavit se ega, jinak jsme v koncích, protože v tomhle světě průměrný člověk jako my nikdy nic nemůže předvídat.“

Když si všiml, že pláču, odtáhl mě od sebe a úzkostlivě se na mne zadíval. „Co se děje, nibelungo?“

„Nic, opravdu,“ smála jsem se mezi vzlyky a utírala si slzy. „Nemám abstraktní mentalitu, takže abstraktní svět abstraktních příběhů mě netrápí,“ dodala jsem cynicky a co nejtvrdším tónem. „Dělám si starosti s tím, co je teď a tady. Nedovedeš si představit, čím jsem v tomhle domě prošla.“

„Samozřejmě že si to dokážu velmi dobře představit,“ odvětil záměrně tvrdě. „Procházím tím už roky.“ Zvědavě se na mne zadíval a zeptal se: „Chtěl bych ale vědět, proč jsi mi neprozradila, že už jsi se s nimi setkala?“

„Už jsem ti to málem řekla, ale neměla jsem pocit, že to je důležité,“ zmateně jsem zamumlala. Pak jsem naprosto bezděčně, pevným a klidným hlasem prohlásila: „Nakonec se ale ukázalo, že setkání s nimi je ta jediná důležitá věc, kterou jsem kdy udělala.“ Abych zakryla své překvapení, okamžitě jsem si začala stěžovat, že jsem v domě úplně sama.

„Neměl jsem možnost dát ti vědět, že s nagualem odjíždím do hor,“ zašeptal s náhlým divokým úsměvem.

„Na to už jsem zapomněla,“ ujistila jsem ho. „Mluvíím o dnešku. Když jsem se dneska ráno probudila, myslela jsem, že tu budeš. Byla jsem si jistá, že jsi včera v noci spal na rohoži v malém domě. Když jsem tě tam nenašla, zpanikařila jsem.“

Když jsem viděla jeho zmatený výraz, vyprávěla jsem mu o noční Florindině návštěvě, o svém snu, který z toho vznikl, a o tom, jak jsem se ráno probudila a zjistila, že jsem v domě sama. Znělo to nesouvisle. Myšlenky a slova se mi pomíchaly. Nemohla jsem je ale zastavit.

„Tolik věcí je pro mne nepřijatelných,“ ukončila jsem svou řeč. „Ale nemůžu je ani odmítnout.“

Isidoro Baltazar neřekl ani slovo. Zíral na mne, jako kdyby očekával, že budu ještě pokračovat, s obočím povzduchnutým do tázavého oblouku. Jeho tvář byla vyhublá a svráštělá a měla kouřovou barvu. Jeho kůže vydávala zvláštní chlad a slabou vůni země, jako kdyby celé dny trávil v jeskyni.

Mé zmatené myšlenky se rozplynuly, když jsem se podívala do jeho hrozivého levého oka s děsivým, neúprosným výrazem. V tom okamžiku mi přestalo záležet na tom, co je důvěryhodná pravda a co iluze, sen ve snu. Měla jsem pocit, že jsem lehká jako vítr a hlasitě jsem se rozesmála. Když jsem se podívala do jeho levého oka čaroděje, měla jsem pocit, jako kdyby někdo z mých beder sejmul nesnesitelnou tíži. Poznala jsem ho. Florinda, Mariano Aureliano, Esperanza i správce měli tohle oko také. Protože je neustále bez jediného pocitu, bez emoce, zrcadlí prázdnotu. Jako kdyby už odhalilo dost, zavřelo se přes něj vnitřní víčko, jako kdyby to bylo oko ještětky.

Než jsem mu stačila říci o jeho čarodějském oku, obě oči na chvíli zavřel. Když je znovu otevřel, byly naprosto stejné, tmavé a zářivé radostí. Čarodějské oko už bylo jen iluzí. Položil mi ruku okolo ramen a kráčíl jsme do kopce.

„Sbal si věci,“ řekl těsně před tím, než jsme došli k domu. „Počkám na tebe v autě.“

Připadlo mi zvláštní, že se mnou nešel dovnitř, ale v tu chvíli mě nenapadlo zeptat se ho proč. Až když jsem shromáždila svůj skrovný majetek, přišlo mi na mysl, že se možná bojí žen. Hlasitě jsem se nad tou možností rozesmála, protože jsem najednou s jistotou, která mě udivovala, věděla, že jediná věc, které se Isidoro Baltazar nebojí, jsou ženy.

Když jsem dorazila k dodávce pod kopcem, stále ještě jsem se smála. Otevřela jsem ústa, abych Isidoru Baltazarovi vysvětlila důvod svého veselí, ale najednou mě zaplavila intenzivní emoce. Tak silný pocit, že jsem nemohla ani promluvit. Nebyla to sexuální vášeň. Ani platonická náklonnost. Nebylo to to, co jsem cítila ke svým rodičům, bratrům nebo přátelům. Jednoduše jsem ho milovala lás-

kou, která nebyla zakalená jakýmkoli očekáváním, pochybnostmi nebo obavami.

Jako kdybych to vyslovila nahlas, objal mě tak divoce, že jsem sotva dýchala.

Jeli jsme velmi pomalu. Natahovala jsem krk z okénka s nadějí, že zahlédnu mezi ovocnými stromy správce. „Je tak podivné takhle odejet,“ řekla jsem zadumaně a sesula jsem se zpět na své místo. „Florinda se se mnou svým způsobem včera v noci rozloučila. Ráda bych ale poděkovala Esperanze a správci.“

Spinavá cesta se vinula okolo kopce, a když jsme projeli ostrou zatačkou, otevřel se nám výhled na malý domek. Isidoro Baltazar zastavil a vypnul motor. Ukázal na křehkého starce, sedícího na bedně před domem. Chtěla jsem vyskočit z auta a běžet do kopce, ale zadržel mě. „Jenom mu zamávej,“ zašeptal.

Správce se zvedl z bedny. Opřel se do něho vítr a volná košile a kalhoty se mu třepotaly na končetinách jako křídla. Hlasitě se rozesmál, ohnul se dozadu a jakoby silou větru udělal dvojitě salto. Chvilí to vypadalo, jako kdyby se vznášel vysoko ve vzduchu. Nepřistál na zemi, ale zmizel, jako by ho vítr vysál.

„Kam zmizel?“ zašeptala jsem v posvátné tůči.

„Na druhou stranu,“ zasmál se s dětskou radostí. „To byl jeho způsob, jak se s tebou rozloučit.“ Znovu jsme se rozjeli. Občas se na mne posměšně podíval, jako by si mě dobíral. „Copak tě trápí, nibelungo?“ zeptal se nakonec.

„Ty určitě víš, kdo to je,“ řekla jsem vyčítavě. „On není správce, že ne?“

Trochu se zamračil a po dlouhém mlčení mi připomněl, že nagual Juan Matus je pro mne Mariano Aureliano. Ujistil mě, že určitě existuje dobrý důvod pro to, že ho znám pod tímto jménem. „Jsem si jistý, že ten starý muž má stejně dobrý důvod k tomu neprozradit ti své jméno.“

Argumentovala jsem tím, že vím, kdo je Mariano Aureliano, a proto nevidím důvod pro starcovo tajnostkářství. „Kromě toho,“ zdůraznila jsem samolibě, „já vím kdo správce je.“ Koutkem oka jsem sledovala jeho reakci. Jeho tvář neprozrazovala nic.

„Jako všichni lidé v čarodějském světě je správce čaro-

děj," odvětil. „Ale ty nevíš, kdo to je.“ Krátce se na mne otočil a pak znovu soustředil svou pozornost na cestu. „Po všech těch letech tohle vlastně nevím o nikom z nich, včetně naguała Juana Matuse. Dokud jsem s ním, myslím si, že vím, kdo je. Ale jakmile se ke mně obrátí zády, jsem na rozpacích.“

Téměř zasněně pokračoval, že ve světě každodenního života sdílíme svoje subjektivní stavy se všemi bližními. Proto vždycky víme, co by náš bližní za daných okolností udělal.

„To jsi na omylu, na strašném omylu," vykřikla jsem. „Nevědět, co by tvůj bližní za daných okolností udělal, je to, co je na životě vzrušující. Je to jedna z mála vzrušujících věcí, která ještě zbyla. Neříkej mi, že ji chceš zničit.“

„Nevíme, co přesně by náš bližní udělal," trpělivě vysvětloval, „ale můžeme sepsat seznam možností, které připadají v úvahu. Připouštím, že by to byl dlouhý seznam, ale přesto omezený. Když chceme tenhle seznam sepsat, nemusíme jít za svým bližním a ptát se ho, čemu dává přednost. Stačí se jen vcítit do jeho postavení a sepsat možnosti, které pro něho připadají v úvahu. Budou platit pro každého stejně, protože je máme společně. Subjektivní stavy máme všichni společně.“

Vysvětlil mi, že naše subjektivní poznání světa známe jako kolektivní vědomí. Může se mezi různými skupinami a kulturami lehce lišit, ale přeže všechny ty rozdíly je kolektivní vědomí dostatečně stejnorodé na to, abychom mohli říci, že každodenní svět je intersubjektivní.

„S čaroději ale kolektivní vědomí, na které jsme zvyklí, ztrácí platnost," zdůraznil. „Mají jiné kolektivní vědomí, protože mají jiné subjektivní stavy.“

„Máš na mysli, že jsou jako bytosti z jiné planety?" zeptala jsem se.

Isidoro Baltazar se zasmál. „Ano. Jsou jako bytosti z jiné planety.“

„Proto jsou to takoví tajnůstkáři?"

„Nemyslím si, že tajnůstkáři je ten správný výraz," poznamenal zamýšleně. „Vypořádávají se s každodenním světem jinak. Jejich chování je pro nás tajuplné, protože nemáme stejný postoj. Jelikož nemáme žádná směř-

nice, podle kterých bychom určili, jaké je jejich kolektivní vědomí, rozhodneme se věřit, že jejich chování je tajnůstkářské.“

„Dělají stejné věci jako my: spí, vaří, čtou si," přerušila jsem ho. „A přece jsem je přitom nikdy nepřistihla. Věř mi, jsou to tajnůstkáři.“

S úsměvem potřásl hlavou. „Viděla jsi přesně to, co chtěli," trval na svém. „A přece před tebou nic neskrývali. Prostě jsi to neviděla. To je všechno.“

Chtěla jsem mu odporovat, ale nechtěla jsem se mu zprotivit. Nešlo ani tak o to, že by měl pravdu, protože jsem opravdu nechápala, o čem mluví, spíše jsem cítila, že veškeré mé vyzvídání ohledně totožnosti a aktivit těchto lidí nikam nevede. S povzdechem jsem zavřela oči a položila si hlavu na operátko.

Během jízdy jsem mu znovu vyprávěla svůj sen. O tom, jak živě jsem ho viděla spát a chrápat na rohoži. Řekla jsem mu o svém rozhovoru s Marianem Aurelianem, o žáru vycházejícím z jeho ruky. Čím více jsem mluvila, tím více jsem byla přesvědčená, že to sen vůbec nebyl. Tolik mě to rozrušilo, že jsem se nakonec rozplakala.

„Nevím, co mi to udělali," řekla jsem. „Dokonce ani teď nevím, jestli bdím nebo sním. Florinda mi neustále tvrdila, že jsem ve stavu snové bdělosti.“

Isidoro Baltazar přikývl a tiše pronesl: „Nagual Juan Matus tomu říká zvýšené vědomí.“

„Zvýšené vědomí," opakovala jsem.

Slova mi s lehkostí vyklouzla z úst, přestože zněla naprosto protikladně snové bdělosti. Nejasně jsem si vzpomínala, že jsem je už někdy slyšela. Použila je Florinda nebo Esperanza, ale nevybavovala jsem si, v jakém kontextu. Ta slova mi téměř prozrazovala jakýsi význam, třebaže nejasný, ale můj mozek byl už příliš otupělý neúspěšnými pokusy vybavit si, co jsem dělala v domě čarodějek.

Ať jsem se snažila sebevíc, byly tu jisté epizody, které jsem si nedokázala vybavit. Tápavě jsem hledala slova, která mi záhadně vybledla a zanikla přímo před očima, zpola víze a zpola vzpomínky. Ne že bych něco zapomněla, ale vzpomínky ke mně přicházely v útržcích jako části sklá-

dačky, které do sebe nějak nezapadaly. Byl to fyzický pocit, jako kdyby se mi v určitých částech mozku usadila mlha.

„Takže snová bdělost je totéž jako zvýšené vědomí?“ Spíš než otázka to byl výrok, jehož význam mi unikal. Nadzvedla jsem se, vsunula pod sebe nohy a sedla si čelem k Isidoru Baltazarovi. Slunce ozařovalo jeho profil. Černé kudrnaté vlasy přepadávající přes vysoké čelo, vymodelované lícní kosti, silný nos a brada a konečně ostře řezané rty mu dávaly antický vzhled.

„Nejspíš jsem pořád ještě ve zvýšeném vědomí,“ řekla jsem. „Nikdy předtím jsem si tě pořádně nevyšimla.“

Auto sebou na silnici zamávalo, když prudce zaklonil hlavu a rozesmál se. „Jsi naprosto snově bdělá,“ prohlásil a plácal se přitom do stehna. „Nevzpomínáš si, že jsem malý, hnědovlasý domácí mštták?“

Zachichotala jsem se. Ne protože bych souhlasila s jeho popisem, ale protože to bylo to jediné, na co jsem si pamatovala z lekce, kterou mi dal při našem oficiálním setkání. Mé veselí rychle vystřídala zvláštní úzkost. Měla jsem pocit, že od té doby, kdy jsme přišli do domu čarodějek, neuplynuly dva dny, ale měsíc.

„Mé světě čarodějů ubíhá čas jinak,“ prohlásil Isidoro Baltazar, jako kdybych své myšlenky vyjádřila nahlas. „A každý ho jinak vnímá.“ Pokračoval, že jednou z nejtěžších stránek jeho učednictví je vypořádat se s časovou polysouplností událostí. Často se mu v mysli všechny pomíchají jako zmatené obrazy, které se ponoří hlouběji, kdyžkoli se na ně snaží zaměřit pozornost. „Teprve teď si s nugalovou pomocí vzpomínám na události a aspekty jeho učení, které se odehrály před lety,“ řekl.

„Jak ti pomáhá?“ zeptala jsem se. „Hypnotizuje tě?“

„Přinutí mě změnit úroveň pozornosti,“ odvětil. „A když to udělá, nejenže si na minulé události vzpomenu, ale taky je uvolním.“

„Jak to dělá?“ naléhala jsem. „Jak tě přinutí změnit úroveň pozornosti?“

„Donedávna jsem věřil tomu, že to dělá ostrým klepnutím do zad, mezi lopatky,“ vysvětloval. „Teď jsem si ale celkem jistý, že změnit úroveň vědomí mě přinutí pouhá jeho přítomnost.“

„Takže tě hypnotizuje,“ trvala jsem na svém.

Potřásl hlavou a řekl: „Čarodějové jsou odborníci na změny úrovně vědomí. Někteří z nich jsou tak zkušení, že mohou měnit úroveň vědomí druhých.“

Přikývla jsem. Už teď jsem měla spoustu otázek, ale on mě gestem ruky vybědl k trpělivosti.

„Čarodějové,“ pokračoval, „ti ukážou, že celá podstata reality je jiná, než jakou ji vidíme, tedy jakou jsme se ji naučili vidět. Náš rozum se chce trápit představou, že kultura předurčuje, kdo jsme, jak se chováme, co chceme vědět a co jsme schopni cítit. My ale nechceme ztělesnit tuhle představu, přijmout ji jako konkrétní, praktický plán. A důvodem pro to je, že nechceme přijmout, že kultura také předurčuje, co jsme schopni vnímat.“

Díky čarodějství si uvědomíme různé reality, různé možnosti nejen světa, ale také nás samých, a to do takové míry, že už nejsme schopni věřit ani těm nejpodstatnějším domněnkám o nás a našem okolí.“

Překvapilo mě, jak snadno jsem jeho slova vstřebala, ačkoli jsem jim vlastně nerozuměla.

„Čaroděj si různé reality nejen uvědomí,“ pokračoval, „ale také tohle poznání použije v praktickém životě. Čarodějové vědí — nejen rozumově, ale také prakticky — že realita, nebo svět jak ho známe, drží pohromadě jenom dohodou, která se týká každého z nás. Tahle dohoda by se mohla zhroutit, protože je to pouze společenský jev. A když se zhroutí, zhroutí se s ní i celý svět.“

Když viděl, že jeho argumentaci nerozumím, pokusil se to vyjádřit z jiného úhlu. Vysvětloval, že společnost formuje vnímání tak, aby nás provádělo spleť zkušeností každodenního života. Společnost určuje hranice toho, co vnímáme, určuje, co jsme schopni vnímat. „Čaroděj může svým vnímáním proniknout za tyhle dohodnuté parametry,“ zdůraznil. „Tyhle parametry tvoří a podpírají slova, jazyky, myšlenky. To je ta dohoda.“

„A čarodějové nemají dohodu?“ opatrně jsem se zeptala ve snaze porozumět jeho tvrzení.

„Mají,“ zářivě se na mne usmál, „je ale jiná. Čarodějové poruší běžnou dohodu, a to nejen rozumově, ale také fyzicky, nebo prakticky, nebo jakkoli jinak to můžeme na-

zvat. Čarodějové nechají zhroutit parametry společensky vymezeného vnímání, a pokud někdo chce pochopit, co to znamená, musí se stát praktikem. Neboli musí se odevzat, propůjčit mysl stejně jako tělo. Musí to být vědomé, nebojácné odevzdání sebe sama."

"Tělo?" zeptala jsem se podezřívavě. Okamžitě jsem totiž začala uvažovat nad tím, jaký rituál v tom asi hraje roli. "Co chtějí dělat s mým tělem?"

"Nic, nibelungo," smál se. Pak vážným, a přece laskavým tónem dodal, že mé tělo ani má mysl ještě v žádném případě nejsou připraveny následovat strmu cestu čarodějů. Když viděl, že se chystám protestovat, rychle připustil, že má mysl i mé tělo jsou v naprostém pořádku.

"Tak moment," energicky jsem ho přerušila.

Isidoro Baltazar nechal na vědomí mé přerušení a řekl, že svět čarodějů je složitý a že nestačí chápat jeho principy intuitivně. Je nutné, aby je vstřebal i rozum. "Navzdory tomu, co si o nich lidé myslí," vysvětloval, "čarodějové nepraktikují temné tajuplné rituály, ale předbíhají naši dobu. A základem naší doby je rozum. Jako celek jsme rozumoví lidé. Čarodějové jsou ale lidé rozumu, což je něco naprosto jiného. Čarodějové prožívají s myšlenkami dobrodružství. Rozvinuli rozum až do jeho krajních mezí, protože jsou přesvědčeni, že jen s plným pochopením intelektu mohou ztělesnit principy čarodějství, aniž by přitom ztratili ze zřetelě svou vlastní střízlivost a celistvost. V tom se od nás čarodějové drasticky liší. Jsme velmi málo střízliví a ještě méně celiství."

Letmo se na mne podíval a usmál se. Měl jsem nepřijemný dojem, že přesně ví, na co myslím, nebo spíše že už vůbec myslit nemohu. Slyšela jsem jeho slova, jejich význam mi ale unikal. Nevěděla jsem, co říci. Dokonce jsem ani nevěděla, na co se zeptat. Poprvé v životě jsem se cítila naprosto hloupě. Nevychoválo to ale ve mně nepřiměřené pocity, protože jsem si uvědomila, že má pravdu. O záležitosti intelektu jsem se vždycky zajímala jen omezeně a povrchně. Zažit dobrodružství s myšlenkami mi znělo naprosto cizí.

Na hranicích v Arizoně jsme byli za několik málo hodin, ale přesto byla pro mne cesta neskonale vyčerpávající.

Chtěla jsem mluvit, ale nevěděla jsem, co mám říkat, nebo jsem spíše neuměla vyjádřit své pocity. Cítila jsem se nějak zastrášená tím vším, co se stalo. To byl pro mne nový pocit.

Isidoro Baltazar ucítil mou nejistotu a neklid a začal mluvit. Upřímně přiznal, že svět čarodějů je pro něj záhadou do dnešního dne, po tolika letech studií a spojení s čaroději.

"A když říkám studií, opravdu myslím studií." Smál se a plácal se do stehna, aby zdůraznil své konstatování.

"Zrovna dnes ráno mě čarodějský svět zdrtil nepopsatelným způsobem." Řekl to zpola jako tvrzení, zpola jako stížnost, ale v jeho hlase byla radostná energie, nádherná vnitřní síla, která mě povzbudila. Měla jsem pocit, že může udělat cokoli, vydržet cokoli, a že nepřipustí, aby mu něco vadilo. Cítila jsem z něho vůli, schopnost překonat všechny překážky.

"Představ si, že jsem si opravdu myslel, že jsem byl s naglealem pryč jen dva dny." Se smíchem se ke mně otočil a zatřásl mnou volnou rukou.

Vitalita jeho hlasu mě tak upoutala, že jsem nerozuměla jeho slovům. Požádala jsem ho, aby mi je zopakoval. Udělal to, ale jejich smysl mi stále unikal.

"Nechápu, co tě na tom tak vzrušuje," řekla jsem nakonec, podrážděná svou neschopností pochopit, co se mi snaží říci. "Byl jsi pryč dva dny. A co má být?"

"Cože?" jeho hlasitě zvolání mě vymrštilo ze sedadla, takže jsem se praštila do hlavy o střechu dodávky.

Upřeně se mi podíval do očí, ale neřekl ani slovo. Věděla jsem, že mě z něčeho neobviňuje, přesto jsem cítila, že se vysmívá mé nevrlosti, prchlivosti a nepozornosti. Zaparkoval na straně silnice, vypnul motor a posadil se ke mně čelem.

"A teď mi vyprávěj všechno, co jsi zažila." V jeho hlase bylo nervózní vzrušení, nedočkavost a vitalita. Ujistil mě, že časová posoupnost událostí nehraje roli.

Jeho podmanivý, okouzlující úsměv mě tak uklidnil, že jsem mu obšírně vyprávěla všechno, na co jsem si vzpomněla.

Pozorně mi naslouchal, občas se pro sebe pochechtával a pohybem brady mě pobízel, vždy když jsem zaváhala.

„Takže tohle všechno se ti přihodilo za...“ odmítl se, chvíli na mne zíral zářivýma očima a pak dodal, „dva dny?“

„Ano,“ řekla jsem pevně.

Zkřížil si ruce na prsou v přátelském gestu. „Tak tedy, mám pro tebe novinu,“ řekl. Veselý pohled v jeho očích neodpovídal jeho vážnému tónu, pevnému výrazu jeho rovných rtů. „Byl jsem pryč dvanáct dnů. Ale domníval jsem se, že to byly jen dva. Myslěl jsem, že oceníš tuhle ironii, protože budeš mít lepší přehled o čase. Ale není to tak. Jsi stejná jako já. Ztratili jsme deset dnů.“

„Deset dnů,“ zmateně jsem zamumlala a obrátila jsem se, abych upřela pohled do dálky. Po celý zbytek cesty jsem neřekla ani slovo. Ne že bych mu nevěřila. Ne že bych nechtěla mluvit. Jednoduše jsem neměla co říci, dokonce ani když jsem si v prvním novinovém stánku koupila L. A. Times a potvrdilo se, že jsem opravdu ztratila deset dnů. Ale byly opravdu ztracené? Ptala jsem se sama sebe, ale odpověď jsem nechtěla slyšet.

12

PRACOVNÍ ATELIÉR ISIDORA BALTAZARA tvořila jedna obdélková místnost s výhledem na parkoviště, malá kuchyňka a růžově vykachlikovaná koupelna. Vzal mě tam tu noc, kdy jsme se vrátili ze Sonory. Příliš vyčerpaná, než abych si mohla čehokoli všimnout, jsem ho následovala chodbou s tmavým koberecem po schodech do druhého patra, do bytu číslo 8. Uznala jsem, jakmile se má hlava dotkla polštáře, a zdálo se mi, že jsme stále ještě na cestě. Celou cestu ze Sonory jsme jeli bez přestávky, střídali jsme se za volantem a stavěli jsme jen na jídlo a doplnění nádrže.

Byt byl zařízený spoře. Kromě dvojité postele tu byl dlouhý skládací piknikový stůl, který sloužil jako psací stůl, pak skládací židle a dvě kovové skříňky se šuplíky, ve kterých měl své poznámky z terénu. Ve dvou velkých šatnicích na chodbě viselo několik obleků a půl tuctu košil. Zbývající prostor zabíraly knihy. Byly navršeny do stohů. Nebyla tu žádná knihovna. Knihy vypadaly, jako kdyby se jich nikdo nikdy nedotkl, nemluvě o čtení. Police v kuchyni byly také přečpané knihami, až na jednu, která byla vyhrazena pro talíř, hrnek, nůž, vidličku a lžici. Na plynovém sporáku stála konvice a hrnec.

Za tři týdny jsem si našla nový byt, asi míli od areálu univerzity, přímo za rohem domu, ve kterém měl svůj pracovní ateliér. Přesto jsem většinu času trávila v jeho pracovně. Sestavil pro mne na druhém konci pokoje další dvojitou postel, stůl z kartónu a skládací židli, stejnou jako měl on.

V následujících šesti měsících se pro mne Sonora stala

mytologickým místem. Protože jsem se už vůbec nesnažila potlačovat své zážitky, sestavila jsem dohromady vzpomínky z mých dvou návštěv tohoto místa. Ať jsem se ale snažila sebevíc, nepodařilo se mi vzpomenout si na nic z jedenácti ztracených dnů: jednoho během první cesty, deseti během druhé.

Isidoro Baltazar jasně odmítal být jen zmínku o tom, že by mohly být ztracené. Někdy jsem s ním naprosto souhlasila. Zcela jasně jsem si uvědomovala, že považovat ty dny za ztracené jen proto, že si na ně nepamatuji, je absurdní. Byla jsem mu vděčná, že tomu nepřikládá důležitost. Bylo mi jasné, že mě ochraňuje. Jindy jsem ale v sobě naprosto bezdůvodně živila vztek. Tak dlouho jsem si opakovala, že je jeho povinností pomoci mi vyjasnit tu záhadu, až jsem sama sebe přesvědčila o tom, že přede mnou některé věci záměrně skrývá.

„Jestli se k tomu budeš stále vracet, dovede tě to k šílenství,“ řekl nakonec jednoho dne. „A všechno tvůj zmatek bude k ničemu, protože tím nic nevyřešíš.“ Chvilí váhal, jako kdyby se vzpěchoval vyslovit to, co měl na mysli, pak pokrčil rameny a vyzývavým tónem dodal: „Proč stejnou energii raději nevyužiješ praktičtěji, třeba k sepsání a prozkoumání svých zlovyků.“

Místo abych přijala jeho nápad, okamžitě jsem zaútočila s další stížností, která ve mně vzkypěla. Stále ještě jsem se nesetkala s dalšími mladými ženami, které mu svěděl starý nagual.

Už mi toho o nich vyprávěl tolik, že jsem měla pocit, že je znám. Kdykoli jsem se ho na ně zeptala, obsírně na mou otázku odpovídal. Mluvil o nich s nadšením. S hlubokým a zjevně upřímným obdivem řekl, že nezasvěcený by je popsal jako atraktivní, inteligentní, vzdělané — všechny dosáhly pokročilých stupňů vysokoškolského vzdělání —, sebejisté a naprosto nezávislé. Pro něj jsou ovšem mnohem víc, jsou to magické bytosti, které s ním sdílejí jeho osud. Pojí je k sobě náklonnost a oddanost, které nemají nic společného se společenským řádem. Jak řekl, sdílejí spolu hledání svobody.

Jednou jsem mu dokonce dala ultimátum. „Musíš mě k nim vzít, nebo...!“

Nevzavaně se rozesmál hlubokým, bublavým smíchem. „Já ti mohu říci jen to, že nic není tak, jak si to představuješ,“ řekl. „A nedá se říci, kdy se s nimi nakonec setkáš. Budeš prostě muset počkat.“

„Už jsem čekala dlouho!“ vykřikla jsem. Když jsem z jeho tváře nevyčetla žádnou reakci, dodala jsem posměšně: „Jestli si myslíš, že můžu v Los Angeles najít skupinu žen, tak se pleteš. Ani nevím, kde mám začít hledat.“

„Najdeš je tak, jako jsi našla mne,“ prohlásil, „tak, jako jsi našla Mariana Aureliana.“

Podezřívavě jsem ho sledovala. Nemohla jsem se zbavit pocitu, že je v něm jakási tajná lstivost. „Nehledala jsem tě,“ zdůraznila jsem vzdorovitě. „Nehledala jsem ani Mariana Aureliana. Věř mi, to, že jsem vás potkala, byla naprosta náhoda.“

„Ve světě čarodějů nejsou náhodná setkání,“ poznamenal věcně. Právě jsem se mu chystala říci, že takováhle rada je mi nanic, když vážným tónem dodal: „Potkáš je v pravý čas. Nemusíš je hledat.“

S pohledem upřeným do zdi jsem napočítala do desíti, pak jsem se k němu otočila a se sladkým úsměvem řekla: „Tvůj problém je, že jsi typický Latinec. Zítrék je pro tebe taky den. Nejsi schopný rychle jednat.“

Zvýšila jsem hlas, aby mě nemohl přerušit. „Jrám na setkání s tvými přítelkyněmi proto, že chci věci urychlit.“

„Urychlit?“ opakoval nechápavě. „Co je tu k urychlení?“ „Téměř denně mluvíš o tom, že zbývá už jen málo času,“ připomněla jsem mu. „Ty sám vždycky mluvíš o tom, jak je pro mne důležité se s nimi setkat, a přesto se chováš, jako kdyby před tebou byla celá věčnost.“

„Říkám ti to neustále proto, že chci co nejrychleji vyčistit tvoji vnitřní bytost, ne protože bych chtěl, abys co nejrychleji dělala nesmyslné věci,“ odvětil netrpělivě. „Nezáleží na mně, kdy ti budou představeny. Kdyby to bylo na mně, neseděl bych tu a neposlouchal tyhle nesmysly.“ Zavřel oči a přehnaně si povzdychl v předstírané rezignaci. Usmál se a tiše zamumlal: „Jsi příliš zabezděná, abys viděla, co se děje.“

„Nic se neděje,“ odvětila jsem, popíchnutá jeho uráž-

kou. „Nejsem tak hloupá, jak si myslíš. Všimla jsem si té rozpolcenosti v tvém chování ke mně. Někdy mám jasný dojem, že nevíš, co se mnou dělat.“

„Vím přesně, co dělat,“ odporoval mi.

„Proč jsi potom nerozhodný vždycky, když něco navrhnou?“ Ta slova ze mne vyklouzla jakoby sama od sebe.

Isidoro Baltazar se na mne přísně zadíval. Chvilí jsem se obávala, že na mne zaútočí rychlými, tvrdými slovy, rozdrtí mě bezohlednou kritikou. On ale překvapivě laskavým hlasem přisvědčil, že mám úplnou pravdu.

„Vždycky čekám, dokud za mne události nerozhodnou,“ potvrdil. „Pak se rychle a rázně přesunu. Když nebudeš dávat pozor, zůstaneš pozadu.“

„Už jsem dost pozadu,“ řekla jsem sebelítostivě. „Jestli mi nepomůžeš najít ty ženy, jsem odsouzená tam zůstat.“

„Tohle ale není ten opravdu naléhavý problém,“ tvrdil.

„Ještě jsi se nerozhodla, v tom to je.“ Netrpělivě pozvedl obočí, jako kdyby očekával můj hrozící výbuch.

„Vůbec nevím, co máš na mysli. Jaké rozhodnutí mám udělat?“

„Nerozhodla jsi se vstoupit do světa čarodějů. Stojíš na práhu, nahlížíš dovnitř a čekáš, co se bude dít. Čekáš na něco praktického, díky čemu ti to bude stát za to.“

To ve mně vyvolalo vlnu protestu.

Ale dříve než jsem svému hlubokému rozhořlení mohla dát volný průchod, řekl, že mám mylnou představu, že přestěhovat se do nového bytu a opustit starý životní styl představuje nějakou změnu.

„A co to tedy je?“ zeptala jsem se kousavě.

„Kromě svého majetku jsi nic neopustila,“ prohlásil a nevíštal si mého tónu. „Pro některé lidi je to obrovský krok. Pro tebe je to ale jako nic. Majetek pro tebe nic neznamená.“

„To tedy ne,“ souhlasila jsem, načež jsem trvala na tom, že bez ohledu na to, co si myslí, jsem se pro vstup do světa čarodějů rozhodla už dávno. „Proč bych tady jinak seděla, kdybych do něj nevstoupila?“

„Určitě jsi se k němu připojila fyzicky,“ řekl, „ale ne duchovně. Teď čekáš na nějakou mapu, nějaký povzbuzující detailně zpracovaný plán, a pak učiníš konečné rozhod-

nutí. Tvůj hlavní problém je, že chceš být přesvědčená o tom, že svět čarodějů ti má co nabídnout.“

„A nemá?“ vyhrkla jsem.

Isidoro Baltazar se ke mně obrátil a jeho tvář zračila vesele. „Ano, nabízí něco velmi zvláštního. Říká se tomu svoboda. Nikdo ti ale nezaručí, že se ti podaří jí dosáhnout. Ostatně, ani že se to podaří komukoli z nás.“

Zamyšleně jsem přikývla a zeptala se, co mám udělat, abych ho přesvědčila o tom, že jsem už do světa čarodějů opravdu vstoupila.

„Nemusíš mě o tom přesvědčovat. Musíš přesvědčit ducha. Musíš za sebou zavřít dveře.“

„Jaké dveře?“

„Ty, které stále ještě necháváš otevřené. Dveře, které ti umožní uniknout, když se ti něco nebude líbit nebo se nesplní tvá očekávání.“

„Snažíš se mi říci, že bych ho opustila?“

Pohlédl na mne se záhadným výrazem ve tváři, pak pokrčil rameny a zamumlal: „To je mezi tebou a duchem.“

„Ale jestli ty sám věříš, že...“

„Já nevěřím ničemu,“ přerušil mě. „Přišla jsi do tohoto světa jako kdokoli jiný. Nikdo jiný se na tom nepodílel. A nikdo nic nepodnikne, ani když se ty nebo kdokoli jiný rozhodne odejít.“

Zmateně jsem na něho zírala. „Ale pokusil by ses mě přesvědčit, kdybych...“ vykoktala jsem ze sebe.

Potřásl hlavou ještě než jsem dokončila větu. „Nebudu přesvědčovat tebe ani kohokoli jiného. Tvé rozhodnutí by nemělo žádnou moc, kdyby bylo nutné podírat tě po každé, když znejistiš nebo zapochybujеш.“

„Ale kdo mi pomůže?“ zeptala jsem se sklíčeně.

„Já ti pomůžu. Jsem tvůj služebník.“ Usmál se, vůbec ne cynicky, ale plaše a sladce. „Ale sloužím především duchu. Bojovník není otrok, ale služebník ducha. Otroci nemají na výběr. Služebníci ale ano. Jejich volbou je sloužit bezchybně.“

Má pomoc není založená na vypočítavosti,“ pokračoval. „Nemůžu na tebe sázet, stejně jako ty nemůžeš sázet na mne nebo na svět čarodějů. To je v tomhle světě základním předpokladem: nestane se v něm nic, co by mohlo

být pokládáno za užitečné. Jsou povoleny jen strategické činy. Právě tohle mě učil nagual Juan Matus a já tak žiji: čaroděj jedná tak, jak hlásá. A přece nic není vykonáno z praktických důvodů. Jakmile se ti podaří tohle pochopit a jednat podle toho, zavřeš za sebou dveře."

Mezi námi se rozprostřelo dlouhé a napjaté ticho. Neklidně jsem se zavrtěla. V hlavě se mi rojily myšlenky. Asi by mi to nikdo z čarodějů neuvěřil, ale opravdu jsem se změnila, jen to bylo na první pohled téměř nepostřehnutelné. Já jsem si toho všimla, protože jsem se musela vypořádat s tím nejtěžším, co může ženu potkat: s žárlivostí a potřebou vědět.

Mé záchvaty žárlivosti byly jen záminkou — sice ne nezbýtně vědomou, nicméně zaváněly přetvářkou. Něco ve mně se dožadovalo, abych žárila na všechny ostatní ženy v životě Isidora Baltazara. Také jsem si ale silně uvědomovala, že život nového nagua nebyl životem obyčejného člověka, a to ani takového, který by mohl mít mnoho žen. Náš vztah, pokud by to tak vůbec bylo možno nazvat, nezapadal do žádné obvyklé, známé formy, ať už jsem se o to snažila sebevíc. Aby se žárlivost mohla uchytit, potřebuje zrcadlo, a to nejen své vlastní, ale také partnerovo. A Isidoro Baltazar neodrážel pohnutky, potřeby, pocity ani emoce může.

Má touha poznat život Isidora Baltazara byla nepřemohitelná. To, že mi nikdy doopravdy nedovolil vstoupit do svého soukromého světa, mě jednoduše stravovalo. Přesto jsem s tím nic neudělala. Často jsem si připomínala, že by bylo celkem snadné ho sledovat nebo prostudovat jeho papíry a jednou provždy zjistit, kdo doopravdy je. To jsem ale udělat nemohla. Nějak jsem věděla, že s ním nemohu postupovat tak, jak jsem na to byla zvyklá. Nezastavil mě ani tak smysl pro slušnost, jako spíše důvěra, kterou ve mne vkládal. Umožnil mi bezvýhradný přístup ke svému majetku, čímž se nejen ve skutečnosti, ale i v mých myšlenkách učinil nedotknutelným.

Hlasitě jsem se rozesmála. Pochopila jsem, co je to bojovníkův strategický čin. Isidoro Baltazar se mýlil. Chápal mou celoživotní náladovost a německou vybiravost jako nedostatečnou odevzdanost. Na tom ale nezáleželo. Vědět-

la jsem, že jsem přinejmenším začala chápat a uskutečňovat strategii bojovníka, tedy alespoň když tu byl — nemusel být nezbytně v pracovní, stačilo, když byl v Los Angeles. V jeho nepřítomnosti jsem ale často znejistěla, a když se to stalo, obvykle jsem šla spát do jeho pracovny.

Jednou v noci, když jsem zasunovala klíč do zámku, jsem najednou ucítila, jak se po mně natahuje jakási ruka a vtahuje mě dovnitř. Vyděšeně jsem vykřikla. „Co... co...“ zakoktala jsem, když mě ta ruka pustila. Ve snaze znovu nabýt rovnováhy jsem se opřela o zeď. Srdce mi divoce tlouklo. „Florindo!“ zmateně jsem na ni zírala. Měla na sobě dlouhé šaty stažené v pase. Vlasy jí volně splyvaly po ramenou a zádech. Nevěděla jsem, jestli je to skutečnost nebo jen stínové zjevení olemované slabým světlem za jejími zády. Přikročila jsem k ní a pokradmu se dotkla jejího rukávu.

„Jsi to ty, Florindo? Nebo je to sen?“

„Jsem to já, drahoušku. Skutečná já.“

„Jak jsi se sem dostala? Jsi tu sama?“ Dobře jsem si uvědomovala, jak bezúčelné je takhle se ptát.

„Kdybych věděla, že přijedeš, začala bych s uklízením dřívě,“ pokusila jsem se usmát, ale mé svaly okolo úst byly příliš ztuhlé. „Strašně ráda pracovnu Isidora Baltazara uklízím v noci. Vždycky uklízím v noci.“

Florinda se bez poznámky potočila tak, že na její tvář dopadalo světlo. Její oči se na mne šelmovsky usmívaly.

„Říkala jsem ti, abys nikdy nikoho z nás nesledovala ani nepřišla nezvaně. Máš štěstí,“ řekla. „Máš štěstí, že tě dovnitř dnes v noci nevtáhl někdo jiný.“

„Kdo jiný by mě sem mohl vtáhnout?“ zeptala jsem se s odvahou, kterou jsem ani zdaleka necítila.

Florinda mě ještě chvíli pozorovala, pak se otočila přes rameno a odvětila: „Někdo, komu by nevadilo, kdybys umřela strachy.“ Lehce pohnula hlavou, takže její profil zvýraznilo slabé světlo. Tíše se zasmála, zamávala rukou, jako kdyby chtěla ve vzduchu rozptýlit svá slova, a prošla pokojem do kuchyňky. Vypadalo to, jako kdyby nekráčela, ale klouzala v jakémsi neúmyslném tanci. Její dlouhé bílé vlasy se v nejasném světle třpytily jako stříbrný závoj.

Ve snaze napodobit její půvabnou chůzi jsem za ní vy-

kročila. „Víš, já mám klíč,“ řekla jsem. „Od našeho návratu ze Sonory sem chodím každý den, v jakoukoli hodinu. Vlastně tu prakticky bydlím.“

„Isidoro Baltazar ti neřekl, že sem nemáš chodit, když je v Mexiku?“ Její tón byl klidný, téměř věcný. Neobviňovala mě, a přece jsem cítila, že mě viní.

„Mohli se o tom zmínit,“ poznamenala jsem s naučenou lhosejností. Viděla jsem, jak se zachmuřila, což mě přinutilo začít se hájit. Řekla jsem, že jsem tu byla sama už tolikrát, že jsem měla dojem, že nezáleží na tom, jestli je Isidoro Baltazar pět nebo pět set mil daleko. Povzbuzená jejím přikyvováním jsem jí svěřila, že kromě práce na svých školních prací jsem tu také strávila hodiny pořádným knih ve skříních. Přerovnávala jsem je podle autorů a témat. „Některé z těch knih jsou úplně nové — jejich stránky jsou ještě nerozřezané,“ vysvětlovala jsem. „Jakže jsem je oddělovala. Kvůli tomu jsem vlastně přišla i dnes.“

„Ve tři hodiny ráno?“ zvolala.

Se zardělými tvářemi jsem přikývla. „Je tu ještě spousta nerozřezaných stran. Je to nekonečná práce, protože je nutné dávat velký pozor, aby se stránky neponičily. Mne to ale uklidňuje. Řomáhá mi to usnout.“

„Pozoruhodné,“ pronesla Florinda tiše.

Její zjevný souhlas mi dodal odvahy. „Jsem si jistá, že chápeš, co to tu pro mne znamená,“ řekla jsem. „Na tomhle místě se cítím být odtržená od svého starého života, ode všeho a každého kromě Isidora Baltazara a jeho magického světa. Tohle ovzduší mě naplňuje pocitem, že jsem od toho všeho velmi daleko.“ Dlouze a hlasitě jsem si povzddechla. „Nikdy se tu necítím sama, přestože tu většinou sama jsem. Něco v atmosféře tohoto bytu mi připomíná dům čarodějek. Prostupuje to tu stejný chlad a nepřítomnost pocitů, což mě dříve dost zneklidňovalo, ale teď už o tuhle nepřítomnost vřelosti, o tuhle odlehlost usiluji ve dne v noci. Zvláštně mě to uklidňuje. Dává mi to sílu.“

„Neuvěřitelné,“ zašeptala jakoby nevěcně a ponořila konvici do dřezu. Řekla něco, čemuž jsem kvůli proudu vody nerozuměla, a postavila konev s vodou na vařič.

„Jsem tak šťastná, že se tu cítíš jako doma,“ dramaticky

si povzddechla. „A to bezpečí, které musíš cítit v takovémhle hnízdečku, s vědomím, že tu máš druha.“ Bodrým tónem dodala, že bych měla udělat všechno pro to, aby byl Isidoro Baltazar šťastný, což také zahrnuje sexuální praxi, kterou mi s úděsnou přímocarostí popsala.

Ohromená tím, že od ní slyším takové věci, jsem na ni zírala s otevřenou pusou. S jistotou někoho, kdo důvěrně zná zvláštní uspořádání kuchyně, vytáhla dva hrnečky, mou speciální čajovou konvičku a balíček čokoládových koláčků, které jsem schovávala v polici za tlustými Casse-lovými německými a francouzskými slovníky.

Náhle se ke mně s úsměvem otočila a zeptala se: „Koho jsi čekala, že tu dnes najdeš?“

„Tebe ne!“ vyhrkla jsem, a až příliš pozdě jsem si uvědomila, že jsem se prozradila. Pustila jsem se do zdlouhavého a promyšleného osvětlování svého předpokladu, že bych tu mohla najít alespoň jednu z ostatních mladých žen, pokud ne rovnou všechny.

„Vaše cesty se zkříží, až přijde čas,“ řekla Florinda. „Tvým úkolem není snažit se o setkání s nimi.“

Aniž jsem věděla, co říkám, začala jsem ji, Mariana Aureliana a Isidora Baltazara obviňovat z tajnůstkaření. Řekla jsem jí, že předpokládám, že budu čekat, až mi nějaké neznámé ženy zkříží cestu, a věřit, že je rozpoznám podle něčeho tak nepochopitelného, jako je jejich vnitřní záře, je absurdní a nemožné. Jako obvykle, čím více jsem si stěžovala, tím lépe jsem se cítila.

Florinda si mě nevyšmála. „Jednu, dvě lžice a jednu navíc do konvičky,“ prozpěvovala si přehnaným britským přízvukem při odměřování čaje. Pak naprosto věcně poznamenala, že je rozmarné a absurdní smýšlet o Isidoru Baltazarovi jako o muži a jednat s ním podle toho.

„Nevím, co tím chceš říct,“ bránila jsem se.

Upřené na mne zírala, dokud jsem se nezačervenala. „Přesně víš, co tím myslím,“ prohlásila a nalila čaj do hrníčků. Rychlým gestem brady mi naznačila, který z nich je můj. S balíčkem koláčků v ruce si sedla na postel Isidora Baltazara, která byla hned u kuchyně. Pomalu upijela čaj. Posadila jsem se vedle ní a dělala to samé.

„Vůbec jsi se nezměnila,“ řekla náhle.

„Přesně tohle mi před několika dny řekl Isidoro Baltazar,“ odvětila jsem. „Já ale vím, že jsem se změnila hodně.“

Řekla jsem jí, že po návratu ze Sonory se můj svět obrátil vzhůru nohama. Obširně jsem jí vysvětlovala, jak jsem si našla nový byt a opustila všechn svůj majetek. Ani ne- přikývla, jen seděla tiše a strnule jako kámen.

„O zbourání rutiny a svou nedostupnost jsem se vlastně příliš nezasloužila,“ připustila jsem. „Jakmile se někdo dostane do blízkého kontaktu s Isidorem Baltazarem, zá- pomene, že existují hranice mezi nocí a dnem, mezi všed- ními dny a prázdninami.“ Podívala jsem se na ni koutkem oka, potěšená svými slovy. „Čas jen plyne a vytváří prostor pro...“ nemohla jsem dokončit větu. Napadla mě zvláštní myšlenka. Nevzpomínala jsem si, že by mi někdo někdy říkal o bourání rutiny a dosahování nedostupnosti. Pátra- vě jsem hleděla na Florindu, pak se můj pohled bezděky zachvěl. Dějala to snad ona? Ptala jsem se sama sebe. Jak jsem přišla k této myšlence? Ještě více mě ale máto, že jsem přesně věděla, co znamenají.

„To by mohlo být varování, že se z tebe něco dere ven,“ řekla Florinda, jako kdyby sledovala mé myšlenkové po- chody. Řekla, že všechno, co jsem doposud udělala ve snech, ještě nenaplnilo mé každodenní bytí tvrdostí a se- bekázní, které nezbytně potřebuji k tomu, abych pochodi- la ve světě čarodějů.

„Nikdy jsem nic takového nedělala,“ řekla jsem. „Nech mě vydechnout. Je to pro mne něco nového.“

„Samozřejmě,“ ochotně souhlasila. Položila si hlavu na polštář a zavřela oči. Mlčela tak dlouho, že jsem se do- mnívala, že usnula, a proto jsem se lekla, když prohlásila: „Opravdová změna není změnou nálady, postoje nebo ná- hledu. Skutečná změna zahrnuje naprostou proměnu tvé- ho já.“

Viděla, že se ji chystám přerušit, tak mi přitiskla prst na rty a dodala: „Změny o které mluvím, nemůžes dosáhnout za tři měsíce, za rok nebo za deset let. Je to záležitost na celý život.“ Řekla, že je neobyčejně obtížné stát se ně- čím odlišným od toho, k čemu jsme byli vychováni.

„Svět čarodějů je sen, mýtus, a přece je stejně skutečný jako každodenní život,“ pokračovala Florinda. „Abychom

byli schopni vnímat svět čarodějů a fungovat v něm, mu- síme sejmout každodenní masku, která byla připravená k naší tváři v den našeho narození, a nasadit si druhou masku, jež nám umožní vidět sebe sama a své okolí tak- ové, jaké skutečně je, totiž jako úžasně události, které se rozvíjejí ve svou pomíjivou existenci, aby se již nikdy ne- zopakovaly.

„Tuhle masku si musíš vytvořit.“ Pohlodněji se usadila na posteli, sevřela v dlaních hrníček, do kterého jsem jí dolila čaj, a hlasitě z něj usrkávala.

„Jak si ji mám vytvořit?“ zeptala jsem se.

„Sněním svého druhého já,“ zamumlala. „Rozhodně ne pořízením nové adresy, nových šatů a nových knih.“ Podí- vala se na mne koutkem oka a posměšně se usklíbla. „A jistě ne tvou vírou, že máš nového muže.“

Ještě než jsem mohla popřít její hrubé obvinění, řekla, že jsem navenek proměnlivý člověk, schopný pohybovat se velkou rychlostí. Uvnitř jsem ale strnulá a tuhá. Stejně jako Isidoro Baltazar tvrdila, že přestěhovat se do nového bytu a uspokojit touhu vzdát se majetku pro mne nepřed- stavuje změnu.

Sklonila jsem hlavu přijímajíc její kritiku. Vždycky jsem cítila nutkání zbavovat se věcí. A jak zdůraznila, byla to pouze má touha. Ke zlosti svých rodičů jsem se už od dětství pravidelně zbavovala oblečení a hraček. Má radost z čistě uklizeného a téměř prázdného pokoje převyšovala radost z majetnictví.

Někdy bylo mé nutkání tak silné, že jsem probrala i šat- níky svých rodičů a bratrů. Chybějící kusy téměř nikdy nikdo nepostrádal, protože jsem se vždycky ujistila, že vy- hazuji jen ty oděvy, které jsem dlouho na nikom neviděla. Nicméně občas se stalo, že celý dům náhle explodoval v naprostém zmatku, když můj otec procházel všechny pokoje, otevíral šatníky a pokřikoval, když hledal konkré- ní košili nebo kalhoty.

Florinda se rozesmála, pak vyskočila na nohy a šla k oknu s výhledem na alej. Zírala na neprůhledné záclony, jako kdyby skrze ně mohla vidět. Podívala se na mne přes rameno a řekla, že pro ženu je mnohem snadnější zpřetr- hat pouta s rodinou a minulostí.

„Ženy,“ prohlásila, „nejsou zodpovědné. Tahle nezodpovědnost jim dává velkou pružnost. Bohužel téhle výhody téměř nikdy nevyužijí.“ Prošla pokojem a zběžně se přitom dotkla kovového zásobníku a skládacího stolu z kartónu. „Na světě čarodějů je nejtěžší pochopit, že nabízí naprostou svobodu.“ Obrátila se ke mně a tiše dodala: „Ale svoboda není zadarmo.“

„Jaká je cena za svobodu?“

„Svoboda tě bude stát tu masku, kterou máš na tváři,“ řekla. „Masku, která je tolik pohodlná a je tak těžké ji sejmut, nikoli proto, že tak dobře sedí, ale proto, že ji nosíš už tak dlouho.“ Přestala přecházet po pokoji a stanula před kartónovým stolem.

„Víš, co je svoboda?“ zeptala se řečnický. „Svoboda je naprostá absence zájmu o sebe sama,“ sedla si vedle mne na postel. „A nejlepší způsob, jak se přestat zajímat o sebe sama, je zajímat se o ostatní.“

„Já se zajímám,“ ujistila jsem ji. „Neustále myslím na Isidora Baltazara a jeho ženy.“

„O tom nepochybuj,“ ochotně souhlasila. Potřásla hlavou a zívla. „Je na čase, abys začala tvarovat svou novou masku. Masku, která nemůže mít jiný otisk než tvůj. Musí být vytesána v osamocení. Jinak nebude dokonale sedět. Jinak bude někdy příliš těsná, příliš volná, příliš horká, příliš chladná...“ Její hlas při vyjmenovávání těch nejpodivnějších nepohodlí postupně slábnul.

Následovalo dlouhé ticho, načež stejně ospalým hlasem řekla: „Volba světa čarodějů nespočívá jen v tom, že ji vyjádříš. Musíš v něm jednat. V tvém případě to znamená, že musíš snít. Byla jsi od svého návratu ve snově bdělém stavu?“

V naprosté nevrle náladě jsem připustila, že nebyla.

„Pak jsi se ještě nerozhodla,“ přísně mě pozorovala. „Ještě netvaruješ svou novou masku. Nesníš své druhé já. Čarodějové jsou svázáni se svým světem jedině svou bezchybností.“ V očích se jí zablesklo, když dodávala: „Čarodějové nikoho nechtějí měnit podle svých představ. Mezi čaroději nejsou žádní guruové nebo mudrcové, jen nagualové. A ti jsou vůdcové ne proto, že by věděli víc nebo že by byli jakýmkoli způsobem lepšími čaroději, ale jednodu-

še proto, že mají více energie. A netýká se to nevyhnutelně fyzické síly,“ vysvětlila, „ale jisté konfigurace jejich bytosti, která jim umožňuje komukoli pomoci prolomit hranice vnímání.“

„Když čarodějové nechtějí nikoho měnit podle svých představ, proč je potom Isidoro Baltazar žákem starého naguala?“ přerušila jsem ji.

„Isidoro Baltazar se ve světě čarodějů objevil stejně jako ty,“ odvětila. „Ať už ho přivedlo cokoli, Mariano Aureliano ho nemohl odmítnout. Bylo jeho povinností naučit Isidora Baltazara o světě čarodějů vše, co sám věděl.“ Vysvětlila, že Isidoro Baltazara ani mne nikdo nehledal. Ať už nás sem přivedlo cokoli, nemělo to nic společného s jednáním nebo vůlí kohokoli z nich. „Nikdo z nás by se nepokusil udržet tě v tomhle magickém světě proti tvé vůli,“ řekla s úsměvem. „Přesto bychom udělali cokoli představitelného nebo nepředstavitelného, abychom ti pomohli tu zůstat.“

Florinda se obrátila, jako kdyby přede mnou chtěla skrýt svou tvář. O chvíli později se na mne podívala přes rameno. V jejích očích bylo něco chladného a netečného, změna jejího výrazu byla tak značná, že jsem se vyděsila. Instinktivně jsem od ní couvla.

„Jediné, co nemohu a co neudělám já ani Isidoro Baltazar, je pomoci ti zůstat svým starým, ošklivým, nenasytným a shovívavým já. To by byla parodie.“

Jako kdyby tu urážku chtěla zmírnit, dala mi ruku okolo ramen a objala mě. „Já vím, co potřebuješ,“ zašeptala, načež mlčela tak dlouho, že jsem se domnívala, že zapomněla, co chtěla říci.

„Potřebuješ pořádný spánek,“ zamumlala nakonec.

„Nejsem ani trochu unavená,“ odvětila jsem. Byla to automatická reakce a já jsem si uvědomila, že většina mých reakcí vyjadřuje nesouhlas s tím, co bylo řečeno. Ze zásady jsem vždycky musela mít pravdu.

Florinda se tiše zasmála a znovu mě objala. „Nebud' tak germánská,“ zamumlala. „A nečekej, že ti všechno bude jasné a zřetelně vysvětleno.“ Dodala, že ve světě čarodějů není nic jasné a zřetelné. Věci se v něm otevírají pomalu a neurčitě. „Isidoro Baltazar ti pomůže,“ ujistila mě. „Ale pamatuj na to, že ti nepomůže tak, jak to očekáváš.“

„Co tím chceš říct?“ vyprostila jsem se z jejího náručí, abych se na ni mohla podívat.

„Neřekne ti to, co chceš slyšet. Neřekne ti, jak se máš chovat, protože jak už víš, ve světě čarodějů nejsou pravidla ani směrnice.“ Vesele se zachichotala, protože zřejmě cítila mou rostoucí frustraci. „Zapamatuj si, že tu jsou jen improvizace,“ dodala, široce zazívala a natáhla se přes postel pro jednu z pečlivě složených dek vyrovnaných na podlaže. Ještě než se přikryla, opřela se o loket a zadívala se na mne. V jejím ospalém hlase bylo cosi hypnotického, když mi řikala, že mám vždy mít na paměti, že jdu stejnou cestou bojovníka jako Isidoro Baltazar.

Zavřela oči a téměř neslyšitelným hlasem řekla: „Nikdy ho neztrácej z očí. Svými činy tě povede tak obratně, že si toho ani nevšimneš. Je bezchybný a jedinečný bojovník.“

Nedočkavě jsem jí zatřásla rukou. Měla jsem strach, že usne dříve, než mi to dopoví.

Stále se zavřenýma očima řekla: „Když ho budeš bedlivě pozorovat, zjistíš, že Isidoro Baltazar nehledá lásku nebo uznání. Uvidíš, že zůstává klidný za každých okolností. Nic nepožaduje, a přece je ochotný dát cokoli. Dychtivě čeká na znamení ducha ve formě laskavého slova, příslušného gesta, a když se objeví, vyjádří své díky tím, že zdvojnásobí své úsilí.“

Isidoro Baltazar neposuzuje. Nelítostně ze sebe udělá pouhé nic, aby mohl naslouchat a pozorovat, zvítězit a být poníženy svým vítězstvím, být poražen i povýšen svou porážkou.

Když ho budeš bedlivě pozorovat, uvidíš, že Isidoro Baltazar se nevzdává. Může být poražen, ale nikdy se nevzdá. A co víc, Isidoro Baltazar je svobodný.“

Umírala jsem touhou ji přerušit, křičet, že tohle všechno už mi řekla, ale než jsem mohla cokoli říci, tvrdě usnula.

Měla jsem strach, že bych se s ní ráno mohla minout, kdybych se vrátila do svého bytu, tak jsem se posadila na druhou postel.

V hlavě mi vyvstaly podivné myšlenky. Uvolnila jsem se. Když jsem si uvědomila, že nijak nesouvisejí s mými běžnými myšlenkami, nechala jsem jim volný průchod. Viděla jsem je jako paprsky světla, záblesky intuíce.

Jeden záblesk intuíce mě zaujal a já se rozhodla pocítit hýžděmi postel, na které jsem seděla. K mému obrovskému překvapení jsem měla pocit, jako kdyby se do té postele vnořily. Na chvíli jsem byla tou postelí, která se natahovala, aby se dotkla mých hýždí. Nějakou chvíli jsem si ten pocit vychutnávala. Poznala jsem, že sním, a naprosto jasně jsem chápala, že právě cítím to, co mi Esperanza popsala jako „vracející se pocit“.

Pak se celé mé tělo rozplynulo, nebo přesněji řečeno explodovalo.

Chtěla jsem se z čiré radosti hlasitě rozesmát, ale nechtěla jsem vzbudit Florindu. Na všechno jsem si vzpomněla! Bez nejmenšího problému jsem si vybavila, co jsem dělala těch deset ztracených dnů v domě čarodějek. Snila jsem! Pod pozorným dohledem Esperanzy jsem znovu a znovu snila, jak se probouzím v domě čarodějek, nebo u Esperanzy, nebo na jiných místech, které jsem v tu chvíli neviděla úplně jasně.

Klára tvrdila, že aby se cokoli, co vidím ve snu, upevnilo v mé paměti, musím to vidět dvakrát. Většinu žen jsem viděla více než dvakrát, takže se mi navždy vryly do paměti. Seděla jsem, pozorovala spící Florindu a vybavovala si všechny ostatní ženy, se kterými jsem se setkala ve snovém stavu v průběhu těch zapomenutých dnů. Viděla jsem je jasně, jako kdyby se přede mnou zhmotnily, nebo spíše jako kdybych byla tělesně přenesena zpět do těch událostí.

Nejvíce mě překvapila Nélida, která se tolik podobala Florindě, že jsem nejdříve věřila tomu, že je její dvojče. Nejen že byla stejně vysoká a štíhlá jako Florinda, ale měla také stejnou barvu očí, vlasů a pleti — dokonce i jejich výrazy byly stejné. Měly i stejnou povahu, až na to, že Nélida vystupovala tišeji, méně energicky, jako kdyby postrádala moudrost a energickou sílu Florindy. Byla v ní ale trpělivá, tichá síla, která velmi uklidňovala.

Hermelinda by snadno mohla být pokládána za mladší sestru Karmely. Byla štíhlá, pět stop a dva palce vysoká a měla vybrané způsoby. Zdálo se, že je méně sebejistá než Karmela. Mluvila tiše a pohybovala se rychlými bezděčnými pohyby, které nějak doplňovaly její půvab. Ostatní mi

prozradili, že její plachost v nich probouzí to nejlepší a že nedokáže jednat s více nebo i jen se dvěma lidmi zároveň.

Klára a Delie tvořily úžasný tým šprýmařek. Nebyly ve skutečnosti tak vysoké, jak se na první pohled zdálo. Díky jejich statnosti, ráznosti a živosti se o nich každý domníval, že to jsou velké, nezničitelné ženy. Hrály spolu ty nejrozkošnější soutěživé hry. Při sebemenší příležitosti se stávaly na odív ve svých exoticky výstředních hávech. Obě velmi dobře hrály na kytaru a jejich krásné hlasy spolu ladily. Zpívaly, a to nejen španělsky, ale také anglicky, německy, francouzsky a italsky, a snažily se jedna druhou překonat. Měly ve svém repertoáru balady, lidové písně, jakoukoli myslitelnou populární písničku včetně těch nejnovějších. Jen jsem zabroukala nebo zarecitovala první verš písně a Klára nebo Delie mi ji okamžitě zazpívaly celou. Obě také soutěžily v psaní básní a skládaly verše k různým příležitostem.

Psalý mi básně a podstrkávaly mi je nepodepsané podle dveřmi. Já jsem pak musela uhadnout, kdo báseň napsal. Každá tvrdila, že jestli ji mám opravdu ráda, tak jako má ráda ona mně, intuitivně poznám autorku.

Jejich soutěživost byla tak báječná proto, že v ní nebyla ostrost. Jejím účelem nebylo druhého porazit, nýbrž navzájem se pobavit. Klára i Delie si samozřejmě legrace užily stejně jako jejich publikum.

Když si někoho oblíbily, jako se to zdálo být se mnou, jejich náklonnost a věrnost byly bez hranic. Obě mě s úžasnou vytrvalostí bránily, dokonce i když jsem nebyla v právu. V jejich očích jsem byla dokonalá a nemohla jsem udělat chybu. Naučila jsem se od nich, jak moc je důležité povzbudit a důvěřovat. Nepokoušela jsem se chovat podle jejich očekávání proto, abych je nezklamala. Spíše pro mne bylo nejpřirozenější věřit, že jsem dokonalá, a chovat se k nim bezchybně.

Nejzvláštnější ze všech čarodějek byla má učitelka snění Zuleika, která mě nikdy nic neučila. Dokonce se mnou ani nepromluvila nebo si možná ani nevšimla, že existuji.

Zuleika byla stejně jako Florinda velmi krásná — nijak nápadně, zato však nadpozemsky. Byla útlá, její tmavé oči s obočím jako křídly, malý, dokonalý nos a ústa byly orá-

mané prošedivými vlnitými tmavými vlasy, které zdůrazňovaly auru její nadpozemskosti.

Byla to neobvyklá, vznešená krása, kterou ještě umocňovala její vytrvalá sebekontrola. Naprosto si uvědomovala kosmický nádech své krásy a přitažlivosti v očích druhých. Naučila se ho rozpoznávat a jednala s ním, jako kdyby to byla cena, kterou vyhrála. Proto byla naprosto lhostejná k čemukoli nebo komukoli.

Zuleika se naučila břichomluvectví a mimořádně toto umění ovládala. Slova vyslovovaná pohybem úst se podle ní stala mnohem více matoucími, než skutečně jsou.

Nesmírně ráda jsem poslouchala, jak Zuleika jako břichomluvec mluví ke zdem, stolům, porcelánu nebo čemukoli jinému, co se před ní vyskytovalo, a tak jsem za ní chodila, kdykoli se objevila. Když procházela domem, jako kdyby se ani nedotýkala podlahy, nerozvířila vzduch. Když jsem se ostatních čarodějí zeptala, jestli to je jen iluze, vysvětlili mi, že Zuleika se děsí toho, že by zanechávala šlépěje.

Když jsem se setkala se všemi ženami, vysvětlily mi rozdíl mezi snivci a stopaři. Říkaly tomu dvě planety. Florinda, Karmela, Zoila a Delie byly stopařky: silné bytosti s obrovskou fyzickou energií, podnikavé, nevyčerpateľné pracovníce, odbornice na fantastický stav vědomí, kterému říkaly snová bdělost.

Druhou planetu tvořily snivkyně Zuleika, Nérida, Hermelinda a Klára. Jejich energie byla éterická. Neznamenalo to, že by byly méně silné nebo energické. Jejich energie byla jen méně zjevná. Působily nadpozemsky, dokonce i když se zabývaly těmi nejpozemštějšími činnostmi. Byly odbornicemi na další zvláštní stav vědomí, kterému říkaly „snění ve světech jiných, než je tento“. Tvrdily, že to je ten nejjednodušší stav vědomí, kterého může žena dosáhnout.

Když spolu snivkyně a stopařky spolupracují, stopařky fungují jako ochranná tvrdá vnější vrstva, která skrývá hluboké jádro. A tímto hlubokým jádrem jsou snivkyně — jemná matečná půda, která změkčuje tvrdou vnější vrstvu.

Čarodějky o mne pečovaly jako o něco vzácného, roz-

mazlovaly mě a zahrnovaly pozorností, jako kdybych byla dítě. Věřily mi má oblíbená jídla, ušily ty nejelegantnější a nejdokonaleji padnoucí šaty, které jsem kdy měla. Zасыпávaly mě dárky, od naprostých hloupostí po cenné šperky, které uložily, aby tu na mne čekaly do dne, kdy se probudím.

Ve světě čarodějů byly ještě další dvě ženy. Obě byly stopařky: dvě tlusté dívky, Marta a Tereza. Obě byly symptomatické a spojovala je jejich úžasná chuť k jídlu. V tajné příhradce ve spíži vždycky měly nějaké koláčky, čokolády a rozmanité cukrovinky, ale rozhodně tím nikoho nechtěly šidit. K mé velké radosti mi o téhle skrýši řekly hned na začátku a povzbudily mě, abych si z ní nabídla, kdykoli budu chtít, což jsem samozřejmě dělala.

Z obou dívek byla starší Marta. Bylo jí kolem dvaceti pěti let a měla v sobě směs německé a indiánské krve. Pokud nebyla naprosto bílá, byla alespoň bledá. Její nádherné vlasy byly černé, jemné a vlnité a lemovaly širokou tvář s vysedlými lícními kostmi. Měla jasné zelenomodré, zeshikmené oči a malé, jemné a téměř růžové průsvitné jako by kočičí uši.

Marta se oddávala dlouhým, melancholickým vzděchům — německým, jak tvrdila — a zádušnému mlčení, což bylo dědictvím její indiánské duše. Nedávno se začala učit hrát na housle a cvičila v jakoukoli denní hodinu. Nikdo jí to nevytýkal ani se na ni nezlobil, nýbrž všichni se jednomyslně shodli na tom, že Marta má výborný hudební sluch.

Tereza měčila necelých pět stop, ale díky svému objemu vypadala mnohem vyšší. Hodiny sedávala na dvorku s připraveným stojanem, štětcí, paletou s barvami a vodou a čekala, až budou světle a stíny právě takové, jaké chtěla. Pak se zenovým sebeovládáním a plynulostí roznášela štětcí barvy po papíře.

Většina mých skrytých vzpomínek se vynořila. Byla jsem vyčerpaná. Rytmus Florindina tichého chrápání stoupající a klesající místností jako vzdálená ozvěna mě hypnotizoval.

JAKMILE JSEM OTEVŘELA OČI, zavolala jsem její jméno. Neodpověděla. Postel byla prázdná. Žluté prostěradlo, pečlivě zastrkané pod matrací, naprosto nesvědčilo o tom, že by na posteli někdo seděl, natož pak spal. Dva polštáře byly zpět na svých obvyklých místech — opřené o zed' — a deka, kterou použila, byla složená a ležela spolu s ostatními na podlaze.

Netrpělivě jsem po celém bytě hledala stopu, známku toho, že tu opravdu byla. Nenašla jsem nic, dokonce ani dlouhý šedivý vlas v koupelně.

PŘI NORMÁLNÍM VĚDOMÍ jsem si ony ztracené dny nebyla schopná vybavit, jen jsem s naprostou jistotou věděla, že nebyly ztracené. Cosi se se mnou v té době stalo, vnitřní význam téhle změny mi ale unikl. Nepokoušela jsem si všechny ty nejjasné vzpomínky vědomě vybavovat. Jednoduše jsem věděla, že tam jsou, zpola skryté, jako lidé, které jsem trochu poznala, ale jejichž jména si přesně nemohu vybavit.

Nikdy jsem nebyla dobrý spáček, ale od od oné noci, kdy se v bytě Isidora Baltazara objevila Florinda, jsem chodila spát v jakoukoli hodinu jen proto, abych se oddávala snům. Jednoduše jsem usnula, kdykoli jsem si lehla, a spala jsem neobvykle dlouho. Dokonce jsem i přibrala, bohužel ne na správných místech. Nikdy jsem ale nesnila o čarodějích.

Jednou odpoledne mě náhle probudilo hlasité zařinčení. Isidoro Baltazar upustil konvici do dřezu. Bolelo mě u srdce, viděla jsem rozmazaně. Okamžitě jsem si vzpomněla na strašný sen, který mi stejně rychle zase unikl. Silně jsem se potila.

„Všechno je to tvoje chyba,“ ječela jsem na něho. „Kdybys mi pomohl, neprospala bych celý život.“ Chtěla jsem se vztekat, dát volný průchod své frustraci a netrpělivosti. V mé myslu ale najednou problesklo, že to nemohu udělat, protože už nemohu mít z toho, že si stěžuji, takový požitek, jaký jsem vždycky mívala.

Jeho tvář radostně zářila, jako kdybych své myšlenky vyslovila nahlas. Popadl svou židli, sedl si na ni obkročmo a řekl: „Ty víš, že ti nemůžu pomoci. Pro ženy je cesta snění

jiná. Nemám ani představu o tom, co ženy pro snění musí udělat.“

„To bys měl, s tolika ženami ve svém světě,“ odvětila jsem neotesaně.

Smál se, jako kdyby nic nemohlo otrást jeho dobrou náladou. „Dokonce si ani nemohu začít představovat, co ženy ke snění potřebují,“ pokračoval. „Muži musí o uspořádání své pozornosti ve snech neustále bojovat. Ženy nebojují, ale musí získat vnitřní disciplínu.“ Se zářivým úsměvem dodal: „Jedna věc by ti ale mohla pomoci. Nepřistupuj ke snění svým obvyklým nutkavým způsobem. Nech ho k sobě přijít.“

Otevřela jsem a zavřela ústa, načež se můj úžas změnil ve vztek. Na svůj předchozí vhléd jsem zapomněla, obula jsem si boty, zlostně vyskočila a ujistila se, že za mnou prásknou dveře. Jeho smích mě provázel celou cestu až k mému autu na parkovišti.

Sklíčená, nemilovaná, opuštěná a především plná sebe-lítosti jsem jela na pláž. Byla prázdná. Pršelo. Bylo bezvětří a déšť byl velmi jemný a klidný.

V tichém pleskání vln a dešti padajícím do vody bylo cosi uklidňujícího. Zula jsem si boty, vyhrnula kalhoty a procházela se, dokud jsem ze sebe nesmyla své nálady.

Věděla jsem, že jsem se jich zbavila, protože jsem v šplouchajících vlnách slyšela Florindin šepot: „Je to osamocený boj.“ Neděsilo mě to. Jednoduše jsem přijala, že jsem opravdu sama. A právě toto přijetí mě dovedlo k tomu, co mám udělat. A protože nemám ve zvyku vyčkávat, okamžitě jsem jednala.

Jakmile jsem pod dveře Isidora Baltazara vstřčila vzkaz — nechtěla jsem, aby mi to vymlouval — vyrazila jsem k domu čarodějek. Jela jsem celou noc až do Tucsonu. Ubytovala jsem se v hotelu, prospala většinu dne a pozdě večer jsem znovu vyrazila po stejné cestě, po které jsme se vraceli s Isidorem Baltazarem.

Mám jen slabý orientační smysl, nicméně tato cesta se do mne hluboce zapsala. Se záhadnou jistotou jsem přesně věděla, po kterých cestách se vydat, kde zahnout. Takřka ve chvíli jsem dorazila do domu čarodějek. Ani jsem se nepodívala na hodinky, protože jsem nechtěla ztratit po-

cit, že od doby, kdy jsem nastoupila v Tucsonu do auta, neuplynul žádný čas.

Že v domě nikdo nebyl, mě ani v nejmenším netrápilo. Jasně jsem si vybavovala, co mi Nélida říkala, když schovávala do prádelníku malý košík s dárky ode všech, totiž že se pro ně mohu vrátit, kdykoli si budu přát. „Ať je den či noc, tenhle košík tě bezpečně dovede zpět.“ Její slova mi zvonila v uších.

S jistotou, která obvykle přichází se zvykem, jsem zamířila přímo do pokoje, který mi dala Esperanza. Bílá houpačí síť byla připravená, jako kdyby na mne čekala. Nakonec se mě zmocnil mírný neklid, ale nebyla jsem ani zdaleka tak vystrašená, jak jsem mohla být. Tak trochu strnule jsem klesla do houpačí sítě a měla jednu nohou vystrčenou, abych se mohla pohupovat.

„K čertu s mým strachem,“ zakřičela jsem, položila jsem nohu do sítě a rozkošnický jsem se protáhla jako kočka, až mi zapraskalo ve všech kloubech.

„Áá, dostala jsi se šťastně zpátky,“ ozvalo se z chodby.

Neviděla jsem ji, a přestože jsem nezbytně nemusela rozpoznat její hlas, věděla jsem, že to je Nélida. Vyčkávala jsem, až vstoupí, ale nevešla.

„V kuchyni máš jídlo,“ řekla. Její kroky se vzdalovaly ode dveří dolů chodbou.

Vyskočila jsem a běžela za ní. „Počkej, počkej, Nélido!“ křičela jsem. Na chodbě ani v pokojích, které jsem mijela po cestě do kuchyně, nikdo nebyl. Vlastně nikdo nebyl v celém domě. A přece jsem si byla jistá, že tu jsou. Slyšela jsem jejich hlasy, jejich smích, řinčení nádobí, hrnců a pánví.

Několik dalších dnů jsem strávila v neustálém očekávání nějaké významné události. Nedovedla jsem si představit, co by se mělo stát, jen jsem věděla, že to musí mít nějakou spojitost s ženami.

Z nějakého nepochopitelného důvodu ženy nechťely být spatřeny. Jejich úžasné skryté vystupování mě nutilo trávit veškerý čas na chodbách, bezezvučně se plížit jako stín. Bez ohledu na vynalézavé úskoky, které jsem vymyslela, abych je překvapila, jsem ale nikdy nezachytila více než jen letmý stín. Neslyšně se pohybovaly ze svých poko-

ju a zpět, z domu a do domu, jako kdyby procházely mezi světy, zanechávající za sebou zvuk svých hlasů a smíchu.

Někdy jsem se ptala, jestli tu opravdu jsou, jestli zvuky jejich kroků, jejich šepot a chichotání nejsou jen útržky mé představivosti. Kdykoli jsem se chystala uvěřit, že to je má představivost, zaslechla jsem jednu z nich v patiu. Zahrvacená novou horlivostí jsem běžela zpět do domu, abych zjistila, že jsem byla znovu přelstěna. Došla jsem k přesvědčení, že ženy, jakožto pravé čarodějky, mají jakési netopýří vnitřní ústrojí k lokalizování ozvěny, které je upozorňuje na zvuky, které působím.

Mé zklamání z toho, že jsem je nebyla schopna přistihnout u plotny, se vždycky rozplynulo při pohledu na zvláštní pokrmy, které tu pro mne nechávaly. Lahodnost těch pokrmů bohatě vyvážila skromnost porcí. Jedla jsem ta báječná jídla s ohromnou chutí. Přesto jsem ale měla neustále hlad.

Jednoho dne těsně před soumrakem jsem slyšela, jak mě ze zadní části domu volá mužský hlas. Vyskočila jsem z houpačí sítě a běžela chodbou. Byla jsem tak ráda, že správce vidím, že jsem na něj málem skočila, tak jako to dělávají psi. Neschopná udržet na uzdě svou radost jsem ho políbila na tváře.

„Dávej si pozor, nibelungo.“ Řekl to stejným hlasem a způsobem, jak by to řekl Isidoro Baltazar. Zamrkal na mne a dodal: „Nenech se unést, abys mě za chvíli neznežila.“

Chvíli jsem nevěděla, co si o jeho slovech myslet. Když se ale rozesmál a konejšivě mě poplácal po zádech, na-prosto jsem se uvolnila.

„Rád tě vidím,“ řekl tiše.

„A já zas vidím tak ráda vás!“ sebevědomě jsem se zachotala a zeptala se ho, kde jsou všichni ostatní.

„Někde tu jsou,“ odpověděl nejasně. „V tuto chvíli jsou tajemně nedosažitelní, ale neustále přítomni.“ Když viděl mé zklamání, dodal: „Měj trpělivost.“

„Vím, že tu někde jsou,“ zamumlala jsem. „Nechávají mi tu jídlo.“ Teatrálně jsem se podívala přes rameno a svěřila se: „Ale pořád mám hlad. Porce jsou příliš malé.“

Podle správce to bylo u jídla síly normální: člověk se ho

nikdy nenasytí. Řekl, že si vaří sám — rýži a luštěniny s kusem vepřového, hovězího nebo kuřecího masa — a jí jen jednou denně, ale nikdy ne ve stejnou hodinu.

Pak mě vzal do svého pokoje. Bydlel ve velké, přečpané místnosti za kuchyní, mezi podivnými dřevěnými a železnými sochami, kde okolo zatažených závěsů nehybně visel vzduch ztěžklý vůní jasmínu a eukalyptu. Spal na polním lehátku, které měl složené v almaře, když jej zrovna nepoužíval, a jedl u malého salonního stolu s dlouhými nožičkami.

Svěřil se mi, že stejně jako ty tajemné ženy nemá rád rutinu. Den či noc, ráno nebo odpoledne pro něho bylo jedno a totéž. Zаметal patia a shrabával listí na mýtině, kdykoli měl pocit, že by to měl udělat. To, jestli byly na zemi opadané květy nebo listy, pro něho bylo bezvýznamné.

V následujících dnech jsem se velmi snažila přizpůsobit se tomuto způsobu života, který byl zdánlivě bez řádu. Romáhala jsem správci s jeho prací, ne proto, že bych toužila být užitečná, ale protože jsem k tomu cítila nutkání. Také jsem vždy přijala jeho pozvání k jídlu. Bylo stejně skvělé jako jeho společnost.

Přesvědčená, že je více než jen správce, dělala jsem všechno proto, abych ho zaskočila svými zákeřnými otázkami, což mi nevycházelo, protože jsem nikdy nedostala uspokojivé odpovědi.

„Odkud pocházíte?“ zeptala jsem se ho bez obalu jednoho dne při jídlu.

Vzhlédl od svého talíře, jako kdyby očekával výsledek, a poslušně ukázal k horám na východě, které jako obraz rámovalo otevřené okno.

„Hory Bacatete?“ Můj hlas prozrazoval nedůvěru. „Ale vy nejste indián,“ zamumlala jsem rozpačitě. „Podle mého jsou indiáni jen Mariano Aureliano, Delie Floresová a Genaro Flores.“ Povzbuzená překvapeným výrazem očekávaní na jeho tváři jsem dodala, že Esperanza podle mého názoru přesahuje rasové kategorie. Naklonila jsem se nad stůl a důvěrným tónem jsem se mu svěčila s tím, co jsem již řekla Florindě. „Esperanza se nenarodila jako lidská bytost. Byla stvořena magickým činem. Je to pravý dábel.“

Znovu se opřel o operátro své židle a vesele zapíštěl. „A co bys řekla o Florindě? Víš, že je Francouzka? Nebo spíš její rodiče byli Francouzi. Byli z rodin, které přišly do Mexika s Maxmilianem a Carlotou.“

„Je velmi krásná,“ zamumlala jsem a pokoušela se vzpomnout si, kdy přesně byl rakouský princ vyslán Napoleonem do Mexika.

„Neviděla jsi ji, když se hodí do gala,“ rozplýval se. „Je úplně jiná. Věk pro ni nic neznamená.“

„Karmela mi řekla, že jsem jako Florinda,“ řekla jsem v návalu ješitnosti a zasněnosti.

Vyskočil ze židle, postrčený smíchem, který v něm bublala. „To bude dnes den.“ Vyslovil ta slova bez jakéhokoli pocitu, jako kdyby se ani v nejmenším nestaral o to, jak budou přijata.

Zírala jsem na něho se špatně skrývaným nepřátelstvím, podrážděná jeho poznámkou, jeho bezcitností. Chtěla jsem změnit téma, tak jsem se ho zeptala na naguala Mariana Aureliana. „Odkud přesně pochází?“

„Kdo ví, odkud pocházejí nagualové?“ zamumlal, když se obrátil k oknu. Dlouho zíral na vzdálené hory, načč se ke mně znovu obrátil a řekl: „Někteří lidé říkají, že nagualové přicházejí ze samotného pekla. Já tomu věřím. Někteří lidé říkají, že nagualové dokonce nejsou lidské bytosti.“ Znovu se odmlčel a já jsem si pomyslela, jestli se bude opakovat dlouhé mlčení. Jako kdyby vycítil mou netrpělivost, přišel si sednout vedle mne a dodal: „Kdyby ses mě zeptala, řekl bych ti, že nagualové jsou nadlidští. To proto vědí všechno o lidské podstatě. Nagualovi nemůžеш lhát. Vidí do tebe. Vidí dokonce do prostoru, do jiných světů v tomto světě a do jiných světů mimo tento svět.“

Neklidně jsem se zavrtěla na své židli a přála jsem si, aby přestal mluvit. Litovala jsem, že jsem ho zapletla do takového rozhovoru. V nejmenším jsem nepochybovala o tom, že ten muž je šilený.

„Ne, nejsem šilený,“ ujistil mě a já jsem hlasitě zaječela. „Jen říkám věci, které jsi nikdy předtím neslyšela.“

Několikrát jsem zamrkala, kupodivu nepřipravena zajmout obranné postavení. Pak mě ale zaplavila vlna od-

vahy plynoucí z mého znepokojení a bez okolků jsem se ho zeptala: „Proč se přede mnou schovávají?“

„To je zjevné,“ okamžitě odvětil, a když viděl, že pro mne to zjevné není, dodal: „Měla bys vědět proč. Ty patříš do party, já ne. Já nejsem jedním z nich. Jsem pouze správce. Promazávám stroj.“

„Jsem z toho zmatená ještě víc než předtím,“ podrážděně jsem zabručela. Pak mě zasáhl náhlý záblesk pochope-
ní. „O jaké partě to mluvíte?“

„O všech ženách, které jsi potkala, když jsi tu byla posle-
dně. Snivkyních a stopařkách. Řekly mi, že patříš k sto-
pačkám. Jsi jedna z nich.“

Nalil si sklenici vody a šel s ní k oknu. Několikrát si lokl a vysvětlil mi, že nugal Mariano Aureliano vyzkoušel mé stopařské schopnosti v Tucsonu v Arizoně, když mě poslal do kavárny, abych do svého jídla hodila švába. Správce se obrátil zády k oknu, upřeně se zadíval do mé tváře a do-
dal: „Neobstála jsi.“

„O tomhle nesmyslu nechci nic slyšet,“ přerušila jsem ho. Vůbec jsem netoužila slyšet zbytek toho příběhu.

Zatvářil se šelmovskými. „Po svém selhání jsi se ale ospra-
vedlnila tím, že jsi bezostyšně a bezohledně ječela na Ma-
riana Aureliana a kopala ho. Stopaři,“ zdůraznil, „jsou lidé,
kteří vědí, jak jednat s lidmi.“

Otevřela jsem ústa, abych řekla, že vůbec nechápu, o čem to mluvím, ale rychle jsem je zase zavřela.

„Matoucí ale je,“ pokračoval, „že jsi ohromná snivkyně. Kdyžby tomu tak nebylo, byla bys jako Florinda — samo-
zřejmě méně vysoká a krásná.“

S jedovatým úsměvem jsem toho starého čmouchala tiše proklela.

„Vzpomínáš si, kolik žen bylo na pikniku?“ zeptal se náhle.

Zavřela jsem oči, abych si piknik lépe představila. Jasně jsem viděla šest žen sedících na plachtě rozprostřené pod eukalyptovými stromy. Esperanza tu nebyla, ale poznala jsem Karmelu, Zoilu, Delii a Florindu.

„Kdo jsou ty další dvě?“ zeptala jsem se, zmatená více než kdy jindy.

„Ach,“ zašeptal se zářivým úsměvem. „To byly snivkyně

z jiného světa. Viděla jsi je jasně, ale pak zmizely a tvá mysl jejich zmizení vůbec nezaznamenala, protože to bylo jednoduše příliš fantastické.“

Duchem nepřítomná jsem přikývla, neschopná pocho-
pit, že jsem viděla jen čtyři ženy, když jsem věděla, že jich ve skutečnosti bylo šest.

Mé myšlenky k němu nějak musely proniknout, proto-
že řekl, že je přirozené, že jsem se zaměřila pouze na čtyři z nich. „Ty další dvě jsou tvým zdrojem energie. Jsou ne-
hmotné a nejsou z tohoto světa.“

Ztracená a zmatená jsem na něho jen zírala, neschopná
žádné další otázky.

„Protože nejsi na planetě snivců,“ objasnil mi, „sny jsou pro tebe nočními můrami a tvé přechody mezi sny a realitou jsou velmi nestabilní a nebezpečné pro tebe i ostatní snivce. Proto Florinda přijala úkol pomáhat ti a chránit tě.“

Vstala jsem tak prudce, že se má židle převrátila. „Už nechci vědět nic víc!“ křičela jsem. Právě včas se mi poda-
řilo zabránit tomu, abych nevyhrkla, že raději odjedu, abych nemusela poznat jejich šílené chování a uvažování.

Správce mě vzal za ruku a vedl ven mýtinou a chapar-
ralem k zadní části malého domku.

„Pomůžeš mi s generátorem,“ prohlásil. „Potřebuje opravu.“

Nahlas jsem se rozesmála a řekla mu, že o generátorech nic nevím. Teprve když otevřel padací dvířka betonové ko-
mory, došlo mi, že se tu vyrábí elektrický proud pro světla v domě. Uvědomila jsem si, že je samozřejmé, že elektric-
ká světla a přístroje na mexickém venkově jsou stejné jako ty, které už znám z dětství.

Od toho dne jsem se snažila přilít se ho nevyptávat. Cítila jsem, že na jeho odpovědi nejsem připravená. Naše setkání získala povahu rituálu, ve kterém jsem dělala všechno proto, abych se vyrovnala jeho dokonalému způ-
sobu užívání španělského jazyka. Strávila jsem hodiny ve svém pokoji nad rozličnými slovníky a vyhledávala nové a často archaické výrazy, kterými bych na něho učinila
dojem.

Jednou odpoledne, když jsem čekala, až správce přinese

jídlo — poprvé ode dne, kdy jsem jeho pokoj objevila, jsem v něm byla sama —, jsem si vzpomněla na staré zvláštní zrcadlo. Pečlivě jsem prozkoumala jeho skvrnitý, nejasný povrch.

„Když se na sebe budeš dívat příliš dlouho, to zrcadlo tě chytí do pašti,“ uslyšela jsem za sebou.

Otočila jsem se v očekávání, že uvidím správce, ale v pokoji nikdo nebyl. Nedočkavě jsem vyrazila ke dveřím a málem jsem zakopla o sochu ze dřeva a kovu, která stála za mnou. Automaticky jsem natáhla ruce, abych ji zachytila, ale ještě než jsem se jí dotkla, socha se ode mne vzdálila zvláštním krouživým pohybem, načež s překvapivě lidským povzdechnutím zaujala svou původní pozici.

„Co se děje?“ vkročil správce do pokoje. Položil na vrátky stolek velký tác, vzhlédl k mé popelavé tváři a znovu se zeptal, co se mi stalo.

„Někdy mám pocit, že jsou tyhle obludy živé a pozorují mě,“ ukázala jsem bradou k nejbližší soše. Všimla jsem si jeho vážné tváře a rychle jsem ho ujistila, že jsem tím nechtěla říci, že jsou ošklivé, ale spíše obrovské. Několikrát jsem se zhluboka rozechvěle nadechla a zopakovala, že mám pocit, jako kdyby ty sochy byly živé.

Nenápadně se kolem sebe rozhlédl a téměř neslyšně zašeptal: „Jsou živé.“

Cítila jsem se tak nepřijemně, že jsem začala žvatlat o odpolední, kdy jsem poprvé uviděla jeho pokoj, o tom, jak mě přivábilo tajuplné šelestění a nakonec se ukázalo, že to byl vítr, který se rozbíhým oknem opíral do závěsu. „Přesto jsem v tu chvíli věřila, že to je monstrum,“ svěřila jsem se s nervózním chichotáním. „Jakási cizí existence, pasoucí se ve stínech soumraku.“

Správce mě pozoroval pronikavým očima a kousal se do spodního rtu. Pak nezaostřeným pohledem přeběhl po místnosti. „Raději si sedneme a najíme se,“ řekl nakonec. „Nenecháme si to jídlo přece vystydnout.“ Nabídl mi židli, a jakmile jsem se pohodlně usadila, dodal chvějícím se hlasem: „Velmi správně říkáš existence, protože tohle nejsou sochy. Jsou to *nálezky*.“ Svěřil mi důvěrným tónem: „Byly vytvořeny velkým naguelem na základě vzorů zahlédnutých v jiném světě.“

„Naguelem Marianem Aurelianem?“ zeptala jsem se.

Potřásl hlavou a řekl: „Mnohem starším naguelem, jež hož jméno je Eliás.“

„A proč jsou tyhle nálezy ve vašem pokoji?“ zeptala jsem se. „Udělal je tenhle velký nagueal pro vás?“

„Ne,“ řekl. „Jen se o ně starám.“ Povstal, sáhl si do kapsy a vytáhl z ní pečlivě složený bílý kapesník a začal otírat prach z nejbližšího nálezu. „Jsem správce, a proto na mne připadá i povinnost starat se o ně. Jednoho dne je s pomocí všech čarodějů, se kterými jsi se již setkala, dopravím tam, kam patří.“

„A kam patří?“

„Jejich domovem je nekonečno, vesmír, vzduchoprázdno.“

„A jak je tam hodláte dostat?“

„Stejnou silou, která je prve dostala sem: silou snové bdělosti.“

„Pokud stejně jako tihle čarodějové sníte,“ velmi jsem se snažila skrýt triumf ve svém hlase, „pak musíte být také čarodějem.“

„To ano, ale nejsem jako oni.“

Jeho upřímné přiznání mě zmátlo. „To snad ale není podstatné?“

„Ach!“ zvolal významně. „Je to velmi podstatné. Ale teď ti to nemůžu vysvětlit. Kdybych to udělal, byla bys ještě zasmušilejší a naštvanější. Jednou to ale sama pochopíš, aniž by ti to někdo musel vysvětlovat.“

V hlavě mi hučelo z toho, jak jsem se zoufale snažila vymyslet, co bych k tomu mohla dodat, na co bych se mohla zeptat.

„Mohl byste mi říct, jak k těmhle nálezům nagueal Eliás přišel?“

„Uviděl je ve svém snění a ulovil je,“ svěřil mi správce. „Některé z nich jsou kopie, které vytvořil podle nálezů, které si s sebou nemohl odnést. Jiné jsou skutečné. Nálezy, které velký nagueal přepravil až sem.“

Nevěřila jsem mu ani slovo, přesto jsem si nemohla pomoci a zeptala jsem se: „Proč je sem nagueal Eliás vzal?“

„Protože ho o to nálezy samy požádaly.“

„Proč?“

Mávnutím ruky odmítl mé otázky a pobídl mě, abych se pustila do jídla. Jeho neochota uspokojit mou zvědavost jen popíchla můj zájem. Nedovedla jsem si představit, proč nechce mluvit o svých výmyslech, když tak ovládá vyhýbavé odpovědi. Mohl mi na to říci cokoli.

Jakmile jsem dojedla, požádal mě, abych z almary vytáhla jeho skladací lůžko. Protože jsem věděla, že má lehátko nejraději u francouzských dveří zakrytých závěsem, rozložila jsem ho tam. Se spokojeným povzdechem si lehl a hlavu si položil na malý obdélníkový polštář připravený na jedné straně lehátka. Byl naplněný sušenými fazolemi a kukuřicí. Prý zajišťoval sladké sny.

„Já si teď zdřímnu,“ řekl a rozeplnul si pásek na kalhotách. Byl to slušný způsob, jak mě odmítnout.

Náštaná jeho neochotou mluvit o nálezech jsem naložila špinavé talíře na ták a vztekle jsem vyrazila z pokoje. Jeho chrápání mě pronásledovalo až do kuchyně.

TU NOC MĚ PROBUDILO BRNKÁNÍ NA KYTARU. Automaticky jsem se natáhla pro baterku, která ležela pod nízkou zavěšenou houpací sítí, a podívala jsem se na hodinky. Bylo lehce po půlnoci. Pevně jsem okolo sebe ovinula deku a po špičkách jsem vešla do chodby, která vedla do patia.

Na proutěné židli v patiu seděl muž a hrál na kytaru. Neviděla jsem mu do tváře, ale věděla jsem, že to je muž, kterého jsme s Isidorem Baltazarem viděli a slyšeli, když jsme sem přijeli poprvé. Stejně jako posledně přestal hrát, jakmile mě uviděl. Vstal ze židle a vešel do domu.

Jakmile jsem byla zpět v pokoji, znovu začal se svým brnkáním. Právě když jsem usínala, uslyšela jsem ho zpívat jasným, silným hlasem. Zpíval větru, vábil ho, aby překonal míle ticha a prázdnoty a přišel k němu.

Jako kdyby odpovídal na jeho neodbytné volání, vítr nabyl na síle. Hvízdal chaparralem. Otrhal ze stromů zvadlé listy a v šustících chumlech je vrhal na zdi domu.

Z náhlého popudu jsem otevřela dveře do patia. Vítr naplnil místnost nevyslovitelným smutkem. Nebyl to žal, ale melancholická osamocenosť pouště, prachu a starobylých stínů. Vítr kroužil místností jako kouř. S každým ná-

dechem jsem jej vdechovala. Ztěžkl mi v plících, a přece čím hlouběji jsem dýchala, tím lehčí jsem se cítila.

Výšla jsem ven a prodírala se vysokými keři k zadní části domu. Bílé zdi zachycovaly měsíční svit a odrážely jej na rozsáhlou mýtinu ošlehanou větrem. Ze strachu, aby mě nikdo neviděl, jsem poskakovala od jednoho ovocného stromu ke druhému a skrývala se v temných stínech vrhaných měsíčním svitem, až jsem se dostala ke dvěma kvetoucím pomerančovníkům za zdí, které strážily cestu k malému domku.

Vítr chaparralem nesl zvuk smíchu a tlučeného hovoru. Odvážně jsem se rozběhla po cestě, ale jakmile jsem doběhla ke dveřím malého tmavého domku, odvahy jsem ztratila. Rozechvělá vzrušením jsem se připlížila k otevřenému oknu. Rozeznela jsem hlasy Delie a Florindy, ale okno bylo příliš vysoko, takže jsem neviděla, co dělají.

Zapostlouchala jsem se v očekávání toho, že uslyším něco hlubokého, že mě uchvátí nějaké fantastické odhalení, které mi pomůže vyřešit to, kvůli čemu jsem sem přišla. Uslyšela jsem ale jen klevety. Jejich jízlivé pomlavy mě tak zaujaly, že jsem několikrát zapomněla na to, že jim naslouchám ve skrytu, a hlasitě jsem se rozesmála.

Nejdříve jsem se domnívala, že pomlouvají nezasvěcené, pak jsem si ale uvědomila, že mluví o snivkyních a jejich nejzakeřnější poznámky byly zaměřené na Nélidu.

Říkaly, že po tolika letech ještě není schopná prolomit sevření světa. Nejenže je marnivá — tvrdily, že celý den tráví před zrcadlem — ale je také prostopášná. Dělá prý vše, co je v její moci, aby byla žádoucí ženou, aby pak mohla svést naguála Mariana Aureliana. Jeden z hlasů jízlivě poznamenal, že je koneckonců jediná, která by mohla pojmut jeho obrovský, opojný orgán.

Pak mluvíly o Kláře. Nazvaly ji nafoukanou slonicí, která věří, že je její povinností každému udělit požehnání. Přijemcem její pozornosti byl momentálně nagonal Isidoro Baltazar a jednalo se o její nahé tělo. Prý ho neměl, nýbrž pouze viděl. Jednou ráno a podruhé v noci ho obšťastnila odhalením své nahoty. Byla přesvědčená o tom, že tak mladému nagonalovi zajistí sexuální zdatnost.

Třetí ženou, o které mluvíly, byla Zuleika. Říkaly, že se

klame falešnou představou, že je svatá a Panna Marie. Její takzvaná duchovnost prý není nic jiného než poblázněnost. Pravidelně ztrácí zdravý rozum. Jakmile má jeden ze svých záchvatů šílenství, uklidí celý dům odshora dolů, dokonce i kameny v patiu a na pozemcích.

Další na řadě byla Hermelinda. Popsaly ji jako bytost velmi střízlivou, velmi zdvořilou, jako vzor měšťáckých hodnot. Stejně jako Nélida nebyla po tolika letech schopna přestat chtít být dokonalou ženou, dokonalou hospodyní. Přestože neuměla vařit, šít, vyšívat ani hrát na piano k pobavení svých hostů, chtěla, jak řekly mezi záchvaty smíchu, aby ji všichni považovali za vzor ctnostného ženství, stejně jako Nélida chtěla být vzorem ženství rozpustilého.

Kdyby jen spojily své vlohy, poznal jeden z hlasů, staly by se dokonalými ženami k potěše svých pánů: dokonale v kuchyni a v obývacím pokoji, v zástěře nebo ve černých šatech a dokonale v posteli s nohama nahoře, kdykoli by se jejich pánovi zachtělo.

Když utichly, běžela jsem zpět do domu, do svého pokoje a do houpačky sítě. Ať jsem se ale snažila sebevíc, nemohla jsem usnout. Měla jsem pocit, jako kdyby se kolem mne rozprostřela jakási ochranná bublina, která vymazala mou radost, okouzlení z toho, že jsem v domě čarodějek. Myslela jsem jen na to, že jsem se svým vlastním přičiněním ocitla v Sonoře ve skupině bláznivých stařen, které zajímaly jen pomluvy, zatímco jsem mohla být v Los Angeles a užívat si legrace.

Přišla jsem pro radu, a namísto toho jsem byla přehlížena, odkázaná na společnost senilního starce, o kterém jsem byla přesvědčena, že je žena.

Když jsem se ráno usadila k jídlu se správcem, byla jsem ve stavu tak spravedlivého rozhořčení, že jsem nemohla polknout ani sousto.

„Co se děje?“ zeptal se mě stařec s upřeným pohledem. Obyčejně se pohledu z očí do očí vyhýbal. „Nemáš hlad?“

Zírala jsem na něho. Vzdala jsem se všech pokusů o sebeovládání a ulevila jsem si ode všeho potlačovaného vzteku a frustrace.

A jak jsem si tak stěžovala, měla jsem najednou zá-

blesk střízlivosti — říkala jsem si, že bych neměla vinit toho starce, že bych mu měla být vděčná, protože ke mně byl vždy laskavý. Bylo ale příliš pozdě. Mé maličké černé rozhořčení už žilo svým vlastním životem. Jak jsem zveličovala a měnila podobu událostí několika posledních dnů, můj hlas byl stále pronikavější. Se zlomyšlným zadostiučiněním jsem mu řekla, jak jsem tajně poslouchala ženy.

„Ani v nejmenším mi nechťejí pomoci,“ tvrdila jsem s jistotou. „Jen pomlouvají. Říkaly příšerné věci o snivkyních.“

„Co o nich říkaly?“

S velkou chutí jsem mu řekla všechno. Překvapivě jsem si byla schopna vybavit každý detail jejich nestydatých poznámek.

„Naprostο zjevně mluvily o tobě,“ prohlásil, jakmile jsem domluvila. „Samozřejmě symbolickou řečí.“ Počkal, až ta slova proniknou do mého vědomí, a dříve než jsem mohla začít protestovat, zeptal se mě nevinně: „Není v tobě kousek z toho všeho?“

„To teda ani ve snu!“ vybouchla jsem. „A nezkoušejte na mne tyhle psychologické kecy. Takovýhle nesmysly bych nepřijala ani od vzdělaného člověka, natož pak od zatraceného dělníka, jako jste vy.“

Správce rozšířil oči úžasem a svěsil ramena. Necítila jsem žádný soucit, jen sebelítost. Ztrácela jsem čas, když jsem mu vyprávěla, co jsem slyšela.

Chystala jsem se mu říci, jakou chybu jsem udělala, když jsem naprostο zbytečně podnikla tuhle dlouhou a namáhavou cestu, ale správce se na mne podíval s takovým opovržením, že jsem se zastyděla za svůj výbuch.

„Kdyby ses ovládala, pochopila bys, že čarodějové nikdy nic nedělají jen proto, aby se pobavili, udělali na někoho dojem nebo dali průchod svému nutkání,“ řekl s obrovským klidem.

„Všechno, co dělají nebo říkají, má svůj důvod, svůj zámer.“ Zíral na mne tak upřeně, že se mi chtělo odejít, ale nemohla jsem. „Nemysli si, že jsi tady na dovolené,“ zdůraznil. „Čarodějové, jejichž oběti jsi se stala, neznají odpor.“

„Co se mi to snažíte říct?“ dožadovala jsem se nasupeně. „Nechodte okolo horké kaše a jednoduše to řekněte.“

„Nikdo by to nevyjádřil jasněji.“ Jeho hlas byl ošidně laskavý a nabitý významem, který jsem nechápala. „Čarodějky už ti minulou noc řekly, co jsi zač. Použily čtyř žen z planety snivců, aby tobě, která jsi tajně nastlouchala, ukázaly, kdo opravdu jsi: velikašská coura.“

Byla jsem v takovém šoku, že jsem na chvíli strnula. Pak z celého mého těla vytryskl vztek horký jako láva. „Ty ubohá, bezvýznamná sračko,“ zajčela jsem a nakopla ho do slabin. Ještě než můj kopanec přistál, probleskla mi v mysli představa, jak ten malý starý sprosták leží na zemi a svíjí se bolestí, jenže můj kopanec nepřistál nikde jinde než ve vzduchu. Rychlostí jedinečného bojovníka mi uskočil z cesty.

Ústy se usmíval, ale díval se na mne bezvýrazně, studenýma očima, prudce oddechoval a mružel. „Zkoušíš na Isidora Baltazara všechno to, o čem čarodějky mluvily. Byla jsi k tomu vychovaná. Přemýšlej o tom. Nemůžeš se jen poddávat svému vzteku.“

Otevřela jsem ústa, abych něco řekla, ale žádný zvuk ze mne nevyšel. O řeč mě nepřipravila ani tak jeho slova, jako spíš jeho drtivě lhostejný, ledový tón. Bývala bych dala přednost tomu, aby na mne křičel, protože pak bych věděla jak reagovat: křičela bych hlasitěji.

Nebylo proč s ním bojovat. Ujišťovala jsem se, že nemá pravdu. Byl jednoduše senilní a zatrpklý. Ne, nehodlala jsem se na něho zlobit, ale ani ho brát vážně.

„Doufám, že se teď nerozbrečíš,“ varoval mě, ještě než jsem se vzpamatovala z šoku.

Navzdory svému odhodlání nerozčilovat se na toho senilního mizeru jsem ve tváři zrudla vzteky. „Samozřejmě že ne,“ odsekla jsem. Ještě než jsem se pokusila o další kopanec, zajčela jsem, že protože je jen sluha, zaslouhuje za svou drzost výprask, ale tvrdý, neoblomný výraz v jeho očích mě připravil o hybnou sílu. Aniž změnil svůj zdvořilý, nicméně bezvýrazný tón, nějak se mu podařilo přesvědčit mě o tom, že bych se mu měla omluvit.

„Je mi to líto,“ řekla jsem nakonec a myslila jsem to vážně. „Vzteky a nevychovanost mě vždycky ovládnou.“

„Já vím. Všichni mě před tebou varovali,“ pronesl vážně, načež s úsměvem dodal: „Najež se.“

Po celou dobu jídla jsem byla celá nesvá. Pomalu jsem žvýkala a pokradmu ho pozorovala. Přestože se ani v nejmenším nepokusil být přátelský, věděla jsem, že se na mne nezlíbí. Snažila jsem se tou myšlenkou utěšit, ale příliš to nepomáhalo. Cítila jsem, že jeho nezájem není úmyslný nebo naučený. Nesnažil se mě tím potrestat. Nic z toho, co jsem řekla nebo udělala, na něho neučinilo žádný dojem.

Spolkla jsem poslední sousto a s jistotou, která mě udívovala, jsem vyslovila první věc, která mi přišla na mysl: „Vy nejste správce.“

Podíval se na mne a zeptal se: „A kdo tedy podle tebe jsem?“ Tvář se mu rozjasnila pobaveným úsměvem.

Jeho úsměv mě připravil o veškerou obezřetnost. Zmocnila se mě ohromná bezstarostnost. Vyhrkla jsem, že je žena, že je totiž Esperanza. Hlasitě jsem vydechla úlevou, že se mi konečně podařilo mu to říci, a dodala jsem: „To proto jako jediný máte zrcadlo. Potřebujete se přesvědčit o tom, jestli jste muž nebo žena.“

„To na tebe nejspíš zapůsobilo sonorské povětrí,“ přemítal. „Je všeobecně známo, že řídký pouštní vzduch na lidi působí velmi zvláštním způsobem.“ Natáhl se pro mě zápeští, pevně ho sevřel a dodal: „Nebo máš možná v povaze být tvrdohlavá a vzdorovitá a naprosto vážně vyhrknout cokoli, co tě napadne?“

Se smíchem se ke mně naklonil a doporučil mi, abych si s ním zdřímala. „To nám prospěje. Oba jsme unavení,“ řekl.

„Tak takhle to je!“ zvolala jsem s nerozhodností, jestli by mě měl jeho návrh urazit nebo rozesmát. „Chcete se mnou spát, že?“ dodala jsem, že mě před ním Esperanza už varovala.

„Proč protestuješ proti tomu dát si se mnou dvacet, když věříš tomu, že jsem Esperanza?“ zeptal se, zatímco mě masíroval na šíji. Měl teplý a uklidňující dotek.

„Neprotestuji,“ bránila jsem se slabě. „Jednoduše nesnáším spát ve dne. Nikdy nespím ve dne. Prý jsem to nesnášela už jako dítě.“ Mluvila jsem rychle a nervózně,

zakoktávala jsem se a opakovala. Chtěla jsem vstát a odejít, ale nepatrný tlak jeho ruky na mém krku mě držel na židli. „Vím, že jsi Esperanza,“ řekla jsem rychle. „Poznám vám její dotek. Má stejně uklidňující účinek jako váš.“ Cítila jsem, jak se mi naklonila hlava, pak se mi proti mé vůli zavřely oči.

„Tak jest,“ souhlasil tiše. „Prospěje ti, když si lehneš, třeba jen na chvíli.“ Mé mlčení vzal jako souhlas, šel k almáře a vytáhl lehátko a dvě deky. Jednu mi podal.

Prožívala jsem jedno překvapení za druhým. Aniž jsem věděla proč, bez protestů jsem si lehla. Napolo zavřenými víčky jsem pozorovala, jak se protáhl, až mu zapraskaly klouby. Setřásl ze sebe boty, rozeplnul si pásek a sedl si vedle mne na lehátko. Pod tenkou vlněnou dekou si stáhl kalhoty a nezbale je hodil na zem vedle bot.

Pak nadzdvíhl deku. Začervenala jsem se a zírala jsem na něho se zvědavostí a údivem. Jeho nahé tělo bylo stejně jako Esperanzino pravým opakem toho, co jsem očekávala. Bylo pružné, holé a jemné. Byl štíhlý jako rákos a přece svalnatý. A byl to rozhodně muž, a to mladý!

Ani jsem se nad tím nezamyslela, jen jsem zatajila dech a opatrně přes sebe přetáhla deku.

Když jsem uslyšela vzdálený ženský smích, zavřela jsem oči a předstírala, že spím. Poznala jsem, že do pokoje nevstoupí, a uvolnila jsem se. Dala jsem si ruce pod hlavu a pohroužila se do tajuplného pocitu, že správce a vzdálený smích přicházející z chodby mi vrátili rovnováhu, obnovili okolo mne magickou bublinu. Co přesně ta myšlenka znamená, jsem nevěděla. Věděla jsem jen to, že se mé tělo uvolňuje tím více, čím blíže jsem k odpovědi.

14

PO NÁVRATU Z DOMU ČARODĚJEK jsem už nikdy nepotřebovala chlácholení nebo povzbuzování. Čarodějčkám se podařilo dodat mi zvláštní jasnost, jakousi emocionální stabilitu, kterou jsem nikdy předtím neměla. Neznamenalo to, že by byl ze mne najednou jiný člověk, spíše má existence měla najednou jasný cíl. Poznala jsem svůj osud: musela jsem bojovat, abych osvobodila svou energii. A v tom to bylo. Jednoduchost sama.

Ani nejasně jsem si ale nevzpomínala na to, co se odehrálo během těch tří měsíců, které jsem strávila v jejich domě. Vzpomenout si na to mi trvalo léta. Byl to úkol, do kterého jsem se pustila s veškerou energií a odhodláním.

Nicméně nugal Isidoro Baltazar mě varoval před klamností vyhraněných cílů a emocionálně nabitých pochopení. Řekl, že jsou bezcenná, protože skutečnou arénou čaroděje je každodenní život, kde povrchní logické výklady neodolají vnějšímu tlaku.

Čarodějky řekly víceméně to samé, ale poněkud libo- zvučněji. Vysvětlily mi, že protože jsou ženy zvyklé na to, že je jimi manipulováno, snadněji se podvolují a jejich souhlas je pouhým přizpůsobením se tlaku. Pokud je ale opravdu možné přesvědčit ženy o potřebě změnit své způsoby, je zpola vyhráno. Dokonce i když nesouhlasí, jejich pochopení je nekonečně trvalejší než pochopení muže.

Musela jsem jejich názory zvážit. Domnívala jsem se, že jsou správné oba. Všechna má logická odůvodnění čarodějství se čas od času pod tlakem každodenního světa rozpadala, ale má původní oddanost světu čarodějí se nikdy nezměnila.

Kousek po kousku jsem začínala získávat energii nezbytnou ke snění. To znamenalo, že jsem nakonec pochopila, co mi ženy řekly: Isidoro Baltazar byl nový nagual. Už nebyl mužem. Tohle pochopení mi také poskytl dostatek energie k tomu, abych se mohla pravidelně vracet do domu čarodějek.

Místo, které jsem znala jako dům čarodějek, patřilo všem čarodějům skupiny naguala Mariana Aureliana. Těm obrovský dům se nijak nelišil od ostatních domů v té oblasti, a přes bujně kvetoucí buganvillie, visící přes zed', která obklopovala celý pozemek, na něj téměř nebylo vidět. Lidé kolem domu procházeli, aniž si ho povšimli, protože, jak říkali čarodějové, jej obklopovala jemná mlha, tenká jako závoj, viditelná pro oko, ale nepovšimnutelná pro mysl.

Nicméně jakmile se někdo ocitne uvnitř, okamžitě a nevyhnutelně si uvědomí, že vstoupil do jiného světa. Ze tří patří, zastíněných ovocnými stromy, proudí snové světlo do temných chodeb a do mnoha místností, do kterých tyto chodby vedou. Nejvíce pozornosti ale poutají cihlové a dlaždicové podlahy, které vytvářejí ty nejsložitější vzory.

Dům čarodějek nebyl vřelým místem, a přece byl přátelský. Nebyl to domov ani s vynaložením veškeré fantazie, protože na jeho neosobnosti, neoblomné strohosti bylo cosi drtivého. Byl místem, kde starý nagual Mariano Aureliano a jeho čarodějové snili své sny a uskutečňovali svůj záměr. Protože svůj zájem nesoustředovali na každodenní svět, jejich dům odrážel jejich zaměření na jiné světy. Byl pravým odrazem jejich svéráznosti, nikoli jako osobnosti, nýbrž jako čarodějů.

V domě čarodějek jsem se setkala se všemi čaroději skupiny naguala Mariana Aureliana. Neučili mě čarodějství ani snění. Podle nich tu nebylo nic k učení. Řekli, že mým úkolem je vzpomenout si na všechno, co se mezi nimi a mnou odehrálo při našich prvních setkáních. Měla jsem si vzpomenout obzvláště na to, co mi řekla Zuleika a Flo-rinda — Zuleika se mnou ale ještě nemluvila.

Kdykoli jsem se kohokoli z nich pokusila požádat o pomoc, okamžitě se mnou odmítli mít cokoli do činění. Všichni tvrdili, že dokud nebudu mít dostatek ener-

gie, mohou jen opakovat to, co už mi řekli, na což nemají čas.

Nejdříve se mi jejich odmítnutí zdálo být nešlechtné a nespravedlivé. Po nějaké době jsem ale vzdala veškeré své pokusy něco se od nich dozvědět a jednoduše jsem si užívala jejich přítomnosti a společnosti. Pak jsem si uvědomila, že měli samozřejmě naprostou pravdu, když se mnou odmítli hrát naši oblíbenou intelektuální hru na předstírání zájmu kladením takzvaných otázek hledající duše, které pro nás obvykle nemají naprosto žádný význam. A nemají ho proto, že nemáme energii potřebnou k tomu, abychom něco udělali s odpověďmi, které by se nám mohlo dostat. Mohli bychom snad jen souhlasit nebo nesouhlasit.

Při každodenních setkáních jsem si ale uvědomila mnohé o jejich světě. Snivkyně a stopařky ztělesňovaly dva způsoby chování, tak odlišné, jak jen mohou být.

Nejdříve jsem se ptala, jestli skupina, která mi byla popsána jako snivkyně — Nélida, Hermelinda a Klára —, nebyla ve skutečnosti skupinou stopařek. Domnívala jsem se, že jsem se s nimi setkávala pouze na každodenní, svět-ské úrovni. Později jsem ale pochopila, že pouhá jejich přítomnost u mne vyvolávala novou formu chování, aniž jsem si to v nejmenším uvědomovala. Kdykoli jsem byla s nimi, neměla jsem potřebu prosadit se, necítila jsem žádné pochybnosti, neměla jsem žádné otázky. Měly mimořádnou schopnost přinutit mě vidět absurditu mé vlastní existence, aniž o tom musely mluvit. A přece jsem necítila potřebu obhajovat se.

Snad díky tomuto nedostatku energičnosti a přímosti jsem se jim podvolila a přijala je bez odporu. Zanedlouho jsem si uvědomila, že mi snivkyně tím, že se se mnou setkávají na pozemské úrovni, poskytují nezbytný vzor k usměrnění mých energií. Chtěly, abych změnila způsob, jakým se zaměřuji na světské záležitosti, jako je vaření, uklízení, praní, chopení do školy a vydělávání si na živobytí. Změnou přístupu by se ze světských povinností měly stát rafinované snahy, jedna stejně důležitá jako druhá.

Jejich chování mezi sebou a k stopařkám mě přinutilo

uvědomit si jejich zvláštnost. Ve své lidskosti a všednosti byly prosté obvyklých lidských slabostí. Jejich úplné vědomí snadno existovalo současně s jejich osobními vlastnostmi, ať už to byla vznětlivost, náladovost, neurvalá prudkost, bláznovství nebo přehnaná sladkost.

V přítomnosti a společnosti kterékoli z čarodějek jsem měla velmi zvláštní pocit, že jsem na věčných prázdninách. To byla ale pouhá *fata morgána*. Ony totiž byly na věčné válečné stezce. A jejich nepřitelem byla představa jejich já.

V domě čarodějek jsem se také setkala s Vicentem a Silvem Manuelem, dalšími dvěma čaroději ve skupině *naguala Mariana Aureliana*.

Vicente měl zjevně španělské předky. Zjistila jsem, že jeho rodiče pocházejí z Katalánie. Byl hubený a vypadal jako aristokrat s ošidně křehece vypadajícíma rukama a *nohama*. Chodil v pantoflích a před košilemi dával přednost vrškům od pyžama, které mu rozepnuté splyvaly přes *khaki kahloty*. Tváře měl růžové, jinak byl ale bledý. Nádherně pěstěná bradka dodávala jeho jinak duchem nepřítomnému vystupování nádech *distingovanosti*.

Jako učenec nejen vypadal, ale také jím byl. Knihy v pokoji, ve kterém jsem spala, byly jeho, či spíše on je shromáždil, četl a staral se o ně. Neexistovalo nic, o čem by nevěděl, a jeho učinnost ještě nabývala na působivosti tím, že se vždy choval jako žák. Byla jsem si jistá, že žákem by se mohl stát jen zřídka, protože bylo zjevné, že věděl víc než ostatní. Protože měl štědrého ducha, vždy své znalosti předával s nádhernou přirozeností a aniž kdy zahambil toho, kdo věděl méně.

Pak tu byl Silvio Manuel. Byl středně vysoký, korpulentní, bezvousý a měl hnědou pleť. Tento tajemný, hrozivě vypadající indián byl dokonalým zpodobněním mých představ zlověstného *bruja*. Jeho zřejmá náladovost mě dělila a jeho sporé odpovědi se mi zdály odhalovat drsnou povahu.

Až když jsem ho poznala, uvědomila jsem si, že se pěstováním tohoto vnějšího obalu velmi baví. Byl ze všech čarodějů nejotevřenější a probouzel ve mně nejvíce radosti. Jeho vášní byla tajemství a klepy. Jestli byly

pravdivé nebo nepravdivé, na tom mu nezáleželo. Fantastické na nich pro mne i pro všechny ostatní bylo to, jak je vyprávěl. Také měl nevyčerpatelnou zásobu vtipů, většinou naprosto obscenních. Jako jediného z nich ho bavilo dívat se na televizi, takže měl vždycky přehled o tom, co se děje v celém světě. S hrubým přeháněním pak předával ostatním zprávy okořeněné velkou dávkou potměšilosti.

Silvio Manuel byl skvělý tanečník. Jeho ovládání různých domorodých posvátných tanců bylo legendární. Pohyboval se se strhující nevázaností a často mě vyzval, abych tančila s ním. Ať už to bylo venezuelské *oropo*, *cumbiamba*, *samba*, *tango*, *twist*, *rock and roll* nebo *bolero*, všechny je znal.

Setkala jsem se i s Johnem, indiánem, kterého mi *nagual Mariano Aureliano* představil v Tucsonu v Arizoně. Jeho obilý, bezstarostný zjev byl jen fasádou. Byl nejnedosažitelnějším ze všech čarodějů. Jezdil s dodávkou a zařizoval cokoli pro kohokoli a opravoval vše, co bylo v domě a na pozemcích potřeba.

Pokud jsem mlčela a neobtěžovala ho otázkami a poznámkami, brávil mě na své cesty a ukazoval mi, jak se opravují různé věci. Naučila jsem se od něho, jak vyměňovat těsnění a seřadit kapající kohoutek nebo rezervoár na toaletě, jak opravit žehličku, spínač světla, jak vyměnit olej a svíčky ve svém autě. Pod jeho vedením jsem se naučila správně používat kladivo, šroubovák, pilu, elektrickou vrtačku.

Jediné, co pro mne nikdo z nich neudělal, bylo zodpovědět mi otázky ohledně jejich světa. Kdykoli jsem na to zavedla řeč, vždy mě odkázali na Isidora Baltazara. Obvykle mě odbyli tím, že řekli: „On je nový *nagual*. To on té má na starost. My jsme jen tvoje tetičky a strýčkové.“

Na počátku byl pro mne *nagual Isidoro Baltazar* více než záhadou. Nebylo mi jasné, kde ve skutečnosti žije. Vzpíraje se jakýmkoli časovým plánům a rutinám, objevoval se v pracovní a zase z ní mizel v jakoukoli hodinu. Mezi dnem a nocí nedělal rozdíl. Spal, když byl unavený, což nebyl téměř nikdy, a jedl, když měl hlad, který měl téměř vždy. Mezi svými *horečnatými* příchody a odchody pracova-

val s ohromující soustředěností. Jeho schopnost natáhnout nebo zhustit čas pro mne byla nepochopitelná. Byla jsem přesvědčená o tom, že jsem s ním strávila hodiny, nebo dokonce celé dny, ale ve skutečnosti to mohly být jen chvíle, ve kterých se odtrhl od toho, co právě dělal, ať už to bylo během dne nebo noci.

Vždycky jsem se pokládala za energického člověka. S ním jsem ale nedokázala držet krok. Byl neustále v pohybu, nebo to tak alespoň vypadalo, svěží a aktivní, vždy připravený pustit se do nějakého úkolu. Měl neuvěřitelnou vitalitu.

Až mnohem později jsem si plně uvědomila, že zdrojem jeho bezmezných energie je jeho nezájem o sebe sama. Jeho neochvějná podpora, sotva postřehnutelné, nicméně mistrné zásahy mi pomohly neodchýlit se ze správné koleje. Byl bezstarostný a čirá radost v jeho jemném a zároven mocném vlivu mě přinutila změnit se, aniž jsem si povšimla, že jsem vedena po nové cestě, na které už nemusím dál hrát své hry a nemusím k prosazení svého nic předstírat nebo užívat ženských triků.

Jeho vedení bylo tak neodolatelné proto, že neměl žádné postranní motivy. Nebyl ani v nejmenším panovačný nebo sobecký a jeho vedení nebylo znehodnoceno sliby nebo sentimentalitou.

Nepostrkoval mě žádným konkrétním směrem, což znamená, že mi neradil, na jaké přednášky mám chodit nebo které knihy mám číst. O tom jsem rozhodovala já.

Jen na jednom trval — neměla jsem pracovat pro jiný konkrétní cíl, než je povznášející a příjemný proces myšlení. To pro mne bylo překvapivé. Nikdy jsem o myšlení takto ani jinak nepřemýšlela. Přestože se mi chození do školy nepříčilo, zcela jistě jsem domácí úkoly nikdy nepovažovala za něco obzvláště příjemného. Bylo to jednoduše něco, co jsem udělat musela, obvykle ve spěchu a s co nejmenším úsilím.

Musela jsem souhlasit s tím, na co při našem prvním setkání tak bez obalu poukázala Florinda s ostatními, totiž že jsem nešla do školy proto, abych pokračovala ve studiu, ale abych si užívala. To, že jsem měla dobré známky, byla spíše záležitost štěstí a výřečnosti než píle. Měla jsem cel-

kem dobrou paměť. Uměla jsem mluvit. A věděla jsem jak druhé přesvědčit.

Jakmile jsem překonala své počáteční rozpaky nad nutností přiznat a přijmout skutečnost, že mé intelektuální aspirace byly jen přetvářkou, ulevilo se mi. Byla jsem připravena podstoupit čarodějské školení a řídit se studijním plánem Isidora Baltazara. K mému velkému zklamání žádný neměl. Jen trval na tom, abych přestala studovat a číst si venku. Byl přesvědčený o tom, že proces myšlení je soukromým, téměř tajemným obřadem a není možné ho provádět venku, na veřejnosti.

„Nejlépeším místem pro pochopení čehokoli je samozřejmě postel,“ řekl mi jednou. Natáhl se na posteli, hlavu si podepřel několika polštáři, pravou nohou překřížil levou, přičemž kotník pravé nohy spočíval na zvednutém kolenní levé nohy.

Nikdy jsem o téhle absurdní čtecí pozici příliš nepřemýšlela, ale používala jsem ji vždy, když jsem byla sama. S knihou opřenou o hrudník jsem upadala do toho nejhlubšího spánku. Byla jsem silně přecitlivělá na svou ne-spavost, takže jsem měla větší radost ze spánku než z poznání.

Někdy jsem ale těsně před upadnutím do spánku měla pocit, jako by se mi okolo hlavy ovinuly ruce, které mi velmi jemně tlačily na spánky. Aniž jsem se o to pokoušela vědomě, mé oči automaticky zkoumaly stránku, na které byla kniha otevřena, načež z papíru vyzdvihly celé odstavec. Slova mi tancovala před očima tak dlouho, dokud mi jako zjevení v mozku nevytanul jejich význam.

Dychtivá odhalit tuto novou možnost, která se přede mnou otevírala, jsem pokračovala, jako kdyby mě popoháněl neoblomný plantažník. Někdy mě ale toto pěstění rozumu a metodičnosti fyzicky i mentálně vyčerpávalo. Tehdy jsem se Isidora Baltazara ptala na intuitivní poznání, náhlý záblesk vhledu, pochopení, které mají čarodějové pěstovat před vším ostatním.

Vždy mi vysvětloval, že vědět něco pouze intuitivně nemá smysl. Záblesky vhledu musí být převedeny do souvislé myšlenky, jinak jsou bezúčelné. Srovnal je s pozorováním nevysvětlitelných jevů. Záblesk vhledu i nevysvět-

litelný jev zaniknou stejně rychle, jako se objeví. Pokud nejsou neustále podpírány, následují pochybnosti a zpo-
mnění, protože naše mysl byla zformována k praktičnosti
a přijme jen to, co je dokazatelné a opakovatelné.

Vysvětlil mi, že čarodějové jsou lidé poznání spíše než
lidé rozumu. A jako takoví jsou o krok napřed před západ-
ními intelektuálními lidmi, kteří se domnívají, že realita,
která je často ztožňována s pravdou, je poznatelná rozu-
mem. Čaroděj tvrdí, že rozumem jsou poznatelné jen naše
myšlenkové procesy a že pouze porozuměním celé naší
bytosti na té nejsložitější a nejsubtilnější úrovni můžeme
nakonec smazat omezení, kterými rozum definuje realitu.

Isidoro Baltazar mi vysvětlil, že čarodějové pěstují celou
svou bytost. To znamená, že nečiní rozdíl mezi naší rozu-
movou a intuitivní stránkou. Obě používají k dosažení
sféry vědomí, které říkájí tiché poznání, přesahující řeč
i myšlenku.

Znovu a znovu zdůrazňoval, že aby bylo možno umlčet
svou rozumovou stránku, je nejprve zapotřebí pochopit
myšlenkové procesy na jejich nejsložitější a nejsubtilnější
úrovni. Byl přesvědčený, že filozofie, počínaje klasickým
řeckým myšlením, poskytuje tu nejlepší cestu k osvětlení
myšlenkového procesu. Stále opakoval, že ať už jsme
učenci nebo laikové, jsme členové a dědicové naší západní
intelektuální tradice. To znamená, že bez ohledu na úro-
veň našeho vzdělání a zkušeností jsme zajatci této intelek-
tuální tradice a způsobu, jakým interpretuje realitu.

Tvrdil, že jsme jen povrchně ochotni přijmout, že to,
čemu říkáme realita, je kulturou stanovený pojem. Je ale
nezbytné, abychom na co nehlubší úrovni přijali, že kul-
tura je výsledkem dlouhého, kooperativního, vysoce výbě-
rového, vysoce vyvinutého a v neposlední řadě vysoce ná-
tlakového procesu, jehož vyvrcholením je dohoda, která
nás chrání před jinými možnostmi.

Čarodějové se ze všech sil snaží odhalit skutečnost, že
realita je určována a udržována naším rozumem, že před-
stavy a myšlenky pramenící z rozumu se stávají systé-
mem poznání, který určuje, jak svět vidíme a jak v něm
jednáme, a že je na nás na všechny vyvíjen neuvěřitelný
tlak, aby pro nás jisté ideologie byly přijatelné.

Zdůraznil, že čarodějové chtějí svět vnímat způsobem,
který kultura nepřipouští. Kultura určuje, že naše osobní
zkušenosti spolu se sdílenou společenskou dohodou
ohledně toho, co jsou naše smysly schopné vnímat, pře-
depisují, co vnímáme. Cokoli, co do této odsouhlasené
vjemové sféry nezapadá, racionální mysl automaticky
opouzdří a přehlídá. Tak se křehká skořápka lidských do-
mněnek nikdy nepoškodí.

Čarodějové učí, že vnímání se odehrává vně senzoričké
sféry. Ví, že existuje něco mnohem rozlehlejšího než jen
to, co naše smysly přivolitily vnímat. Vnímání se odehrává
v bodě vně těla, vně našich smyslů. Nestačí pouze věřit
této domněnce. Přečíst si o ní nebo o ní slyšet od někoho
jiného nic neznamena. Abychom ji mohli přijmout, musí-
me ji prožít.

Isidoro Baltazar řekl, že čarodějové se po celý svůj život
ze všech sil snaží rozbit křehkou skořápku lidských do-
mněnek. Nicméně nikdy se do temnot nenoří naslepo.
Jsou připraveni. Vědí, že kdykoli vstoupí do neznáma,
potřebují dobře vyvinutou rozumovou stranu. Tak jsou
schopni vysvětlit a odhalit smysl čehokoli, co si s sebou
přinesou ze svých cest do neznáma.

Dodal, že čarodějství nepochopím čtením filozofických
děl. Měla bych spíše chápat, že filozofie i čarodějství jsou
vysoce subtilními formami abstraktního poznání. Pro ča-
roděje i filozofa nezůstává pravda o našem bytí na tomto
světě nepředstavitelnou. Nicméně čaroděj je o krok dále.
Jedná podle svých zjištění, která jsou již mimo naše kul-
turně přijaté možnosti.

Isidoro Baltazar věřil tomu, že filozofové jsou intelek-
tuální čarodějové. Jejich průzkumy a hledání ale vždy
zůstávají mentálními snahami. Filozofové nemohou pů-
sobit na svět, který tak dobře chápou a vysvětlují, jinak
než způsobem danými kulturní dohodou. Filozofové dopl-
ňují již existující soubor poznání. Znovu a znovu vysvět-
lují již existující filozofické texty. Nové myšlenky a před-
stavy, které jsou výsledkem jejich usilovných studií, je
změní snad jen v psychologickém smyslu, jinak však ne.
Mohou se stát laskavějšími, chápavějšími lidmi, nebo
tomu může být i naopak. Nicméně nic z jejich filozofické

práce nezmění jejich vnímání světa, protože pracují uvnitř společenského řádu. Dodržují společenský řád, dokonce i když s ním intelektuálně nesouhlasí. Filozofové jsou neúspěšnými čaroději.

Čarodějové také stavějí na existujícím souboru poznání. Nicméně nedělají to tak, že by přijali to, co již bylo vytvořeno a prokázáno jinými čaroději. Musí se znovu přesvědčit o tom, že to, co již bylo přijato, skutečně existuje, skutečně podléhá vnímání. K dosažení tohoto velkolepého úkolu potřebují neobyčejné množství energie, kterou získávají tím, že se odtrhnou od společenského řádu, aniž ustoupí ze světa. Zruší smlouvu, která definovala realitu, aniž v tomto procesu dojde k jejich zániku.

15

KRÁTCE POTÉ, CO JSME V MEXICALI PŘEKROČILI hranice, se mě zmocnila nejistota. Argumenty pro mou cestu s Isidorem Baltazarem do Mexika, které předtím byly tak jasné a zřejmé, se mi teď zdály být jen pochybnou záminkou, pomocí které jsem si měla vynutit, aby mě s sebou vzal. Teď jsem pochybovala, že bych v domě čarodějek byla schopná číst sociologickou teorii, jak jsem předtím tvrdila.

Věděla jsem, že tam budu dělat přesně to, co kdykoli jindy: hodně spát, snít tajemné sny a zoufale se snažit zjistit, co lidé ve světě čarodějů chtějí, abych udělala.

„Nelituješ?“ Hlas Isidora Baltazara se mnou začloulmal. Pokradmu na mne upíral pohled a pravděpodobně už mě chvilí pozoroval.

„Samozřejmě že ne,“ rychle jsem ho ujistila a uvažovala o tom, jestli naráží na mé pocity nebo na mou zamkllost. Vykoktala jsem cosi o horku a zahleděla se do ubíhající krajiny za oknem.

Už jsem nepromluvila, a to hlavně proto, že jsem byla vystrašená a zasmušilá. Po celém těle se mi jako roj mravenců rozlévala úzkost.

Isidoro Baltazar naproti tomu překypoval dobrou náladou. Byl povznesený. Zpíval a vyprávěl mi nejapné vtipy. Recitoval anglické, španělské a portugalské básně. Mou záduřivost nerozptýlily dokonce ani pikantní klevety o našich společných známých z university. To, že jsem neřeagovala jako vstřícné obecenstvo, pro něho vůbec nic neznamenalo. Jeho nadšení se nezmírnilo, dokonce ani když jsem se na něho rozkřikla, aby mě nechal na pokoji.

„Kdyby nás někdo pozoroval, myslel by si, že jsme už léta manželé,“ poznamenal uprostřed záchvatů smíchu.

Skličené jsem si pomyslela, že kdyby nás pozorovali čarodějové, poznali by, že něco není v pořádku. Věděli by, že si s Isidorem Baltazarem nejsme rovni. Mé činy a rozhodnutí jsou skutečné a konečné. Pro něho jsou činy a rozhodnutí fluidní, ať už je jejich výsledek jakýkoli, a jejich konečnost spočívá v tom, že za ně přijímá plnou zodpovědnost, ať už jsou jakkoli triviální či naopak významné.

Vždy, když jsme směřovali do domu čarodějek, cestovali jsme oklikou. Tentokrát jsme ale jeli přímo na jih. Minuli jsme Guaymas, a protože jsme na cestě do domu čarodějek nikdy tak daleko na jihu nebyli, zeptala jsem se: „Kam mě to vezeš?“

Odpověděl neurčitě: „Máme před sebou dlouhou cestu. Neměj strach.“

Stejně mi odpověděl, i když jsem se ho zeptala u večere v Navojoa.

Navojoa jsme nechali za sebou a jeli jsme dál na jih, k Mazatlánu. Byla jsem bez sebe starostmi. Okolo půlnoci Isidoro Baltazar sjel z dálnice na úzkou prašnou cestu. Dávka se pohupovala a otrásla, jak jsme přejížděli po jámách a kamenech. Dálnice za námi byla v skrovném pohlíkávání zadních světel vidět jen chvíli, pak úplně zmizela, pohlcena keři, které lemovaly cestu. Po mučivě dlouhé jízdě Isidoro Baltazar náhle zastavil a zhasl světla.

„Kde to jsme?“ rozhlížela jsem se. Chvilí jsem neviděla nic. Pak si mé oči přivykly na tmou a uviděla jsem nedaleko od nás drobné bílé skvrny. Jako by sem z nebe spadly malé hvězdy. Silná vůně jasmínových keřů plázcích se po střeše a převalujičích se přes ramadu byla z mé mysli vytlačena tak dokonale, že když jsem ji nakonec rozpoznala, měla jsem pocit, jako kdybych tenhle voňavý vzduch předtím vdechovala jen ve snu. Zachichotala jsem se. To všechno ve mně probudilo téměř dětský údiv a radost. Byly jsme u domu Esperanzy.

„To sem mě poprvé vzala Delie Floresová,“ zamumlala jsem si pro sebe, pak jsem vzala Isidora Baltazara za ruku a zeptala se: „Ale jak je to možné?“ Najednou jsem se téměř dusila úzkostí.

„Cože?“ zeptal se zmateně. Byl rozechvělý a měl svařené lé čelo. Jeho dlaň, obvykle teplá, byla teď ledově chladná.

„Tenhle dům byl na okraji Ciudad Obregónu, více než sto mil severně odtud,“ zajčela jsem. „Řídila jsem já a nikdy jsem nesjela z asfaltové silnice.“ Rozhlédla jsem se do temnoty okolo sebe a vybavila jsem si, že jsem odsud také jela do Túcsonu, a přitom jsem nikdy v životě v Navojoa ani v jeho blízkosti nebyla.

Isidoro Baltazar několik minut mlčel. Zdálo se, že ve své mysli hledá odpověď. Věděla jsem, že odpověď, která by mě potěšila, neexistuje. Pokrčil rameny a obrátil se ke mně. Když říkal, že vůbec nepochybuje o tom, že když jsem společně s Delíí opustila Hermosillo, byla jsem ve stavu snové bdělosti, byla v něm zvláštní síla, ostrost, kterou jsem předtím viděla jen u naguaia Mariana Aureliana. „Myslím, že by ses s tím měla vyrovnat,“ varoval mě. „Z osobní zkušenosti vím, jak se mysl dokáže bezúspěšně motat v kruhu ve snaze sestavit nesestavitelné.“

Chystala jsem se protestovat, ale on ukázal na přibližující se světlo. V očekávání se usmál, jako kdyby přesně věděl, komu patří ten obrovský, krouťící se stín na zemi.

„Je to správce,“ zamumlala jsem udiveně, když před námi stanul. Okamžitě jsem ho objala a políbila na obě tváře. „Vás bych tady nikdy nečekala.“

Rozpačitě se usmál, ale nepromluvil. Objal Isidora Baltazara a několikrát ho poplácal po zádech, jak to dělávají muži v Latinské Americe, a něco mu pošeptal. Poslouchala jsem s napjatými ušima, ale nezachytila jsem ani slovo. Zavedl nás k domu.

Na masivním hlavním vchodu bylo něco hrozivého. Stejně jako všechna okna byl zavřený. Za silnými zdmi nebyl slyšet žádný zvuk ani vidět světlo. Obešli jsme dům k zadnímu dvorku, obehnanému vysokým plotem, a vešli jsme přímo do čtvercového pokoje. Když jsem v každé stěně pokoje rozeznala jedny dveře, uklidnila jsem se. Byl to pokoj, do kterého mě vzala Delie Floresová. Byl stejně spouře vybavený, jak jsem si to pamatovala: úzká postel, stůl a několik židlí.

Správce položil olejovou lampu na stůl a vybídl mě, abych se posadila. Obrátil se k Isidoru Baltazarovi, vzal ho okolo ramen, načež spolu vešli do temné chodby. Náhlost jejich odchodu mě omráčila. Ještě než jsem se plně vzpa-

matovala ze svého překvapení a nerozhodnosti v tom, jestli je mám následovat, znovu se objevil správce. Podal mi deku, polštář, baterku a nočník.

„Já bych raději použila venkovní záchod,“ řekla jsem.

Správce pokrčil rameny a vsunul mi nočník pod postel. „Pro případ, že bys musela uprostřed noci.“ V očích se mu nápadně zablesklo, načež mi vysvětlil, že Esperanza má venku velkého černého hlídacího psa. „K cizincům, kteří se v noci potulují po dvorku, se vůbec nechová laskavě.“ Jakoby v pravý okamžik se zvenku ozval štěkot.

„Já tu nejsem cizí,“ snažila jsem se nevyšimat si zlověstného tónu štěkotu. „Už jsem tu jednou byla. Toho psa znám.“

Správce překvapeně zdvihl obočí a zeptal se: „A zná on tebe?“

Zírala jsem na něho. Povzdechl si, vzal ze stolu lampu a obrátil se ke dveřím.

„Neodnášejte to světlo,“ rychle jsem mu zastoupila cestu. Pokusila jsem se usmát, ale nepodařilo se mi uvolnit rty. „Kde jsou všichni?“ podařilo se mi nakonec vyslovit. „Kde je Esperanza a Florinda?“

„Právě teď jsem tu jen já,“ řekl.

„Isidoro Baltazar tu není?“ zachvátila mě panika. „Slíbil mi, že mě vezme do domu čarodějek. Musím pracovat na své písemné práci.“ Když jsem se pokoušela vysvětlit své důvody pro naši společnou cestu do Mexika, myšlenky a slova se mi zamotaly. Když jsem správci vysvětlovala, jak důležité je pro mne dokončení té práce, měla jsem slzy na krajíčku.

Konejšivě mě poplácal po zádech a utěšoval mě jako malé dítě. „Isidoro Baltazar spí. Vždyť ho znáš. Jakmile si položí hlavu na polštář, opustí tento svět.“ Sotva znatelně se usmál a dodal: „Nechám své dveře otevřené pro případ, že bys mě potřebovala. Kdybys měla noční mýru nebo cokoli jiného, jednoduše mě zavolej a já jsem hned u tebe.“

Ještě než jsem mu stačila říci, že noční mýru jsem měla naposledy tehdy v Sonoře, zmizel v chodbě.

Olejeová lampa na stole začala prskat a za chvíli zhasla. V pokoji byla černočerná tma. Obledná jsem si lehla a za-

vřela oči. V domě bylo ticho až na tiché, křáplavé chrápání, ozývající se z dálky. Neustále jsem si uvědomovala tohle dýchání a postel tvrdou a úzkou jako hrob, až jsem nakonec vzdala své úsilí o spánek.

S baterkou v ruce jsem se tiše plížila chodbou a doufala, že najdu Isidora Baltazara nebo správce. Tiše jsem zaklepalá na každé dveře. Nikdo neodpovídal. Z žádného z pokojů se neozvalo vůbec nic. V domě se rozprostřelo zvláštní, téměř tíživé ticho. Odumřel dokonce i šum a cvrkot okolo domu. Jak jsem se obávala, nechali mě v domě samotnou.

Rozhodla jsem se, že si nebudu dělat starosti a porozhlédnu se po pokojích. Bylo tu osm stejně velkých a podobných pokojů. Byly spíše malé, dokonale čtvercové, zařízené pouze postelí a nočním stolkem. Zdi a dvě okna v každém z nich byly bílé a dlaždice na zemi vytvářely složitě vzory. Posuvné dveře komor jsem otevírala jemným zatlačením nohy na jejich levý dolní roh. Věděla jsem, aniž jsem si vzpomínala odkud, že klepnutí nebo lehké kopnutí na to místo uvolňuje mechanismus, kterým se dveře otevírají.

V jedné z komor jsem posunula složené desky vyrovnané na zemi a objevila tak tajná dvířka. Uvolnila jsem západku, která se skrývala za objímkou pro nástěnné světlo. Protože jsem byla povznesená nad údiv, svou znalost tajného vchodu jsem přijala, ačkoli byla samozřejmě pro mou vědomou mysl nepřipustná.

Otevřela jsem malá dvířka a protáhla se úzkým otvorem do komory ve vedlejším pokoji. Protože jsem to už vlastně věděla, nijak mě nepřekvapilo, že stejnými tajnými vchody se mohu protáhnout i do ostatních sedmi pokojů.

Tiše jsem zaklela, když mi baterka zhasla. Ve snaze oživit baterie jsem je z baterky vysypala a znovu je do ní zastrčila. Bylo to zbytečné. Byly vybité. Tma v pokojích byla tak intenzivní, že jsem neviděla ani své ruce. Pomalu jsem před sebou šmátrala, abych se cestou na chodbu nepraštila o zeď nebo o dveře.

Tak usilovně jsem se snažila udržet rovnováhu a neodklonit se ode zdi, že jsem se třásla a lapala po dechu. Dlouho jsem stála v chodbě a přemýšlela, kterým směrem leží můj pokoj.

Z dálky ke mně dolehla ozvěna hlasů. Nepoznala jsem, jestli zvuk vychází z domu nebo z venku. Šla jsem za zvukem. Dovedl mě do patia. Živě jsem si vybavila zelené, téměř tropické patio za kamenným, klenutým vchodem, s kapradím a hustým listovým, sladkou vůní květů pomerančovníků a popínavým zimolézem.

Po několika málo krocích jsem na zdi uviděla obrovskou stínovou siluetu psa. Zvíře zavyló a z jeho planoucích očí mi přeběhl mráz po zádech.

Svému strachu jsem se ale nepoddala, a možná právě proto jsem pocítila něco velmi zvláštního. Bylo to, jako kdybych byla vždycky složená jako japonský vějíř nebo postavička vystřižená s papíru. A právě teď jsem se najednou rozložila. Byl to fyzický, téměř bolestivý pocit.

Pes mě zmateně pozoroval. Začal kňučet jako štěně. Sklopil uši a stočil se na zemi do klubíčka. Stála jsem jako přimrazená. Neměla jsem strach, jednoduše jsem se nemohla pohnout. Pak jsem se znovu složila, jako kdyby to byla ta nejpřirozenější věc na světě, a obrátila jsem se k odchodu. Tentokrát jsem pokoj našla bez problémů.

PROBUDILA JSEM SE S BOLESTÍ HLAVY a s pocitem, že jsem vůbec nespala. Ten pocit jsem jako osoba trpící nespavostí velmi dobře znala. Svaly po celém těle mě neposlouchaly. Když se začaly otevírat dveře a na mou tvář dopadlo světlo, hlasitě jsem zamručela. Chabě jsem se pokusila obrátit na druhý bok, aniž bych z úzké postele spadla.

„Dobré ráno!“ zvolala Esperanza, když se šustěním sukny a spodniček vkročila do pokoje. „Vlastně dobré odpoledne,“ opravila se a ukázala otevřenými dveřmi na slunce. Hlasem plným radosti a síly mi prozradila, že ještě než Isidoro Baltazar odejel se starým naguealem, vyndala z dávky mé knihy a papíry.

Rychle jsem se posadila. Byla jsem naprosto bdělá. „Proč mě nagueal Mariano Aureliano nepřišel pozdravit? Proč mi Isidoro Baltazar neřekl, že odjíždí?“ vyhrkla jsem.

Postěžovala jsem si, že teď nebudu schopná dokončit svou práci a nastoupit na postgraduální studium.

Esperanza si mě zvědavě prohlížela, načež prohlásila, že pokud pro mne bude psaní téhle práce zjištěným činem, rozhodně s ní neuspějí.

Dříve než jsem měla možnost říci, že osobně mi nezáleží na tom, jestli se na postgraduální studium dostanu, dodala: „Ty nepíšeš svou práci proto, abys ses dostala na postgraduální studium. Děláš to proto, že tě to baví. Protože zrovna neexistuje nic jiného, co bys dělala raději.“

„Je spousta věcí, které bych teď dělala raději.“

„Například co?“ vyzvala mě.

Chvíli jsem o tom přemýšlela, ale nepřišla jsem na nic konkrétního. Musela jsem přiznat, i když jen sama sobě, že práce na téhle studii mě baví mnohem více než kdy jindy. Poprvé jsem se čtením a průzkumem začala již na začátku semestru, místo abych jako vždycky čekala, až na to budu mít jen několik dnů. Vědomí, že je mou vstupenkou na postgraduál, mi ale kazilo radost.

Jako kdyby naslouchala mým myšlenkám, poradila mi, abych na postgraduál zapomněla a soustředila se jen na psaní dobré studie. „Jakmile se staneš součástí čarodějského světa a začneš chápat podstatu snů, jsi na dobré cestě k pochopení toho, co všechno čarodějství je. A tohle pochopení tě osvobodí.“

Dívala jsem se na ni zmateně. Nechápala jsem, co se mi snaží říci.

„Osvobodí tě od chtění.“ Esperanza vyslovila každé slovo velmi pečlivě, jako kdybych byla hluchá. Zamýšleně mě pozorovala a dodala: „Nenasytlost je tvá druhá přirozenost, přestože nic nepotřebuješ ani nechceš...“ Její hlas postupně slábl, když začala na stole uspořádat mé knihy, papíry a stoh kartotéčních lístků. Když se ke mně obrátila, její tvář zářila. Držela v ruce několik tužek. „Naostřila jsem ti je břitvou,“ vysvětlila mi. „Naostřím ti je, kdykoli se otupí.“ Položila je vedle bloku a široce se rozpřáhla, jako kdyby chtěla obsáhnout celý pokoj. „Tady se ti bude pracovat nádherně. Nikdo tě tu nebude obtěžovat.“

„Tím jsem si jistá,“ odušila jsem. Když jsem viděla, že se chystá odejít, zeptala jsem se jí, kde dnes v noci spal Isidoro Baltazar.

„Na své rohoži, kde jinde?“ Tiše se zasmála, podkasala si

sukně a spodničky a vykročila na dvorek. Sledovala jsem ji, dokud nezmizela za kamenným lomeným obloukem. Ze zírání do světa mě rozbolely oči.

Později někdo hlasitě zaklepal na jedny ze dveří vedoucích na chodbu.

„Mohu?“ zeptal se správce a otevřel dveře, dříve než jsem stačila říci ano. „Výživa pro tvůj mozek,“ řekl a položil na stůl bambusový táč. Nalil mi misku čistého vývaru a pobídl mě, abych si dala *machaca Sonorense*. „Vařil jsem to sám,“ pochlubil se.

Byla to vynikající směs míchaných vajec, kousků masa, cibule a pálivých paprik.

„Až skončíš, vezmu tě do biografu,“ slíbil mi.

„Až skončím s jídlem?“ zeptala jsem se vzrušeně a nacpala jsem si do pusy celou tortilu.

„Až skončíš se svou studií,“ vyjasnil.

Jakmile jsem dojedla, řekl, že se musím seznámit se psem. „Jinak nemůžeš chodit ven. Dokonce ani na záchod.“

Chystala jsem se mu prozradit, že jsem se s ním už setkala včera v noci, ale on mě rychlým pohybem brady pobídl, abych ho následovala na dvorek. Velký černý pes ležel stočený do klubíčka ve stínu vysokého plotu z pleteného rákosu. Správce si přidířpl vedle zvířete a podrbal ho za ušima. Sěhnul se ještě o kousek a něco mu pošeptal do ucha.

Pak náhle vstal a já jsem polekaně udělala krok zpět a pozadu spadla na zem. Pes zakňučel a správce jedním neuvěřitelným skokem přeskočil vysoký plot. Výškrábala jsem se na nohy a chystala se rychle utéci, když pes natáhl přední packy a položil mi je na nohy. Přes boty jsem cítila jejich tlak. Vzhlédl ke mně a široce zazíval. Měl modročerný jazyk a dásně.

„To je znakem čistého rodokmenu.“

Tolik mě překvapilo, že slyším správce za sebou, že jsem se otočila, ztratila rovnováhu a přepadla přes psa. Nejdříve jsem se neodvážila ani pohnout, pak jsem ale pomalu zvedla hlavu. Pes na mne upíral své jantarové oči. Vycenil zuby, ale nikoli výhrůžně, nýbrž v naprosto přátelském psím úsměvu.

„Nyní jste přítel,“ prohlásil správce a pomohl mi vstát. „A teď můžeš začít se svou studií.“

DALŠÍM TŘEM DNŮM naprosto dominovala má touha dokončit svůj úkol. Pracovala jsem v dlouhých nepřetržitých časových úsecích, ale nějak jsem necítila běh času. Přehled o čase jsem ale neztratila proto, že bych byla ponořená do své práce. Spíše se mi zdálo, že se čas proměnil v záležitost prostoru. Začala jsem měřit čas na intervaly, přestávky mezi svými setkáními s Esperanzou.

Objevovala se každé dopoledne, když jsem snídala to, co mi nechala v kuchyni. Pokaždé se neslyšně jakoby zhmotnila z modrého kouře, který neustále visel v kuchyni jako mrak. Vždy mi drsným dřevěným hřebelem učesala vlasy a nikdy neřekla ani slovo. I já jsem mlčela.

Znovu jsem ji viděla odpoledne. Stejně neslyšně, jako se objevovala v kuchyni, se náhle zhmotňovala na dvorku a usadila se pod kamennou klenbu do své houpací židle, vyrobené na zakázku. Hodiny zírala do prostoru, jako kdyby byla schopna vidět za hranice lidského zření. Kromě letného pokývnutí hlavou nebo rychlého úsměvu mezi námi v tuto hodinu nedocházelo k žádné komunikaci. Přesto jsem věděla, že jsem jejím mlčením ochraňována.

Pes mě nikdy neopustil, jako kdyby mu to správce nařídil. Chodil za mnou po celý den i noc, dokonce i na venkovní toaletu. Obzvláště jsem se těšila na naše večerní vycházky, kdy jsme spolu běželi přes pole k řadě stromů, které oddělovaly pozemky. Tam jsme si sedli do stínu a zírali do prostoru jako Esperanza. Někdy se mi zdálo, že se mohu natáhnout a dotknout se vzdálených hor. Naslouchala jsem větru povívajícímu větvemi a čekala, až žluté světlo zapadajícího slunce promění listy v zlaté zvonky. Čekala jsem, až lístky zmodrají a nakonec zčernají. Pak jsme se psem běželi zpět k domu, abychom unikli tísnivému hlasu větru, vyprávějícímu o opuštěnosti této vyprahlé země.

Čtvrtého dne jsem se probudila trochu zmatená. Zpoza dveří, vedoucích na dvorek, jsem slyšela správcův ospale lhostejný hlas: „Je čas vstávat, líná kůže.“

„Proč nejedete dál?“ zeptala jsem se. „Kde jste byl celou tu dobu?“

Žádná odpověď.

Seděla jsem zabalená do deky a čekala, jestli se objeví, přilíši strnulá a ospalá na to, abych vstala a šla se podívat, proč se schovává. Po chvíli jsem se vzbudila a vyšla ven. Dvorek byl opuštěný. Ve snaze setřást ze sebe ospalost jsem si na hlavu lila jedno vědro chladné vody za druhým.

Toho dne byla snídáně jiná. Esperanza se neobjevila. Teprve když jsem se usadila k práci, uvědomila jsem si, že zmizel i pes. Bez zájmu jsem listovala knihami. Měla jsem velmi málo energie a ještě méně touhy pracovat. Jen jsem hodiny seděla u stolu a otevřeným oknem zírala na vzdálené hory.

Čisté odpolední ticho bylo tu a tam přerušeno tichým hrabáním slepic, hledajících v zemi semena, a pronikavým voláním cikád, rezonujícím v modrém bezmračném světle, jako kdyby bylo stále ještě poledne.

Právě jsem usínala, když jsem na dvorku uslyšela nějaký hluk. Rychle jsem vzhledla. Správce se psem leželi na rohoži ve stínu plotu. Na tom, jak na ní leželi rozvaleni, bylo něco zvláštního. Byli tak klidní, že vypadali jako mrtví.

Šla jsem k nim po špičkách, znepokojená i zvědavá. Správce si mé přítomnosti všiml dříve než pes. Přehnaně široce otevřel oči, načež se jediným rychlým pohybem posadil se zkrříženými nohama a zeptal se: „Chyběl jsem ti?“

„Chyběl!“ zvolala jsem a nervózně jsem se rozesmála. Byla to od něho zvláštní otázka. „Proč nejedete dovnitř?“ Všimla jsem si jeho prázdného výrazu a dodala jsem: „Kde jste byl poslední tři dny?“

Namísto odpovědi se mě tvrdým tónem zeptal: „Jak pokračuje tvá práce?“

Jeho příkrost mě tak vyvedla z míry, že jsem neměla co říci. Nevěděla jsem, jestli by nebylo lepší mu odpovédět, že to není jeho starost, nebo se přiznat, že jsem ve slepé uličce.

„Neunavuj se vymýšlením nějakého vysvětlení,“ vytrhl mě z přemítání. „Jen mi řekni pravdu. Řekni, že pro svou studii potřebuješ můj odborný názor.“

Ze strachu, abych se nerozesmála, jsem se posadila vedle psa a podržela ho na hlavě.

„Nuže?“ vybízel mě správce. „Nemůžeš přiznat, že jsi beze mne ztracená?“

Nebyla jsem si jistá stavem jeho mysli, tak jsem se rozhodla, že bude lepší mu vyhovět než mu odporovat. Řekla jsem, že jsem opravdu nenapsala za celý den ani slovo. Čekala jsem na něho, protože jsem věděla, že jen on mě může zachránit. Ujistila jsem ho, že ve skutečnosti o mém osudu postgraduálního studenta nerozhodují moji profesori, nýbrž on.

Správce se zářivě usmál a požádal mě, abych mu svou studii přinesla. Chtěl se na ni podívat.

„Je v angličtině,“ řekla jsem kousavě. „Nebudete ji umět přeložit.“

Měla jsem nutkání dodat, že by jí nerozuměl, ani kdyby byla ve španělštině, ale zarazila mě jistota, že koneckonců nejsem tak nevychovaná.

Trval na tom, tak jsem ji přinesla. Rozptýlil stránky okolo sebe, některé na rohož, jiné na prašnou zem, pak z kapsy u košile vytáhl brýle s kovovými obroučkami a nasadil si je.

„Je důležité vypadat jako vzdělaný člověk,“ zašeptal a naklonil se k psovi.

Zvíře vztyčilo jedno ucho a tiše zamručelo, jakoby na souhlas. Pak změnilo pozici a správce mi pokynul, abych si mezi ně sedla.

Když se soustředěně zadíval na stránky rozházené po zemi, vypadal jako učený a vážný mudrc. Několikrát ne-souhlasně zamlaskal. Poškřábal se na hlavě. Několikrát stránky promíchal, jako kdyby se pokoušel odhalit řád, který mu unikal.

Začaly mě od sezení bolet svaly na krku a ramenou. Netrpělivě jsem si povzddechla, opřela se o plot a zavřela oči. I přes narůstající podráždění jsem musela usnout, protože mě najednou vytrhl ze spánku slabý, nicméně vytrvalý bzukot. Otevřela jsem oči. Vedle mne seděla vysoká, nádherně oblečená krásná žena, a dívala se na mne. Něco mi řekla, ale já jsem jí nerozuměla. V uších mi bzukotělo stále víc.

Žena se ke mně naklonila a hlasitě a jasně se zeptala: „Nepozdravíš se se mnou?“

„Nélido! Kdy jsi přišla? Pokoušela jsem se zbavit bzučení v uších,“ vysvětlila jsem.

Přikývla, přitáhla si k sobě pěkně tvarované nohy zabalené do sukní a objala je pažemi. „Ráda tě vidím,“ řekla zasněně.

Správce si se zamračeným obočím něco pro sebe mumlal, jako kdyby studoval stránky před sebou. „Tvůj škrabopis není jen nečitelný,“ prohlásil po chvíli, „ale ani příliš nedává smysl.“

Nélida se na mne dívala zúženými, kritickými očima, jako kdyby mi dodávala odvahy, abych mu odporovala.

Znervózněla jsem. Měla jsem chuť odejít, uniknout jejímu zkoumavému, zneklidňujícímu pohledu. Naklonila se ke mně, chytila mě za ruku a pevně ji sevřela.

Správce začal schválně pomalu předčítat. To, co četl, mi znělo povědomě, ale nepoznala jsem, jestli se opravdu drží textu, protože jsem se nemohla soustředit. Příliš mě rozčilovala nevypočitatelnost, s jakou odděloval slovní obrazy, někdy dokonce i slova.

„Celkem vzato,“ prohlásil po dočtení posledního listu, „je to špatně napsaná studie.“ Složil papíry na hromádku a opřel se o plot. Velmi rozvázně ohnul kolena přesně tak, jak mě to učil Isidoro Baltazar — pravou nohou překřížil levou s pravým kotníkem opřeným o levé stehno —, a zavřel oči. Mlčel tak dlouho, že jsem se domnívala, že usnul, takže mě překvapilo, když začal pomalu a rozvázně mluvit o antropologii, historii a filozofii. Zdálo se, že jeho myšlenky vznikají ve stejnou chvíli, kdy je vyslovuje, a slova z něho plynula jasně a přesně, s jednoduchostí, kterou bylo snadné vstřebat a pochopit.

Pozorně jsem naslouchala. Přesto jsem se nemohla ubránit myšlenkám: „Jak je možné, že toho ví tolik o západních intelektuálních směrech? Jaké má vzdělání? Kdo doopravdy je?“

„Mohl byste to všechno zopakovat?“ zeptala jsem se, jakmile domluvil. „Ráda bych si udělala poznámky.“

„Všechno, co jsem řekl, je ve tvé studii,“ ujistil mě správce. „Je to skryto pod spoustou poznámek pod čarou, citátů

a zaostalých představ.“ Naklonil se ke mně, až se naše hlavy téměř dotýkaly. „Nestačí citovat díla ve snaze kompenzovat nepřesvědčivost své písemné práce.“

Ohromeně jsem na něho zírala. „Pomůžete mi s tou studií?“ zeptala jsem se.

„To nemůžu,“ řekl s vážným výrazem v očích. „Je to něco, co musíš udělat sama.“

„Ale já nemůžu,“ odporovala jsem mu. „Právě jste mi ukázal, jak špatně je moje práce napsaná. Věřte mi, tohle byl můj nejlepší pokus.“

„To nebyl!“ energicky popřel a zíral na mne s údivem, který se mísil s přátelskou vřelostí. „Jsem si jistý, že tvoji profesori studii přijmou, pokud bude pečlivě napsaná na psacím stroji. Já ale ne. Na tvé studii není nic originálního.“

Byla jsem příliš ohromená na to, abych se rozčílila.

„Jen tlumočíš vlastními slovy na to, abych se rozčílila,“ pokračoval. „Já ale vyžaduji, aby ses více spolehla na své vlastní názory, dokonce i když jsou v rozporu s tím, co se od tebe očekává.“

„Je to jen písemná práce,“ bránila jsem se. „Vím, že jí musím věnovat víc úsilí, ale také potřebuji vyhovět svým profesorům. To, jestli s vyjádřenými náhledy souhlasím nebo ne, sem nepatří. Potřebuji, aby mě přijali na postgraduální studium, a k tomu je částečně nutné vyhovět profesorům.“

„Pokud chceš čerpat sílu z čarodějského světa,“ řekl, „nemůžeš už dál pracovat za takovýchhle předpokladů. V tomto magickém světě jsou vedlejší motivy nepřijatelné. Pokud chceš být postgraduální studentkou, musíš se chovat jako bojovník a ne jako žena vychovaná k tomu, aby uměla vyhovět. Dobře víš, že i když jsi příšerně protivná, snažíš se vyhovět. Protože jsi nebyla vychovávána k psaní studií, můžeš si teď jistě osvojit nové rozpoložení: rozpoložení bojovníka.“

„Co podle vás znamená rozpoložení bojovníka? Musím bojovat se svými profesory?“

„Ne se svými profesory,“ řekl. „Musíš bojovat sama se sebou. Na každém kroku. A musíš to dělat tak dovedně a chytře, že si tvého zápasu nikdo nevšimne.“

Nebyla jsem si úplně jistá, co tím myslí, a ani jsem to

vědět nechtěla. Dříve než mohl říci cokoli dalšího, zeptala jsem se ho, odkud toho ví tolik o antropologii, historii a filozofii.

S úsměvem potřásl hlavou. „Ty sis nevíš, jak to děláme?“ zeptal se, načež si sám odpovídal. „Vytahoval jsem myšlenky z řídkého vzduchu. Jednoduše jsem natáhl svá energetická vlákna a vylovil myšlenky z nezměrného oceánu myšlenek a představ kolem nás,“ široce se rozpřáhl, jako kdyby chtěl obsáhnout vzduch kolem sebe, „stejně jako někdo loví ryby rybářským vlascem.“

„Isidoro Baltazar mi řekl, že aby někdo mohl vytahovat myšlenky, musí vědět, které z nich jsou užitečné,“ argumentovala jsem. „Takže jste musel historii, filozofii i antropologii studovat.“

„Možná jsem je kdysi studoval,“ řekl nerozhodně a rozpačitě se poškrábal na hlavě. „Nejspíš ano.“

„Rozhodně ano!“ prohlásila jsem s jistotou, jako kdybych učinila velký objev.

S hlasitým povzdechem se opřel o plot a zavřel oči.

„Proč musíš mít vždycky pravdu?“ zeptala se mě Nélida. Zírala jsem na ni s otevřenými ústy, překvapená, že promluvila. Koutky úst se jí zvlínily v tajemném, šelmovském úsměvu. Pak mi naznačila, abych zavřela ústa. To, co správce říkal o mé studii, mě tak pohltilo, že jsem na ni úplně zapomněla, i když seděla přímo přede mnou. Ale seděla tam vůbec? Myšlenka na to, že mohla odejít a zase se vrátit, aniž jsem si toho všimla, mě naplnila úzkostí.

„Tím se nezabývej,“ řekla Nélida tiše, jako kdybych jí o svém strachu řekla. „Máme ve zvyku přicházet a odcházet bez povšimnutí ostatních.“

Její tón vymazal mrazivý účinek jejích slov. Zírala jsem střídavě na jednoho i na druhého a přemýšlela o tom, jestli by mi mohli bez povšimnutí zmizet přímo před očima. Pokusila jsem se ujistit, že nezmizí. Natáhla jsem se na rohoži jako kočka, takže jsem se rukou dotýkala vesty správce a nohu jsem natáhla k lemu Nélidina šatu. Správce se si musel všimnout, že jsem se dotkla jeho vesty, protože se náhle posadil a zíral na mne. Přivřela jsem oči a zírala jsem na ně skrz řasy. Nepohnuli se. Přímé držení jejich těl

neprozrazovalo únavu, zatímco já jsem musela bojovat, abych udržela oči otevřené.

Zvedl se chladný vánek vonící eukalyptem. Po nebi se táhly pruhy barevných mraků a sytá, jasná modř se stále více rozptylovala. Rozplývala se tak rozvířivě, že nebylo možno rozlišit, co je mrak a co nebe, co je den a co noc.

S chodidlem na lemu Nélidina šatu a pověšená na správcově vestě, jako kdyby na tom závisel můj život, jsem usnulala. Jakoby jen o chvíli později mě probudila něčí ruka, dotýkající se mé tváře.

„Florindo?“ zašeptala jsem, protože jsem instinktivně poznala, že vedle mne sedí někdo jiný. Něco mumlala. Měla jsem pocit, že to dělá už dlouho a že jsem se probudila, abych slyšela, co říká.

Chtěla jsem se posadit. Zabránila mi v tom jemným, ale pevným tlakem na má ramena. Vě tmě se zableskl malý míhotaavý plamen a jemně ozářil její bledou tvář. Vypadala přízračně. Když se ke mně přibližovala, vypadalo to, jako kdyby rostla. Zvětšily se jí i oči, když je upřela do mých. Její obočí se jako křivka namalovaná černým fixem soustředilo do lomeného oblouku.

„Nélido!“ vydechla jsem úlevou.

Se sotva znatelným úsměvem přikývla.

Chtěla jsem se jí zeptat na správce a na svou písemnou práci, ale ona mi přitiskla prsty na rty a pokračovala ve svém mumlání. Zvuk stále slábl a slábl, až se zdálo, že přichází z velké dálky, a nakonec úplně utichl.

Nélida povstala a pokynula mi, abych udělala totéž. Udělala jsem to a zjistila jsem, že nejsme venku na dvorku, ale v jedné z prázdných ložnic.

„Kde je moje studie?“ zeptala jsem se, znepokojená možností, že vítr listy rozfoukal. Představa, že bych musela začít úplně od začátku, mnou otrásla jako zimnice.

Nélida mi veliteiským pohybem brady pokynula, abych ji následovala. Byla mnohem vyšší než já a vypadala úplně jako Florinda. Kdyby nebyla tak křehká, nebyla bych schopná je rozlišit. Vypadala jako nedokonalá verze Florindy. Florinda jistě byla taková, když byla mladší. Bylo na ní něco éterického, křehkého, a přece přitažlivého. S Isidorem Baltazarem jsem žertovala, že kdybych byla mu-

žem, byla bych do ní blázen. Odvětil — doufala jsem, že žertem — že právě proto na mne Nélida téměř nikdy ne promluví.

Směřovaly jsme do mého pokoje. Všude okolo nás se ozývaly kroky. Nélida to rozhodně být nemohla, protože kráčela tak tiše, že se zdálo, že se vůbec nedotýká země. Absurdní dojem, že slyším své vlastní kroky, mě přinutil našlapovat tiše jako kočka. Kroky ale neutichly. Někdo jiný našlapoval stejně jako já, dlážděná podlaha odrážela stejný rytmus. Několikrát jsem se ohlédla, ale za mnou samozřejmě nikdo nebyl. Hlasitě jsem se zachichotala, abych rozptýlila svůj strach.

Nélida se rychle otočila. Domnívala jsem se, že mě ostře pokárá, ale také se rozesmála. Ovinula svou paži okolo mých ramen. Její dotek nebyl příliš hřejivý ani něžný, ale mně to nevadilo. Měla jsem ji ráda a její dotek mě uklidňoval. Do pokoje jsme vstoupily stále ještě se smíchem a s kroky rozléhajícími se všude okolo nás.

Zdi se zvláštěně třpytily, jako kdyby sem dveřmi, které jsem v té chvíli neviděla, pronikla mlha. Změnila tvar pokoje, takže byl teď téměř kruhový. Šla jsem dál a k mé úlevě jsem svou studii uviděla vyrovnanou do úhledného stohu. Vědle něho ležely tužky — všechny naostrěny.

„Nélido!“ zvolala jsem vzrušeně a rozhlédla jsem se. Už jsem ji neviděla. Mlha byla ještě hustší. S každým nádechem se kolem mne uzavírala. Pronikla do mne a naplnila mě hlubokým, vzrušujícím pocitem lehkosti a jasnosti. Vědena čímsi neviditelným jsem usedla ke stolu a rozprostřela před sebou všechny listy. Přímou před mým soustředěným pohledem se objevila celistvá struktura mé studie a připojila se k původnímu konceptu jako dvojitá expozice v jednom snímku filmu.

Byla jsem hluboce ponořena v obdivu nad obratným zpracováním témat. Odstavce se přeskupily a vytvořily nový řád, jako kdyby byly řízeny jakousi neviditelnou rukou, která je vymýšlela a zapisovala. Všechno bylo tak nádherně jasné a jednoduché, že jsem se rozesmála radostí.

„Zapiš to.“

Ta slova znovu a znovu tiše zněla místností. Zvědavě jsem se kolem sebe rozhlédla, ale nikoho jsem neviděla.

Uvědomovala jsem si, že ať už prožívám cokoli, je to rozhodně více než pouhý sen, takže jsem sáhla po bloku a tužce a šilenným tempem jsem začala psát. Myšlenky ke mně přicházely s neuvěřitelnou jasností a klidem. Pulzovaly mi v hlavě a v těle jako mořské vlny. Slova jsem zároveň viděla i slyšela, a přece je nevnímaly mé oči ani uši. Jakási vláknina ve mně se natahovala a jako nějaký neslyšitelný vysavač nasávala slova, která přede mnou zářila jako částečky prachu.

Po chvíli začal řád, vystupující z mé studie, blednout. Řádky se jedna po druhé ztrácely. Zoufale jsem se tu nádhernou strukturu snažila zachytit, protože jsem věděla, že zmizí beze stopy. V mém vědomí zůstala jen vzpomínka na velkolepou jasnoživost. A pak, jako kdyby někdo sfoukl svíčku, zmizela i vzpomínka. V pokoji se vznášela mlžná vlna jemná jako paprsek. Ta pak ustoupila a kolem mne se uzavřela tíživá tma. Byla jsem tak vyčerpaná, že jsem málem omdlela.

„Lehni si!“

Ani jsem se neobtěžovala s rozhlížením, protože jsem věděla, že bych nikoho nezahlédla. S velkým úsilím jsem vstala ze židle a odvrátila se do postele.

CHVÍLI JSEM JEN LEŽELA NA POSTELI a nejasně si uvědomovala svůj úžasný, překvapující sen, tolik jiný než všechny ostatní. Vůbec poprvé jsem si byla vědoma všeho, co jsem v něm dělala.

„Nélido?“ zašeptala jsem, když mě z mého zahloubání vytrhlo tiché, chraptivé mumláni, přicházející z druhého konce pokoje. Posadila jsem se jen proto, abych si zase rychle lehla, když se se mnou pokoj začal otáčet. Chvíli jsem počkala a zkusila jsem to znovu. Postavila jsem se a udělala několik váhavých kroků. Zhroutila jsem se na zem a hlavou se praštila o zeď.

„Do prdele!“ vykřikla jsem, když se pokoj znovu roztočil. „Omdlívám.“

„Jen klid,“ řekla Florinda a zasmála se, když uviděla zmatený výraz na mé tváři. Sáhla mi na čelo a krk, jako kdyby se obávala, jestli nemám teplotu. „Neomdléváš,“ prohlásila. „Potřebuješ doplnit energii.“

„Kde je Nélida?“

„Nevidíš mě ráda?“ Vzala mě za ruku a pomohla mi zpět do postele. „Jsi zesiáblá hlady.“

„To ne.“ Odporovala jsem jí spíše ze zvyku než z přesvědčení. Přestože jsem necítila hlad, byla jsem si jistá, že má slabost je způsobena nedostatkem jídla. Za celý den jsem snědla pouze snídaní.

„Divili jsme se, proč sis nic nevzala,“ zareagovala na mé myšlenky. „Připravili jsme pro tebe výborné dušené maso.“

„Kdy jsi přišla?“ zeptala jsem se. „Už několik dnů jsem tě v duchu volala.“

Zavřela oči a vydávala mručivý zvuk, jako kdyby jí to

mělo pomoci vzpomenout si. „Myslím, že jsme tu několik dnů,“ řekla nakonec.

„Myslíš!“ naprosto mě to vyvedlo z rovnováhy a ovládl mě vztek. Rychle jsem se vzpamatovala. „Proč jsi mi nedala vědět, že tu jsi?“ Spíše mě bolelo, než málo, že jsem neznamenala její přítomnost. „Jak je možné, že jsem si to neuvědomila?“ zamumlala jsem spíše pro sebe.

Florinda si mě prohlížela se zvědavým výrazem v očích. Zdálo se, že ji můj zmatek překvapil. „Kdybych ti dala vědět, že tu jsme, nebyla bys schopná soustředit se na svou práci,“ poznamenala chytře. „Jak dobře víš, místo své práce by ses starala jen o naše příchody a odchody. Všechnou energii bys použila k odhalení toho, co děláme, že mám pravdu?“ Měla tichý a chraptavý hlas a její oči více než obvykle svítily zvláštním světlem. „Udělalysme to záměrně, abychom tě neodváděly od práce,“ ujistila mě.

Pak mi vysvětlila, že mi správce pomohl, teprve když byl spokojený s tím, co jsem udělala sama. Tvrdila, že ve snění našel skrytý řád mých poznámek.

„Také jsem viděla skrytý řád svých poznámek,“ řekla jsem samolibě. „A také jsem je viděla ve snu.“

„Samozřejmě že ano,“ souhlasila pohotově. „Vtáhli jsme tě do snění, abys mohla pracovat na své studii.“

„Vý jste mě vtáhli do snění?“ opakovala jsem. Na jejím výroku bylo něco překvapivě obvyklého. Zároveň to ale ve mně vyvolalo obavy. Měla jsem záhadný pocit, že jsem se konečně přiblížila k pochopení toho, co je snová bdělost, ale nějak jsem to nedokázala uchopit. Chtěla jsem najít smysl toho všeho, tak jsem Florindě vyprávěla všechno, co se stalo od chvíle, kdy jsem na dvorku uviděla správce a psa.

Bylo těžké vyprávět tak, aby všechno znělo logicky, protože jsem si nebyla jistá, kdy jsem byla bdělá a kdy jsem snila. K mému naprostému úžasu jsem si přesně vybavila osnovu studie, která se připojila k mému původnímu konceptu. „Byla jsem tak intenzivně soustředěná, že to nemohlo být snění,“ zdůraznila jsem.

„A právě tohle je snová bdělost,“ přerušila mě Florinda. „Proto si všechno tak dobře pamatuješ.“ Měla tón netrpělivého učitele, který zaostalému dítěti vysvětluje jed-

noduchou, ale zásadní otázku. „Už jsem ti řekla, že snová bdělost nemá nic společného se stavem, kdy usneš a máš sen.“

„Udělal jsem si poznámky,“ řekla jsem, jako kdybych tím mohla zrušit platnost jejího tvrzení. Když přikývla, zeptala jsem se jí, jestli ve svém bloku najdu to, co jsem tam ve snové bdělosti vlastnoručně zaznamenala.

„Najdeš,“ ujistila mě. „Ale nejdříve se najíš.“ Vstala a pomohla mi na nohy. Aby můj vzhled uvedla do alespoň zdánlivého pořádku, zastrkala mi tričko do texasek a ometla ze svetru stébla slámy. Odtáhla mě od sebe na délku ruky a kriticky si mě prohlédla. Nespokojená s výsledkem, začala se věnovat mým vlasům a uhlazovat neukázněně praménky.

„Když ti vlasy třetí na všechny strany, vypadáš dost děsivě,“ prohlásila.

„Obvykle si po probuzení dávám horkou sprchu,“ řekla jsem a šla jsem za ní na chodbu. Když jsem viděla, že směřuje ke kuchyni, upozornila jsem ji, že si musím nejdříve odskočit ven.

„Půjdu s tebou.“ Všimla si mého nespokojeného výrazu ve tváři a dodala, že se jen chce ujistit, že se mi nezamotá hlava a nespadnu do odpadové jámy.

Nakonec jsem byla ráda, že se jí mohu cestou na dvorek přidržet. Když jsme vykoučili ven, téměř jsem upadla. Nezapřičinila to má slabost, ale šok, když jsem zjistila, že už je večer.

„Co se děje?“ zeptala se Florinda. „Neomdlíš?“

Ukázala jsem na nebe. Ze slunečního svitu zbyl už jen slabý odlesk. „Nemohla jsem přece ztratit den,“ řekla jsem. Můj hlas odumřel, ještě než jsem větu dořekla. Snažila jsem se vstřebat představu, že opravdu uplynula celá noc a den, ale má mysl to nechtěla přijmout. Má neschopnost vypořádat se s měřením času tak, jak je to obvyklé, mě vyvedla z rovnováhy.

„Čarodějové rozbíjejí tok času,“ odpověděla na mé myšlenky. „Čas, tak jak ho měříme, při snění čarodějského snu neexistuje. Čarodějové čas podle libosti natahují nebo stlačují. Čas pro ně není záležitostí minut, hodin nebo dnů, ale něčím naprosto jiným.“

Ve snové bdělosti se zvýší naše schopnosti vnímání,“ pokračovala trpělivým, rozvázným tónem. „S vnímáním času se ale děje něco naprosto odlišného. Vnímání času není zvýšeno, ale naprosto zrušeno.“ Dodala, že čas je vždy složkou vědomí. Uvědomování si času je tedy psychickým stavem, který automaticky proměňujeme ve fyzické míry. Je v nás tak zakořeněný, že v sobě můžeme slyšet tikající hodiny, které v našem podvědomí odměřují běh času.

„Ve stavu snové bdělosti tahle schopnost chybí,“ zdůraznila. „Vystřídá ji naprosto nová, neznámá struktura, která nemůže být chápána nebo vysvětlována tak, jak to obvyčejně činíme s časem.“

„Takže ve snové bdělosti si mohu uvědomovat jen to, že čas byl buď natažený, nebo stlačený,“ pokusila jsem se vypořádat s jejím vysvětlením.

„Poznáš mnohem víc než jen tohle,“ energicky mě ujistila. „Jakmile získáš zkušenosti se vstupováním do zvýšeného vědomí, jak tomu říká Mariano Aureliano, budeš si uvědomovat, cokoli budeš chtít, protože čaroděje nezají má měření času. Oni ho používají, natahují nebo stlačují podle libosti.“

„Předtím jsi se zmínila o tom, že jste mi všichni pomáhali vstoupit do snění,“ řekla jsem. „Pak někdo z vás musí vědět, jak dlouho ten stav trval.“

Florinda mi vysvětlila, že ona i její společníci jsou ve snové bdělosti neustále a právě jejich společné úsilí mě vtáhlo do snové bdělosti, délku trvání tohoto stavu ale nesledovali.

„Znamená to snad, že bych mohla být ve snové bdělosti i teď?“ zeptala jsem se, i když jsem odpověď už znala. „Jestli ano, co jsem udělala pro to, abych tohoto stavu dosáhla? Jaké kroky mě k tomu dovedly?“

„Ten nejjednodušší krok, jaký si dokážeš představit,“ řekla Florinda. „Nedovolila jsi sama sobě být svým starym já. To je klíč, který otevírá dveře. Vysvětlovali jsme ti mnohokrát a různými způsoby, že čarodějství není to, za co jej pokládáš. Říci, že přestat být svým starym já je nejsložitějším tajemstvím čarodějství, zní jako hloupost, ale hloupost to není. Je to klíč k síle, a proto je to to nejob-

tížnější, co čaroděj dělá. A přece to není nic složitějšího nebo nepochopitelného, a právě proto, že se nad tím rozum nepozastavuje, o tom nikdo nemůže pochybovat ani to brát vážně.

Soudě z výsledků tvé poslední snové bdělosti mohu říci, že se ti podařilo nashromáždit dostatek energie, protože jsi se bránila tomu být svým starým já.

Poplácala mě po rameni a obrátila se k odchodu. „Uvidíme se v kuchyni,“ zašeptala.

DVEŘE DO KUCHYNĚ BYLY DOKOŘÁN, ale zevnitř nevycházel žádný zvuk.

„Florindo?“ zašeptala jsem.

Jako odpověď na mé volání se ozval tichý smích, ale nikoho jsem neviděla. Jakmile mé oči přivykly pološeru, uviděla jsem u stolu Florindu a Nélidu. V tom slabém světle byly jejich tváře nepřírozně jasné. Jejich stejné vlasy a oči, stejné nosy a ústa zářily, jako kdyby je osvětlovalo nějaké vnitřní světlo. Vidět dvě tak dokonale stejné bytosti bylo celkem strašidelné.

„Mý dvě jste tak krásné, až to nahání strach,“ řekla jsem a přistoupila blíž.

Podívaly se na sebe, jako kdyby chtěly ohodnotit můj výrok, načež propukly v zneklidňující smích. Páteří mi proběhlo zvláštní mravenčení. Chtěla jsem o zvláštním zvuku jejich smíchu něco poznamenat, ale přestaly se smát. Nélida mi pokynula, abych si sedla na volnou židli vedle ní.

Zhluboka jsem se nadechla. Když jsem si sedala, říkala jsem si, že musím zůstat klidná. Nélidino vnitřní napětí a křehkost mě znervózňovaly. Z polévkové mísy uprostřed stolu mi nandala plný talíř husté polévky.

„A sněž to všechno,“ nařídila mi a přistrčila ke mně máslo a košík s teplými tortilami.

Umírala jsem hladu. Vrhla jsem se na jídlo, jako kdybych nejedla několik dnů. Bylo vynikající. Snědla jsem všechno, co bylo v polévkové míse, a tortily s máslem jsem spláchla třemi džbáňky hořké čokolády.

Přesycená jsem se sesula na židli do pohodlnější pozice.

Dveře na dvorek byly dokořán a chladný vánek rozechvíval stíny v místnosti. Soumrak jako by měl trvat nekonečně dlouho. Na obloze byly stále ještě pruhy tmavých odstínů rumělkové, tmavě modré, fialové a zlaté barvy. Vzduch měl onu transparentní vlastnost, která k nám přibližovala vzdálené kopce. Pak se země vytryskla noc, jakoby puze jakousi vnitřní silou. Rytmičné a působivé stínové pohyby ovocných stromů ve větru vmetly na oblohu tmu.

Pak do pokoje vkráčela Esperanza a položila na stůl olejovou lampu. Pozorovala mě bez jediného zamrknání, jako kdyby se jí nedařilo zaostřit na mne pohled. Měla jsem dojem, že se stále ještě zabývá nějakou nadpozemskou záhadou, že tu s námi ještě tak úplně není. Pak její oči zjihly a ona se usmála, jako kdyby věděla, že se vrátí z velké dálky.

„Má studie!“ vykřikla jsem, když jsem v její ruce uviděla listy papíru a blok.

Síroce se usmála a podala mi mé poznámky.

Dychtivě jsem prozkoumala listy papíru a hlasitě jsem se rozesmála, když jsem zjistila, že jsou zaplněny přesným a podrobným návodem — zpola ve španělštině a zpola v angličtině — jak mám pokračovat ve své písemné práci. Rukopis byl nepochybně můj.

„Všechno to tu je,“ řekla jsem vzrušeně. „Tak jsem to viděla ve svém snu.“ Pomyšlení na to, že bych mohla postgraduálním studiem prolétnout bez příliš těžké práce, mě přimělo zapomenout na veškerou předchozí úzkost.

„Psaní dobré písemné práce se nedá ošidit,“ řekla Esperanza. „Dokonce ani s pomocí čarodějství. Měla bys vědět, že bez předchozího čtení, bez svých poznámek, napsání i přeepsání studie, bys potom ve snění nebyla schopná rozpoznat její strukturu a řád.“

Beze slov jsem přikývla. Řekla to s tak nespornou autoritou, že jsem nevěděla, co na to říci.

„A co správce?“ podařilo se mi nakonec zeptat. „Byl v mládí profesorem?“

Nélida a Florinda se obrátily na Esperanzu, jako kdyby odpovédět mohla jen ona.

„O tom nic nevím,“ řekla Esperanza vyhýbavě. „Ně řekl ti

snad, že čarodějové milují myšlenky?" Chvilí mlčela, načež tiše dodala: „Když se zrovna nestará o náš magický svět, jak se na správce sluší a patří, tak čte.“

„Kromě čtení knih,“ osvětlila Nélida, „čte neobyčejně mnoho odborných časopisů. Mluví několika jazyky, a tak je seznámený s novinkami ze všech oblastí. Delie a Klára jsou jeho asistentkami. Naučil je anglicky a německy.“

„Knihy v domě jsou jeho?“ zeptala jsem se.

„Patří nám všem,“ odvětila Nélida. „Jsem si ale jistá, že jen on a Vicente je přečetli všechny.“ Když si všimla mého nevěřícího výrazu, doporučila mi, abych se u lidí v čarodějském světě nenechala zmást jejich vzhledem. „Čarodějové se snaží dosáhnout poznání dvakrát usilovněji než normální lidé,“ ujistila mě. „Čarodějové musí najít a pochopit smysl každodenního i magického světa. Proto musí být velmi vzdělaní a zkušení, a to mentálně stejně jako fyzicky.“ Upírala na mne přímý, kritický pohled a pak se tiše zachichotala.

„Pracovala jsi na své písemné práci tři dny,“ řekla. „A pracovala jsi velmi tvrdě, že ano?“ Čekala na můj souhlas, načež dodala, že ve snové bdělosti jsem na své studii pracovala ještě tvrději než v bdělém stavu.

„Vůbec ne,“ váhavě jsem jí odporovala. „Šlo to všechno velmi jednoduše a bez námahy.“ Vysvětlila jsem jí, že jsem na svém starém konceptu najednou viděla jeho novou verzi, kterou jsem jen opsala.

„Ale potřebovala jsi k tomu veškerou svou sílu,“ tvrdila Nélida. „Ve snové bdělosti jsi veškerou svou energii usměrnila k jedinému cíli. Veškerý zájem a úsilí jsi soustředila na dokončení písemné práce. V té chvíli ti na ničem jiném nezáleželo. Tvou snahu nevyrušovaly žádné jiné myšlenky.“

„Byl správce ve snové bdělosti, když se díval na mou studii?“ zeptala jsem se. Viděla jsem to, co viděl i on?“

Nélida vstala a pomalu kráčela ke dveřím. Dlouhou chvíli zírala do tmy a pak se vrátila ke stolu. Zašéptala Esperanze něco, čemu jsem nerozuměla, a znovu se posadila.

Esperanza se tiše zachichotala a prohlásila, že to, co jsem viděla a zapsala, se od toho, co v mé studii viděl

správce, liší. „Což je naprosto přirozené, protože jeho znalosti jsou mnohem rozsáhlejší než tvé.“

Esperanza na mne zírala svými živými černými očima, oproti kterým se zbytek její tváře zdál být bez života. „Podle jeho doporučení a podle svých vlastních schopností jsi viděla, jak bys svou studii měla číst. A právě to jsi zapsala.“

„Ve snové bdělosti máme přístup ke skrytým zdrojům, které obyčejně nikdy nepoužijeme,“ řekla Nélida, načež mi vysvětlila, že jakmile jsem se na svou práci podívala, vzpomněla jsem si na klíč, který mi správce dal.

Všimla si mého nechápavého výrazu a připomněla mi, co správce o mé práci řekl: „Přilíš mnoho poznámek pod čarou, příliš mnoho citací a zaostalých představ.“ Oči jí zářily chápavou a dobrou náladou, když řekla, že protože jsem snila a protože nejsem tak hloupá, jak předstírám, okamžitě jsem ve svém materiálu viděla všechny souvislosti a spojovací články, kterých jsem si předtím nevšimla. Naklonila se ke mně a s jedním koutkem úst zvednutým v úsměvu čekala, jak zareaguji.

„Je na čase, abys poznala, co tě přinutilo vidět lepší verzi své studie.“ Esperanza se narovнала a mrkla na mne, jako kdyby chtěla zdůraznit, že se mi chystá odhalit velké tajemství. „Ve snové bdělosti máme přístup k přímému poznání.“

Dlouhou chvíli mě pozorovala a já jsem v jejích očích viděla zklamání.

„Nebud' tak nechápavá!“ vypálila na mne Nélida netrpělivě. „Díky snové bdělosti sis měla uvědomit, že máš jako všechny ženy jedinečnou schopnost přijímat poznání přímým způsobem.“

Esperanza ji pohybem ruky utišila a řekla: „Věděla jsi, že jedním ze základních rozdílů mezi muži a ženami je způsob, jakým docházejí k poznání?“

Neměla jsem ani ponětí, co má na mysli. Pomalu a rozvážně vytrhla z mého bloku čistý list papíru a namalovala na něj lidské postavy. Nad hlavu jedné z postav namalovala kužel a objasnila, že to je muž. Nad hlavu druhé postavy namalovala také kužel, ale špičkou dolů, a řekla, že to je žena.

„Muži docházejí k poznání krok za krokem,“ tužkou

ukazovala na postavu korunovanou kuželem. „Muži k poznání šplhají. Čarodějové říkají, že muži vystupují k duchu, k poznání, jako ke špičce kuželu. Tenhle proces ohraňuje to, čeho mohou dosáhnout.“ Obtáhla kužel nad první postavou. „Jak vidíš, muži mohou dosáhnout jen jisté výšky. Jejich cesta za poznáním končí v úzkém bodě: ve špičce kuželu.“

Upřeně se na mne zadívala. „Dávej pozor,“ řekla a ukázala tužkou na postavu s obráceným kuželem nad hlavou. „Jak vidíš, kužel je špičkou dolů, otevřený jako trychtýř. Ženy se mohou otevřít přímo zdroji, či spíše zdroj k nim proniká přímo širokou základnou kuželu. Čarodějové říkají, že ženy mají rozsáhlé spojení s poznáním. Spojení mužů je na druhou stranu celkem omezené.“

Muži mají blízko ke konkrétnu,“ pokračovala, „a směřují k abstraktu. Ženy mají blízko k abstraktu, a přesto se snaží zabývat se konkrétnem.“

„Proč jsou ženy, které jsou tak otevřené poznání nebo abstraktu, považovány za méněcenné?“ přerušila jsem ji.

Esperanza na mne zírala s fascinovaným zaujetím. Svižně vstala, protáhla se jako kočka, až v ní zapraskaly všechny klouby, a znovu se posadila.

„To, že jsou ženy považovány za méněcenné nebo že v nejlépeším případě jsou ženské vlastnosti považovány za vzájemně se doplňující s mužskými, má co do činění se způsobem, jakým muži a ženy dosahují poznání,“ vysvětlila. „Obecně řečeno, ženy mají větší zájem o moc nad sebou samými než o moc nad ostatními. Té chtějí dosáhnout muži.“

„A to dokonce i mezi čaroději,“ přerušila ji Nélida a všechny se rozesmály.

Esperanza řekla, že věří, že ženy původně své schopnosti přímého a rozsáhlého spojení s duchem nepotřebovaly využívat. Nebylo pro ně nezbytné o ní hovořit nebo tuto svou přirozenou schopnost intelektualizovat, protože jim jednoduše stačilo uvést ji v činnost a vědět, že ji mají.

„Muže k tomu, aby o procesu dosahování poznání začali mluvit, přivedla právě jejich neschopnost přímého spojení s duchem,“ zdůraznila. „A mluvit o něm nepřestali. A právě tato vytrvalost v poznávání toho, jak se snaží

dosáhnout ducha, tato vytrvalost v analyzování tohoto procesu, je přivedla k jistotě, že využívat rozumu je typicky mužská schopnost.“

Esperanza vysvětlila, že konceptualizace rozumu byla výhradně doménou mužů a právě to jim umožnilo zastítnit nadání a úspěchy žen. A co je ještě horší, umožnilo jim to nezahrnout ženské rysy do formulace ideálů rozumu.

„Dnes ženy věří tomu, co pro ně bylo vymezeno,“ zdůraznila. „Jsou vychovávány ve víře, že jen muži mohou používat rozum a logicky uvažovat. Muži zas nesou na svých ramenou břímě nezaslouženého bohatství, díky němuž jsou automaticky a bez ohledu na jejich připravenost a schopnosti nadřazeni.“

„Jak ženy ztratily své přímé spojení s poznáním?“ zeptala jsem se.

„Ony ho neztratily,“ opravila mě. „Ženy přímé spojení s duchem stále mají. Jen zapomněly, jak ho používat, nebo spíše napodobily postavení mužů, kteří ho vůbec nemají. Muži tisíce let bojovali za to, aby ženy na toto spojení zapomněly. Vezmi si například svatou inkvizici. Byla to systematická čistka, jejímž účelem bylo vymýcení víry, že ženy mají přímé spojení s duchem. Věškeré organizované náboženství není ničím jiným než úspěšným manévrem, který ženám přisuzuje nižší postavení. Náboženství se dovolávají božího zákona, který říká, že ženy jsou podřízené.“

Užasle jsem na ni zírala a přemýšlela o tom, jak je možné, že je tak učená.

„Mužská potřeba dominovat ostatním a ženský nedostatek zájmu o vyjádření nebo formulování toho, co vědí, a jak to poznaly, tvoří ten nejohavnější svazek,“ pokračoval. „Jeho výsledkem je to, že ženy mohou být od svého narození nuceny k přijetí toho, že jejich naplnění je ve vedení domácnosti, v lásce, manželství, dětech a sebezapření. Byly vyloučeny z dominantní podoby abstraktního myšlení a vychovány k závislosti. Byly tak usilovně vedeny k tomu, že muži musí myslet za ně, že nakonec myslet přestaly.“

„Ženy jsou naprosto schopné myslet,“ přerušila jsem ji. „Ženy jsou schopné formulovat to, co se naučily,“ oprava-

vila mě. „A naučili se to, co definovali muži. Muži definují pravou podstatu poznání, ze které však vylučují to, co se týká žen. A pokud to tam zahrnuje, tak vždy v negativním světle. A ženy tohle přijaly.“

„To je ale zastaralý názor,“ přerušila jsem ji. „Dnes mohou ženy dělat cokoli si jejich srdce žádá. Mají přístup ke všem střediskům vzdělání a téměř ke každému povolání, které vykonávají muži.“

„To ale nemá význam, pokud nemají nosný systém, základnu,“ namítla. „K čemu může být dobré, že mají přístup k tomu, k čemu mají přístup muži, když jsou stále považovány za méněcenné bytosti, které k tomu, aby mohly uspět, musí přijmout názory a chování mužů? Ty opravdu úspěšné jsou dokonale proměněné — také se na ženy dívají svrchu.“

Podle mužů lúno ženy omezuje mentálně i fyzicky. Z toho důvodu, i přestože mají přístup k poznání, jim není dovoleno podílet se na určování toho, co poznání je.

Vezmi si například filozofy,“ navrhla. „Dokonalí myslitelé. Někteří z nich jsou ostře proti ženám. Jiní jsou citlivější a chtějí přiznat, že ženy by mohly být stejně schopné jako muži, kdyby nebylo skutečnosti, že ženy nemají o záležitosti rozumu zájem. A pokud mají, neměly by jej mít, protože je pro ně vhodnější zůstat věrnými své přirozenosti, kterou je být vyživující, závislou společnicí muže.“

Esperanza to všechno vyjádřila s nespornou věrohodností. Za chvíli na mne ale zaútočily pochybnosti. „Když je tedy poznávání jen pro muže, proč tedy trváte na tom, abych chodila do školy?“ zeptala jsem se.

„Protože jsi čarodějka a jako taková potřebuješ vědět, co se tě dotýká a jak se tě to dotýká,“ odpověděla. „Dříve než něco odmítneš, musíš pochopit, proč to odmítáš.“

Víš, problém je v tom, že poznání se dnes získává čistě logickým odvozováním. Ženy ale mají jinou metodu, která nikdy není brána v úvahu. Takle metoda by mohla k poznání přispět, ale musel by to být příspěvek, který nemá nic společného s logickým odvozováním.“

„Čeho by se ten příspěvek tedy týkal?“ zeptala jsem se.

„O tom rozhodneš sama, až ovládneš nástroje logického myšlení a chápání.“

Byla jsem velmi zmatená.

„Čarodějové tvrdí,“ vysvětlila, „že muži nemohou mít výhradní právo na rozum. Jeví se to tak, protože oblast, ve které používají svůj rozum, je oblastí, ve které převažuje mužskost. Použijme tedy rozum v oblasti, ve které převažuje ženskost. Touto oblastí je přirozeně obrácený kužel, který jsem ti popsala. Spojení žen se samotným duchem.“

Lehce naklonila hlavu na stranu a rozvažovala, co říci. „Tomuto spojení je nutno čelit jiným aspektem rozumu. Aspektem, který ještě nebyl použit: ženskou polovinou rozumu,“ řekla.

„Co je ženská polovina rozumu?“

„Mnoho věcí. Jednou z nich je rozhodně snění.“ Tázavě mě pozorovala, ale já jsem nevěděla, co říci.

Její hluboký smích mě překvapil. „Já vím, co očekáváš od čarodějů. Chceš rituály, zařikávání. Zvláštní, tajemné uctívání. Chceš zpívat. Být v jednotě s přírodou. Hovořit s vodními duchy. Chceš pohanství. Nějaký romantický pohled na to, co čarodějové dělají. To je velmi německé.“

Ke skoku do neznáma,“ pokračovala, „potřebuješ odvahy a rozum. Jen s nimi budeš schopná vysvětlit sama sobě i ostatním poklady, které můžeš najít.“ Naklonila se ke mně, jako kdyby mi něco chtěla světit. Poškrábala se na hlavě a pětkrát kýchla tak, jako to dělal správce. „Musíš působit na svou magickou stránku,“ prohlásila.

„A to je co?“

„Lúno.“ Řekla to tak duchem nepřítomně a klidně, jako by jí vůbec nezajímala má reakce, totiž že jsem jí téměř nerozuměla. Když jsem si pak náhle uvědomila absurdnost její poznámky, narovnal jsem se a rozhlédla se po ostatních.

„Lúno!“ opakovala Esperanza. „Lúno je základní ženský orgán. Právě lúno ženám dává mimořádnou výhodu, mimořádnou sílu k usměrnění jejich energie.“

Vysvětlila, že muži ve svém boji o nadřazenost uspěli tím, že omezili ženskou tajemnou moc, její lúno, na čistě biologický orgán, jehož jedinou funkcí je rozmnožovat, nosit mužské spermě.

Jako kdyby jednala na pokyn, Nélida vstala, obešla stůl

a zastavila se za mnou. „Znáš příběh o Zvěstování Panny Marie?“ zašeptala mi do ucha.

Zachichotala jsem se a obrátila se k ní. „Neznám.“

Stejně spiklenecky mi zašeptala, že v židovskokřesťanské tradici jsou muži jedinými, kteří slyší hlas Boha. Ženám se tohoto privilegia nedostávalo, s výjimkou Panny Marie.

Nélida řekla, že to, že anděl mluvil k Marii, bylo samozřejmě přirozené. Přirozené ale nebylo, že jí přišel říci pouze to, že porodí syna Božího. Lúno neobdrželo poznání, ale spíše příslib Božího jména. Mužský bůh, který zplodil dalšího mužského boha.

Chtěla jsem přemýšlet, uvědomit si všechno, co jsem teď slyšela, ale má mysl byla v jediném zmateném víru. „A co čarodějové?“ zeptala jsem se. „Nemají lúno, a přece jsou jasně spojeni s duchem.“

Esperanza mě pozorovala s neskrývanou radostí, pak se podívala přes rameno, a jako kdyby nechtěla, aby ji slyšel někdo jiný, zašeptala. „Čarodějové jsou schopni zaměřit se na ducha, protože se vzdali toho, co obzvláště definuje jejich mužskost. A teď už nejsou muži.“

17

ZPŮSOB, JAKÝM ISIDORO BALTAZAR PŘECHÁZEL po po-
koi, byl jiný než ten, jakým obvykle překonával délku své
obdelníkované pracovní. Dříve mě jeho přecházení vždy
uklidňovalo. Tentokrát ale jeho kroky zněly rušivě, podiv-
ně hrozivě. Připomínal mi tygra kradoucího se buší, který
se sice nechystal vrhnout na svou oběť, ale spíše cítil, že
něco není tak úplně v pořádku.

Obrátila jsem se od své práce a chystala se ho zeptat, co
se děje, když prohlásil: „Jedeme do Mexika!“

Způsob, jakým to řekl, mě rozesmál. Strohost a vážnost
jeho hlasu mě přinutila zavtipkovat: „Hodláš se tam se
mnou oženit?“

Podíval se na mne a náhle se zastavil. „Tohle není vtip,“
odsekl nasupeně. „Je to skutečnost.“ Teprve potom se
usmál a potřásl hlavou. „Co to dělám?“ řekl a udělal leg-
rační gesto bezmocnosti. „Zlobím se na tebe, jako kdyby
na to byl čas. Āaková ostuda! Nagual Juan Matus mě varo-
val, že jsme zbabělci až do úplného konce.“

Pevně mě objal, jako kdybych se právě po dlouhé době
vrátila.

„Nemyslím, že by teď bylo pro mne nejlepší jet do Me-
xika,“ namítla jsem.

„Zruš všechno, co tě v nejbližší době čeká. Už není čas.“
Znělo to jako rozkaz od vojenského důstojníka. Protože
jsem byla v povznesené náladě, nemohla jsem si pomoci
a odvětila jsem: „Jawohl, mein Gruppenführer!“

Setřásl ze sebe napětí a rozesmál se.

Když jsme projížděli Arizonou, najednou mě zaplavilo
velmi zvláštní rozpoložení. Byl to tělesný pocit podobný
mrazení, které vycházelo do celého těla z mého lúna a ze

kterého mi po celém těle naskákala husí kůže: věděla jsem, že něco není v pořádku. Součastí tohoto pocitu byl nový prvek, se kterým jsem se ještě nikdy nesetkala: na- prostá jistota nezměřitelná jakýmikoli měřítky.

„Právě jsem měla intuici. Něco není v pořádku!“ Proti své vůli jsem zvýšila hlas.

Isidoro Baltazar přikývl a věcným tónem mi sdělil: „Čarodějové odcházejí.“

„Kdy?“ vykřikla jsem bezděčně.

„Možná dnes nebo zítra,“ odpověděl. „Nebo snad až za měsíc, ale jejich odchod se každopádně blíží.“

Výdechla jsem úlevou, sesula jsem se na svém sedadle a vědomě se uvolnila. „Tohle říkají ode dne, kdy jsem se s nimi setkala, což je před více než třemi lety,“ zamumlala jsem, ale ve skutečnosti jsem cítila nepravdivost toho, co říkám.

Isidoro Baltazar se ke mně otočil a jeho tvář zračila čiré pohrdání. Viděla jsem, s jakým úsilím se z ní snaží vymazat svou nespokojenost. Usmál se, poplácal mě po kolenní a tiše řekl: „V čarodějském světě si nemůžeme takhle zakládat na faktech. Pokud čarodějové něco opakují tak dlouho, až jsi z toho cynicky znuděná, je to proto, že tě na to chtějí připravit.“ Na chvíli na mne upřel tvrdý, vážný pohled a dodal: „Neplet si jejich magické způsoby se svými dětskými.“

Beze slova jsem přikývla. Jeho prohlášení mě nerozzlobilo. Na to jsem byla příliš vystrašená. Mlčela jsem.

Cesta trvala jen chvíli, nebo se mi to tak alespoň zdálo. Strídali jsme se ve spaní a řízení a v poledne druhého dne jsme byli v domě čarodějek. Jakmile motor automobilu utichl, oba jsme vyskočili z auta, přibouchli dveře a běželi do domu.

„Co to má znamenat?“ ptal se nás správce. Stál u hlavních dveří a vypadalo to, že ho náš náhlý a hlučný příjezd zmátl. „Vy dva spolu soutěžíte, nebo se honíte?“ Podíval se na Isidora Baltazara a pak na mne. „Jémine! Takhle se hnát.“

„Kdy odcházejíte? Kdy odcházejíte?“ Opakovala jsem mechanicky, neschopná déle zadržet rostoucí úzkost a strach.

Správce mě se smíchem konejšivě poplácal po zádech

a prohlásil: „Já nikam neodcházím. Tak snadno se mě nezavíš.“ Jeho slova zněla dost upřímně, ale úzkosti mě nezbavila.

Pátrala jsem v jeho tváři, v jeho očích, jestli v nich neodhalím lež. Viděla jsem ale jen laskavost a upřímnost. Když jsem si uvědomila, že Isidoro Baltazar už vedle mne nestojí, znovu jsem strnula. Zmizel neslyšně a rychle jako stín.

Správce ucítil mé rozrušení a ukázal bradou do domu. Uslyšela jsem hlas Isidora Baltazara, který se zvyšoval jakoby v protestu, načež jsem uslyšela jeho smích.

„Je tu někdo?“ zeptala jsem se a pokusila se projít kolem správce.

„Jsou uvnitř,“ řekl a zatarasil mi cestu napřaženými rukama. „V tuhle chvíli se ale s tebou nemohou setkat.“ Když viděl, že se chystám protestovat, dodal: „Neočekávali tě. Chtějí, abych s tebou nejdříve promluvil já.“ Vzal mě za ruku a vedl ode dveří. „Pojďme dozadu shrabat nějaké to listí,“ navrhl. „Spálíme je a popel dáme vodním vílám. Snad ho promění ve zlato.“

Při shrabávání jedné hromádky listí za druhou jsme ne- promluvíli ani slovo, ale fyzická činnost a zvuk hrábí mě uklidnily.

Zdálo se, že už hrábeme a pálíme listí hodiny, když jsem si najednou uvědomila, že je na dvorku ještě někdo jiný. Rychle jsem se otočila a uviděla jsem Florindu. Ob- lečená v bílých kalhotách a vestě seděla na lavičce pod zapo- tovým stromem a vypadala jako zjevení. Tvář měla zastí- něnou slameným kloboukem se širokou krempou a v ruce držela krajkový vějíř. Vypadala tak trochu nelidsky a tak vzdáleně, a já jsem jen stála bez hnutí, naprosto ohromená.

Udělala jsem několik váhavých kroků, abych zjistila, jestli nějak zareaguje. Když jsem si všimla, že mou přítom- nost nijak nezaznamenala, nerozhodně jsem vyčkávala. Ne že bych se snažila chránit se před odmítnutím nebo přehlížením. Spíše mi nějaký nepsaný zákon, který jsem podvědomě chápala, zabránil v tom, abych se snažila upoutat její pozornost.

Nicméně když se k ní připojil správce, uchopila jsem

hrábě, opřené o strom, a krok za krokem jsem se k nim přibližovala. Správce ke mně s roztržitým smíchem vzhledl, ale věnoval pozornost tomu, co mu říkala Florinda. Mluvíli jazykem, kterému jsem nerozuměla. Přesto jsem jim nadšeně naslouchala. Možná to byl jazyk její náklonnosti k tomu starci, ale ať už to bylo jakkoli, její chraplavý hlas byl neobyčkle jemný, zvláštní a neodbytně něžný.

Náhle vstala z lavičky. Jako kdyby ji popoháněla jakási vnitřní pružina, poskakovala po mýtině jako kolibřík, zastavovala se u každého stromu a dotkla se tu listu, jinde zase květu.

Zvedla jsem ruku, abych upoutala její pozornost, ale najednou jsem uviděla jasné modrého motýla, který ve vzduchu sprádal modré stíny. Doletěl ke mně a usedl mi na ruku. Rozprostřel svá široká, chvějící se křídla, a jejich stín dopadl na mé prsty. Chvilí si třel nožičkami hlavičku, pak několikrát zavřel a otevřel křídla, znovu se vznese a zanechal na mém prostředníčku prsten ve tvaru trojúhelníkového motýla.

S jistotou, že to je jen optická iluze, jsem několikrát potřásla hlavou. „Je to trik, že ano?“ zeptala jsem se správcem třaslavým hlasem. „Je to optická iluze?“

Správce potřásl hlavou a jeho tvář se zvlínila tím nejzářivějším úsměvem. Uchopil mou ruku a prohlásil: „Je to rozkošný prsten. Nádherný dárek.“

„Dárek,“ opakovala jsem. Měla jsem jen letmý záblesk vhledu, ale ten hned zmizel a zanechal mě ztracenou a zmatenou. „Kdo dal ten prsten na můj prst?“ zírala jsem na šperk. Týkadla a útlé, protáhlé tělo, rozdělující trojúhelník, bylo jemně vytvarované z bílého zlata a zdobené drobnými diamanty.

„Ty sis ho předtím nevšímala?“ zeptal se správce.

„Předtím?“ zmateně jsem opakovala. „Před čím?“

„Máš ho na prostředníčku od té doby, kdy ti ho dala Florinda,“ odpověděl.

„Ale kdy?“ Zeptala jsem se a přitiskla si ruku na ústa, abych potlačila svůj šok. „Nevzpomínám si, že by mi Florinda dala prsten,“ zamumlala jsem spíše pro sebe. „A proč jsem si ho předtím nevšímala?“

Správce pokrčil rameny, jako kdyby nevěděl, jak má přehlédnutí vysvětlit, načež vyslovil názor, že jsem si ho možná nevšímala proto, že tak dokonale seděl na mém prstu. Zdálo se, že chce ještě něco dodat, pak se ale zarazil a navrhl, abychom shrabali ještě nějaké listy.

„Já nemůžu,“ prohlásila jsem. „Musím mluvit s Florindou.“

„Musíš?“ Jeho tón naznačoval, že to je dost směšný a pravděpodobně i nerozumný nápad, ale nesnažil se mě o tom přesvědčit. „Odešla na procházku,“ vysvětlil a bradou ukázal na stezku vedoucí do kopců.

„Já ji dohoním,“ prohlásila jsem. V dálece se z chaparralu občas vynořila její bílá postava.

„Ona chodívá daleko,“ varoval mě.

„To nevádí,“ ujistila jsem ho.

Běžela jsem za Florindou, a když už jsem k ní měla blízko, trochu jsem zvolnila krok.

Měla nádhernou chuži. Pohybovala se ráznými, živými pohyby, s rovnými zády a bez námahy.

Ucítila mou přítomnost a rychle se zastavila, otočila se a rozpráhla ruce na uvítanou. „Jak se máš, zlatíčko?“ řekla. Její chraplavý hlas byl lehký, jasný a velmi jemný.

Ve své touze dozvědět se pravdu o prstenu jsem ji ani pořádně nepozdravila. Výkoktala jsem ze sebe otázku, jestli to byla ona, kdo mi na prst dal ten prsten. „Je teď můj?“ zeptala jsem se.

„Ano,“ potvrdila, „je právě tvůj.“ V jejím tónu byla jakási jistota, která mě zároveň dojmala i děsila. Přesto mě ani nenapadlo tenhle bezpochyby drahý dar odmítnout.

„Má tenhle prsten magickou moc?“ Napřáhla jsem ruku ke slunci, takže se každý kámen na prstenu blýskal oslepující září.

„Ne,“ smála se. „Nemá žádnou moc. Přesto je to ale zvláštní prsten. Ne pro svou cenu nebo proto, že patří mně, ale protože člověk, který jej vyrobil, byl neobyčejným naguelem.“

„Byl zlatníkem?“ snažila jsem se zjistit. „Byl to tentýž člověk, který vytvořil ty zvláštní sochy v pokoji správce?“

„Tentýž,“ odpověděla. „Ale nebyl zlatníkem. Ani sochařem. Pouhá myšlenka na to, že by ho lidé mohli považovat

za umělce, by ho rozesmála. A přece každý, kdo jeho práce viděl, se neubráníl pocitu, že něco tak neobvyklého mohl vytvořit jen umělec."

Florinda se ode mne vzdálila o několik kroků a bloumala pohledem po kopcích, jako kdyby v dálce hledala vzpomínky. Pak se znovu obrátila ke mně a téměř neslyšně zašeptala, že cokoliv tento nugal vytvořil, ať už to byl prsten, cihlová zeď, dlaždice na podlahu, tajemné nálezy nebo jednoduchá krabice z kartónu, všechno se bez rozdílu osvědčilo jako vynikající dílo, a to nejen s ohledem na řemeslnou zručnost, ale také proto, že to bylo prostoupeno čímsi nepopsatelným.

"Pokud tenhle prsten vyrobil někdo tak neobyčejný, potom v něm musí být jistá moc," trvala jsem na svém.

"Prsten sám o sobě moc nemá, ať už jej vyrobil kdokoli," ujistila mě Florinda. "Moc spočívá v jeho výrobě. Nugal, který tenhle prsten vyrobil, byl tak dokonale zaměřen na to, co čarodějové nazývají záměr, že byl schopen tenhle nádherný šperk vyrobit, aniž byl zlatníkem. Ten prsten byl činem dokonalého záměru."

Nechtěla jsem vypadat jako hlupák, a tak jsem se neodvážila přiznat, že nemám ani ponětí, co měla na mysli tím záměrem. Zeptala jsem se tedy, co ji přinutilo k tomu, aby mi dala tak úžasný dárek. "Nemyslím, že bych si ho za-sloužila," dodala jsem.

"Použiješ ten prsten k zaměření se na záměr," odvětila a se šelmovským úsměvem dodala: "Ale ty už samozřejmě víš, jak se zaměřit na záměr."

"Nic takového nevím," zamumlala jsem, načež jsem se přiznala, že ve skutečnosti nevím, co záměr je.

"Možná že nevíš, co znamenají ta slova," řekla pohotově, "ale něco v tobě tuší jak na tuhle sílu zaklepat." Naklonila hlavu blíž k mé a zašeptala, že jsem záměr vždycky používala k přesunutím ze snu do reality a k přenesení svého snu — ať už byl jakýkoli — do reality. Zírala na mne v očekávání. Nepochybně se domnívala, že z toho teď vodím naprosto zjevný závěr. Když viděla můj nechápavý výraz, ještě mi prozradila: "Jak nálezy v pokoji správce, tak prsten byly vyrobeny ve snech."

"Pořád ještě to nechápu," postěžovala jsem si.

"Z nálezu jsi měla hrůzu," pronesla klidně. "A tenhle prsten ti dělá radost. Protože jde v obou případech o sny, může to být snadno i obráceně..."

"Ty mě děšíš, Florindo. Co tím chceš říci?"

"Tohle je, drahoušku, svět snů. My tě učíme, jak si je můžеш přivodit sama." Její tmavé, zářivé oči se na chvíli setkaly s mými, a ona dodala: "V tuto chvíli ti všichni čarodějové skupiny nagonal Mariana Aureliana pomáhají vstoupit do tohoto světa a zůstat v něm."

"Je to jiný svět? Nebo jsem se změnila já?"

"Jsi stejná, ale v jiném světě." Chvíli mlčela a pak připustila, že mám více energie než předtím. "Je to energie, která pochází z tvých úspor a z půjčky od nás ode všech."

Její bankovní metaforu jsem naprosto chápala. Stále ještě mi ale nebylo jasné, co myslela tím jiným světem.

"Rozhlédni se!" zvolala a široce rozpráhla ruce. "Tohle není svět každodenního života." Dlouhou chvíli mlčela a pak tiše, něžně zaševelila: "Myslíš, že ve světě každodenních událostí se mohou motýlové proměňovat v prsteny? Ve světě, který je pečlivě a přísně tvořen rolemi, které má přidělen každý z nás?"

Na tohle jsem neměla odpověď. Rozhlédla jsem se okolo sebe, po stromech, keřích a vzdálených horách. Ať už jiný svět představoval cokoli, stále to přesahovalo mé chápání. Nakonec mě napadlo, že rozdíl musí být čistě subjektivní.

"Není subjektivní!" odpověděla Florinda na mé myšlenky. "Tohle je čarodějský sen. Dostala jsi se do něho proto, že máš dostatek energie."

S naprosto bezradným pohledem řekla: "Opravdu neexistuje způsob jak učít ženy snění. Je jen možné je posílit, aby si uvědomily obrovský potenciál, který plyne z jejich organické dispozice."

Protože ženy ke snění potřebují pouze mít k dispozici energii, je důležité přesvědčit je o nutnosti zmírnit jejich hluboké zespoledenštění, aby mohly tuto energii získat. Využití této energie je pro ženy automatické. Jakmile získají potřebnou energii, sní čarodějský sen."

Svěřila mi, že podle jejích vlastních zkušeností je vážným problémem týkajícím se čarodějských snů dodat ženě odvalu učinit první kroky. Většina žen — a ona přý

byla jednou z nich — dává přednost svým bezpečným poutům před hrůzou z nového.

„Snění je jen pro odvážné ženy,“ zašeptala mi do ucha. Pak se hlučně rozesmála a dodala: „Nebo pro ty, které nemají na výběr, protože jejich podmínky jsou nesnesitelné, a to je kategorie, do které patří většina žen, i když si to třeba neuvědomují.“

Zvuk jejího chraptavého smíchu měl na mne zvláštní účinek. Měla jsem pocit, jako kdybych se náhle probudila z hlubokého spánku, který ve mně utlumoval jisté myšlenky. „Isidoro Baltazar mi řekl o vašem blízkém odchodu. Kdy odcházíte?“

„Já nikam neodcházím.“ Její hlas byl pevný, ale plný zničujícího smutku. „Tvá učitelka snění a já zůstáváme pozadu. Ostatní odcházejí.“

Příliš jsem tomu nerozuměla. Abych skryla svůj zmatek, žertem jsem poznamenala: „Zuleika, moje učitelka snění, mě za celé tři roky nic nenaučila. Vlastně se mnou nikdy ani nepromluvila. Jen ty a Esperanza jste mě opravdu vedly a učily.“

Její výbuchy smíchu se rozléhaly všude kolem nás. Ten radostný zvuk mi přinesl obrovskou úlevu, ale i přesto jsem byla zmatená.

„Prosím tě, Florindo, vysvětlí mi tohle,“ začala jsem. „Kdy jsi mi dala tenhle prsten? Jak je možné, že jsem se správcem shrabávala listí, a najednou jsem ho měla?“

Florinda mi s radostným výrazem ve tváři vysvětlila, že by se dalo říci, že shrabávání listí je dveřmi do čarodějského snu, pokud ovšem máme dostatek energie k překročení prahu. Uchopila mou ruku do svých dlaní a dodala: „Ten prsten jsem ti dala, když jsi ten práh překračovala. Proto to tvá mysl nezaznamenala. Když už jsi byla ve snu, najednou jsi zjistila, že máš na prstu prsten.“

Zvědavě jsem si ji prohlížela. Co si na jejím vysvětlení jsem nemohla uchopit, něco velmi nejasného, vzdáleného. „Pojďme se vrátit k domu,“ navrhl, „a znovu překročit ten práh. Třeba si to tentokrát uvědomíš.“

Beze spěchu jsme se vracely stejnou cestou a pomalu jsme se přibližovaly k zadní části domu. Šla jsem několik kroků před Florindou, abych si mohla všechno dokonale

uvědomovat. Zírala jsem na stromy, dlaždice, zdi a snažila jsem se odhalit změnu nebo cokoli, co by mi mohlo dát klíč k přechodu.

Nevšimla jsem si ničeho, snad jen toho, že správce už tu nebyl. Obrátila jsem se na Florindu, abych jí řekla, že jsem přechod nejspíš propásla, ale už za mnou nebyla. Nebyla ani nikde na dohled. Byla pryč a nechala mě tu samotnou.

Vešla jsem do domu. Jako už tolikrát předtím byl opuštěný. Takhle opuštěnost už mě ale neděsila, už ve mně nevyvolávala pocit osamocení. Automaticky jsem šla do kuchyně a snědla kuřecí tamaly, které tu pro mne nechali v košíku. Pak jsem si vlezla do houpací sítě a pokoušela se dát si do pořádku myšlenky.

PROBUDILA JSEM SE NA POLNÍM LEHÁTKU v malém, tmavém pokoji. Zoufale jsem se rozhlédla a snažila se zjistit, co se děje. Když jsem u dveří zahlédla plížící se stíny, prudce jsem se posadila. Chtěla jsem zjistit, jestli jsou dveře otevřené a jestli jsou stíny uvnitř, tak jsem se natáhla pod lehátko pro nočník — nějak jsem věděla, že tam bude — a mrštila jsem jím po stínech. Nočník s obrovským řinčením přistál venku.

Stíny zmizely. S pocitem, že jsem si stíny jen představovala, jsem vyšla ven. Váhavě jsem zírala na vysoký gumovníkový plot, který obklopoval mýtinu. Okamžitě jsem poznala, že jsem v zadní části malého domu.

S hlavou plnou myšlenek jsem se pustila do hledání nočníku, který se odkutálel až k plotu. Když jsem se pro něj shýbala, uviděla jsem, jak se plotem protahuje kojot. Hodila jsem po něm nočník, ale střelila jsem se do kame-ne. Kojot lhostejně k hlasité ráně a mé přítomnosti proběhl mýtinou. Několikrát se po mně troufale ohlédl. Kozích se mu stříbrně třpytil. Jeho chundelatá oháňka se dotýkala různých kamenů jako magická hůlka. Každý kámen, kterého se dotkla, oživil. Kameny poskakovaly, měly zářivé oči a pohybovaly rty. Na cosi se ptaly, ale jejich hlasy byly příliš slabé, takže jsem je neslyšela.

Vykřikla jsem. Kameny se ke mně s děšivou rychlostí přibližovaly.

Okamžitě jsem poznala, že sním. „Tohle je jedna z mých obvyklých nočních můr,“ mumlala jsem si pro sebe. „S příšerami a strachem a se vším všudy.“ Nabyla jsem přesvědčení, že když jsem teď rozpoznala a pojmenovala problém, zneutralizovala jsem jeho účinky. Chystala jsem se vzdát se a smířit se s hrůzou noční můry, ale najednou jsem uslyšela hlas: „Vyzkoušej koleje snů.“

Rozhlédla jsem se. Pod ramadou stála Esperanza a pečovala o oheň na vyvýšené plošině vytvořené z rákosu obaleného silnou vrstvou bláta. V mihotavé záři ohně vypadala zvláštně a vzdáleně, jako kdyby ji ode mne oddělovala dálka, která neměla nic společného s prostorem.

„Nebud' vyděšená,“ nařídila mi. Pak ztišila hlas a zamumlala: „My všichni spolu sdílíme své sny, ale ty teď nesníš.“ Musela jsem mít pochybnosti vepsané ve tváři. „Věř mi, nesníš,“ ujistila mě.

Přistoupila jsem trochu blíž. Nejen že její hlas zněl cize, ale i ona sama byla jiná. Z místa, na kterém jsem stála, to byla Esperanza, přesto ale vypadala jako Zuleika. Ještě jsem se k ní přiblížila. Byla to Zuleika! Mladá, silná a velmi krásná. Nemohlo jí být více než čtyřicet let. Její oválná tvář byla olemována vlnitými, prošeďivějšími černými vlasy. Její hebkou, bledou tvář zvýrazňovaly jasné, tmavé oči, posazené široce od sebe. Měla do sebe ponořený, záhadný a čistý pohled. Kratší, úzký horní ret nanačoval přístnost, zatímco plný, téměř smyslný dolní ret něžnost a také vášeň.

Okouzleně jsem na ni zírala, fascinovaná její změnou. Rozhodně sním, pomyslela jsem si.

Když jsem uslyšela její jasný smích, uvědomila jsem si, že mi četla myšlenky. Uchopila mě za ruku a tiše řekla: „Ale ty nesníš, zlatíčko. Tohle jsem opravdu já. Jsem tvá učitelka snění. Jsem Zuleika. Esperanza je mé druhé já. Čarodějové tomu říkají snové tělo.“

Srdce se mi rozbušilo tak mocně, až mě rozbolel hrudník. Téměř jsem se udusila úzkostí a vzrušením. Pokusila jsem se odtáhnout svou ruku, ale nepodařilo se mi překonat její sevření. Pevně jsem zavřela oči. Když jsem je znovu otevírala, více než cokoliv jiného jsem si přála, aby byla pryč. Samozřejmě tu stále byla a zářivě se na mne usmíva-

la. Znovu jsem zavřela oči a začala jsem poskakovat jako zběsilá. Volnou rukou jsem se pleskala do tváře, dokud nehořela bolestí. Bezvýsledně. Nemohla jsem se probudit. Byla tu pokaždé, když jsem otevřela oči.

„Myslím, že máš dost,“ smála se a já jsem jí přikázala, aby mě praštila.

Pohotově mi vyhověla a dlouhou a tvrdou vycházkovou holí mi zasadila dvě ostré rány.

„Je to zbytečné, andělku.“ Mluvila pomalu, jako kdyby byla velmi unavená. Zhluboka se nadechla a pustila mou ruku. Pak znovu řekla: „Jý teď nesníš. A já jsem Zuleika. Ale když sníš, jsem Esperanza, a ještě něco jiného. Ale to teď nechme být.“

Chtěla jsem něco říci, cokoli, ale nemohla jsem promluvit. Můj jazyk byl ztuhlý a podařilo se mi vyloudit jen psí zakřučení. Snažila jsem se uvolnit dýcháním, které jsem se naučila na hodinách jógy.

Zuleika se z mého vyvádění rozesmála. Byl to konejšívý zvuk a měl na mne uklidňující účinek. Sáralo z něho tolik tepla a tak hluboká důvěra, že se mé tělo okamžitě uvolnilo.

„Jsi stopařka,“ pokračovala. „A plným právem náležíš Florindě.“ Její tón nepřipouštěl námitek. „Jsi také somnambul a výborná přirozená snivkyně a na základě těhle své schopnosti patříš také mně.“

Jedna část ve mně se chtěla hlasitě rozesmát a říci jí, že mluví z cesty. Má druhá část s ní ale naprosto souhlasila.

„A jakým jménem ti mám říkat?“ zeptala jsem se váhavě.

„Jakým jménem?“ opakovala a zírala na mne, jako kdyby to bylo naprosto jasné. „Jsem Zuleika. Myslíš si snad, že tohle je nějaká hra? My tady nehrajeme hry.“

Její prudkost mě zarazila, takže jsem jen zamumlala: „Ne, nemyslím si, že je to hra.“

„Když sním, jsem Esperanza,“ pokračovala přisným hlasem. Její tvář byla zároveň vážná a zářivá, otevřená a bez lítosti. „Když nesním, jsem Zuleika. Ale jestli jsem Zuleika nebo Esperanza, na tom by ti záležet nemělo. Neustále jsem tvoje učitelka snění.“

Mohla jsem jen hloupě přikývnout. I kdybych měla co říci, nebyla bych toho schopná. Řinul se ze mne studený,

lepkavý pot. Měla jsem křeče ve střevech a můj močový měchýř byl hotov explodovat. Chtěla jsem jít na toaletu, ulevit si a vyzvracet se.

Nakonec jsem to už nemohla déle vydržet. Šlo jen o to, jestli se zotudím na místě nebo doběhnu na záchod. Měla jsem dost energie zvolit si druhou možnost.

Zuleika se smála jako mladá dívka. Její smích mě provázel celou cestu na toaletu.

Když jsem se vrátila na mýtinu, pobídla mě, abych si sedla vedle ní na lavičku. Automaticky jsem ji poslechla a těžce jsem dosedla na okraj lavičky a ruce jsem si nervózně položila na k sobě přitisknutá kolena.

Z jejích očí vyzařovala tvrdost, ale také laskavost. Jako kdybych to věděla už dříve, najednou mi přišlo na mysl, že její tvrdost byla více než cokoliv jiného vnitřní disciplínou. Výtrvalé sebeovládání vtisklo celé její bytosti půvabnou nezachytitelnost a tajemnost, ne však tajemnost kradmého a skrytého chování, ale mysteriózního, neznámého. A právě proto jsem ji při každé příležitosti všude následovala jako štěně.

„Dnes jsi prošla dvěma přechody,“ vysvětlila mi Zuleika. „První z nich byl přechod z normální bdělosti do snové a druhý ze snové bdělosti do bdělosti normální. První byl hladký a nepovšimnutelný. Druhý se podobal nočnímu. To je naprosto obvyklé. Takhle přechody prožíváme i my všichni.“

Nutila jsem se do úsměvu. „Ale já stále ještě nevím, co jsem vlastně udělala,“ řekla jsem. „Neuvědomuji si, jak jsem postupovala. Věci se mi prostě dějí a já najednou zjistím, že jsem ve snu, aniž vím, jak jsem se tam dostala.“

V jejích očích se zablesklo. „Obvykle se se sněním začíná tak,“ řekla, „že se spí v houpací síti nebo v jakémkoli pruhovém vynálezu zavěšeném na střešním trámu nebo na stromě. V téhle pozici nemáme žádný kontakt se zemí. Země nás uzemňuje, na to nezapomeň. Začínající snivec se tak může naučit, jak se energie přesouvá z bdělého stavu do snění a ze snu do snové bdělosti.“

Jak už ti řekla Florinda, všechno je to záležitost energie. Jakmile ji máš, odpoutáváš se.

Těď jde o to, jestli budeš schopná nashromáždit dosta-

tek energie, protože čarodějové už ti ji nebudou moci půjčit.“ Zuleika přehnaně pozdvihla obočí a dodala: „Uvidíme. Až budeme příště sdílet sen, pokusím se ti to připomenout.“ S dětskou bezstarostností se smála údivu v mé tváři.

„Jak mohu s někým sdílet sen?“ zírala jsem do jejích úžasných očí. Byly tmavé, zářivé a z jejích panenek vycházely paprsky světa.

Namísto odpovědi vhodila do ohně několik dalších klávek. Uhlíky zapraskaly a oheň se rozjasnil. Chvilí stála a hleděla do plamenů, jako kdyby vstřebávala světlo. Pak se obrátila, krátce na mne pohlédla, přidřepla si a silně, svalnaté paže ovinula okolo holení. Zírala do tmy, naslouchala praskajícímu ohni a pohupovala se ze strany na stranu.

„Jak mohu s někým sdílet sen?“ zeptala jsem se znovu.

Zuleika se přestala pohupovat. Potřásla hlavou a polekaně vzhledla, jako kdyby se náhle probudila.

„To ti ještě nemohu vysvětlit,“ prohlásila. „Snění je nepochopitelné. Je potřeba ho cítit, ne o něm debatovat. Stejně jako v každodenním světě musíš to, co chceš vysvětlit a analyzovat, nejdříve prožít.“ Mluvila pomalu a rozvážně. Připustila, že vysvětlení jsou v postupném vývoji důležitá. „Někdy jsou ale předčasná. A to platí i teď. Jednou ti to všechno bude dávat smysl,“ slíbila mi, když viděla v mé tváři zklamání.

Rychlým, lehkým pohybem vstala a znovu se zahleděla do plamenů, jako kdyby se její oči potřebovaly nasýtit světlem. Oheň vrhal na zeď a strop ramady její obrovský stín. Lehce na mne kývla, se zašustěním své dlouhé sukně se obrátila a zmizela v domě.

Stála jsem tam jako přimrazená, neschopná pohybu. Klapot jejích sandálů se stále více vzdaloval a já jsem sotva dýchala. „Nenechávej mě tu!“ zaječela jsem hlasem zachváceným panikou. „Chci se tě ještě na něco zeptat.“

Zuleika se okamžitě objevila ve dveřích. „Co potřebuješ vědět?“ zeptala se lhostejným tónem.

„Promiň,“ zamumlala jsem s pohledem upřeným do jejích zářivých očí. Téměř zhyponotizovaně jsem ji zkoumala. „Nechtěla jsem křičet,“ řekla jsem na omluvu. „Myslela

jsem si, že jsi odešla do jednoho z pokojů." Zírala jsem na ni s prosebným výrazem a doufala jsem, že mi k tomu něco řekne.

Neřekla. Jen se mě znovu zeptala, co jsem to potřebovala vědět.

"Budeš se mnou mluvit, až se přišťe uvidíme?" vyhrkla jsem první otázku, která mi přišla na mysl, protože jsem měla strach, že když přestanu mluvit, odejde.

"Až se přišťe uvidíme, nebude to už ve stejném světě," řekla. "Kdo ví, co v něm budeme dělat."

"Ale před chvílí jsi mi ty sama řekla," naléhala jsem, "že jsi má učitelka snění. Nenechávej mě v temnotě. Potřebuji tvoje vysvětlení. Tahle muka, která zažívám, jsou víc, než můžu snést. Jsem plná rozporů."

"To jsi," připustila věcně. "Rozhodně jsi plná rozporů." Upírala na mne oči přetékáající laskavostí. "Ale to je jen proto, že se nechceš vzdát svých starých způsobů. Jsi dobřá snivkyně. Somnambulní mozky mají impozantní potenciál. Tedy... pokud věnujeme péči své povaze."

Sotva jsem její slova slyšela. Snažila jsem se zorganizovat myšlenky, ale bezvýsledně. Hlavou mi neuvěřitelnou rychlostí probíhal řetězec obrazů a událostí, na které jsem si dost dobře nepamatovala. Má vůle jejich řád ani povahu nijak neovlivňovala. Obrazy se změnily v pocity, které byly naprosto nedefinovatelné, nevyjádřitelné slovy ani myšlenkami, a to i přesto, že byly naprosto zřetelné.

Zuleika si zjevně uvědomovala mou bezmocnost, protože její tvář rozzářil široký úsměv. "Všichni jsme naguealovi Marianovi Aureliani od začátku pomáhali vtlačovat tě do druhé pozornosti," pronesla pomalu a tiše. "Stejně jako v každodenním životě v ní nalézáme plynulost a kontinuitu. V obou stavech rozhoduje praktičnost. V obou stavech má naše jednání účinek. V druhé pozornosti ale nemůžeme to, co poznáváme, rozbit na kousky, abychom to tak ovládli, pochopili a cítili se v bezpečí."

Zatímco mluvila, přemýšlela jsem: "Jen plytvá časem. Copak neví, že jsem příliš hloupá, abych její vysvětlení chápala?" Ona ale stále mluvila a široce se usmívala. Zjevně věděla, že když jsem schopná přiznat si, že nejsem příliš bystrá, nejspíš se ve mně již udála nějaká

změna. Jinak bych totiž něco takového nepříznala ani sama sobě.

"V druhé pozornosti," pokračovala, "nebo jak říkám já, ve snové bdělosti, musíme věřit tomu, že náš sen je stejně skutečný jako každodenní svět. Jinými slovy, je třeba ho přijmout. Pro čaroděje jsou všechny světské i mimosvětské záležitosti řízeny dokonalými činy, a za dokonalými činy stojí přijetí. Přijetí není podvolení se. Přijetí v sobě nese dynamický prvek. Nese v sobě jednání." Poslední slova pronesla velmi tichým hlasem a s horečnatou září v očích. "Jakmile čaroděj začne se snovým bděním, otevírá se mu svět lákavých, neprozkoumaných možností. Svět, ve kterém se nejvyšší odvaha stává skutečností. Ve kterém očekáváme neočekávatelné. V tu chvíli pro člověka začíná právě dobrodružství. Svět se stane světem neomezených možností a zážraků."

Zuleika dlouho mlčela; zdálo se, že přemítá o tom, co říci dále. "S pomocí nagueala Mariana Aureliana jsi jednou dokonce viděla záři surem," začala a její tichý, zamýšlený hlas ještě zjemněl. "Magická stvoření, která existují jen v indiánských legendách, surem, jsou bytosti, které čarodějové mohou spatřit jen na nehlubší úrovni snové bdělosti. Jsou to bytosti z jiného světa. Září jako fosforeskující lidské bytosti."

Popřála mi dobrou noc, obrátila se a zmizela v domě. Chvilí jsem ochromeně stála a pak jsem se za ní rozeběhla. Ještě než jsem dosáhla prahu, uslyšela jsem za sebou Florindu: "Nechod za ní!"

Její přítomnost pro mne byla tak neočekávaná, že jsem se musela opřít o zeď a čekat, až se uklidní bušení mého srdce. "Pojď mi dělat společnost," vybídla mě Florinda. Seděla na lavičce a přikládala do ohně. Nedefinovatelné světlo v jejích očích a přízračná bělost jejích vlasů spíše působily dojmem vzpomínky. Usadila jsem se vedle ní na lavičce, a jako kdyby to bylo tou nejpřirozenější věcí na světě, položila jsem si hlavu na její klín.

"Nikdy nechoď za Zuleikou a vlastně ani za kýmkoli z nás, pokud tě k tomu nevyzve," řekla Florinda, přičemž mi prsty pročesávala vlasy. "Jak teď víš, Zuleika není tím, čím se zdá být. Vždycky je víc, mnohem víc než jen

to. Nikdy se ji nesnaž pochopit, protože jakmile máš pocit, že už jsi zvládla všechny možnosti, vyvede tě z míry tím, že je mnohem víc, než si můžeš představit ve své nejboujnější fantazii."

"Já vím," spokojeně jsem si povzdychla. Cítila jsem, jak z mé tváře vyprcháává napětí, jak odchází z mého těla.

"Zuleika je surem z hor Bacatete," řekla jsem s absolutní jistotou.

"Od začátku jsem o těchto stvořeních věděla." Když jsem v její tváři uviděla úžas, odvázně jsem pokračovala: "Zuleika se nenarodila jako normální lidská bytost. Byla stvořená. Je samotným čarodějstvím."

"Ne," důrazně mi odporovala. "Zuleika se narodila. To Esperanza se nenarodila." Usmála se a dodala: "To by pro tebe mohla být důstojná hádanka."

"Myslím, že to chápu," zamumlala jsem. "Ale nejsem v tuhle chvíli schopná vyjádřit, co vlastně chápu."

"Jde ti to dobře," usmála se. V tomhle stavu, který je pro tebe běžný, stačí jen čekat, až dosáhneš skutečné, stoprocentní bdělosti a pak budeš rozumět. Teď jsi bdělá tak na padesát procent. Vtip je v tom zůstat ve zvýšené pozornosti. Ve zvýšené pozornosti můžeme pochopit cokoli." Vycítila, že se jí chystám přerušit, a přikryla mi ústa dlaní. "Teď o tom nepřemýšlej. Nezapomeň na to, že dokonce i ve zvýšené pozornosti podléháš svému nutkání a že tvé myšlení není dokonalé."

Slyšela jsem, jak se ve stínech za keři někdo pohnul. "Kdo je tam?" posadila jsem se. Rozhlédla jsem se, ale nikoho jsem nezahledla.

Dvorkem se rozlehla ozvěna ženského smíchu.

"Nemůžeš je vidět," řekla Florinda ospalé.

"A proč se přede mnou skrývají?" zeptala jsem se. Florinda se usmála. "Neskrývají se před tebou," vysvětlila. "Jen je bez pomoci naguala Mariana Aureliana nemůžeš vidět."

Nevěděla jsem, co na to říci. Na jisté úrovni mi to dokonce dávalo smysl, a přesto jsem pocítila, jak potřásám hlavou. "A mohla bych je vidět s tvou pomocí?"

Florinda přikývla. "Ale tvoje oči jsou už unavené. Dnes už toho viděly příliš mnoho. Potřebuješ spát."

Záměrně jsem se snažila mít oči neustále dokořán, abych nepropásla nikoho, kdo by se mohl vynořit z keřů ve chvíli, kdy by má pozornost ochabla. Zírala jsem na listy a na stíny, které jsem už od sebe nedokázala rozeznat, a nakonec jsem se ponořila do hlubokého, bezesného spánku.

SPRÁVCE PODŘIMOVAL NA SVÉ OBLÍBENÉ LAVIČCE ve stínu zapotového stromu. Poslední dva dny nedělal nic jiného. Už nezametal patia ani neshrabával listy na mýtině, ale celé hodiny vysedával na své lavičce a podřimoval nebo zíral do dálky, jako by jen on sám rozuměl tomu, co viděly jen jeho oči.

V domě se všechno změnilo. Neustále jsem se sama sebe ptala, jestli jsem neudělala chybu, když jsem za nimi přijela. Jako obvykle jsem cítila vinu a potřebu bránit se. Téměř neustále jsem spala dlouhým a nepřerušovaným spánkem. Když jsem se pak probudila, zneklidňovalo mě vědomí, že nic není stejné jako předtím. Bezcílně jsem se potulovala po domě. Nebylo to ale nic platné. Zdálo se, že z domu cosi vyprchalo.

Z myšlenek mě vytrhlo dlouhé a hlasité povzděchnutí. Neschopná už déle snášet svou úzkost odložila jsem knižku, vyskočila na nohy a běžela jsem ke správci. „Nebudete dnes shrabávat a pálit listy?“ zeptala jsem se.

Vylekaně vzhledl, ale neodpověděl. Měl na očích sluneční brýle. Přes černá skla jsem neviděla výraz v jeho očích. Nevěděla jsem, jestli mám zůstat, odejít nebo čekat na jeho odpověď. „Je nějaký důvod pro to, že už neshrabáváte a nepálíte listy?“

Odpověděl mi další otázkou: „Víděla jsi nebo slyšela za poslední dva dny spadnout jediný list?“ nadzdvihl si brýle a upřeně se mi zadíval do očí.

„Ne,“ připustila jsem. Spíše než jeho výrok mě k téhle odpovědi přiměla vážnost jeho tónu a jeho vystupování, které se mi zdálo komické.

Pokynul mi, abych si sedla vedle něho na lavičku. Na-

klonil se ke mně a zašeptal mi do ucha: „Týhle stromy přesně ví kdy své listy shodit.“ Rozhlédl se kolem sebe, jako kdyby měl obavy, aby ho někdo neslyšel, a stejně spikleneckým šepotem dodal: „A teď dobře vědí, že jejich listů není potřeba.“

„Listy usychají a opadávají naprosto nezávisle na čemkoli,“ prohlásila jsem sebevědomě. „Je to zákon přírody.“

„Týhle stromy jsou ale naprosto nevypočitatelné,“ zlomně trval na svém. „Mají svůj rozum. A zákony přírody se neřídí.“

„A co je vede k tomu, že neshazují listy?“ snažila jsem se zachovat co nejmáňší tvář.

„To je dobrá otázka,“ zamýšleně si třel bradu. „Je mi líto, ale odpověď neznám. Stromy mi to ještě neřekly.“ Pouchle se usmál a dodal: „Jak už víš, jsou vrtošivé.“

Než jsem měla šanci zareagovat, zčistajasna se mě zeptal: „Už sis dneska udělala oběd?“

Jeho náhlá změna tématu mě zaskočila. „Udělála,“ připustila jsem, načež jsem chvíli váhala. Zmocnila se mě téměř vzdorovitá nálada. „Jídlo mi velké starosti nedělá. Jsem celkem zvyklá jíst den co den jedno a totéž jídlo. Kdybych z toho neměla pupínky, žila bych o čokoládě a oříškách.“

Pak jsem všechnu obezřetnost hodila za hlavu a začala jsem si stěžovat. Řekla jsem mu, že bych si přála mluvit se ženami. „Ocenila bych, kdyby mi řekly, co se tu děje. Ta úzkost už mě zmáhá.“ Když jsem řekla, co jsem říci chtěla, cítila jsem se mnohem lépe, ulevilo se mi. „Je pravda, že navždy odcházejí?“ zeptala jsem se.

„Už navždy odešli,“ řekl správce. Když viděl můj nechápavý výraz, dodal: „Ale ty to přece víš, že ano? Říkáš to jen, aby řeč nestála, nemám pravdu?“

Než jsem měla šanci vzpamatovat se z šoku, zeptal se mě upřímně zmateným tónem: „Proč by tě tohle mělo překvapovat?“ Na chvíli se odmlčel, jako kdyby mi chtěl dát čas na přemýšlení, a pak si sám dal odpověď. „Aha, už to mám! Rozzlobilo tě, že s sebou vzali Isidora Baltazara.“ Několikrát mě poplácal po zádech, jako kdyby chtěl zdůraznit každé slovo. Jeho pohled prozrazoval, že je mu lhostejné, jestli se poddám vzteku nebo pláči.

Vědomí, že nemám publikum, mi okamžitě vrátilo rovnováhu.

„Nevěděla jsem to,“ mumlala jsem. „Přisáhám, že jsem to nevěděla.“ Zírala jsem na něho v němém zoufalství. Cítila jsem, jak se mi všechna krev řine do obličejů. Rozbolela mě kolena. Hrudník se mi tak sevřel, že jsem nemohla dýchat. Poznala jsem, že omdlévám, tak jsem se oběma rukama chytila lavičky.

Jakoby z dálky jsem zaslechla správčův hlas. „Nikdo neví, jestli se někdy vrátí. Ani já to nevím.“ Naklonil se ke mně a dodal: „Osobně si ale myslím, že odešel jen na čas a že se zase vrátí. Jestli ne hned, tak rozhodně jednoho dne. To je můj názor.“

Hledala jsem jeho oči, abych zjistila, jestli se mi posmívá. Jeho veselá tvář vyzářovala přátelství a čestnost. V očích měl dětskou bezelstnost.

„Až se ale vrátí, už to nebude Isidoro Baltazar,“ varoval mě. „Isidoro Baltazar, kterého znáš, už myslím odešel. A víš, co je na tom nejsmutnější?“ odmíchl se, načež si sám odpověděl. „Natolik jsi považovala jeho přítomnost za samozřejmost, že jsi mu ani nepoděkovala za jeho péči, pomoc a náklonnost.“

Naše velká tragédie je, že jsme kašpaři, kteří se nestarají o nic jiného než o své kašpařiny.“

Byla jsem natolik zdrcená, že jsem se nezmohla ani na slovo.

Správce najednou vyskočil na nohy. Beze slova vykročil k cestě vedoucí do druhého domu, jako kdyby už to se mnou nemohl vydržet.

„Nemůžete mě tady takhle nechat,“ křičela jsem za ním. Obrátil se, zamával na mne a rozesmál se. Byl to hluchý, radostný smích, který v chaparralu tvořil ozvěnu. Znovu na mne zamával, načež zmizel, jako kdyby ho pohltily keře.

Neschopná vyrazit za ním, čekala jsem, až se vrátí nebo až se přede mnou najednou objeví a k smrti mě vyděsí. Téměř jsem se připravovala na strach, který intuitivně předvídalo spíše mé tělo než rozum.

Stejně jako předtím jsem Esperanzu neviděla a ani neslyšela přicházet, ale vycítila jsem její přítomnost. Obrátila jsem se a opravdu tu byla. Seděla na lavičce pod za-

potovým stromem. Pouhý pohled na ni mě zcela naplnil radostí.

„Myslela jsem si, že už tě nikdy neuvidím,“ vydechla jsem. „Už jsem se s tím téměř smířila. Myslela jsem si, že jsi pryč.“

„Propánakrále!“ zaburácela v předstíraném úžasu.

„Jsi opravdu Zuleika?“ vyhrkla jsem.

„Ani náhodou,“ odvětila. „Jsem Esperanza. Co to provádíš? Snažíš se sama sebe dovést k šílenství otázkami, na které ti nikdo nemůže odpovědět?“

Nikdy v životě jsem nebyla tak blízko naprostému zhroucení jako v této chvíli. Měla jsem pocit, že můj rozum všechen ten tlak nevydrží. Mučivá úzkost a zmatek se mě chystaly rozervat.

„Napni všechny síly, děvče,“ řekla tvrdě. „To nejhorší tě ještě čeká. Ale my tě nemůžeme šetřit. Zmírnit tlak jen proto, že se z něho chystáš zbláznit, je pro čaroděje nemyslitelné. Dnes podstupuješ zkoušku a to je pro tebe výzva. Buď budeš žít, nebo zemřeš. A vůbec to nemyslím metaforicky.“

„Už nikdy neuvidím Isidoro Baltazara?“ Přes slzy jsem téměř nemohla promluvit.

„Nemůžu ti lhát, abych šetřila tvoje city. Ne, nikdy se nevrátí. Isidoro Baltazar byl v čarodějství jen okamžikem. Snem, který zmizel, když byl dosněn. Isidoro Baltazar už je pryč jako sen.“

Ústa se jí zvlínila v drobném, téměř melancholickém úsměvu. „Ještě ale nevím,“ pokračovala, „jestli navždy odešel i člověk, nový nagual. Musíš chápat, že i když se vrátí, nebude to už Isidoro Baltazar. Bude to někdo úplně jiný, koho teprve budeš muset poznat.“

„Bude pro mne cizí?“ zeptala jsem se, ale nebyla jsem si úplně jistá, jestli chci znát odpověď.

„To nevím, mé dítě,“ řekla hlasem ztěžklým nejistotou. „Jednoduše nevím. Já sama jsem snem. A stejně tak i nový nagual. Sný jako my jsou pomíjivé, protože díky této pomíjivosti existujeme. Nic nás nedrží, jen ten sen.“

Přes slzy jsem ji téměř neviděla.

„Abys zmírnila bolest, ponoř se hlouběji do sebe,“ radila mi tiše. „Posaď se s koleny nahoru a se zkříženými ruka-

ma se chytni za kotníky, pravý kotník levou rukou. Polož si hlavu na kolena a nech ze sebe smutek odejít.

Nech zemi, ať tvou bolest utiší. Nech k sobě přijít léčivou sílu země."

Sedla jsem si na zem přesně tak, jak mi to popsala. Za několik chvil bolest zmizela. Mučivou úzkost vystřídal hluboký tělesný pocit blaha. Zapomněla jsem na sebe samu v jakékoli souvislosti kromě nejbližšího okamžiku. Oproštěná od subjektivní paměti jsem necítila ani bolest.

Esperanza poplácala na místo vedle sebe na lavičce. Jakmile jsem se posadila, uchopila mou ruku a chvíli ji třela, jako kdyby ji masirovala, načež poznamenala, že na to, jak jsem vyhublá, mám celkem masitou ruku. Obrátila ji dlaní vzhůru a soustředěně ji zkoumala. Pak mi ji beze slova svinula v pěst.

Dlouho jsme seděly v tichosti. Byl večer a kromě rytmického zvuku listů pohybujiících se ve vánku bylo všude kolem ticho.

Dívala jsem se na ni a najednou se mě zmocnila záhadná jistota: věděla jsem, že jsem už s Esperanzou o svém příchodu do domu čarodějek a odchodu čarodějů obšírně mluvila.

"Co to se mnou je, Esperanzo?" zeptala jsem se. "Sním?"
"No," začala pomalu. Se zábleskem v očích mi navrhla, abych si to ověřila sama. "Posaď se na zem a ozkoušej ji."

Udělala jsem to. Ucítila jsem jen chlad kamene, na který jsem se posadila. Žádný pocit se mi nevrátil. "Nesním," prohlásila jsem. "Proč tedy cítím, že už jsme spolu mluvily?" Pátrala jsem v její tváři s nadějí, že v jejích rysech najdu klíč k vyřešení svého problému. "Sice se od mého příjezdu vidíme poprvé, ale mám pocit, že jsme spolu byly každý den," mumlala jsem si spíše pro sebe. "Dneska je to sedm dnů."

"Je to mnohem déle. Ale tuhle hádanku musíš rozřešit sama, s minimální pomocí," řekla Esperanza.

Přikývla jsem na souhlas. Měla jsem v hlavě tolik otázek, ale cítila jsem, že mluvit by teď bylo zbytečné. Věděla jsem — aniž jsem tušila jak — že všechny mé otázky byly zodpovězeny. Byla jsem nasycena odpověďmi.

Esperanza mě zamýšleně pozorovala, jako kdyby nedů-

věřovala mému poznání. Pak pomalu a s pečlivou výslovností řekla: "Měla bys vědět, že poznání, kterého se ti teď dostalo, je bez ohledu na to, jak hluboké a trvalé se ti teď může zdát, pouze dočasné. Celkem brzy se zase vrátíš ke své nesmyslnosti. To je osud nás žen, jsme obzvláště tvrdohlavé."

"Myslím, že se mýlíš," protestovala jsem. "Vůbec mě neznáš."

"Říkám to právě proto, že tě znám." Na chvíli se odmlčela, a když znovu promluvila, její hlas byl vážný a drsný. "Ženy jsou velmi mazané. Nezapomeň, že když je někdo vychováván jako otrok, vzbudí to v něm výjimečnou prohnatost a chytrost." Její výbušný, zvucný smích zadusil veškerou mou touhu protestovat.

"To nejlepší, co můžeš udělat, je neříkat nic," prohlásila. Podala mi ruku a pomohla mi vstát, načež navrhla, abychom šly do malého domku a důkladně si promluvíly.

Nevešly jsme dovnitř, ale sedly si na lavičku u hlavního vchodu. Téměř hodinu jsme seděly v tichosti. Pak se ke mně Esperanza obrátila, ale zdálo se, že mě nevidí. Vlastně jsem přemýšlela o tom, jestli nezapomněla na to, že jsme přišly spolu a že tu teď sedím vedle ní. Aniž reagovala na mou přítomnost, vstala, udělala několik kroků a zahleděla se k druhému domu, který se chouhlil mezi stromy. Až za něj jako chvíli řekla: "Půjdu daleko."

Naděje, vzrušení nebo snad předtucha mi v žaludku způsobily zvláště nepříjemný pocit. Věděla jsem, že dálka, o které mluví, je v mílich nezměřitelná, protože se týká jiných světů.

"Je mi jedno, jak daleko půjdeme," prohlásila jsem s odvahou, ke které jsem měla daleko. Zoufale jsem si přála vědět, kde naše cesta skončí, ale neodvážila jsem se zeptat.

Esperanza se usmála a rozpřáhla náruč, jako kdyby chtěla obejmout zapadající slunce. Nebe na západě bylo ohnivě červené, vzdálené hory přízračně purpurové. Stro-my povíval lehký vánek, listy se třpytily a šelestily.

Proběhla další hodina mlčení a všechno se utišilo. Západ slunce znehýbnil všechno okolo nás. Všechny zvuky a pohyby ustaly a obrysy keřů, stromů a kopců se jasně rýsovaly na pozadí nebe, jako kdyby do něho byly vyryty.

Když stíny zatemnily nebe a začaly se šplhat po nás, přisunula jsem se blíž k Esperanze. Pohled na druhý tichý dům, jehož světla se mihotala jako světlušky ve tmě, ve mně probudil jakousi v hloubce skrytou emoci. Nebyl to žádný konkrétní pocit, ale nedefinovatelně smutná, nostalgická vzpomínka na dětství.

Naprostu zabraná do svých myšlenek jsem si najednou uvědomila, že kráčím po boku Esperanzy. Má únava i úzkost dokonale zmizely. Naplněná obrovským elánem, kráčela jsem v jakémsi vytržení, tichém štěstí, a mé kroky vedlo něco víc než jen má vůle.

Cesta, po které jsme kráčely, najednou končila. Země před námi stoupala a nad námi se tyčily vysoké stromy. Tu a tam ležely obrovské balvany. Odněkud zdálky sem doléhal zvuk tekoucí vody, a znělo to jako tichý, uklidňující zpěv. Povzddechla jsem si náhlou únavou, opřela se o jeden z balvanů a přála si, aby to byl konec naší cesty.

„Ještě nejsme u cíle!“ zavolala Esperanza. Už šplhala po skále a pohybovala se s hbitostí kozy. Nečekala na mne. Dokonce se ani neohlédla, jestli jdu za ní. Ta krátká přestávka mě připravila o zbytek síly. Pustila jsem se za ní a lapajíc po dechu jsem několikrát uklouzla na kamenech.

V půli cesty stezka pokračovala okolo obrovského balvanu. Suchou a křehkou vegetaci vystřídalý voňavé a šťavnaté rostliny, tmavé ve večerním světle. I vzduch se změnil. Byl vlhký a snáze se mi dýchalo. Esperanza neomylně kráčela po úzké stezce, která byla plná stínů, ticha a šelestů. Znala všechny tajemné noční zvuky. Rozpoznala každé z rytmických zaskřehotání, výkřiků, volání a sykotů.

Stezka skončila před skálou, do které byly vytesány schůdky. Schůdky vedly ke skryté hromadě kamenů.

„Vezmi si jeden,“ nařídila mi, „a dej si ho do kapsy.“

Všechny kameny byly ohlazené jemně jako oblázky v potoce, takže na první pohled vypadaly všechny stejně. Po podrobnějším prozkoumání jsem ale zjistila, že je každý jiný. Některé z nich byly tak jemné a zářivé, jako kdyby je někdo vyhladil v leštícím bubnu.

Najít ten pravý mi chvíli trvalo. Byl těžký, ale přesto mi přesně seděl v dlani. Měl tvar písmene V a byl světle hnědý se změtí téměř průsvitných mléčných žilek.

Téměř jsem ho upustila, vylekaná jakýmsi zvukem. „Někdo nás sleduje,“ zašeptala jsem.

„Nikdo nás nesleduje!“ zvolala Esperanza s napolo pobaveným a nedůvěřivým pohledem. Když jsem se schovala za strom, tiše se rozesmála a řekla, že pravděpodobně někde v podrostu poskakuje žába.

Chtěla jsem jí říci, že žáby v noci neposkakují, ale nebyla jsem si úplně jistá, jestli je to pravda. Překvapilo mě, že jsem to hned neřekla s absolutní jistotou, jak bylo mým zvykem. „Něco je se mnou v nepořádku, Esperanzo,“ řekla jsem vyplašeně. „Nejsem sama sebou.“

„Nic s tebou není v nepořádku, zlatíčko,“ ujistila mě duchem nepřítomně. „Ve skutečnosti jsi sama sebou více než kdy jindy.“

„Cítím se podivně...“ Můj hlas postupně odezněl. Začínala jsem vidět souvislosti všeho, co se se mnou odehrálo od chvíle, kdy jsem poprvé vstoupila do domu čarodějek.

„Učit se něčemu tak nehmotnému, jako je snění, je velmi těžké,“ řekla. „A to platí obzvláště pro ženy. Jsme neobyčejně opatrné a chytré. Nakonec jsme od narození otrokyněmi. Přesně víme, jak s věcmi zacházet, když nechceme, aby něco narušilo to, co jsme si tak tvrdě vydobily: naše status quo.“

„Chceš tím říci, že muži takoví nejsou?“

„Zcela jistě ano, ale jsou mnohem otevřenější. Ženy bojují istivě. Jejich oblíbenou bojovou technikou je manévr otroka: vysadit mysl. Slyší, aniž by naslouchaly, a dívají se, aniž by viděly.“ Dodala, že vyučovat ženu je úkol zasluhující chválu.

„Líbí se nám otevřenost tvého boje,“ pokračovala. „Máš velkou naději. Nejvíc nás děsí ženy, které nemají nic proti novotám a udělají všechno, co jim nařídíš, a když je dokonce novoty unaví a znudí, obrátí se na podpatku a zradí tě.“

„Myslím, že tomu začínám rozumět,“ řekla jsem nejspíše. „Samozřejmě že tomu začínáš rozumět!“ Její prohlášení bylo tak komicky triumfální, že jsem se musela smát. „Začínáš rozumět tomu, co je záměr.“

„Myslíš, že začínám být čarodějkou?“ zeptala jsem se. Celé mé tělo se otrásló snahou potlačit záchvat smíchu.

„Od chvíle, kdy jsi sem přijela, jsi téměř neustále ve

snové bdělosti," prohlásila Esperanza. "To proto tolik spíš." V její usměvavé tváři nebyla ani stopa po posměchu nebo blahosklonnosti.

Chvíli jsme kráčely beze slov. Potom řekla, že rozdíl mezi čarodějem a obyčejným člověkem spočívá v tom, že čaroděj může do snové bdělosti vstoupit, kdykoli se mu zachce.

Poplácala mě po ruce, jako kdyby chtěla něco zdůraznit, načež mi svěřila: "A ty sníš v bdělém stavu proto, že jsme kolem tebe první noc po tvém přijezdu, ve snaze pomoci ti nashromáždít energii, vytvořili bublinu."

Řekla, že mi při našem prvním setkání dali přezdívkou *Fosforito*, malá zápalka. "Hoříš příliš rychle a neúčinně." Umlčela mě gestem ruky a dodala, že nevím, jak svou energii zaměřit. "Užíváš jí k ochraně a udržení představy svého já." Znovu mě umlčela a vysvětlila, že to, co pokládáme za naše osobní já, je ve skutečnosti jen představa. Tvrdila, že obhájení téhle představy spotřebovuje převážnou většinu naší energie.

Lehce pozdvihla obočí a radostně se usmála. "Skutečným činem čarodějství, a zároveň i tím nejtěžším, je dosažení bodu objektivnosti, kdy je naše já jen představou, která může být podle libosti proměněna," vysvětlila. "Když představa našeho já ustoupí, máme energii, kterou použijeme na zaměření se na svůj záměr, a staneme se něčím, co je mnohem více, než pokládáme za normální."

Ženy mají luno, a proto mohou ve snění svou pozornost velmi snadno zaměřit na něco vně svých snů," vysvětlila. "A právě to jsi nevědomky dělala od začátku. Objekt se stane mostem, který tě spojuje se záměrem."

"A jaký objekt používám?"
Zahlédla jsem v jejích očích záblesk netrpělivosti. Pak odpovéděla, že je to obvykle okno, světlo, nebo dokonce postel. "Jde ti to výborně, je to tvá druhá přirozenost," ujistila mě. "To proto máš noční můry. Všechno tohle jsem ti vysvětlila v hlubokém stavu snové bdělosti a ty jsi pochopila, že pokud nebudeš před spaním svou pozornost zaměřovat na nějaký objekt, nebudeš mít špatné sny. Jsi vyléčená, ne?" zeptala se.

Mou první reakcí samozřejmě bylo odporovat jí. Po

chvíli přemýšlení jsem s ní ale musela souhlasit. Po našem setkání v Sonoře se mi od nočních můr značně ulevilo.

"Úplně se jich zbavíš až tehdy, když přestaneš lpět na svém já," prohlásila. "Měla bys tedy samozřejmě záměrně a inteligentně využít svého talentu ke snění. To proto jsi tady. A tvoje první ponaučení bude, že žena musí skrze své luno zaměřit svou pozornost na objekt. Nikoli na objekt ze snu samotného, ale objekt ze světa, který snu předcházela."

Ačkoli na objektu tolik nezáleží," rychle zdůraznila. "Důležitější je, že se na něj před snem a potom i ve snu zaměřím." Upozornila mě na to, že přestože to zní dost jednoduše, je to nelehký úkol, jehož dovršení mi může trvat léta. "Obvykle se stává, že jakmile se na vnější objekt zaměříš, probudíš se," řekla.

"Co znamená zaměřit se prostřednictvím lúna?" přerušila jsem ji. "Jak se to provádí?"

"Jy jsi žena," pronesla tiše. "Víš, jak cítit lúnem."

Chtěla jsem jí odporovat, vysvětlit jí, že nic takového nevím. Nicméně ona hned dodala, že pocity žen vznikají v lúně.

"U mužů," tvrdila, "vznikají pocity v mozku." Pleskla mě do břicha a dodala: "Přemýšlej o tom. Žena je nelítostná, ovšem ne ke svému potomstvu, protože její pocity přicházejí z jejího lúna."

Když chceš svým lúnem zaměřit pozornost na nějaký objekt, vezmi jej a polož ho na podbříšek nebo se jím dotkni svých genitálií." Bouřlivě se rozesmála mému vydešenému pohledu a mezi výbuchy smíchu mi domlouvala. "Nebylo to přece až tak zlé. Klidně jsem mohla říct, že ho máš potřit svou šťávou, ale neudělala jsem to."

Jakmile se s objektem dobře seznámíš," pokračovala znovu vážným tónem, "bude ti vždycky sloužit jako most."

Nějakou chvíli jsme kráčely v tichosti. Ona se zdála být hluboce zamýšlená, já jsem měla sto chutí mluvit, ačkoli jsem věděla, že nemám co říci. Nakonec promluvila přisným, vyzývavým hlasem. "Už nemůžeš plýtvat časem," prohlásila. "Je naprosto přirozené, že s naší hloupostí věci snadno nezvládneme. Čarodějové tohle vědí lépe než kdokoli jiný. Vědí také, že nemáme druhou šanci. Musíš se

naučit ovládnání a disciplíně, protože už nemůžeš dělat chyby.

Víš, nezávidla jsi to. Ani jsi nevěděla, že Isidoro Baltazar odešel."

Nadpozemská hráč, která zadržovala lavinu mých pocitů, se protrhla. Vrátila se mi paměť a znovu se mě zmocnil smutek. Bylo to tak silné, že jsem si ani nevšimla, že jsem se posadila na zem a nořila se do ní, jako kdyby to byla houba. Nakonec mě zem pohltila. Nebyla to dusivá, klaustrofobická zkušenost, protože jsem zároveň cítila, že se dívám na jejím povrchu, a tenhle dvojitý vjem mě přiměl vykřiknout: "Já sním!" Tohle hlasité oznámení něčím ve mně otrásl a zaplavila mě nová lavina dalších vzpomínek. Věděla jsem; v čem je chyba: nezávidla jsem to, a proto teď nemám energii ke snění. Každou noc od svého příjezdu jsem snila stejný sen, na který jsem si až do této chvíle nepamatovala. V tom snu ke mně do pokoje přišly všechny čarodějky a vtloukaly mi do hlavy základy čarodějství. Neustále opakovaly, že snění je druhotnou funkcí lůna přičemž rozmnožování a všechno, co k němu patří, je jeho prvotní funkcí. Řekly, že snění je pro ženy přirozené a je čisté záležitostí energie. Pokud tělo ženy dostane dostatek energie, samo probudí druhotné funkce lůna, a žena začne snít nepředstavitelné sny.

S touto potřebnou energií je to ale stejné jako s pomocí rozvojové zemi: nikdy nepřijde. Něco ve vnitřním řádu našeho sociálního systému energii zabírá v uvolnění, takže žena nemůže snít.

Kdyby se prý tato energie uvolnila, jednoduše by rozvrátila náš "civilizovaný" řád věcí. Velkou tragédií žen ale je, že jejich sociální vědomí naprosto dominuje jejich vědomí individuálnímu. Ženy se bojí být jiné a nechtějí se příliš vzdalovat od pohodlí, které pro nás představuje to známé. Sociální tlaky, které jim mají zabránit v odchylkách, jsou jednoduše příliš neodolatelné, a tak raději než změnu přijmou to, co jim bylo nařizováno, totiž že existují proto, aby sloužily mužům. Proto nemožou snít čarodějské sny, přestože k tomu mají organické dispozice.

Sance žen zničilo jejich ženství. Ať už to tvrdí náboženství nebo věda, jejich místo je zpečetěno: jejich hlavní

funkcí je rozmnožování, a jestli dosáhnou nějakého stupně politické, sociální nebo ekonomické rovnoprávnosti, je naprosto nepodstatné.

Ženy mi tohle opakovaly každou noc. Čím více jsem si jejich slova vybavovala a čím více jsem jim rozuměla, tím větší byl můj zármutek. Už jsem netruchlila jen pro sebe, ale pro nás pro všechny, pro národ schizoidních bytostí, uvězněných v sociálním řádu, který nás svazuje naší vlastní neschopností. Pokud se kdy osvobodíme, je to jen na chvíli, ve které zažijeme prchavou jasnost, načež se znovu, ochotně nebo pod nátlakem, ponoříme zpět do temnoty.

"Přestaň s těmi sentimentálními nesmysly," zaslechla jsem jakýsi mužský hlas. Vzáhlédla jsem a nade mnou se nakláněl správce.

"Jak jste se sem dostal?" zeptala jsem se. Byla jsem zmatená a trochu zneklidněná. "Sledoval jste nás?" Spíše než otázka to bylo obvinění.

"Ano, sledoval jsem konkrétně tebe," potměšile na mne pošilhával.

Pátrala jsem v jeho tváři. Nevěřila jsem mu. Věděla jsem, že si ze mne utahuje. Ani intenzivní záblesk v jeho očích mě nevyděsil.

"Kde je Esperanza?" zeptala jsem se. Nebyla nikde na dohled. "Kam...?" zajíkla jsem se, neschopná větu dořici.

"Je nablízku," usmál se. "Neměj obavy. Já jsem také tvůj učitel. Jsi v dobrých rukou."

Váhavě jsem svou ruku vložila do jeho. S lehkostí mě vytáhl na placatý balvan, ze kterého jsem uviděla velké oválné jezero. Stékal do něj zurčící pramen, který vyvěral odněkud z temnoty.

"A teď se svleč," nařídil mi. "Je čas na vesmírnou koupel!" "Na co?" rozesmála jsem se s jistotou, že to řekl jen z legrace.

Byl ale vážný. Několikrát mě poplácal po ruce, jako to dělává Esperanza, a pobídl mě, abych se svlékla. Ještě než jsem si uvědomila, co dělá, už rozvázal tkaničky na mých teniskách. "Nemáme zas tolik času," napomenul mě a pobídl, abych pokračovala. Díval se na mně chladným, nezaujatým, neosobním pohledem, jako kdybych byla tou ropuchou, která předtím podle Esperanzy poskakovala v keřích.

Pouhá představa, že bych si měla vlézt do té temné, studené vody, bez pochyby zamořené nejrůznějšími slizkými živočichy, mě děsila. Abych tu absurdní situaci ukončila, sedla jsem si na okraj balvanu a ponořila do vody špičku nohy. „Nic necítím!“ zděšeně jsem vykřikla. „Co to má znamenat? Tohle není voda!“

„Nebuď dětinská,“ zaláteřil správce. „Samozřejmě že to je voda. Jen ji necítíš, to je všechno.“

Otevřela jsem ústa, abych zaklela, ale včas jsem se ovládla. Můj děs zmizel. „Proč tu vodu necítím?“ ze všech sil jsem se snažila získat čas, přestože jsem věděla, že to je zbytečné. Vůbec jsem nepochybovala o tom, že v té vodě skončím, ať už ji budu cítit nebo ne. Neměla jsem ale v úmyslu vzdát se bez boje.

„Je tahle suchá voda nějakou očištnou tekutinou?“ zeptala jsem se.

Po dlouhém mlčení naplněném hrozivými možnostmi řekl, že tomu mohu říkat očištná tekutina. „Musím tě ale varovat, že neexistuje rituál, který by někoho mohl očistit,“ zdůraznil. „Očištění musí přijít zevnitř. Je to soukromý a osamělý boj.“

„Proč potom musím lézt do téhle vody, která je slizká, ať to cítím nebo ne?“ řekla jsem s veškerou silou, kterou jsem v sobě dokázala najít.

Koutky úst se mu zaškubaly, jako kdyby se chystal rozesmát. Nakonec se ale ovládl a jeho tvář znovu zvažněla, načež prohlásil: „Ponořím se do toho jezera s tebou.“ Bez dalšího váhání se úplně svlékl.

Stál ode mne stěží pět stop. V tom zvláštním světle, které nebylo denní ani noční, jsem naprosto jasně viděla každý centimetr jeho těla. Vůbec se svou nahotu nesnažil zakrýt. Spíše naopak. Zdálo se, že je na své mužství více než hrdý, a promenoval se přede mnou s vyzývavou nešťadatostí.

„Pospěš si a svlékni se,“ pobízěl mě. „Nemáme moc času.“

„To neudělám. Je to šílenost!“ protestovala jsem.

„Uděláš to. A rozhodneš se pro to úplně sama.“ V jeho hlase nebyla prudkost ani vztek, spíše tiché odhodlání. „Dnes v tomhle zvláštním světě poznáš, že je jen jediný

způsob, jakým se můžeš chovat: čarodějský způsob.“ Zíral na mne se zvláštní směsí soucitu a pobavení.

S úsměvem, který mě měl uklidnit, mi vysvětlil, že skok do toho jezera mě popostrčí. Pohne to něčím ve mně. „Tenhle posun ti později pomůže pochopit, kdo jsme a co děláme.“

S prchavým úsměvem spěšně zdůraznil, že skok do téhle vody mi neposkytne energii nezbytnou k tomu, abych mohla sama vstoupit do snové bdělosti. Upozornil mě, že nashromáždít energii mi jistě bude trvat dlouhou dobu a že se mi to ani nemusí nikdy podařit. „V čarodějském světě není nic zaručeno,“ řekl. Pak připustil, že skok do jezera by mohl odvrátit mou pozornost od každodenních záležitostí: od toho, co se od ženy mého věku a v mé době očekává.

„Je to posvátné jezero?“ zeptala jsem se.

Jeho obočí vystřelilo nahoru ve zjevném překvapení. „Je to čarodějské jezero,“ upřeně mě pozoroval. Zřejmě poznal, že už jsem se rozhodla, protože mi odepnul hodinky ze zápěstí. „To jezero není svaté ani dábelské.“ Pokrčil svými útlými rameny a připevnil si mé hodinky na zápěstí. „Teď se podívej na ty hodinky,“ nařídil mi. „Celé roky byly tvoje. Zkus je pocítit na mém zápěstí.“ Chtěl něco říci, pak si to ale rozmyslel a jen se zasmál. „No, pokračuj, sundej si to oblečení.“

„Myslím, že se v něm budu brouzdat v oblečení,“ zamumlala jsem. Přestože jsem nebyla stydlivá, nějak jsem se bránila předstávě, že bych před ním měla stanout nahá.

Řekl, že až vylezu z vody, budu potřebovat suché oblečení. „Nechci, abys dostala zápal plic.“ Jeho oči zazářily šelmovským úsměvem. „Přestože to necítíš, je to opravdu vá voda,“ řekl.

Neochotně jsem si svlékla džíny a tričko.

„I spodní prádlo,“ řekl.

Kráčela jsem k travnatému břehu jezera a rozvažovala, jestli bych se měla hned ponořit a mít to za sebou, nebo postupovat pomalu, nabírat vodu do dlaní a postupně si smáčet nohy, ruce, břicho a nakonec srdce, jak to ve Venezuele dělávaly staré ženy předtím, než vstoupily do moře.

„Tak do toho!“ vykřikla jsem, ale namísto skoku jsem se obrátila na správce.

Jeho nehybnost mě vyděsila. Vypadalo to, jako kdyby se proměnil v kámen, tak klidně a ztuhle seděl na balvanu. Jen jeho oči vypadaly živě. Zářily s neúprosnou naléhavostí, aniž se to dalo vysvětlit jakýmkoli zdrojem světla. Když jsem uviděla, jak mu po tvářích stékají slzy, byla jsem více ohromená než rozesmůtněná. Aniž jsem věděla proč, také jsem se tiše rozplakala. Měla jsem pocit, že jeho slzy stékají na mé hodinky na jeho zápěstí. Pocítila jsem děsivou váhu jeho přesvědčení a můj strach a nerozhodnost byly najednou ty tam. Po hlavě jsem skočila do jezera.

Voda nebyla slizká, ale sametově průsvitná a zelená. Nebyla studená. Jak říkal správce, necítila jsem ji. Vlastně jsem necítila nic. Bylo to, jako kdyby se mé odhmotněné vědomí vznášelo uprostřed jezírka, které bylo tekuté, ale nebylo mokré. Všimla jsem si, že z jeho hlubin vychází světlo. Nadskočila jsem jako ryba, abych získala hybnou sílu, a potopila jsem se za světlem.

Výplavala jsem nad hladinu, abych se nadechla. „Jak hluboko je dno?“

„Stejně hluboko, jako je střed země,“ řekla Esperanza jasně a hlasitě, s takovou jistotou, že jsem jí chtěla odpořovat, jen abych byla sama sebou. Ve vzduchu byl ale jakýsi neklid, který mi v tom zabránil. Jakási nepřirozená nehybnost, napětí, které najednou narušil pronikavý šum všude okolo nás. Jakýsi varovný šepot, pobízivé, neblahé varování, že se děje něco záhadného.

Na místě, na kterém předtím stál správce, teď byla úplně nahá Esperanza.

„Kde je správce?“ vykřikla jsem hlasem zachváceným panikou.

„Já jsem správce,“ řekla.

S jistotou, že se mě tihle dva snaží nějak přelstít, jsem se jedním mocným tempem vrhla k balvanu, na kterém stála Esperanza. „Co se děje?“ tázala jsem se šeptem, protože jsem sotva dýchala.

Umlěla mě pohybem ruky a přiblížila se ke mně svým charakteristickým hadím pohybem, při kterém se rozvinula, jako kdyby byla bez kostí. Natáhla ke mně krk, aby na mne viděla, přikročila ještě blíž a ukázala mi mé hodinky, upevněné na mém zápěstí.

„Jsem správce,“ opakovala.

Automaticky jsem přikývla. Najednou ale přímo přede mnou, na místě, na kterém stála Esperanza, stál správce a ukazoval na mé hodinky na mém zápěstí. Nedívala jsem se na hodinky. Veškerá má pozornost byla zaměřena na jeho pohlavní orgány. Natáhla jsem ruku, abych se jich dotkla a zjistila, jestli snad není hermafrodit. Nebyl. Pak jsem spíš ucítila, než uviděla, jak se jeho tělo složilo do sebe, a já jsem se dotýkala ženské vagíny. Otevřela jsem ji, abych zjistila, jestli se tam někde neskrývá penis.

„Esperanzo...“ Můj hlas odezněl, když se něco sevřelo okolo mého krku. Něco mě táhlo do hlubin jezera a já jsem si uvědomovala, jak se přede mnou rozděluje voda. Bylo mi chladno. Nebyl to fyzický chlad, ale spíše nepřítomnost tepla, světla, zvuku — nepřítomnost jakéhokoli lidského pocitu ve světě, ve kterém se nacházelo tohle jezero.

PROBUDIL MĚ VZDÁLENÝ ZVUK chrápání. Vedle mne na rohoži na podlaze spala Zuleika. Byla krásná jako vždycky, mladá a silná, a přece na rozdíl od ostatních čarodějek zranitelná, i přes harmonii a sílu, kterou vyzařovala.

Chvilí jsem ji pozorovala, pak jsem se ale posadila, protože mou mysl zaplavily události předchozí noci. Chtěla jsem ji probudit, aby mi mohla říci, co se stalo, ale všimla jsem si, že nejsme u jezírka v kopcích, ale na stejném místě, na kterém jsme předtím seděli, totiž u hlavního vchodu do skutečného domu čarodějek.

Chtěla jsem vědět, jestli to všechno nebyl jen sen, tak jsem jemně zatřásla jejím ramenem.

„Á, tak jsi se probudila,“ zamumlala ospale.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se. „Musíš mi všechno říct.“

„Všechno?“ hlasitě zazívala.

„Všechno, co se stalo u jezírka,“ odvětila jsem netrpělivě. Znovu zazívala, načež se usmála. Podívala se na mé hodinky, které byly na jejím zápěstí, a řekla, že se ve mně něco pohnulo více, než očekávala. „Čarodějský svět má přirozené bariéry, které odrazují bázlivé duše,“ vysvětlila.

„Čarodějové k tomu, aby se s nimi vypořádali, potřebují obrovskou sílu. Čarodějský svět obývají monstra, létající draci a démonické bytosti, které samozřejmě nejsou ničím jiným než jen neosobní energií. My, ovládání naším strachem, z téhle neosobní energie děláme pekelná stvoření.“

„Ale co Esperanza a správce?“ přerušila jsem ji. „Zdálo se mi, že oba dva jsou ve skutečnosti ty.“

„Jsou,“ řekla, jako kdyby to byla ta nejpřirozenější věc na světě. „Právě jsem ti to řekla. Pohnula jsi se hlouběji, než jsem očekávala, a vstoupila jsi do toho, čemu snivci říkají *snění ve světech jiných, než je tento*.“

Obě jsme snily v jiném světě. To proto jsi necítila vodu. Právě z tohohle světa si nugal Elías přinesl své nálezy. V tom světě mohu být muž nebo žena. A stejně jako si odtamtud nugal Elías přinesl své nálezy, já si přináším Esperanzu nebo správce. Přesněji řečeno to dělá moje neosobní energie.“

Nedokázala jsem vyjádřit své pocity a myšlenky. Zmocnilo se mě neuvěřitelné nutkání s křikem odtamtud utéci, ale nedokázala jsem to udělat. Má vůle neovládala mé svaly. Pokusila jsem se vstát a křičet, ale zhroutilila jsem se na zem.

Zuleiku můj stav ani v nejmenším nezneklidnil ani nedojal. Mluvila dál, jako kdyby neviděla, jak jsem se zhroutilila, jako kdybych neležela na zemi bezmocně jako hadrová panenka. „Jsi dobrá snivkyně. Koneckonců, celý život jsi snila s monstry. Teď se ti ale podařilo získat energii k čarodějskému snění, ke snění o neosobní energii.“

Chtěla jsem ji přerušit, říci jí, že na mém snu o Esperanzě a správci nebylo nic neosobního, že to ve skutečnosti bylo horší než nestvůry z mých nočních můr, ale nemohla jsem promluvit.

„Dnes v noci tě tvé hodinky přivedly zpět z toho nejhlubšího snu, který jsi kdy snila,“ pokračovala Zuleika, lhostejně k divokým zvukům, které mi vycházely z hrdla. „A dokonce máš kámen, který ti to může dokázat.“

Zírala jsem na ni s otevřenými ústy. Přišla ke mně a sáhla mi do kapsy. Měla pravdu. Byl to on — kámen, který jsem si vybrala z hromady u cesty.

19

PROBUDIL MĚ HLASITÝ TŘÍŠTIVÝ ZVUK. Posadila jsem se v houpací síti a zahleděla se do tmy. Zjistila jsem, že někdo sundal dřevěné desky, které zakrývaly okna. Kolem mne vířil studený vítr. V patiu, do kterého vedla okna mého pokoje, šelestilo listí. Šešest stále narůstal, a pak náhle odezněl v jemný svistot. Do pokoje pronikl tlumený jas, který se držel při holých zdech jako mlha.

„Naguale!“ vykřikla jsem. Na malou chvíli stál Isidoro Baltazar u nohou houpací sítě, jako kdybych ho přičarovala. Vypadal skutečně, a přece na něm bylo cosi nejasného, jako kdyby byl jen odrazem ve vodě. Odkášala jsem si, abych mohla promluvit, ale když se obraz rozplynul v mlhu, z mých úst vyšlo jen tiché zaskřehotání. Pak mlha odplula stejně neklidně a náhle jako vítr v patiu.

Protože mi vnitřní napětí nedovolilo usnout, seděla jsem zabalená do deky a přemítala, jestli bylo správné jít hledat Isidora Baltazara do domu čarodějek. Jiné místo mě nenapadlo. Irpělivě jsem čekala tři měsíce, ale pak už byla má úzkost tak naléhavá, že mě přiměla k činu. Jednoho rána — před sedmi dny — jsem vyrazila a bez jedině zastávky jsem dorazila do domu čarodějek. Ani na chvíli jsem neuvažovala o tom, jestli jsem postupovala správně, dokonce ani když jsem musela přelézt zeď vzhodu za domem a vloupat se do domu nezamknutým oknem. Po sedmi dnech čekání má jistota začala ochabovat.

Vyskočila jsem z houpací sítě a tvrdě přistála patami bosých nohou na dlaždicích. Takovýhle otřes mi vždycky pomohl rozptýlit nejistotu. Tentokrát to ale nezabralo, tak jsem si znovu lehla do houpací sítě.

Za ty tři roky v čarodějském světě jsem se naučila, že

rozhodnutí čaroděje je konečné, a mým rozhodnutím bylo žít a zemřít v čarodějském světě. Teď přišel čas, kdy jsem to měla dokázat.

Z myšlenek mě vytrhl jakýsi nadpozemský smích. Jeho ozvěna prostoupila celý dům a zas bylo ticho. Napjatě jsem vyčkávala, ale až na suché listí zmítané větrem v patii se nic neozvalo. Listy zněly jako vzdálený, chraptlavý šepot.

Ten zvuk mě nakonec ukolébá ke spánku a vtáhl mě do snu, který se mi od mého příjezdu zdál každou noc.

Stojím na poušti v Sonoře. Je poledne. Slunce, stříbrný kotouč tak oslnivý, až je téměř neviditelný, se zastavilo uprostřed nebe. Všude kolem je naprosté ticho, vše je úplně nehybné. Vysoké kaktusy, se svými ostnatými pažemi natahujícími se k nehybnému slunci, tu stojí jako stráž střechi ticho a klid.

Vítr, jako kdyby mě následoval do snu, začíná vát obrovskou silou. Hvízdá ve větvích mexických gumovníků a se systematickou zběsilostí jimi otřásá. Všude okolo mne z prachu povstávají vířící červení dáblíci. Hejno vran se jako tečky rozptýlí do vzduchu a o kousek dál se snaží na zem, pozvolna, jako útržky černého závoje.

Pak vítr utichá stejně náhle, jako předtím začal vát. Směřuji ke kopcům v dálce. Když se zdá, že už kráčím několik hodin, najednou na zemi uvidím velký, temný stín. Vzhlednu. Ve vzduchu visí obrovský pták s roztaženými křídly, nehybný, jako kdyby byl na nebi pověšený. Teprve když se znovu zadívám na jeho temný stín, poznám, že se hýbe. Jeho stín pomalu, téměř nepostřehnutelně plachtí přede mnou.

Cítím nevyšvitelné nutkání dohonit jej. Bez ohledu na to, jak rychle běžím, se ode mne stín stále více vzdaluje. Vyčerpáním se mi točí hlava, zakopnu o svou vlastní nohu a rozplácnu se na zem.

Když vstanu, abych si oprášíla oblečení, zjistím, že pták sedí na nedalekém balvanu. Opatrně se k němu přibližuji. Je obrovský a žlu-tohnědý a jeho peří se třpytí jako nalesťená měď. Jeho jantarové oči jsou tvrdé, neúprosné a definiitvní jako sama smrt.

Když rozevře široká křídla a vznese se, ustoupím o krok. Stoupá tak dlouho, dokud se nestane jen tečkou na nebi. A přece je jeho stín na zemi rovnou tmavou linkou, která se táhne do nekonečna a drží pohromadě poušť a nebe.

S jistotou, že když přivolám vítr, podaří se mi ptáka dohonit, se

pustím do zařikávání. V mém zpěvu ale není žádná síla, žádná moc. Můj hlas se rozpadá do tisíce šepotů, které rychle vsířebá ticho. Poušť znovu získá svůj tajemný klid. Začíná se na okrajích rozpadat, načez pomalu zmizí všude okolo mne...

POSTUPNĚ JSEM SI ZAČALA UVĚDOMOVAT své tělo, ležící v houpací síti. Pod zvedajícím se mlžným závojem jsem zahlédla knihy naskládané podél zdí pokoje. Pak už jsem byla úplně vzhůru a uvědomila si, stejně jako jsem si to uvědomovala v posledním týdnu každý den, že tohle nebyl obyčejný sen a že vím, co znamená.

Nagual Mariano Aureliano mi jednou řekl, že čarodějové mezi sebou o čarodějství mluví jako o ptákoví. Říkají mu pták svobody. Říkají, že pták svobody letí přímým směrem a nikdy za nikdy nepřiletí dvakrát. Také tvrdí, že nagual ptáka svobody vábí. To on ho zláká, aby vrhal svůj stín na stezku bojovníka. Bez tohoto stínu neznáme směr.

Můj sen tedy znamenal, že jsem ztratila ptáka svobody. Ztratila jsem naguala a s ním i veškerou naději a smysl. Nejvíce mě ale tížila na srdci skutečnost, že pták svobody odletěl tak rychle, že jsem neměla čas náležitě jim všem poděkovat, vyjádřit svůj bezmezný obdiv.

Od začátku jsem je ujišťovala, že jsem je ani jejich svět nikdy nepovažovala za samozřejmost, ale ve skutečnosti tomu tak nebylo, což platilo především o světě Isidora Baltazara. Domnívala jsem se, že se mnou samozřejmě bude navždy. A najednou jsou všichni pryč, zmizeli jako závan větru, jako padající hvězdy. A Isidora Baltazara vzali s sebou.

Týdny jsem proseděla ve svém pokoji se stále stejnou otázkou v mysli: Jak je možné, že takhle zmizeli? Vzhledem k tomu, co všechno jsem prožila v jejich světě a čeho jsem v něm byla svědkem, to byla nesmyslná, zbytečná otázka, která jen odhalovala mou skutečnou povahu: ulpívanost a pochybovačnost. Čarodějové mi už léta tvrdili, že jejich konečným záměrem je shořet, zmizet pohlcení silou vědomí. Starý nagual a jeho skupina čarodějů byli připraveni, ale já jsem to nepoznala. Téměř celý život se připravovali na čin nejvyšší odvahy: snít v bdělém stavu

sen, ve kterém proklouznou okolo smrti — tak jak ji běžně chápeme —, vkročí do neznáma a povyšší jednotnost veškeré své energie, aniž ji poruší.

Má lítost se ještě zvýšila, když jsem si vybavila, že mé obvyklé pochybovačné já se vynoří vždy, když ho nejméně očekávám. Nebylo to proto, že bych nevěřila jejich úžasnému, nadpozemskému, a přece tak praktickému cíli a zámeru. Nejráději bych je ale nějak uspokojivě vysvětlila, začlenila do každodenního světa zdravého rozumu, který sice nebyl mým světem, ale rozhodně existoval současně s tím, co pro mne bylo normální a známé.

Čarodějové se mě rozhodně snažili připravit na to, že budu svědkem jejich konečné cesty. Téměř jsem si uvědomovala, že jednoho dne zmizí. Nic mě ale nemohlo připravit na mučivou úzkost a zoufalství, které nastaly potom. Ponořila jsem se do studny smutku, ze které jsem se už nikdy neměla vynořit. Bylo to něco, čemu jsem musela čelit sama.

Ze strachu, že bych se mohla vnořit do zoufalství ještě hlouběji, když bych v houpací síti zůstala jen o chvíli déle, jsem vstala a udělala si snídani. Lépe řečeno, ohřála jsem si zbytky ze včerejší noci: tortily, rýži a fazole, což bylo za posledních sedm dní mé obvyklé jídlo, které jsem si k obědu obohacovala o plechovku norských sardinek. Našla jsem je v koloniálu v nejbližším městě. Koupila jsem všechny plechovky, co měli. Fazole byly také v plechovkách.

Umyla jsem nádoby a vytřela podlahu. Pak jsem se smetákem v ruce obešla všechny místnosti a hledala nějakou novou špinu, pavučiny v nějakém zapomenutém koutě. Ode dne, kdy jsem přijela, jsem stále jen drhla podlahy, myla okna a stěny, zametala patia a chodby. Uklízení mě vždycky rozptylovalo od mých problémů, poskytovalo mi útěchu. Tentokrát ale ne. Ať jsem pracovala sebehorlivěji, nedokázala jsem v sobě tu mučivou úzkost a bolest uklidnit.

Z uklízení mě vytrhlo náhlé šelestění listů. Vyšla jsem ven, abych zjistila, co se děje. Větvemi stromů povíval silný vítr. Jeho síla mě vylekala. Právě jsem se chystala zavřít okna, když vítr náhle utichl. Na dvorek se snesla hluboká

melancholie, usadila se na keřích a stromech, květinách a záhonech se zeleninou. Dokonce i jasně purpurová burgavílie přepadávající přes zeď se oddala smutku.

Popošla jsem k fontáně se španělským koloniálním motivem, postavené uprostřed dvorku, a klekla jsem si na širokou kamennou římsu. Duchem nepřítomná jsem z vody sesbírala spadané listy a květy. Pak jsem se naklonila, abych se podívala na svůj odraz na klidné hladině. Vedle mé tváře se objevila velmi krásná, přísná, štíhlá tvář Florindy.

Ohromená jsem pozorovala její odraz, fascinovaná jejíma velkýma, tmavýma, zářícíma očima, které tak oslnivě kontrastovaly s copem bílých vlasů. Pomalu se usmála a já jsem jí úsměv oplátila.

„Neslyšela jsem tě přicházet,“ zašeptala jsem z obavy, aby její obraz nezmizel. Měla jsem strach, že by mohla být jen snem.

Položila mi ruku na rameno, načež se posadila vedle mne na kamennou římsu fontány. „Budu s tebou jen chvíli,“ prohlásila. „Ale později se ještě vrátím.“

Obrátila jsem se a vyčila ze sebe všechnu úzkost a zoufalství, které se ve mně nashromáždily.

Florinda na mne zírala. Její tvář zračila nezměrný smutek. V očích se jí objevily náhlé slzy, které stejně náhle zase zmizely.

„Kde je Isidoro Baltazar?“ zeptala jsem se jí.

Odvrátila jsem tvář a dala volný průchod potlačovaným slzám. Neplakala jsem sebelitostí ani ze zármutku, ale z hlubokého pocitu selhání, viny a ztráty, který mě náhle zaplavil.

„Slzy pro čaroděje nemají smysl,“ pronesla hlubokým, chraplavým hlasem. „Když jsi se připojila ke světu čarodějů, bylo ti vysvětleno, že podoby osudu, ať už jsou jakékoli, jsou jen výzvami, kterým čaroděj musí čelit bez zášti nebo sebelitosti.“ Na chvíli se odmlčela, načež svým obvyklým, nepovolným způsobem zopakovala to, o čem už mluvila několikrát předtím: „Isidoro Baltazar už není muž, nýbrž nagual. Je možné, že se připojil ke starému nagualovi, což by znamenalo, že se už nikdy nevrátí. Je ale možné, že se k němu nepřipojil.“

„Ale proč...“ hlas mi selhal dříve, než jsem dopověděla svou otázku.

„To teď opravdu nevím,“ odvětila Florinda a pozdvihla ruku, aby utišila můj protest. „Povznést se nad tohle všechno je pro tebe výzvou. A jak dobře víš, výzvy nejsou od toho, abychom o nich hovořili nebo abychom na ně měli vztek. Je třeba se jim aktivně postavit, a čarodějové v tom buď uspějí, nebo neuspějí. Na výsledku ale ve skutečnosti nezáleží, pokud má čaroděj celou věc pod kontrolou.“

„Jak bych to mohla mít pod kontrolou, když mě zabíjí smutek? Isidoro Baltazar navždy odešel,“ odsekla jsem rozmrzele, podrážděná střízlivostí jejích pocitů a postojů.

„Proč nedáš na mou radu a nechováš se bezchybně bez ohledu na své pocity?“ odvětila přísně a její přísnost rychle vystřídal zářivý úsměv.

„Jak bych mohla. Dobře vím, že jestli nagual navždy odešel, je po všem.“

„K tomu, abys byla bezchybnou čarodějkou, nepotřebuješ naguala,“ poznamenala. „Tvá bezchybnost by tě k němu dovedla, dokonce i kdyby už nebyl na tomto světě. Žít bezchybně z těchto okolností je pro tebe výzvou. V tom, jestli uvidíš Isidora Baltazara zítra, za rok nebo na konci svého života, by pro tebe neměl být žádný rozdíl.“

Florinda se ke mně obrátila zády. Dlouho mlčela. Když ke mně znovu obrátila svou tvář, byla klidná a zvláště mírná, jako maska, jako kdyby vynakládala velké úsilí na to, aby ovládla své emoce. V jejích očích bylo něco tak smutného, že jsem zapomněla na všechnu svou úzkost.

„Poslechni si teď jeden příběh, mladá dámo,“ řekla neobvykle tvrdým hlasem, jako kdyby svým tónem chtěla vymazat bolest ve svých očích. „Neodešla jsem s naguaelem Marianem Aurelianem a jeho skupinou. A neodešla ani Zuleika. Víš proč?“

Oněmělá očekáváním a strachem jsem na ni zírala s otevřenými ústy. „Ne, nevím,“ vyjádřila jsem se nakonec.

„Jsme tu proto, že nepatříme k téhle skupině čarodějů,“ prozradila mi tichým a hlubokým hlasem. „Patříme, ale zároveň nepatříme. Naše pocity jsou spjaty s jiným naguaelem, naguaelem Juliánem, našim učitelem. Nagual Mariana-

no Aureliano je v naší skupině a nagual Isidoro Baltazar je naším žákem.

Byly jsme zanechány pozadu stejně jako ty. V tvém případě to bylo proto, že jsi na odchod s nimi nebyla připravená. My potřebujeme více energie, abychom mohly uskutečnit větší skok a připojit se k jině, mnohem starší skupině bojovníků, skupině naguala Juliána.“

Cítila jsem Florindinu osamocenosť a opuštěnosť jako jemnou mlhu, která se usazovala všude okolo mne. Téměř jsem se neodvažovala dýchat, aby nepřestala mluvit.

Obšírně mi vyprávěla o svém učiteli, proslulém nagua-
lovi Juliánovi. Popisovala ho stručně, ale tak živě, že jsem ho viděla přímo před očima: byla to ta nejtemperamentnější bytost na světě. Zábavný, bystrý, nenapravitelný rošťák. Vypravěč, mág, který dokázal zacházet s vnímáním jako pekařský mistr s těstem — dokázal ho vymodelovat do jakéhokoli tvaru nebo formy, aniž o něm ztrácel pohled. Florinda mě ujistila, že být s naguaelem Juliánem bylo něco nezapomenutelného. Příznala, že ona i Zuleika ho nevysslovitelně milují.

Florinda dlouho mlčela s pohledem upřeným na vzdálené hory, jako kdyby z těch ostře řezaných vrcholků čerpal sílu. Když znovu promluvila, její hlas byl jen téměř neslyšitelným šepotem. „Svět čarodějů je samotářským světem, ale láska je v něm navždy. Jako má láska k nagua-
lovi Juliánovi. Ve světě čarodějů se všichni pohybujeme samostatně, spoléháme se jen na své činy, pocity, na svou bezchybnost.“ Pokývala hlavou, jako kdyby chtěla zdůraznit svá slova. „Já už nic necítím. Ať už jsem cítila cokoli, odešlo to s naguaelem Juliánem. Zbyla mi jen vůle, povinnost a záměr.“

My dvě jsme nejspíš na stejné lodi.“ Pronesla to tak tiše a klidně, že jsem si až po chvíli uvědomila, co vlastně řekla.

Zírala jsem na ni a jako vždycky mě okouzlovala její zářivá krása a mládí, na kterých se její léta nijak nepodepsala.

„Myslím, že ne,“ zareagovala jsem nakonec. „Ty jsi měla naguala Isidora Baltazara a mne a všechny ostatní žáky, o kterých jsem slyšela. Já nemám nic. Nemám dokonce

ani svůj starý svět.“ Necítila jsem žádnou sebelítost, jen zničující poznání, že můj život, tak jak jsem ho doposud znala, už skončil. „Isidoro Baltazar je můj, právem mé síly. Budu svědomitě čekat dál, ale jestli se na tomhle světě už neobjeví, nebudu tu ani já. Víím, co dělat!“ Můj hlas odezněl, když jsem si uvědomila, že mě Florinda už neposlouchá. Úplně ji pohltil pohled na malou vránu, která se k nám přibližovala po římsé fontány.

„To je Dionýsos“, prozradila jsem jí a vnořila jsem ruku do kapsy pro kousky tortily. Žádné jsem neměla. Vzhlídl jsem k nádherně jasnému nebi. Byla jsem tolik pohlcená svým smutkem, že jsem si ani nevšimla, že už je po poledni, což je doba, kdy tahle malá vrána přilétá pro své drobky.

„Podívejme se, jak se rozčiluje,“ smála se, když se vrána pobouřeně rozkrákala. Pak se mi podívala do očí a pronesla: „Ty a tahle vrána jste si celkem podobné. Snadno se rozčlíte a naděláte okolo toho hodně hluku.“

Téměř jsem neovládla nutkání vyhrknout, že totéž by bylo možno říci i o ní. Florinda se tlumeně zasmála, jako kdyby cítila, jaké úsilí musím vynaložit, abych se nerozplakala.

Vrána vyskočila na mou prázdnou ruku a pokoutně mě pozorovala svými zářivými, křístalovými očima. Rozevřela křídla, ale neodletěla. Její černé peří se ve slunci modře třpytilo.

Klidně jsem Florindě vysvětlovala, že tlak světa čarodějů je pro mne neúnosný.

„Nesmysl!“ zaburácela, jako kdyby mluvila se zkaženým dítětem. „Podívej, vyděsily jsme Dionýsa.“ Okouzleně pozorovala, jak vrána krouží nad našimi hlavami, a pak svou pozornost upřela znovu na mne.

Odvrátila jsem tvář, aniž jsem věděla proč. V jejích zářivých, tmavých očích nebylo nic nevládného. „Pokud se ti nepodaří Isidora Baltazara dohonit, bude to znamenat, že se mně a ostatním čarodějům, kteří tě učili, nepodařilo na tebe zapůsobit. Že jsme selhali ve svém úkolu být pro tebe výzvou. Pro nás by to nebyla definitivní ztráta, ale pro tebe rozhodně ano.“ Když viděla, že se znovu chystám rozplakat, vyzvala mě: „Kde je tvůj bezchybný záměr? Co se stalo se vším, co jsi se s námi naučila?“

„Co když Isidora Baltazara nikdy nedohoním?“ zeptala jsem se plachtivě.

„Myslíš, že bys mohla žít ve světě čarodějů, kdyby ses o to nepokusila a nevložíla do toho své úsilí?“ zeptala se ostře.

„Teď bych spíš potřebovala laskavost,“ zamumlala jsem a zavřela oči, abych zastavila proud slz. „Potřebuji svou matku. Kdybych jen mohla jít za ní.“

Má vlastní slova mě překvapovala, a přece jsem je myslela vážně. Už jsem nedokázala dál zadržovat slzy a rozplakala jsem se.

Florinda se rozesmála. Neuposmívala se mi. V jejím smíchu byla laskavost, náklonnost. „Ke své matce máš tak daleko,“ poznamenala tiše se zamýšleným pohledem upřeným do dálky, „že už ji nikdy nenajdeš.“ Pouhým šepetem dodala, že čarodějský život okolo nás buduje neproniknutelné bariéry. Připomněla mi, že čarodějové nenalézají útěchu v náklonnosti druhých nebo v sebelítosti.

„Ty si určitě myslíš, že všechno mé trápení způsobuje má sebelítost, že ano?“

„Ne. Nejen sebelítost, ale také morbidnost.“ Ovinula svou paži okolo mých ramen a objala mě, jako kdybych byla malé dítě. „Víš, většina žen je naprosto morbidní,“ zamumlala. „Ty i já k nim patříme.“

Nesouhlasila jsem s ní, ale necítila jsem potřebu jí odporovat. Na to mi bylo její objetí příliš drahé. Navzdory své zasmušilé náladě jsem se usmála. Florinda, stejně jako všechny ostatní ženy v čarodějském světě, postrádala schopnost vyjádřit materské pocity. Přestože jsem ráda objímala a líbala ty, které jsem měla ráda, s nikým jsem nedokázala být v objetí déle než jen chvíli. Florindino objetí nebylo tak vřelé a konejšivé jako objetí mé matky, ale více jsem očekávat nemohla.

Pak odešla do domu.

NÁHLE JSEM SE PROBUDILA. Chvíli jsem jen ležela — na zemi u fontány — a pokoušela jsem si vzpomenout na něco z toho, co mi Florinda řekla předtím, než jsem usнула v slunečním svitu probleskujícím v listoví. Zjevně jsem

spala několik hodin. Přestože nebe bylo stále ještě jasné, na dvorek se již vkrádaly večerní stíny.

Chystala jsem se poohlédnout po Florindě, když se po dvorku rozlehl jakýsi nadpozemský smích. Byl to tentýž smích, který jsem slyšela i v noci.

Výškávala jsem a naslouchala. Všude okolo se rozprostíralo znepokojující ticho. Žádné cvrlikání, žádný bzukot, nic se ani nepohnulo. Přesto jsem v tomhle tichu za sebou cítila nehučné kroky, tiché jako stíny.

Obrátila jsem se. Úplně na druhém konci dvorku někdo seděl na dřevěné lavičce, téměř skrytý kvetoucími buganviliemi. Přestože ke mně byla obrácená zády, okamžitě jsem ji poznala.

„Zuleiko?“ zašeptala jsem nejistě, ze strachu, aby ji můj hlas nevystrašil.

„Jsem tak ráda, že tě znovu vidím,“ pokynula mi, abych se posadila vedle ní.

Její hluboký, jasný hlas, vyznačující svěžest pouštního vzduchu, jako by nevycházel z jejího těla, ale z velké dálky. Chtěla jsem ji obejmout, ale věděla jsem, že Zuleika nechce, aby se jí někdo dotýkal. Sedla jsem si vedle ní a byla jsem moc ráda, že ji vidím. Ona ale k mému naprostému překvapení vzala mou ruku do své drobné, jemné dlaně. V jejích neuvěřitelných očích se soustřeďoval veškerý život. Nebyly černé ani hnědé, spíše něco mezi tím, a byly zvláště jasné. Dlouho se mi dívala do očí.

„Kdy jsi přišla?“ zeptala jsem se.

„Právě před chvílí,“ odpověděla a její ústa se zvlínila v andělském úsměvu.

„Ůbec jsem si tě nevyšimla. Přišla s tebou Florinda?“

„Přece víš, že čarodějky přicházejí a odcházejí nepozorovaně. Ženě nikdo nevěnuje pozornost, obzvláště když je stará. Na druhou stranu, krásná mladá žena přitáhne pozornost každého. To proto by se čarodějky, které jsou pohledné, měly maskovat. Pokud jsou průměrné domácké, nemají se čeho obávat.“

Když mě lehce pleskla do ramene, vylekala jsem se. Znovu mě uchopila za ruku, jako kdyby chtěla rozptýlit mé pochybnosti, načež se mi klidně a pronikavě zadívala do očí. „K existenci ve světě čarodějů je nutné vynikat

v umění snění.“ Zadívala se do dálky. Měsíc nad vzdálenými horami byl téměř v úplňku. „Většina lidí nemá duševní schopnosti ani ducha potřebného ke snění. Nedokáží vidět svět jinak než jako obyčejný a stereotypní. A víš proč?“ upřene se na mne zadívala. „Protože pokud proti tomu nebojuješ, svět opravdu obyčejný a stereotypní je. Většina lidí se natolik zabývá sama sebou, že je postihla slabomyslnost. Slabomyslní netouží bojovat proti obyčejnosti a jednotvárnosti.“

Zuleika vstala z lavičky a nazula si sandály. Uvázala si okolo pasu šál, aby se jí dlouhá sukně nevláčela po zemi, a odkráčela doprostřed patia. To už jsem věděla, k čemu se chystá. Chystala se k tanci, kterým měla shromáždit kosmickou energii. Čarodějky věří, že pohybem těla mohou získat sílu nezbytnou ke snění.

Téměř nepostřehnutelným pohybem brady mi pokynula, abych přišla za ní a napodobovala její pohyby. Neslyšně se pohybovala na tmavě hnědých mexických dlaždicích a hnědých cihlách, které byly samotným Isidorem Baltazarem vyskládaný ve starobylém toltéckém vzoru, čarodějských obrazcích, které po věky spojovaly generace čarodějů a snivců se síti tajemství a činů síly — vzoru, do kterého se sám vložil veškerou svou silou, veškerým svým záměrem a vůlí uskutečnit mýtus a sen.

Zuleika se pohybovala s jistotou a hbitostí mladé tanečnice. Její pohyby byly jednoduché, nicméně vyžadovaly takovou rychlost, rovnováhu a soustředění, že mě vyčerpávaly. S neskutečnou lehkostí a hbitostí ode mne odvířila, načež se na chvíli zastavila ve stínech stromů, jako kdyby se chtěla ujistit, že ji následují. Pak zamířila ke klemuté bráně vestavěné ve zdi, která obklopovala pozemky za domem. Na chvíli se zastavila u dvou citrusových stromů za zdí, u těch, které tu stály jako na stráži na každé straně stezky vedoucí chaparralem do malého domku.

Běžela jsem po úzké, tmavé stezce, abych Zuleiku neztratila z dohledu. Pak jsem ji zvědavě a dychtivě následovala do domu a do zadního pokoje. Nerozsvítila světla, ale natáhla se pro olejovou lampu, která visela na jednom ze stropních trámů. Rozžála ji. Lampa všude okolo nás vrhala chvějící se světlo, rohy místnosti ale zanechala ve stínech.

Klekla si před jediný kousek nábytku v místnosti, dřevěnou truhlu pod oknem, a vytáhla rohož a deku.

„Lehni si na břicho,“ nařídila mi tiše a položila rohož na dlaždice na podlaze.

Lehla jsem si, zhluboka se nadechla a odevzdala se příjmemu pocitu bezmocnosti. Po celém těle se mi rozšířil pocit klidu a pohody. Uctíla jsem na zádech její ruce. Ne-masírovala mě, ale lehce mě plácala po zádech.

Přestože jsem v malém domku byla často, stále ještě jsem nevěděla, kolik je v něm místností nebo jak je zařízený. Florinda mi jednou prozradila, že tenhle dům je centrem jejich dobrodružství. Právě tady prý starý nagual a jeho čarodějové spřádali svou magickou síť. Neviditelná a pružná, držela je jako pavučina, když se nořili do neznáma, do temnoty a světa, jak je pro čaroděje obvyklé.

Vysvětlila mi, že dům je také symbolem. Čarodějové její skupiny při vstupech do neznáma skrze snění nemuseli v domě, dokonce ani v jeho blízkosti být. Ať už byli kdekoli, nesli si s sebou pocit, náladu domu, a ať už ji každý z nich cítil jakkoli, dávala jim sílu s údivem a radostí čelit každodennímu světu.

Pak mě vytrhlo Zuleičino ostré klepnutí na rameno. „Obrát se na záda,“ nařídila mi.

Obrátila jsem se.

Skláněla se nade mnou a její tvář zářila energií a záměrem. „Mýty jsou sny neobyčejných snivců,“ řekla. „K jejich udržení je třeba velká dávka odvahy a soustředění. A více než cokoli jiného potřebuješ velkou představivost. Žiješ teď mýtus, který ti byl předán k opatrování.“

Její tón byl téměř uctivý. „Tento mýtus můžeš přijmout jen v případě, že jsi bezchybná. Pokud nejsi, mýtus tě jednoduše opustí.“

Otevřela jsem ústa, abych řekla, že tomu všemu rozumím, ale uviděla jsem v jejích očích tvrdost. Nebyla tu proto, aby se mnou rozprávěla.

Zvuk větvi smýkaných větrem o zed odezněl a proměnil se v chvění, pulzování vzduchu, které jsem více cítila, než slyšela. Právě když jsem byla na pokraji spánku, Zuleička prohlásila, že bych měla uposlechnout výzvu stále se opakujícího snu.

„Jak víš, že mám ten sen?“ poplašeně jsem se pokusila posadit.

„Nepamatuješ si, že spolu sdílíme své sny?“ zašeptala a zatlačila mě zpět na rohož. „A já jsem ta, která ti je přináší.“

„Byl to jen sen, Zuleiko.“ Hlas se mi trásl, protože mě zachvátila zoufalá touha rozplakat se. Věděla jsem, že to nebyl jen sen, ale chtěla jsem, aby mi lhala. Potřásla hlavou a zadívala se mi do očí. „Ne. Nebyl to jen sen,“ řekla tiše. „Byl to čarodějský sen, vidění.“

„Co bych měla udělat?“

„Ten sen ti to neřekl?“ zeptala se vyzývavým tónem. „Neřekla ti to Florinda?“ Pozorovala mě se zkoumavým výrazem ve tváři. Pak se usmála plachým, dětským úsměvem. „Musíš chápat, že nemůžeš běžet za Isidorem Baltazarem. Už není na tomhle světě. Už mu nemůžeš nic dát ani pro něho nic udělat. S naguaelem už nemůžeš být spojená jako osobnost, nýbrž jako mytická bytost.“ Tichým, nicméně přísným hlasem zopakovala, že žiji mýtus. „Svět čarodějů je mytický svět oddělený od každodenního světa tajemnou banérou, kterou vytváří sny a odevzdání.“

Nagual může snivce své skupiny dovést do jiných ži-voucích světů, ze kterých může přilákat ptáka svobody, ale jen v případě, že ho jeho snivci podporují.“ Když její slova odezněla ve stínech pokoje, dodala, že podpora, kterou Isidoro Baltazar potřebuje, je snová energie a nikoli světské pocity a činy.

Po dlouhém mlčení znovu promluvila. „Byla jsi svědkem toho, jak starý nagual i Isidoro Baltazar pouhou svou přítomností působí na každého, kdo se vyskytne v jejich blízkosti — ať už jsou to čarodějové jejich skupiny nebo jen přihlížející —, a jak všem ukazují, že svět je mystéri-um, ve kterém nic za žádných okolností nemůže být považováno za samozřejmé.“

Přikývla jsem na souhlas.

Dlouho jsem nechápala, jak mohou nagualové pouhou svou přítomností tolik působit. Po pečlivém pozorování, porovnávání názorů s ostatními a nekonečném sebepozorování jsem došla k závěru, že jejich vliv pramenil z od-mítnutí světských zájmů. I v našem každodenním světě

máme případy mužů a žen, kteří se zřekli světských zájmů. Nazýváme je mystiky, svatými, zbožnými lidmi. Nagualové ale nejsou mystici, svatí a zcela jistě ani zbožní lidé. Nagualové jsou světší lidé bez jakýchkoli světských zájmů.

Na podprahové úrovni má tento rozpor obrovský účinek na kohokoli, kdo se vyskytne v jejich blízkosti. Mysl takového člověka nemůže uchopit, co jej tak ovlivňuje, a přece cítí v těle zvláštní úzkost, nutkání uvolnit se ze sevření nebo pocit nepřiměřenosti, neschopnosti, jako kdyby se někde jinde odehrávalo cosi mimořádného, k čemu on sám nemá přístup.

Nagualova neodmyslitelná schopnost ovlivňovat ostatní ale nespočívá jen v jeho nezájmu o vše světské nebo v síle jeho osobnosti, ale spíše v síle jeho bezchybného chování. Nagualové jsou bezchybní ve svých činech a postcích, a to bez ohledu na nástrahy — světské nebo mimo-světské — číhající na jejich nekonečné cestě. Čarodějové k dosažení bezchybného chování nedodržují žádnou předepsanou soustavu pravidel a nařízení, protože žádná taková není. Spíše se pomocí intuíce přizpůsobují a přijímají vše potřebné k zachování plynulosti svých činů.

Nagualové za své činy na rozdíl od běžného člověka neočekávají respekt, chválu ani jakékoli uznání od kohokoli včetně svých kolegů čarodějů. Usilují jen o svou vlastní bezchybnost, nevinnost, celistvost.

A právě to vytváří závislost na nagualově společnosti. Člověk se stane závislým na svobodě stejně jako jiný člověk na droze. Pro naguala je svět neustále zcela nový. V jeho společnosti se lidé začínají dívat na svět tak, jako kdyby takový ještě nikdy předtím neexistoval.

„To je proto, že nagualové rozbili zrcadlo sebereflexe,“ pronesla Zuleika, jako kdyby sledovala proud mých myšlenek. „Nagualové jsou schopni vidět se v zrcadle z mlhy, které odráží jen neznámo. Toto zrcadlo již neodráží naše normální lidství, ale odhaluje tvář nekonečna.“

Čarodějové věří, že jakmile se tvář sebezrcadlení a tvář nekonečna spojí, nagual je dokonale připraven prolomit hranice reality a zmizet, jako kdyby nebyl vytvořen z pevné hmoty. Isídoro Baltazar byl připraven už dlouho.“

„Nemůže mě tady nechat!“ vykřikla jsem. „To by bylo příliš nespravedlivé.“

„Je dost bláznivé nazírat to z hlediska spravedlnosti nebo nespravedlnosti,“ prohlásila Zuleika. „V čarodějském světě je jen síla. Neučil tě to snad každý z nás?“

„Naučila jsem se spouště věci,“ připustila jsem zasmušile a po chvíli jsem tiše zamumlala, „ale v tuhle chvíli jsou mi nanic.“

„Právě teď jsou pro tebe nejužitečnější,“ odporovala mi. „Stačí už jen to, že jsi se naučila, že právě v bezútěšných chvílích bojovníci shromažďují sílu, aby mohli pokračovat dál. Bojovník se neoddává zoufalství.“

„Nic z toho, co jsem se naučila a zažila, nemůže zmírnit můj smutek a zoufalství,“ řekla jsem tiše. „Dokonce jsem vyzkoušela i duchovní zpěvy, které mě naučila chůva. Florinda se mi smála. Myslí si o mně, že jsem hlupák.“

„Florinda má pravdu,“ prohlásila Zuleika. „Náš magický svět nemá nic společného se zpěvy a zařikáváním, s rituály a bizarním chováním. Náš magický svět, který je snem, existuje díky soustředěné touze těch, kteří se na něm podílejí. Každou vteřinu ho drží pohromadě vytrvalá vůle čarodějů. S každodenním světem je to naprosto stejné. Drží ho pohromadě vytrvalá vůle každého, kdo se ho účastní.“

Náhle se odmlčela. Zdálo se, že se zarazila uprostřed myšlenky, kterou nechtěla vyjádřit. Pak se usmála. S legračním gestem bezmoci dodala: „Abyš mohla snít náš sen, musíš zemřít.“

„Měla bych snad hned teď padnout k zemi mrtvá?“ zeptala jsem se ochraptělým hlasem. „Dobře víš, že jsem na to připravená.“

Její tvář se rozzářila, načež se rozesmála, jako kdybych řekla ten nejlepší žert. Když viděla, že víc vážná už bych být nemohla, rychle mi objasnila: „Ne, ne. Zemřít znamená zbavit se veškerého svého majetku, všeho, co máš, všeho, čím jsi.“

„To pro mne není nic nového,“ odvětila jsem. „Udělála jsem to ve chvíli, kdy jsem se připojila k vašemu světu.“

„Zjevně to tak není. Jinak bys nebyla v takovém zmat-

ku. Kdybys zemřela tak, jak to čarodějství vyžaduje, necítila bys teď takovou mučivou úzkost."

"Co bych tedy cítila?"

"Povinnost! Záměr!"

"Ale tahle úzkost nemá nic společného s mým záměrem," křičela jsem. "Existují nezávisle na sobě. Žiju a cítím smutek a lásku. Jak se tomu mohu vyhnout?"

"Neměla by ses tomu vyhýbat," vyjásnila Zuleika, "ale překonat to. Bojovník, který nic nemá, také nic necítí."

"Co je tohle za prázdný svět?" zamumlala jsem vzdorovitě.

"Prázdný je svět slabosti a shovívavosti, protože slabost a shovívavost vylučuje všechno ostatní kromě sebe samých." Upřeně mě pozorovala, jako kdyby očekávala, že přikývnu na souhlas. "Je to dost pokřivený svět. Nudný, stereotypní. Protílátkou na slabost a shovívavost je pro čaroděje umírání. Čarodějové o tom nepřemýšlejí, jednoduše to udělají."

Po zádech mi přeběhl mráz. Polkla jsem a tiše jsem zírala na nádherný měsíc za oknem. "Opravdu nechápu, o čem to mluvíš, Zuleiko."

"Rozumíš mi dokonale," prohlásila. "Začala jsi snít svůj sen ve chvíli, kdy ses se mnou setkala. Teď nastal čas začít snít jiný sen. Tentokrát ale musíš snít mrtvá. Chyba byla v tom, že jsi snila živá."

"Co to znamená?" zeptala jsem se neklidně. "Netrap mě hádankami. Ty sama jsi mi řekla, že jen čarodějové se dovádějí k šílenství hádankami. A teď mi to sama děláš."

Její smích rezonoval místností. Šelestil jako suché listy zmítané větrem. "Snít živá znamená mít naději. Znamená to, že se držíš svého snu zuby nehty. Snít mrtvá znamená, že sníš bez naděje. Sníš, aniž bys na svém snu lpěla."

Neodvázila jsem se promluvit, a tak jsem jen přikývla.

Florinda mi řekla, že svoboda je naprostý nezájem o sebe samého, a tohoto nezájmu dosáhneme uvolněním převážné většiny energie, která je v nás uvězněna. Tato energie je prý uvolněna pouze v případě, že se dokážeme vzdát vysokého mínění, které máme sami o sobě, našeho pocitu sebedůležitosti, který podle nás nesmí být narušen ani zpochybován.

Zuleičin hlas byl jasný, ale měla jsem pocit, jako kdyby přicházel z velké dálky. "Cena za svobodu je velmi vysoká. Svobodu můžeme získat jen sněním bez naděje, jen tehdy, když jsme ochotni ztratit vše, dokonce i sen."

Snít bez naděje, bojovat bez představy o cíli, je pro některé z nás jediným způsobem, jak udržet krok s ptákem svobody."